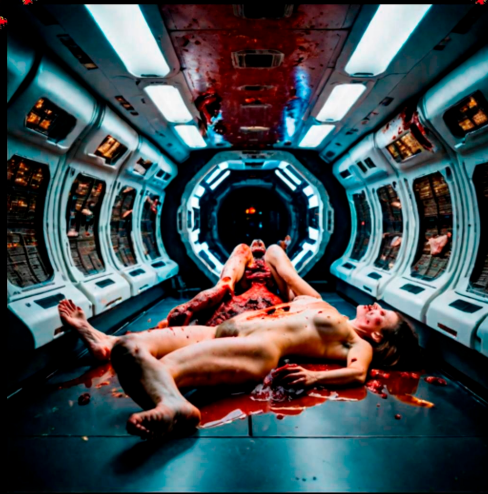

Viola Zoltán

A Földrengések Szigete

2024

Viola Zoltán

A Földrengések Szigete

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: A földrengések szigete.....	4
2. fejezet: Pokoli örömök.....	29
3. fejezet: A titkok szigete.....	68
4. fejezet: Jövevények.....	92
5. fejezet: Az óriások megjelennek.....	144
6. fejezet: Megint a szokásos.....	157
7. fejezet: A hős pedofil.....	167
8. fejezet: Az új nép.....	206

1. fejezet: A földrengések szigete

Nagyon jól tudta azt magáról Enkülé, hogy ő meglehetősen hírhedt nőszemélynek számít a Barganon, mégis meglepte, hogy alig indult el vele a vonat, máris nyílt a fülke ajtaja, s belibbent egy csinos nő, aki le se tagadhatta volna magáról hogy riporter, mert rögvest mikrofont dugott az orra alá.

—Szép jó reggelt kívánok, a nevem Csavataszi, és a Pikáns Hírek tudósítója vagyok! Szeretnék egy interjút öntől, leginkább az érdekelne, hogy...

Csak hogy az interjúból nem lett semmi, mert Enkülé közbevágtott:

—Szó sem lehet róla! Szerződés kötelez Pucsakaci úr felé, hogy a túlélési gyakorlat befejeződéséig senkinek sem nyilatkozom! Erről önnek is tudnia kell!

—De hát én semmi különöset nem akartam kérdezni erről, minek is amikor még el sem kezdődött és maga sem tudhat semmit róla, én az ön előéletével kapcsolatban, a PÉNISZ-ben betöltött szerepét illetően...

—Azzal kapcsolatban sem! Semmivel kapcsolatban sem!

—Na de csak annyit, hogy...

Ám Enkülé felállt, és igen határozottan tuszkolta ki a riporternőt a fülkéből.

—Kifelé! Ha nem érti meg udvariasan, majd megérti udvariatlanul! Tűnés innen! Hogy is képzelem, hogy majd a maga kedvéért kockáztatom hogy kiesek a versenyből, és nem nyerem meg a szigetet! Na gyerünk kisanyám, mozgás vagy a lábammal serkentelek távozásra!

Miután kituszkolta a riporternőt, még reteszre is zárta a fülkét, és kezdte már sajnálni, hogy nem autóval jött a gyülekezőhelyre. De épp azért nem azzal jött, hogy ki ne lessék. Még fekete parókát is öltött. De hát hiába, így is felismerték! Le is tépte azt a fejről, s bedobta a szemetesbe. Így ni! Ha már felismerték, legalább a saját szép, szőke haját viselje.

Nem is értette, miért nem Pucsakaci viszi őt személyesen el a gyülekezőhelyre, akár egyenesen a szigetre is. Elvégre ezt is lefilmezhette volna a médiacsászár, erről is tehetett volna be érdekes összeállításokat a VTV műsorába. De Pucsakaci azt mondta mégis, hogy mindenki maga menjen a gyülekezőhelyre. Lehet hogy úgy akarja, hogy csak ott derüljön ki, kik is lesznek a társaik. Ez még érthető is. A meglepetés ereje, ugyebár, a váratlanság varázsa... Na de akkor hogyan jött rá ez a riporternő, hogy ő Enkülé is a szereplők közt lesz?! Bár igaz is, őt szinte állandóan figyelik, követik minden lépését, s nyilván feltűnt hogy Pucsakaci meglátogatta...

Nem csoda hogy figyelik, s ezt alapvetően még ő maga Enkülé sem bánja. Ha valaki olyan szervezet vezetője mint a PÉNISZ, az előre számíthat ilyesmire, s ez még jó is neki. Jól is esik, de jó a szervezetnek is. Nem is egy régi nagy sztár, filmszínész mondta azt, amit Enkülé is vallott: „Mind-egy hogy mit, csak beszéljenek rólam!”

Emiatt szívesen nyilatkozott volna most e riporternek is, de tényleg nem tehetett. Pucsakaci igen szigorú szerződést íratott alá vele.

Márpedig neki most a győzelem a fontos, a legfontosabb, az egyetlen ami fontos, a győzelem és semmi más!

Mindig ilyen volt: határozott, céltudatos, a lényegre összpontosító.

Ez már egészen kis korában megmutatkozott nála. Árvaházban nőtt fel, de nem az lett a sorsa mint oly sok apátlan-anyátlan gyermeknek. Nem lett sem kábítószeres, sem tolvaj, sem utcai kurva. Egyszer-kétszer elszökött ugyan ő is, de igen hamar rájött, hogy nem jó az élet „odakint” sem. S komolyan számot vetve lehetőségeivel, úgy döntött, hogy öbelőle igenis *valaki* lesz!

Nem is akármilyen célt tűzött ki maga elé. Politikai pályára kívánt lépni!

Ez azért nem semmi kis cél volt. De ő szorgalmasan tanult, jelesre végzett mindenből, s még azt is elérte, hogy ösztöndíjjal bekerüljön az egyetemre, jogtudományi szakra. Ezt igazán nem sok intézetis gyermek mondhatta el magáról!

Mindez azonban nem elégítette ki. Igyekezett helyezkedni-tájékozódni a különböző politikai pártok frontján, de sokhelyütt csak elutasítás várt rá, vagy azért mert árvaházban nőtt fel, vagy mert nő volt, vagy mindkét okból. Többnyire az utóbbi, női mivolta volt az akadály. Mert bár

majdnem minden pártnak volt egy-két úgynevezett „kirakatnője”, de tényleg csak azért, nehogy azt mondhassák a szavazók, főleg a női szavazók, hogy az a párt nem becsüli meg a nőket. Egy-két ilyen nő bekerült az országos vezetőségbe is, de nagyon kevés, minden száz férfira jutott egy vagy kettő. És ezeknek sem sok szavuk lehetett. És Enkülének még arra sem sok reménye volt, hogy ezek egyike lehessen, holott őt ez sem elégítette volna ki, mert ő nagyonis azt akarta hogy legyen szava! Nem titkolta önmaga előtt, hogy mértéktelenül nagy benne a becsvágy.

Végülis így aztán, miután elvégezte a jogász szakot, ügyvédi irodát nyitott, és sikeresen is vezette azt néhány éven át. Ám egyre azon gondolkodott, hogy miként is kerülhetne be a politikai élet sűrűjébe. S végül épp az ügyvédi munka adta meg neki a nagy ötletet!

Szerencséje volt, hogy nem dúsgazdag szülők gyermekeként kezdett ügyvédkedni. Így ugyanis kevés pénze volt csak, nem is voltak eleinte kapcsolatai, érthető hát hogy leginkább mindenféle szerencsétlen, szegény ember volt az ügyfele, akiktől nem kérhetett sokat, mert nem is volt sok pénzük. Ám ezáltal el is terjedt hogy ő olcsón dolgozik, s ezen szegényekből egyre nagyobb tömeg vette igénybe a szolgáltatásait. És Enkülének feltűnt, hogy ezek közt milyen sokan vannak a prostituáltak!

E nők már amiatt is eleve jobban bíztak benne, mert ő is nő volt. Hát még amikor megtudták, hogy ő Enkülé ugyan nem volt sosem prosti, de legalábbis árvaházban nőtt fel maga is. A prostituáltak jelentős hányada ugyanis maga is ilyen helyen cseperedett fel. És ezek valóban igen szerencsétlen nők voltak, akik lényegében semmiféle védelmet nem kaptak, teljesen ki voltak szolgáltatva nemcsak az üzletfeleiknek, akik közt bizony akármikor akadhatott egy-egy veszélyes sőt közveszélyes perverz, de védtelen áldozatai voltak a striciknek is, akik gyakorta szinte rabszolgasorban tartották őket, nem csupán úgy hogy elszedték minden pénzüket s ütötték-verték őket, de azt is megtiltották hogy abbahagyják a „szakmát”. Enkülének volt olyan ügyfele, aki bár szerelmes volt egy férfiba, s az is belé, de már két éve nem mertek összeházasodni, s a nő tovább kurválkodott, mert olyan életveszélyesen megfenyegette a nőt a strici, meg is verte, s a szerelmességét majdnem agyonverve a kórházba juttatta. Ugyanakkor Enkülé úgy látta, hogy a rendőrség egyszerűen nem veszi komolyan az ilyen ügyeket, mert hiába van törvény rá hogy a kurva is ember, valahogy olyan az osztársadalmi vélekedés, hogy a kurva először is élvezi amit tesz, másrészt azzal minden megengedhető, pusztán csak mert az, ami!

Enkülé úgy vélte, ez nem igazság. Még akkor is kell ügyelni a prostituált jogaira, ha az valóban élvezi amit csinál, másrészt nagyonis nem igaz hogy mindegyik élvezi! Különböznék is: hogy élvezze-e, az legbensőbb magánügye! A törvény ne az emberek amúgyis ellenőrizhetetlen érzelmeivel foglalkozzék, csak a tettekkel és következményekkel!

S így esett, hogy Enkülé megalapította a PÉNISZ nevű egyesületet, mely betűszó a Prostitúcióból Élő Nők Internationalista Szövetségét takarta. Természetesen nemcsak a jó szíve vette erre rá, de felismerte, hogy itt a jó alkalom hogy kitörjön a névtelenségből. Magától értetődően ő lett az elnöke eme szervezetnek. És valóban, alig alakult meg, óriási lett a sajtóvisszhang!

E szervezet célul tűzte ki, hogy a prostitúciót kiemeli a bűnözés mocskából. Meg akarta szabályozni a lányokat a striciktől, a hatóságok önkényétől, ugyanolyan tisztességes szakmának akarta elismertetni e foglalkozást mint minden másikat, és hamarosan már több ezer taggal büszkélkedhetett.

Mindez anyagilag is megérte Enkülének. Mert hát azért hogy valaki a PÉNISZ tagja lehessen, természetesen tagsági díjat kellett fizetnie! S nem is keveset! Mindez azonban a tagnak is megérte, mert a tagsági díj egyben afféle átalánydíj is volt, amiért különböző szolgáltatásokat ingyen vagy kedvezményesen vehetett igénybe. Ilyesmiből pedig bőven válogathatott!

Mindenekelőtt, már a PÉNISZ megalakulásának első éve után volt annyi pénze Enkülének, hogy megvásárolt egy jókora házat, a főváros egyik peremkerületében, és itt szállást biztosított azoknak a nőknek, akiknek menekülniük kellett a stricijük elől. Aztán, a tagoknak ingyenes jogsegélyszolgálat járt. És Enkülé igazán hatékonyan tudta őket védeni a bíróság előtt! Később már ingyenes iskolát is üzemeltethetett, az okosodni vágyó nőknek. Még később pedig egyszerűen fel fogadott egy jóhírű őrző-védő céget, hogy az ezentúl kizárólag neki dolgozzék, ez védte a házat s egyéb ingatlanait, továbbá mindenki tudta, de a hatóságok sosem tudták bizonyítani, hogy e cég

emberei igencsak csúnyán elgyepálják azokat a striciket, akik kellemetlenkednek a lányokkal! Volt olyan strici, aki eltörte a kurvája karját, s nem telt bele huszonnégy óra, a strici az intenzív osztályon feküdt, beszélni alig bírt, mind a négy végtagja el volt törve, nem is egy helyen, egyik heregolyója is palacsintává lapult, több foga kiverve, néhány bordája is darabokban, és amikor megkérdezték tőle hogy ezt ki tette, csak annyi tudott rebegni elhalóan, hogy „nagy volt és fekete”. És valóban volt Enkülé legényei közt nem is egy olyan aki nagy és fekete, de hát ez nem elég bizonyíték ám, mert vannak azon kívül még számosan nagy feketék a városban...

De még ez sem volt elég a sok jóból. Mert a tagdíjként kapott pénzt Enkülé befektette, nemso-kára vásárolt egy jól menő éttermet, egy cukrászdát, néhány szállodát, továbbá fő részvényese lett nem is egy pornólapnak és szexfilmgyárnak, s e helyeken ezentúl érdekes módon kizárólag olyan nők szerepelhettek, akik a PÉNISZ tagjai voltak.

Gazdagodását nem bánták a PÉNISZ tagjai. Miért is bánták volna, amikor a tiszta haszon mintegy felét tartotta csak meg magának Enkülé, a másik felét azonban elosztotta a lányok közt! Mindenki kapott valamennyit, többnyire többet mint amibe a tagsági díja került. S az csak természetes, hogy a lányok ezentúl a saját éttermükben ettek, a saját szállodájukban aludtak, mindezt természetesen kedvezményesen, e helyeken senki nem piszkálta őket, mindig nagyon udvarias volt velük a személyzet! Hamarosan annyira megérte a PÉNISZ tagjának lenni, hogy sok olyan nő is szerette volna ha rendelkezik ilyen igazolvánnyal, akinek semmi köze nem volt a kéjiparhoz. Ekkor azonban Enkülé olyan szabályt hozott, hogy csak az lehet tag, akit vagy már elítélt a hatóság üzletszerű kéjelgésért, vagy, ha olyan ország állampolgáráról van szó ahol nem tilos az efféle szakma, akkor fel tudja mutatni az érvényes engedélyét hogy ő „kéjipari dolgozó”. Illetve, akkor is tag lehetett ha igazoltan pornósztár(nő), vagy az volt valaha, vagy legalábbis megjelent már valami pornólapban a meztelen fényképe.

Nem is sokára már olyan gazdag lett Enkülé, hogy nyugodtan gondolhatott önálló politikai párt megalapítására, beteljesítve így régi vágyát. Meg is alapította, annak is PÉNISZ lett a neve, s természetesen minden PÉNISZ tag rá szavazott. Egyelőre azonban még nem került be a parlament-be. Mindazonáltal rögvést elkezdtek megpróbálni a lejáratását a többi pártok, igyekeztek kideríteni hogy tulajdonképpen ő is titkos kurva, de ez nem sikerült, nem is sikerülhetett mert nagyonis nem volt kurva. De annyira nem, hogy még javában szűz volt. Ekkor igyekeztek valami pénzügyi visszaélést, szabálytalanságot rábizonyítani, de ez sem sikerült. Annyira nem, hogy Enkülé, hála jogászai zsenialitásának, közhasznú szervezetté nyilvánította a PÉNISZ nem politikai szárnyát, ami adómentességet jelentett! De még ez sem volt minden, mert amikor még a titkosszolgálat is megpróbált utánanyomozni a pénzügyeinek, akkor váratlan akadályokba ütköztek, tudniillik a bank ahol Enkülé pénze volt, ugyancsak vonakodva adott felvilágosításokat, s még úgy is igencsak keveset! Ahol csak a legkisebb lehetősége volt megtagadni a választ, ott meg is tagadta. De ezen csak addig csodálkoztak, amíg meg nem tudták, hogy e bankot, különben az ország negyedik legnagyobb bankját, Enkülé tartja a markában, mint aki a bank részvényeinek 86 százalékával rendelkezik, de a maradék 14 százalék is hét olyan személyé, akik a PÉNISZ tagjai.

Nem csodálható hát, hogy egy ilyen személy igencsak érdekli a riportereket! Mert ez nemcsak páratlan karrier, igazi sikertörténet, de egyben pikáns és zaftos pletykatéma is!

Hát még amikor kiderül, hogy Enkülé is a szereplője lesz Pucsakaci legújabb Kukkolójának... még ha most nem is Kukkoló a neve hivatalosan, hanem „túlélési gyakorlat”. Pucsakaci ugyan e nevet adta neki, de minden szándéka ellenére sem tudta elterjeszteni, mindenki csak Kukkoló-nak nevezte, az előző adások mintájára.

Mindez mit sem vont le a nagy érdeklődésből, ami a műsor hónapokkal ezelőtti meghirdetése óta kísérte. Elég volt ehhez annyit mondania Pucsakacinak, hogy e verseny győztese ezúttal nem egy ürvárost kap ajándékba, hanem egy szigetet! Még többen jelentkeztek szereplőnek mint korábban, mert a világűr sokakat riasztott, de egy sziget, az azért mégis olyasmi, ami itt van a bolygón, ami emberi életre alkalmas... és nem is ám valami csekélyke apróság, valami kicsi homokzátony! Trópusi korallsziget volt, lágy lagúnákkal, nagyjából kör alakú, jó hatvan kilomé-

ter átmérővel, szóval aki ezt megkapja, az igencsak tekintélyes birtok urának mondhatja magát ezentúl!

Ez még akkor is vonzóan hangzott, ha a sziget nemcsak a Piku nevet viselte, de azt a már kevésbé barátságos másik nevet is, hogy „a Földrengések Szigete”. Senki nem tudta ugyanis az okát, de ez bizony olyan sziget volt, ami nagy átlagban évente háromszor ki volt téve földrengésnek. Ezelőtt pedig értetlenül álltak a tudósok, geológusok is, mert Piku sziget a bolygó olyan pontján feküdt, ami a legkevésbé volt veszélyes földrengési szempontból, legalábbis elméletileg. Nem volt mélytengeri árok közelében, sem hegységek nem emelkedtek magasba nem messze tőle, más szigetek sem terültek el a környéken, vulkánok sem, egyáltalán, egy korallsziget, az nem olyasvalami ami hírhedt lenne a nagy tektonikus tevékenységről. A korallsziget a korallálatkák mészvázáiból alakul ki évmilliók, néha évmilliárdok alatt, és semmi esetre sem lehet emiatt a környékén olyasmi, ami túlzottan veszélyes. No, ha nagyon megerőltetjük a fantáziánkat, akkor talán kitalálhatunk holmi korallbarlangban élő óriáspolipot, de semmi esetre sem akkorát, hogy megmozgasson egy hatvan kilométeres, s eképp majdnem háromezer négyzetkilométeres szigetet!

A szereplőket mindenesetre vigasztalhatta az a tudat, hogy senki még nem emlékezett olyan földrengésre, ami rombadöntötte volna a szigetet. Az évi három-négy földrengés minden alkalommal akkora volt, hogy lehetett műszerek nélkül is érezni, jól megmozgatta például a pálmákat, esetleg néhány kunyhó teteje is leszakadt ha rosszul építették azt meg, de ennél nagyobb baj nem szokott lenni. Korábban laktak is a szigeten mindenféle primitív törzsek, mígnem ezek irmagját is kiirtották kalandorok és hittérítők. És az ezek által behozott járványok. Most persze mégis teli lett a sajtó olyan cikkekkel, hogy Pucsakaci úgymond a „halálba küldi” a szereplőit, hogy azokat majd maguk alá temetik a leomló hegyek, s mondták ezt annak ellenére, hogy az egész sziget majdnem tökéletesen sík volt, a legmagasabb pontja alig háromszáz méterre volt a tengerszinttől, szó sem volt tehát hegyről, nemegy fa is majdnem elérte ott ezt a magasságot.

Pucsakaci sokáig válogatott a jelentkezők között, érdekes embereket akart szerepeltetni, de senkinek nem mondta meg az elbeszélgetés után, hogy felveszi-e. Azt mondta, akit szerepeltet, az mind egyszerre, ugyanazon a napon kapja majd kézhez a meghívóját. Annyi volt csak a bizonyos, hogy mindenkitől írásbeli jelentkezést kért elsőként, s ezeknek nem mindegyikét hívta el személyes beszélgetésre, akit tehát nem hívott el erre, az biztos lehetett benne hogy ő legalábbis nem fog szerepelni!

Enkülé azonban alkalmasnak találtatott.

* * *

A gyülekezőhely ahová Enkülé meg kellett érkezzék, egy kikötő volt, aholis meg kellett keresse azt az óceánjárót, ami a „Lehetőség” nevet viselte. Ez természetesen Pucsakaci tulajdona volt, és több helikopter is „parkolt” a fedélzetén. Enkülét csónakon vitték be a hajóhoz, s alig lépett a fedélzetre, máris maga Pucsakaci fogadta. Gyorsan beterelte egy kabinba, s azt mondta neki, hogy mindaddig ne lépjen ki onnan, amíg a kabin tetejébe épített hangszórón meg nem hallja hogy kiléphet, sőt, ki is kell lépnie. Akkor ugyanis el kell mennie az egy emelettel lejjebbi nagy ebédlőbe, oda tart a többi résztvevő is, ott találkoznak először, s ő Pucsakaci is ott lesz. Ott fontos instrukciókat hallgatnak meg, s mindent megtudnak így a hogyantovábbot illetően.

Aránylag nem is kellett soká várakoznia, már alig fél óra múlva megszólalt a hangszóró. Ekkor Enkülé kilépett a kabinból, s igyekezett megtalálni az utat a lenti, társalgónak kinevezett ebédlőbe. Ez nem volt nehéz, mert több szomszédos kabin ajtaja is ugyanekkor tárult ki, és az azokban lakók is lefelé igyekeztek; Enkülé tehát nem kellett mást tегyen, csak követnie kellett őket.

A nagy ebédlőben ezúttal nem voltak asztalok, csak székek. Enkülé helyet foglalt, csak úgy találomra. Jobb oldali szomszédja egy igencsak betegesen kinéző, vékonyka fiatalember volt, aki bocsánatkérő félénkséggel nézett mindenkire, s leüléskor még azt is elnyöszörögte valami elhaló hangon, hogy Zsötekű a neve; Enkülé azonban nem mutatkozott be, egyszerűen mert még nem szólította erre fel őt Pucsakaci. Márpedig tudta az előző Kukkolók alapján, hogy Pucsakaci nagy

fontosságot tulajdonít annak, hogy legalábbis az elején ő irányítsa a szereplőket az efféle műsorokban. Enkülé óvakodott tőle hogy olyasmit tegyen, amit Pucsakaci esetleg szerződésszegésnek tarthat, nem akarta ugyanis hogy váratlanul kiakolbólintsák a műsorból.

Bal oldali szomszédja teljesen ellentéte volt Zsötekűnek: igazság szerint amikor leült mellé, Enkülé majdnem felugrott ijedtében. Ez is férfi volt ugyanis, csak hogy cseppet sem vékony, inkább drabális óriás! Mindenképpen megvolt két méter magas, valószínűleg magasabb is, és vékony pulóverben volt, Enkülé úgy gondolta, valószínűleg azért, mert semmi konfekcióing nem menne rá, olyan széles a válla is, bicepse is. Enkülé becslése szerint könnyedén felboríthatott volna egy teherautót félkézzel. És ez az emberszörnyeteg barátságos mosollyal fordult Enkülé felé és rávigyorgott:

—A nevem Ruláj. Örvendek hogy találkozhattunk, asszonyom!

—Ööö... szintén örvendek! De kisasszony vagyok!

—Semmi baj! - nyugtatta meg őt az óriás.

Többet nem is beszélgethettek, amit Enkülé nem is bánt, mert eddigre mindenki más is helyet foglalt, s erre egy szembeni ajtón át bejött maga Pucsakaci.

—Üdvözet mindenkinek! - kezdte a műsorvezető. —Mindenekelőtt figyelmeztetek mindenkit, hogy máris adásban vagyunk! És élő adásban, aki amit tehát kimond, elkövet, azt nem lehet utólag letagadni vagy kívágni a filmből! Ez az egyik. A másik az, hogy miként az előző műsoraimban is, úgy itt is kötelező az általános tegeződés, mert ez a csizik kívánsága! De ezt már biztos mindenki unalomig ismeri, ezért erről nem is beszélek többet! Ami ennél fontosabb, az az, hogy meggyőződtem róla, hogy hiába nevezem én ezt a műsort másként, mindenki csak Kukkolónak hívja, tehát jól van, behódolok a közakaratsnak, és nevezhetitek Kukkolónak ezután ti is! Csakhogy: ne feledjétek hogy ez akkor sem olyan Kukkoló, mint az eddigiek! Ez igenis túlélési gyakorlat lesz! Nem is akármilyen! Ez úgy fog történni, hogy ma este még mindegyikötök a kabinjában fog lepihenni. Holnap korán reggel azonban, már rögvest pirkadatkor, beszálltok a helikopterekbe, s ezek elvisznek benneteket a Piku sziget tengerpartjára. Ott kitesznek benneteket, s a helikopterek visszarepülnek ide a hajóra. E hajó a sziget partjai mentén fog cirkálni egészen a műsor végeztéig, én is rajta leszek, de nem lesz a hajó látótávolságban, hogy ne zavarjon benneteket. A szigeten lesz egy rádióadóevő, tulajdonképpen nem más mint egy rádiótelefon, erős, tartós akkuval, ezen bárki bármikor felhívhat engem, hogy ő abba akarja hagyni a játékot, s akkor azért azon nyomban eljön egy helikopter és a hajóra hozza. De akkor ki is esett a játékból! Akkor is fel lehet hívni ha valaki megbetegedett, vagy baleset érte vagy akármi, ekkor is természetesen azon nyomban megy érte a mentőhelikopter, de akkor is kiesett a játékból.

Egyáltalán nem kizárt hogy lesznek akik valami baleset miatt esnek ki. Ez ugyanis azért túlélési gyakorlat, mert túl kell élnetek itt egy teljes hónapot! Mármint legalább egy teljes hónapot. Mert ennyi a minimum! De lehet hogy több lesz abból. Hogy mennyi, az csak tőlem függ. Amíg izgalmasnak tűnik a produkció, addig maradtok. Épp olyan lesz tehát a helyzetetek mint egy igazi hajótörötté: az sem tudja, mikor találják őt meg!

A sziget, az természetesen nem olyan hely, ami el volna látva mesterséges élelmiszerekkel. Ez bizony a legigazibb lakatlan sziget, itt tehát csakis azt ehetitek, amit megfogtok vagy megtermeltek magatoknak! Vagy gyűjtögettek! Házatok is csak akkor lesz, ha építetek magatoknak valamit, vagy esetleg ástok valami barlangfélét valami domboldalba. Afelől megnyugtathatok mindenkit, hogy veszélyes állatok nincsenek, se nagyragadozók, se mérgeskígyók. Bizonyos bogarak azonban lehet hogy veszélyesek, például egyes pókok, lehetnek aztán méhek is amik nem szeretik ha el akarjátok venni a mézüket, továbbá jobb ha a százlábúaktól is óvakodtok, mert akadnak itt akár harminc centi hosszú olyanok is, s ezek ha megcsípnek valakit, akkor meg is bénulhat tőle a végtagja! Olyanról nem tudok hogy belehalt volna valaki százlábúcsípésbe, de talán ez sem kizárható, ha rossz helyen marja meg. Szóval a bogarakkal vigyázzatok!

Ellenben azt tudom, hogy a szöcske- és sáskafajokat amik itt vannak, az egykori bennszülöttek szívesen fogyasztották. Vannak aztán itt patkányok és egerek is, ezek is ehetőek, meg egy helyes kis vadmacskaféle is. Nem nagyobb mint a mi házimacskánk. Meg harminc centi hosszú gyíkok is vannak, ezek adott esetben le tudják harapni az ujjatokat ha a szájukba kerül, de kü-

lönben nem veszélyesek és ehetőek. Meg vannak természetesen teknősbékák, meg halak is, bár a tengerbe óvatosan menjetek, mert akadnak erre cápák is, meg mindenféle, ami trópusi tengerekben szokott lenni. A szigeten van két patakocska is, édesvízűek, de abban halat nemigen találtok.

Valószínű, hogy az életbenmaradás ténylegesen leköti minden perceteket, emiatt nem is lenne értelme hogy veletek tartsak vagy a távolból utasítgassalak mindenféle kitalált játékok végrehajtására benneteket. Most este tehát szépen bemutatkoztok nekem, egymásnak és leginkább természetesen a tisztelt nézőknek, aztán holnaptól magatokra lesztek hagyva! De a nézők azért látnak majd benneteket! Ez úgy fog történni, hogy a sziget fölött nagy magasságban lesz egy léggömbféle szerkentyű. Ti nem fogjátok látni, de az a szigetet és benneteket nagyon is, az érzékeny kameraival, ami olyan, hogy éjjélkor, holdtalan éjszakán is képes elolvasni egy homokba kitett nyitott könyv apróbetűs lábjegyzetét! Tehát minden lépésedeteket közvetíti, kizárólag akkor nem lát benneteket, ha épp fa alatt vagy valami barlangban vagytok!

De akkor sem menekültök a nézők elől ha ott vagytok. Mert most mindjárt kap mindegyikötök egy kis homlokpántot a fejére. Ez rendkívül könnyű, nem is érzitek majd hogy rajtatok van, mert olyan anyagból készül, ami még a vizet, verítéket és a levegőt is átereszt. Ellenben bele van építve egy apró, digitális kamera. Minden látható lesz tehát, amit a viselője lát. Minden szereplő minden kamerájához külön vonalat biztosítunk a kedves nézőknek, tehát mindenki azon szereplő életét követheti, akiét épp akarja. A homlokpánt természetesen minden hangot, beszédet, zörejt is híven közvetít. Az energiaforrása elég ötven évre, ezzel tehát nem lesz gond, és nyugodtan lehet fürdeni is benne, mert ezeröttszáz méter mélységig garantáltan vízálló. Csiszi minőség, a csiszi bűvárok is ezt használják!

A homlokpántokat szigorúan tilos levenni! Egészen pontosan, kizárólag akkor vehető le, ha kifejezetten a fejét éri valakinek sérülés, és ott kell bekötözni, de akkor is úgy kell lerakni, hogy a kamera a sebesülthez szegeződjék, és elsősegély után azonnal vissza kell tegye magára! Aki nem így tesz, azért azonnal eljön a helikopter, és kiesik a versenyből! Még alvás és ürítkezés és szerelmeskedés közben is viselni kell! Letakarni sem szabad semmivel sem!

Attól nem kell félni hogy tönkremegy, mert ütést is, hőhatást is többet kibír mint az a fej, ami viseli. És tényleg nem nehéz, mert nem nehezebb mint mindössze két deka!

Miután minden szót közvetít a kamera, ezért természetesen ezen keresztül is lehet segítséget kérni, vagy távozási szándékot bejelenteni, de mert nem biztos hogy épp akkor nézem én vagy nézi valamelyik munkatársam az illetőt amikor ő ezt mondja, ezért helyesebb ha ilyen komoly döntést a hogy úgy mondjam „hivatalos úton” jelenti be, a már korábban említett adóvevőn. Már amiatt is, mert a homlokpántok kizárólag egyirányú kommunikációt biztosítanak, de az adóvevőn én is kérdezhetek, ha netán ez szükséges volna. Ez az adóvevő a sziget közepe táján, a legmagasabb ponton van, a hegytetőn, de nem kell megijedni, nem kell magasra mászni, mert az a hegy nem több mint egy nagyobbacska domb. Az őslakóknak áll ott valami bálványa, nos, annak a tövébe tettük az adóvevőt. Ez alapesetben nincs bekapcsolva, életet kell lehelni belé, az oldalán van egy kapcsoló, azt kell elfordítani 0 állásból 1 állásba, ennyi az egész, és máris lehet beszélni. Ez rögtön hozzám kapcsol, vagy másvalakihez aki épp az ügyeletes ha én aludnék vagy valami elfoglaltságom lenne.

Tekintve hogy ezen esetet kivéve én nem beszélek veletek a játékidő alatt, jogosan vetődik fel a kérdés, miként is megy majd most a kiszavazás! Nos, ez rém egyszerű: játék közben egyszerűen nem lesz kiszavazás! Azaz, részletekről nem. De a kedves nézők természetesen szavazhatnak, nagyon is jó lesz ha megteszik! S ez úgy fog működni, hogy lesz mindegyikötök számára két telefonvonal, egy amit „pozitív vonalnak”, s egy amit „negatív vonalnak” nevezek. Ha a játékos pozitív vonalát hívja fel, akkor ezzel egy pozitív pontot adott neki, ha a negatívot, akkor értelemszerűen negatív pontot, így lehet a játékost jutalmazni vagy büntetni. Ezt akárhányszor is megteheti egy néző. De ettől még senki nem esik ki. Hanem ez úgy meg, hogy amikor majd úgy döntök hogy befejeződik a játék, akkor összeszámoljuk kinek mennyi ilyen meg olyan pontja van, a pozitívokból kivonjuk a negatívokat, s akinek ekkor több pozitív pontja marad, az nyer! Azé lesz a sziget is! És mindez azért lesz így, mert sokan kritizáltak engem az előző Kukkolók kiszavazási

technikái miatt, mondván hogy az nem jogos, mert először is ott nem kizárólag a nézők döntenek, másrészt s még inkább, akit az elején kell kiszavazni, azt jószerivel meg sem ismerhették, mert kevés ideig maradt benn, holott az is érdekes lett volna hogy ő hogy viselkedik a későbbi játékokban-feladatokban! Aztán, így ahogy most csinálom, nemcsak arra van lehetőség hogy a nézők valakit a kiszavazással megbüntessenek, de pozitív szavazatukkal meg is védhetnek valaki nekik szimpatikus illetőt, akár többeket is! Továbbá, így nem csak egyszer, egy kiszavazásnál lehet véleményt mondani valakiről, de folyamatosan, állandóan véleményezhetik szavazataikkal a játékosokat, tehát benneteket, minden élethelyzetet minősíthetnek plusz vagy mínusz szavazattal, végig az egész játék folyamán, vagyis itt az egészidős, teljes teljesítményetek biztosít nektek nyerst vagy vesztést!

Lesz bőven ok, amiért kaphattok pontokat. Például hogy ki milyen ügyes az élelemkeresésben! Ez ugyanis nem lesz könnyű. Mindegyiktek magával vihet a szigetre egy kis csomagot amit ő maga válogat össze, de az a csomag tényleg nem lesz nagy, és nem lehet semmi olyasmi benne, ami által kapcsolatot létesíthet bárki nem szigeti emberrel!

A nézők már akár e pillanattól kezdve szavazhatnak rátok, azaz, onnantól kezdve hogy megtudták a neveteket. Tehát most megkérek mindenkit hogy szépen sorban mutatkozzék be, mondja el hogy ha nyer, mit akar kezdeni nyereseményével, hogy mi volt a foglalkozása korábban, s amit még fontosnak tart, aztán máris mehetnek vissza a kabinotokba, eddigre a segítők mindegyikőtök kabinjába elhelyezték a homlokpántokat! Azt fel kell venni, mert már abban kell ma este aludnotok! Kezdd a bemutatkozást te! - intett Pucsakaci a hozzá legközelebb ülő fiatalember felé. Az felállt, meghajolt, s így szólt:

—Üdvözlök mindenkit, az én nevem Jotu, s azt hiszem sokan ismerhetnek az előző Kukkolók egyikéből, mert én vagyok, azaz inkább voltam, Kristály, a nagy énekesnő szerelmese! Nagyon sajnálom hogy szegény csak úgy váratlanul eltűnt a végén! És a szereplést most tulajdonképpen amiatt vállaltam el, mert az utóbbi időkben számos kritikának voltam kitéve, amiért én úgy-mond hitványul viselkedtem volna Kristállyal, s bár elismerem hogy e kritikáknak valóban lehet némi alapjuk, de szerintem messze nem olyan súlyos a vétkem, ahogy azt a rágalmazóim terjesztik! Mindenesetre elhatároztam, hogy itt és most megmutatom mit érek, mert ha itt jól helytálok, még ha nem is nyerek, máris más szemmel nézne rám ezentúl mindenki! Hát még ha nyerek! Csak ennyit akartam mondani! - szólt, s visszaült a helyére.

—Remélem semmi nem lesz a terveidből, te hitvány féreg! - kiáltotta felé a vele átellenben ülő középkorú férfi.

—Hát te meg ki vagy? - kérdezte erre Jotu.

—Én vagyok Kristály apja! A nevem különben Düseví. És én is üdvözlök mindenkit, de kivéve épp téged, te féreg!

—Én pedig Kristály anyja vagyok, az én nevem Duklippa - szólt a Düseví mellett ülő nő - és remélem hogy hamar éhen döglesz a szigeten! Utállak, mert miattad hagyta el a zárdát és Istent az én drága leányom!

—Na de hát ez hülyeség, nemcsak miattam, hiszen világosan megmondta a Kukkolóban hogy én csak az utolsó lökés voltam a számára, mert már korábban megrendült a hite!

—Márpedig akkor is te vagy a bűnös, mert ha valaki a híd szélén áll, és azon gondolkodik beleugorjon-e a folyóba, végetvetvén így az életének, akkor is gyilkos és bűnös az, aki ha arrajár, belöki, és ezután hiába védekezik azzal, hogy ő csak „az utolsó lökést” adta meg neki!

Jotu vállat vont.

—Abszolúte nem érdekel ez az érvelés! Totál hidegen hagynak a vallási szempontok! Még ha el is fogadom hogy bűnös vagyok mert Kristály elcsábítása után elhagytam a lányotokat, azért, hogy ki ne tagadjanak a szüleim az örökségből, de akkor is csak az elhagyásért vagyok bűnös, és nem amiatt, mert elcsábítottam korábban! Kifejezetten érdememnek tartom inkább azt, hogy, hogy úgy mondjam, „kiszereztem őt” a kolostorból, mert világrengető ökörségnek tartom, hogy egy szép lány apácaköntöst öltve egy életre besavanyítsa magát!

—Ne beszélj így, az apáca Krétosz menyasszonya!

—Hiába, ha e menyasszonyt Krétosz sosem veszi feleségül! - vigyorgott szemtelenül Jotu. —Sőt, még csak nem is látja soha a vőlegényét!

—Dehogynem, rögvést amint meghal!

—Ah, akkor ez a Krétosz ugyancsak perverz fickó lehet, ha hullákat akar feleségül venni! Különben is, ha Krétosznak ennyi sok neje és menyasszonya lehet, akkor nekünk miért prédikál egy-nejűséget az egyház?! Szóval nekem aztán beszélhettek amit akartok, magasan ejtek a valláserkölcsre!

—Hogy te milyen mélyre süllyedtél, elképesztő! De nem is csodálom, azok után hogy képes lettél volna visszaédesgetni magadat a lányomhoz, kizárólag csak a pénzéért!

—Nono Duklippa mama, Düseví papa, lejjebb ám az agarakkal! Nem állítom hogy rosszul jött volna nekem Kristály temérdek milliója, de én azért tényleg szerettem őt a magam módján! Meglehet tán hogy nálam jobbat is megérdemelt volna a leánykátok, nem kívánok abban tetszelegni hogy én vagyok a Tökéletesség Szobra, de azért jó lenne ha több önkritikátok lenne! Mert ugye sokan tudják, de hátha valaki mégsem, s így kimondom: hányingert kelt bennem hogy most, Kristály halála vagy legalábbis eltűnése után mindent elkövettek hogy rátegyétek a kezét a vagyónára, amikor pedig abból egy huncut garas sem jár nektek a véleményem szerint!

—Ugyan ki másé is lenne amikor mink vagyunk a szülei! - kiáltotta Düseví.

—Ez nem sokat jelent, mert le se szartátok amikor beteg volt...

—De te sem!

—Én sem. Ám ti sem! Csakhogy én legalább korábban foglalkoztam vele, szerettem őt, tőletek meg csak annyi tellett, hogy elsúvasszátok egy apácázárdába!

—Na most már elegendem van ebből a fickóból! - kiáltotta a Düseví mellett ülő fiatalember, és felpattant, ökölbe szorított kezekkel.

—Megállj! Ül vissza a helyedre! - kiáltotta Pucsakaci. —Itt nem lehet verekedés!

—A szigeten úgyis ellátom a baját!

—Nyugodtan, de készülj fel rá hogy emiatt lehet hogy sokan mínuszpontokat adnak neked!

—De sokan mások pozitívokat! - vigyorgott a Jotunál erősebb férfi.

—Lehet az is. De most már mutakozz be!

—A nevem Rúbal, és Kristály bátyja vagyok. Nincs is több mondanivalóm. Hacsak nem az, hogy ki nem állhatlak téged is, Pucsakaci, mert bizony te is igényt tartasz Kristály húgom vagyónára! Mindenki tudja!

—Mindenki, de rosszul. Mert nem én tartok igényt rá, csupán Poliverzum egyháza, amit nem is én vezetek hanem Drás és Mácsi, én csupán a segítségükre siettem jól szervezett jogi osztályommal, ügyvédekkel és a VTV nyilvánosságával, mert ellenszenves nekem is hogy Kristály halála után érdekesmód oly nagyon és oly hirtelen fellobbant bennetek a nagy rokoni érzület! És ez Kristály akarata szerint való, mert ő bízott meg azzal, hogy a pénzéből biztosítsak ellátást és szállást a Poliverzum vallására áttérő nincsteleneknek! Ezt számtalan felvétel bizonyítja! És most nem is annak van itt az ideje hogy rólam vitatkozzunk, tehát szóljon más! Te! - mutatott az Enkülé mellett ülő vékonyka férfira Pucsakaci.

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, engem úgy hívnak hogy Zsötekü, és tündér vagyok.

—Hogyhogy?! Te is tudsz például fényruhát csinálni magad köré?! - kérdezte elképedve Enkülé.

—Nem, azt sajnos nem tudom megtenni. Én ezt nem úgy értettem. Szóval, az a helyzet, hogy én igazából egy közönséges ember vagyok, azaz voltam, csakhogy amint megláttam az első Kukkolóban Iloét, azután minden vágyam az lett hogy én tündér lehessenek! Illetve, először csak úgy simán belészerettem. De hát arra hogy ő és én, szóval arra igazán semmi reményem nem lehetett... hiszen ott volt neki az a Szjord nevű fickó... meg aztán, én, izé... na de jól van, elmondom, szóval én akkoriban nagy gazember voltam. No nem olyan hogy gyilkos vagy ilyesmi, csak egy piti kis bűnöző. Tolvajlások meg minden... nem mintha nem lettem volna hajlandó dolgozni, volt nekem több szakmám is, csakhát azokban dolgozva nem tudtam elég pénzt keresni ahhoz, hogy megvegyem a napi kábítószeradagomat! Ugyanis több éve kábítószeres voltam. Nem is egyfajta drogot kipróbáltam. És már bizony odáig jutottam hogy a napi szükségletem ára bőven meghaladta a havi minimálbér egyharmadát! Hát most gondoljatok bele, ha három nap alatt belövöm

magamnak a teljes havi fizetésem, vagy ha jobban keresek akkor mondjuk öt nap alatt, akkor mi lesz velem a hónap fennmaradó részében?! És miből eszem, lakom, ruházodom?! Szóval, bűnöztem, na, meg árultam is a narkót. Még a csiszí tévemet is el akartam adni, de mindenki kiröhögött, senki nem vette meg, mert minek, amikor azt a csiszík ingyen osztogatják! Na és egy alkalommal amint épp zúgó fejjel eszméltem magamra egy mocskos csatornában, ahová a zsaruk elől bújtam be, valahogy meglöktem a tévét, és az bekapcsolódott, és pont Iloét mutatta, amint fénylett. És rögvest belészerettem! Na, ettől még természetesen nem javultam ám meg ripsz-ropsz, de nemcsak beleszerettem, de baromimód irigyeltem is! Mert ő aztán valaki! Különleges személy! Az ő életének van értelme! És tudtam hogy nemcsak én szerettem belé, de alig akadhat valaki a bolygón aki ha férfi, ne rajongana érte! Na és ezután már kevesebbet drogoztam, de ez nem valami hősies elhatározás következménye volt, csak azért történt így, mert amikor csak lehetett, állandóan a Kukkolót néztem, hogy láthassam Iloét. És végighallgattam az ott folyó nagy vitákat, Kajjám szavait is, és meggyőződtem róla hogy a próféta igazat beszél! Aztán megtudtam épp Kajjámtól, hogy a tündérek szerint alapvetően minden ember tündér, épp csak ezt az emberek elfeledték, mert az emberek, azok elkorcsosodott tündérek! És e szavak szíven ütöttek. Mert - gondoltam - ha ez így igaz, akkor eszerint minden emberben benne rejlik a tündérség lényege, még ha picinyke mértékben is, vagyis én is tündér vagyok! Nem vitás persze, hogy rendkívül silány és gyatra tündér, még sokkal silányabb mint a többi ember, aki nem tolvaj és nem kábítószeres. No igen ám, csak hogy el kell mondjam hogy amíg rá nem szoktam a kábítószeresre, addig én igen jó tanuló voltam ám az iskolában, matematikából is, sőt az volt a kedvenc tantárgyam, és akkor amikor ott a csatornában ezen a tündérségen gondolkodtam, akkor eszembe idéződtek egykori matematikatanárom szavai, aki az indirekt bizonyítás lényegét próbálta megvilágítani a tanulók előtt, ami nagyon röviden abból áll, hogy ha bebizonyítjuk hogy ha valami érvényes egy X számra, és abból következik hogy az érvényes az annál eggyel nagyobb $X+1$ számra is, akkor már csak annyi a dolgunk hogy a tételt bebizonyítsuk mondjuk az egyes számra, mert abból már akkor következik hogy az érvényes lesz az összes számra! És ezt a tanár úr úgy próbálta érthetővé tenni nekünk, hogy azt mondta, tegyük fel hogy valaki egy lépcsőházban így szól: —Én képes vagyok fellepni az első lépcsőre. Ha lépcsőfokon állok, fel tudok lépni a következő lépcsőfokra. Tehát semmi meg nem akadályozhat benne, hogy így apránként eljussak akármilyen magasra is!

Na és amikor ez az eszembe jutott, akkor máris tudtam, hogy a számomra többé nincs visszaút, és soha többé nem kábítószeresem! Mert ha Kajjám próféta szerint, sőt, a tündérek szerint mert Kajjám csak a tündérek nézetét ismételte el, ha tehát szerintük minden ember tündér, még ha kis mértékben is, továbbá ha Iloé állandóan azt bizonygatta hogy mindenki megjavulhat, akkor tehát ez azt jelenti hogy én tündér vagyok, és nincs akadálya annak, hogy ha akarom egyre tündérebb tündér legyek, s végül elérjem a Tökéletességet!

—Ha egyáltalán létezik olyan, hogy tökéletesség! - kottyantotta közbe Enkülé.

—Nekem tökéletesen megfelel, ha annyira leszek tündér mint Iloé, én ezt az állapotot nevezem tökéletességnek. - válaszolta neki Zsötekű. —Én tehát akkortól kezdve csak annak élek, hogy minél inkább tündéri módon viselkedjem és gondolkozzam! Nekem már van életcélom, amit ugyan nehéz elérnem, de mégis sokkal boldogabb vagyok mint korábban voltam bármikor, s emiatt is mondtam hogy tündér vagyok, mert én annak tartom magamat!

—Na de figyelj csak, lehetetlenség amit mondasz - ellenkezett vele Enkülé még mindig - mert hiszen tegyük fel van egy nyomorék, mondjuk félkarú ember, nos, ez mindegy hogy amiatt félkarú mert levágta valami a karját, vagy mert így született, torzan, csökkentértékűen, akármi módon is határozza el, hogy ő márpedig tökéletes lesz, „igazi” ember, nem tagadható, hogy sosem fog kinőni a hiányzó karja, holott talán egyetérthetünk abban hogy egy félkarú ember sokkal inkább hasonlít az igazi emberekhez lényegét tekintve, mint egy közönséges ember, mondjuk te, az igazi tündérekhez!

—Nincs igazad - vitázott vele Zsötekű - mert ha a tündérek így mondják akkor az úgy is van, ők csak jobban tudják! Én úgy vélem itt a legfontosabb a gondolkodásbeli beállítódás, nem a genetika! Kajjám azt mondta, a tündérek szerint alapvetően minden ember tündér, csak ezt elfeled-

ték. Én megpróbálom rájönni, milyen is az, tündérnek lenni. Hogy úgy mondjam, megpróbálom megvilágosodni! Nem lehetetlen, hogy akkor egyszeriben lesz fényruhám is! Elvégre a tündérek csak tudják mit beszélnek! És hogy cseppet sem lehetetlen amit mondok, azt bizonyítja Lolita esete is a második Úrkukkolóból. Ő ugye úgy ment oda mint pornósztár. Teljesen közönséges ember volt, eltekintve a vagyonától és a szépségétől. És többször is kijelentette hogy bár szimpatikus neki Iloé szelídségtana, de nem hisz abban hogy ő maga tündér volna. Aztán lám, amint megpróbált végrehajtani egy önzetlen jótettet, amint bedugta az ujját a konnektorba hogy ezzel rövidzárlatot csináljon és így megmentse a társait a terroristáktól, lám, azonnal...

—Azonnal jól összeégette a kezét! - szólt közbe nevetve Düsevi.

—Igen, tény, hogy összeégett a keze - bólintott Zsötekü - ellenben kigyulladt a fényruhája, s ez jelezte hogy ő igenis vagy épp akkor vált tündérré, vagy eddig is az volt, de mintegy feléledtek benne a tündérképességek!

—Attól még fájtnéki a keze. - ellenkezett Düsevi.

—Minden bizonnyal, csakhogy én ezt boldogan vállalnám, ha ezáltal tündér lehetnék! Különben is, abból a Kukkolóból mindenki eltűnt, mind egy szál, s biztos vagyok benne, hogy Lolitát, meg talán még néhányat akik arra méltóak voltak, magukkal vitték az igazi tündérek, ahogy az bizonyára az első Úrkukkolóban is történhetett Iloéval!

—Akkor javaslom hogy dugd a kezedet te is egy konnektorba! - nevetett még mindig Düsevi.

—Gondoltam rá, de nem teszem, mert tudjuk hogy ilyenkor halál szokott bekövetkezni, nem tündérré válás! Én úgy hiszem, nem a konnektor és az áramütés a lényeg, hanem az önzetlen jótett, sőt még nem is az, hanem az a jóság, ami oly nagy fokú, hogy ilyen tette sarkallja az embert, hogy az még a biztos halált is vállalja a jóságért, mások megmentéséért cserébe! Ha én most csak úgy minden ok nélkül a konnektorba dugnám az ujjamat, azzal nem a tündérségemet, csak a hülyeségemet bizonyítanám.

—Különben is, Lolita nem az ujját, hanem valami fémdarabot dugott a konnektorba! - vetette közbe Enkülé.

—És nem hiányzik már a kábítószer? - kérdezte Pucsakaci.

—Bevallom, néha bizony nagyon, de egyáltalán nem gyakran, és még amikor igen, akkor sem annyira, hogy le ne tudjak mondani róla! Sőt, ilyenkor amikor hiányzik, minden kellemetlenség, minden hiányérzet mellett jó érzés is tölt el, szinte élvezem a szenvedést, a hiány kínját, mert ezáltal szó szerint fizikailag érzem, hogy mekkora áldozatot hozok önmagam tündérségéért, hogy milyen erővel küzdök a jóért! Tehát ezúton üzenem a világ minden kábítószeresének, hogy a leszokás kínjait ne *elviselni* próbálják, hanem *élvezni*! Úgy talán nekik is sikerül! Én már egészen biztos vagyok benne hogy soha többé nem esem vissza!

—Szerintem - szólt tűnődve Duklippa - te korábban mint kábítószeres, örült voltál, és most is javában az vagy, csak most másba, a tündérség vágyába örültél bele, s egyszerűen ez az örület kiverte a fejedből az előző örületet!

—Ez bizonyos értelemben kétségkívül igaz, de nem sokkal jobb-e ez így nekem is, a társadalomnak is?!

—Hát, ebben lehet valami... - hagyta rá a nő.

Enkülé azt hitte, Pucsakaci most őt szólítja fel, hiszen Zsötekü mellett ül, de nem így történt. Pucsakaci őt egyelőre kihagyta, s inkább másik szomszédjának, a nagy darab, gardrób-szekrénykülsőjű férfinak intett.

—Halljunk akkor téged, hogy te ki vagy - mi vagy!

—Köszöntök mindenkit, a nevem Ruláj, és e pillanatban, sőt már néhány hónapja, én is tündér vagyok! - és barátságosan mosolygott a tőle nem messze ülő Zsöteküre. —Bár én nem voltam soha kábítószeres. Mindazonáltal énnekem is az életem minden vágya, hogy tündér lehessenek!

—És korábban mi volt a foglalkozásod? - kérdezte Pucsakaci.

—Muszáj most ebbe belemélyednünk? - kérdezte kínos fintort vágva, szégyenkezve a férfi.

—Muszáj. - bólintott Pucsakaci kegyetlenül.

—Hát, én, szóval... nem szívesen vallom be korábbi tévelygéseimet, de... szóval, én ezt megelőzően bérnyilkos voltam!

A teremben ezt hallva mindenki felszisszent.

—És hány embert öltél meg?

—Nem számoltam, de úgy megközelítőleg ötvenet-hatvanat. Úgy kéthavonta egyet, nagy átlagban.

—Hogyan végeztél velük?

—Melyikkel hogyan, a lehetőségektől függött! Volt amelyiknek csak kitörtem a nyakát, volt amelyiket lelőttem, vagy bombát tettem a kocsijába... de Pucsakaci, nagyon kérlek, muszáj ezt ki tárgyalnunk, tényleg?! Én már megjavultam! És a büntetésemet is leültem, csontig! Te is tudod, hiszen csak három nappal ezelőtt engedtek ki engem a sittről!

—Ugyan már, aki legalább ötven embert megöl, az ne mondja nekem hogy minden áldozatáról tud a rendőrség, és mindért el is ítélték téged!

—Bevallom valóban nem tudnak mindegyik esetemről, de ugye nem hiszed azt Pucsakaci, hogy most bármi olyasmi konkrétumot is mondok, ami miatt visszaküldhetnek még néhány évre a rács mögé?! Olyan hülye már nem vagyok!

—Tehát elismered hogy akad néhány ügyed, amit nem derítettek fel. Mondd, ha tündérnek tartod magadat, akkor azzal hogy fér össze az, hogy nem akarsz megbűnhődni a korábbi vétkeidért?!

—Nem állítom hogy azok ne lennének vétkek, de azokat tulajdonképpen nem is én követtem el. Szerintem én már teljesen más ember vagyok, amióta felnyílt a szemem az igazságra. Szerintem azoknak van igazuk, akik szerint a börtön célja nem a büntetés, hanem az átnevelés kell legyen, a megváltoztatás, a jellemformálás! No és hát én teljesen megváltoztam, átneveltem ugyanis magamat, bár még inkább azt mondom, átnevelt engem egyrészt Iloé, másrészt Lolita, a televízióon keresztül, a személyes példájukkal. Természetesen Kajjám magyarázatának is volt ebben némi része. Én tehát már egy merőben más ember vagyok, nem az aki elkövette azokat a rémtetteket, azzal tehát semmit nem nyerne senki, ha engem lesittelnének újabb akárhány évre, mert annak a következménye csak annyi volna, hogy a bezárásommal megakadályoznák, hogy elkövessék egy csomó jótettet mások érdekében, mely jótettekkel részben helyrehozhatnék valamit a sok rosszból, amit elkövettem!

—És mit akarsz kezdeni a szigettel, ha megnyered?

—Azt még nem tudom, de minden bizonnyal kitalálom addig! Talán igyekszem majd itt összegyűjteni azokat az embereket, akik maguk is tündérek akarnak lenni! Zsötekűt máris nagyon szívesen látom majd vendégül itt! Szeretném, ha a barátom lenne!

—Máris a barátod vagyok, főleg mert nekem épp ugyanez a célom amit mondtál! - bólogatott boldogan feléje az egykori kábítószeres.

—Akkor most halljunk téged! - intett egy huszonéves fiatalembernek Pucsakaci úr.

—Üdvözetem mindenkinek, az én nevem Datrix, és úrhajós vagyok! Azaz, voltam. Pontosabban, a kettő között.

—Ezt nem értem! - mondta csodálkozva még maga Pucsakaci is.

—Hát az úgy van, hogy e pillanatban még úrhajós vagyok, de pillanatokon belül nem leszek az, vagy legalábbis napokon belül! S azért nem, mert mindjárt olyasmit mondok, ami miatt kirúgnak a főnökeim, sőt, valószínűleg még börtönbüntetésre is ítélnék.

—Nocsak!

—Bizonyám! Tudod Pucsakaci, és tudjátok meg ti is, ti többi szereplők és a kedves nézők is, hogy én tagja voltam annak a kutatócsoportnak, ami átvizsgálta az úrállomást az első Űrkukkoló szereplőinek eltűnése után. Nos, semmit sem találtunk. Aztán annak a csapatnak is tagja voltam, ami másodszor is átvizsgálta azt, tudniillik a második Űrkukkoló szereplőinek eltűnése után. Ez az eset már nem volt annyira titokzatos mint az első, tekintve hogy mindenki úgy gondolta, hogy legyőzték a fellázadt szereplőket a terroristák, és magukkal vitték őket az űrkompokon valahová. Ez hogy úgy mondjam a hivatalos verzió. Csakhogy én egyáltalán nem hiszek ebben! Na de az a legkevesebb, hogy én nem hiszek ebben: nagyon sokan mások is úgy gondolják, hogy legalábbis Lolitát, akiről kiderült hogy igenis tündér, őt nem vihették magukkal a terroristák, egyszerűen mert a tündérek közt is kell legyen összetartás, őt tehát nyilván ma-

gukkal vitték, amint azt tették korábban Iloével is! Mert hát amióta Zurna kiderítette hogy az első Ūrkukkolónál csak valami rafinált becsapás lehetett az a meteor, az hogy megszervezték Iloé és Szjord ál-halálát, nos, azóta nyilvánvaló, hogy a tündérek figyelnek minket!

Na de még ez is semmi ahhoz képest amit mindjárt mondok. Mert ugye tudjuk hogy ott volt az űrállomáson Tacsanka néni, akiről kiderült hogy nem más mint a Fehér Démon! Az hogy őt legyőzzék a szuprematák, enyhén szólva hihetetlen! Ráadásul ott volt még Röcepi is, egy idegen bolygó lény, igazi szörnyeteg! És az nem volt ám semmi amit az a szörny tudott! Ott voltam a vizsgálóbizottságban, és módomban állt szemrevételezni néhány hullát, amit ő produkált! Megvizsgáltam a bilincset is, amit leszedett a kezéről! Mármint e bilincs maradványait! Na hát szóval szerény véleményem szerint totál lehetetlen hogy egy ilyen lényt, aki erre képes, a terroristák legyőzzenek, legyenek akárhányan is! Mert még el sem mondtam mindent! Az űrvárosodban ugyanis, Pucsakaci, az egyik küllővasút enyhén szólva igen rozoga állapotban van! Úgy áll a helyzet, hogy az egyik szerelvény leállt az alagút közepe táján, azért, mert egyszerűen minden vezeték szénné égett benne. Ennek oka az elektromos túlterhelés. A túlfeszültség a síneken át ment belé. A vizsgálóbizottságban levő fizikusok és technikusok csak a fejüket csóválták, és azt mondták, ahhoz hogy ez történjen a vasúttal, kellett legalább egymillió volt feszültség, de inkább több! És jódarabig el nem tudták képzelni hogy az honnét ment a vasútba, de most jön a poén: megtalálták a feszültségforrást! Nem messze a vasúttól ugyanis a két sínszálon találtak egy-egy különleges lenyomatot. Gyönyörűen látszik a síneken két női tenyér lenyomata, egyik a bal, másikon a jobb tenyéré, ugyanis e helyeken megolvadt egy pillanat alatt a sín külseje, és beleégett a két tenyérszárny! És ne űrhajós legyek hanem ganajturó bogár, ha az a két tenyér nem Röcepié! Na szóval ilyen lényt nem lehet legyőzni! Igazi szörnyeteg! Mindezek mellé pedig a Világűrfigyelők a terroristaválság egész ideje alatt nagyon figyelte az űrállomást, és azt mondják ott a barátaim, hogy egy egész csomó űrkomp majdnem egyszerre indult onnan, majd jó fél órával később egyetlenegy, az utolsó, külön! Szóval, nem ment ám onnan mindenki egyhelyre! Azt nem tudom hogy ki volt az utolsó űrkompban, de meg merném tippelni, hogy Röcepi!

—Nem Lolita? - kérdezte Enkülé.

—Nem. Lolita tündér, és a tündérek nem űrkompokon utazgatnak szerintem! Na de még mindig nem mondtam el a legislegérdekesebbet, holott épp ezért rúgnak ki mindjárt! Mert amit eddig elmondtam, azt az elnök állambiztonsági titoknak minősítette valamiért, de azt aztán pláne amit most mindjárt elmondok! Elmondom, mert úgy vélem mindenkire tartozik! Szóval, miután megtörtént az első Ūrkukkoló, amiben Kristály is eltűnt meg Kajjám is, de még nem kezdődött el a második, a kettő közötti időszakban felküldtek engem is néhányadmagammal az űrbe, hogy vizsgáljuk ott meg azt az űrhajót, amivel a próféta Kajjám jött ide a Barganhoz, ő, az állítólagos kozmoarcheológus. Mert ugye még az sem volt lehetetlen, hogy az öreg valahogy visszatért az űrhajójába, és azért nem válaszol a hívásokra, mert valamiért megsértődött, vagy netán rosszul lett és ott fekszik magatehetetlenül... na szóval, dokkoltunk az űrhajójánál, s bementünk. Na és soha ki nem találhatók hogy mit találtunk!

—Na mit? - kérdezte Pucsakaci kíváncsian.

—Semmit!

—Hogyhogy semmit?

—Úgy, hogy semmit! De nemcsak úgy semmit hogy Kajjámot nem, mert az még a legkevesebb lett volna, szóra sem érdemes semmiség. Hanem az az egész űrhajó olyan tökéletes volt, mint egy csigahéj! Nemcsak Kajjám nem volt benne, de még raktárkészlet sem, élelem sem, víz sem, berendezési tárgyak sem! Se bútor, se ágy, se semmi! De még mindig nem elég ez a meglepetésből, mert nem volt benne még vezérlőpult sem, sőt, hajtómű sem! Az egész űrhajó csak egy belül teljesen üres fémburok volt! Egyáltalán nem is repülhetett volna igazából! Nem volt benne semmi ami hajthatta volna, semmi amivel irányítani lehetett volna, és semmi ami biztosíthatta volna az életet akár egyetlen embernek is! De még rádiókészülék sem volt benne, érthetetlen, hogy miként is rádiózhatott innen az öreg Kajjám a bargani Világűrfigyelőknek, amikor közölte velünk az érkeztek hogy megjött! Az egész fémburkolat egylégterű, mert válaszfalak sem voltak benne! Vagyis az biztos hogy Kajjám minden csak nem ember. De az hogy nem ember, az hagyján,

hanem el nem tudom képzelni hogy egy akár mégoly szörnyeteges szörnyeteg is miként repked egy olyan úrhajóval, aminek még annyi hajtóműve sincs, mint egy leselejtezett műholdnak! Finghajtással mégsem röpködhet a világűrben! Na és most jön az, ami miatt jelentkeztem ide a Kukkolóba! Mert nekem az az elképzelésem, amit nem sokan osztanak rajtam kívül de nekem meggyőződésem, hogy a világban létezik olyan hogy varázslás, és ez a Kajjám, ez nemcsak nem ember, de varázsló is! Illetve, az még lehet hogy ember, de akkor is varázsló! Továbbá, ő, mert varázsló, sokkal nagyobb hatalmú még a szörnyetegeknél és tündéreknél is! Mert Iloé ugye tündér, aztán milyen tisztelettel beszélt Kajjámmal, továbbá ha igaz amit Kajjám mondott, hogy több billió tündért megmentett, akkor okvetlenül ő a nagyobb hatalmú, nem a tündérek, mert mindig az az erősebb aki megment, s nem az akit megmentenek! Továbbá, nagyobb a hatalma a Röcepi-féle szörnyeknek is, azért, mert Röcepinél nagyobb a hatalma a tündéreknél is, Röcepi ugyanis nem ölte meg a második Ūrkukkolóban Lolitát.

—Nem tudjuk mi lett Lolitával. - mondta Pucsakaci.

—Eh, Lolitát magukkal vitték a tündérek, ez tiszta sor! Na és hát egy szónak is száz a vége, én úgy hiszem hogy a tündérek valamiért nagyon figyelik a műsoraidat Pucsakaci, mert már két esetből kétszer beavatkoztak, és remélem így lesz ez most harmadjára is, még ha nem is a világűrben vagyunk most, én tehát jelentkeztem ide, de nem azért hogy tündér legyek, nem hiszem ugyanis hogy méltó lennék e kegyre, nem vagyok olyan jó. Ellenben szeretnék Kajjámmal találkozni, ez minden vágyam, és ha jönnek a tündérek, megkérem őket hogy vigyenek el hozzám, és akkor én könyörögni fogok a varázslónak, hogy csináljon belőlem valami szörnyeteket! Úgy értem, alakítson át úgy, hogy legyenek mindenféle különleges képességeim! Neki nem hiszem hogy az ilyesmi nagy gondot okozna! Engem tehát nem is nagyon érdekel a sziget, a nyelés, nekem az a vágyam hogy találkozzam Kajjámmal, mert erősen hiszem hogy ő varázsló, hogy ő a Világ egyik leghatalmasabb személyisége, mondhatni hogy majdnem isten, nekem ez a célom, de ettől még természetesen komolyan veszem a játékot, vagyis igyekszem túlélni ahogy tőlem telik, már amiatt is mert ha nem élek, ha meghalok, Kajjámmal sem találkozhatom! Pedig ő az egyetlen reményem rá, hogy különleges valakivé változhassam! Nagyon szeretném ha például olyasmi lehetnék én is, mint Röcepi! És Kajjám ezt szerintem megtehetné velem! Ennyit akartam csak mondani. - fejezte be a beszédét Datrix.

—Szóljon akkor most a melletted ülő! - vezényelte Pucsakaci.

—Minden lehető szépet és jót kívánok mindenkinek - szólt azonnal a huszonéves fiatalember - engem úgy hívnak hogy Jondon, és nem sokat mondhatok magamról ami érdekes lehet attól tartok! Nem vagyok se bérgyilkos se kábítószeres, soha még nem volt összetűzésem a törvénnyel, és a foglalkozásom is meglehetősen közönséges, mondhatnám hétköznapi: geológus vagyok! És bár igencsak el tudnám viselni, s hozzá nagy örömmel, ha megnyerném a szigetet, leginkább azonban mégis amiatt vállaltam a szereplést, mert okvetlenül valami óriási felfedezést szeretnék tenni! Mert bár most még meglehetősen közönséges, hétköznapi figura vagyok, ám ez engem cseppet sem elégít ki! Na és hát leginkább természetesen mint geológus szeretnék felfedezést tenni, elvégre ez a szakmám! Hőn remélem, hogy ott a szigeten sikerül rájönnöm, miért érdekelte ki e kis sziget a Földrengések Szigete nevet! Egyelőre ugyanis az egész geológus szakmának halvány gőze sincs erről, ha tehát én ezt megoldom, ha megfejttem e rejtélyt, akkor holtbiztos hogy azonnal a szakmai rangsor legelejére kerülök! Nem kétlem hogy sok komoly, a szakmában „vén rókának” számító geológusprofesszor oktan elbizakodottságnak tartja hogy én egyáltalán elképzelhetőnek tartom, hogy majd én jövök rá arra amibe eddig a legnagyobb neveknek is beletört a bicskájuk, de én vállalom hogy igenis így gondolom! Egy biztos: ha meg sem próbálom, sosem jövök rá! Szóval, amennyire a szabadidőm engedi a szigeten, s remélem a létfenntartásom mellett lesz azért szabadidőm, én ezután akarok nyomozni! Sajnos a körülmények, tudom, nem lesznek a legideálisabbak, de nem volt más módom hogy eljussak ide, többször folyamodtam már ösztöndíj, támogatás, egyéb ilyesmit után különböző kutatási alapokhoz, de minduntalan csak elutasítottak, épp amiatt mert még nem vagyok nagy név a szakmában. Egyedül meg még az útiköltségre sem tellett, mert a bolygó túloldalán lakom, nemhogy arra tellett volna hogy itt hónapokig időzzem, költséges felszerelésekkel!

—De hát milyen felszerelésekkel akarsz kutatgatni akkor? - kérdezte Pucsakaci.

—Ó, hát a dolognak ez a része szerencsére nem probléma! Tudjátok, én kínomban már megke-
restem a csiszíket is, mondván hogy csiszí leszek, ha megígérik hogy azonnal vagy legalábbis né-
hány hónapon belül elvisznek a szigetre, a megfelelő felszereléssel együtt, és itt az lesz a dolgom
hogy megoldjam a nagy rejtélyt! De a csiszík azt mondták, hogy ők már sok mindent tapasztal-
tak hogy ki miért akar csiszí lenni: van aki azért mert szereti a sok szexet; van aki azért mert
megundorodott a sok szextől; van aki azért mert sokra akarja vinni; van aki azért mert semmire
sem akarja vinni; van aki azért mert annyira szereti az embereket; van aki azért mert gyűlöli a
barbárokat; és még rengetegféle okból mentek csiszínek az elmúlt évezredekben emberek; de
olyasmi miatt hogy valakinek minden vágya egy sziget kikutatása, nos, ilyesmi miatt még nem!
És nem is javasolják hogy így legyek csiszí, mert csiszí csak az legyen, akit maga a csiszí életfor-
ma vonz! Továbbá, őket nemigen izgatja a sziget rejtélye, már amiatt sem, mert szerintük biztos
hogy a barbár geológusok egyszerűen elnéztek valamit. Mindenesetre majd amikor egyszer az a
sziget is az övék lesz, akkor majd alaposan kikutatják, és egyszer biztos is hogy az övék lesz.
Addig azonban az a barbárok szigete, tehát ők nem foglalkoznak vele!

Na de én sokat sírtam-ríttam nekik, és végül hogy úgy mondjam megesett a szíve rajtam Lidzsi
takinak, és azt mondta hogy az azért dicséretes hogy valakiben ennyire buzog a kutatói szenvedé-
ly, és ő ajánlotta hogy jelentkezzem ide a te Kukkolódba Pucsakaci! Így eljutok a szigetre,
éhenhalni remélhetőleg nem fogok, ha egyszer a többiek sem halnak éhen, az biztos hogy a kö-
rülményeim nem lesznek a legrózsásabbak, de annál nagyobb dicsőség lesz ha így oldom meg a
rejtélyt, ilyen nélkülözések közepette; ami meg a felszerelést illeti, úgy tudom hogy a szabály az
lesz Pucsakaci, hogy mindenki egy teli hátizsákot és a kezében egy bőröndöt vihet a szigetre, s
azt a ruhát amiben van épp, no meg ami a ruhájába belefér! És a csiszík a kérésemre összeállí-
tottak egy igazán tisztességes geológusi felszerelést, no nem csiszí műszerekből, azt nem, de
megvették a legjobb barbár cuccokat amik e munkához kaphatóak nálunk Bargonon, megvették
az ő pénzükből, csupa olyasmit amit én diktáltam fel nekik, és ezt nekem adták! Ez tehát nem
csiszí hanem barbár kutatás mert én még barbár vagyok, barbár műszerekkel, ugyanakkor nem
tagadható, hogy a csiszík finanszírozzák! És én nem lettem csiszí, bár annyira meghatódtam
hogy mondtam a takinak, hogy szívesen leszek csiszívé! De Lidzsi azt mondta hogy ez nem
megy, mert szabály náluk hogy kivétel nélkül minden barbár befogadottjukat azonnal elküldik
egy több éves iskolába tanulni! Szóval gondoljam meg, mert ha csiszí leszek, akkor ha egyálta-
lán hagyják hogy majd valamikor kutassam a szigetet, az akkor is sokára lesz, az iskola után!
És akkor azt mondtam hogy hát akkor egyelőre mégsem, mert engem tényleg a kutatás vonz,
lehet hogy valóban megszállott vagyok de hát akkor is ez van, no, szóval leszek inkább a Csiszík
Barbár Barátja, és megyek kutatni! Ezt a címet meg is kaptam tőlük. Csiszí ráérek később is
lenni, ha már felfedeztem amit akartam, s addig még jól meg is fontolhatom a dolgot. Szóval ma-
gamról azt hiszem csak ennyit, köszönöm hogy végighallgattatok!

—Akkor most te következel! - intett Pucsakaci a Jondon melletti nőnek.

Jondon igazán csinos fiatalember volt, ehhez képest aztán a nő aki mellette ült, igazán minden
volt csak szép nem, sőt: majdhogynem ronda. No nem nézett ki úgy mint egy vasorrú bába, de
azért a legnagyobb jóindulattal sem lehetett mást mondani róla, legfeljebb azt, hogy a külseje
jelentéktelen! Két nagy, kiálló metszőfoga igazi lapátfog volt, akkor is kilógtak kissé a szájából,
ha csukva tartotta a száját, emellett szeplős, pattanásos volt az arcbőre, a haja valami szeszínű
kenderkócra emlékeztetett, két füle nagy volt és elálló, s még az orra is hegyes volt és hosszú. S
az alakja is eléggé vézna.

—Szép jó napot kívánok minden jelenlevőnek és minden nézőnek, az én nevem Nálisz, huszon-
nyolc éves vagyok, vénlány, sőt, szűz! És hasonló okokból jöttem ide mint Datrix. Én ugyan nem
Kajjámmal hanem a tündérekkel óhajtottam találkozni eredetileg, de ha Kajjámmal találkozom,
és valóban varázslónak bizonyul a próféta, nekem az is megteszi. Lényeg az, hogy engem abszo-
lúte nem is érdekel a sziget. Tényleg nem! Ha megnyerem, jó, ha nem, hát nem, magasan le van
érdekelve az egész! Én azért szeretnék találkozni tündérrel vagy varázslóval vagy bánomisén
hogy kivel de valami magasabbrendű hatalommal, hogy tegyen széppé! Mert én bizony soha nem

tetszettem a férfiaknak, különben a nőknek sem. És mondhat bárki bármit, hogy a nő le tudja nyűgözni a férfiakat a kiváló intellektusával, én tudom, hogy ez csak üres humbug! Még ha így van is, akkor is ez már csak azután működik, ha egy ideje a férfival élünk, s így van idő hogy megmutassam hogy milyen okos vagyok; de hát ki töltene velem huzamosabb időt?! Én három diplomát is szereztem, csiszíul is megtanultam a hipnopédiás gépükkel, és IQ értékem 144, de mégsem kellek senkinek! A férfiakat leginkább csak a külső érdekli a nőkben, semmi más! Azoknak van igazuk, akik úgy mondják - nyersen szólva - hogy a nő nem más, mint díszcsomagolás a pina körül! A férfiak a lábunk közét keresik, s a szép csomagolás jelzi nekik, tehát a szép külsőnk, hogy kinél keressék azt! No és énvelem még lefeküdni sem igen akarnak, de nem is tenném, mert csak olyannak akarom adni magamat aki feleségül is elfogadna, szóval én szép akarok lenni! Remélem, ez a Kukkoló is olyan különleges lesz mint az eddigiek, és találok valami csodálényt, aki megadja nekem ezt az ajándékot!

Nálisz vágyán senki sem csodálkozott. Miért is ne akarna egy csúnya lány bármi áron is de széppé lenni! Még sok férfinak is ez minden vágya, hát még a nőknek! Ez még annyira sem volt furcsa, mint Jondon vágya, aki nagy felfedezést akar tenni. Ellenben most megszólalt valaki:

—Nem hiszem, hogy bármiféle emberfeletti hatalommal találkozhatnál a szigeten, Nálisz!

A nő a megszólaló férfi felé fordult.

—Ugyan miért nem?

—Mert olyasmi nem létezik.

—Na ne viccelj, hiszen mindkét Őrkukkoló teli volt olyan lényekkel, akik...

—Eh, csalás az egész, vagy a tények félreértelmezése!

—És megtudhatnám, hogy ezt a roppant bölcsességet ki mondja nekem?!

—Miért is ne - állt fel a férfi és meghajolt - az én nevem Dukil, s ha valaki nem tudná, én vagyok Iloé apja! Üdvözlök mindenkit!

—Én meg Iloé anyja vagyok, Runca! - mutatkozott be a mellette ülő nő is, és elpityeredett. —És mi tulajdonképpen csak azért jöttünk ide, mert reméljük hogy valamiképp a nyomára lelünk a mi szerencsétlen kislányunknak, akit elrabolt az a nyavalyás Szjord, de az is lehet hogy nem más mint ez a galád Pucsakaci - bökött a műsorvezető felé - bár a legvalószínűbb hogy ketten egyszerre művelték ezt, szövetkezve! De lehet hogy még a csizik is benne vannak az emberablásban!

—Nono, nono, minket csak hagyj ki ebből, teljesen ártatlanok vagyunk benne - szólt közbe gyorsan egy tőle távolabb ülő valaki - inkább ugyanis az történhetett hogy a ti lányotok, az a nagy szemű ribanc csavarta el Szjord fiam fejét, megigézte a szépségével meg azzal hogy fénylett mint egy vöröslámpás bordélyház, és mert nem akartátok hagyni hogy együtt járjanak, meg mert megijesztetted Iloét hogy át akarod operáltatni a szemét, ezért elszökött tőletek! Amit különben meg is értek, az csak a baj hogy a fiam is vele tartott!

—Szegénykék, lehet hogy az életből is kiléptek, nemcsak a Kukkolóból, lehet hogy öngyilkosak lettek, reménytelenül szerelmeseknél ez cseppet sem lehetetlen, nem is ritkaság! - hüppögött a férfi mellett ülő nő. Majd észbekapott, s így szólt:

—Engedjétek meg hogy bemutatkozzam, Dakópa a nevem, Szjord édesanyja vagyok, s ő - mutatott a mellette ülőre - a férjem, Zübem!

—Csak ne vádolj minket - csattant fel Iloé apja - mert szerintem épp a te fiad a legnagyobb bűnös az egészben, mert ő rabolhatta el Iloét, nyilván azért, mert megörült, amit nem csodálok mert súlyos fejsérülése volt! Hiszen úgy be volt kötve a feje amikor Iloé elkísérte őt azon a végzetes napon az iskolába, hogy ki sem látszott belőle! Örült, közveszélyes elmeháborodott volt Szjord, nem is vitás, az ilyet zárt osztályon kellett volna tartani, nem kiengedni az utcára hogy ott flangáljon a mit sem sejtő, ártatlan emberek között mint potenciális kéjgyilkos!

—Hohó, csak ne olyan bőszen, drága uram - riposztzott Zübem - hallottam én amikor néhány nap után Szjord és Iloé hazajöttek, és akkor micsoda veszekedést rendeztél te a lányoddal, csak mert nem tartottad a fiamat elég jónak hozzá, na és akkor ezek azonnal elmentek, bizony, így esett ez, az én fiam tehát kizárólag amiatt ment el, mert követte a lányodat akit te elüldöztél!

Igen! A fiam eltűnésében tehát bűnös lehet maga Iloé is, de hogy ti, Iloé szülei bűnösök is vagytok benne valóban, vastagon, az aztán teljesen biztos!

Pucsakaci érdeklődve hallgatta a veszekedést. Ez az, ez kell a Kukkolóba! Milyen remek ötlet volt ezeket elhívni ide! Most azonban mégis közbekérdezett:

—Nagyra értékelném, ha Dukil apuka kifejtené nekünk, hogy ugyan miként is gondolja hogy az előző Kukkolóimban nem történtek véleménye szerint csodák! Hogy is lehet akkor megmagyarázni az ott történt furcsa eseményeket!

—Na de Pucsakaci, ezt neked igazán tudnod kell, amikor csaknem teljesen bizonyos, hogy a te kezed is benne van a dolgokban!

—Nincs benne, hacsak nem úgy, hogy szántszándékkal igyekeztem minél különlegesebb szereplőket összeválogatni! Ha azonban neked más a véleményed, csak tessék, nyugodtan kifejtheted, még azt sem bánom ha megvádolsz bármivel is, ugyanis tökéletes minden alkalomra az alibim, ez biztos, mert réges-rég leellenőrizte nemcsak a rendőrség, de még a titkosszolgálat is! Sőt, elárulom hogy még maguk a csizsik is vizsgálódtak mindegyik alkalommal a történetekkel kapcsolatban, remélve, hátha rájönnek valami tudományos furcsaságra! De nem találtak semmit. Márpedig ha ők nem találhatnak valamit, akkor az vagy nincs is, vagy van ugyan, de más hatalom ugyan ki nem derítheti, hacsak nem olyasmi, ami legalább ezer évvel fejlettebb náluk természet-tudományos téren! Rólam meg azt ugye nehéz elhinni! Mert ha valaki azt hiszi hogy okosabb vagyok mint egy csizzi tudóscsoport, akkor az a valaki aki ezt hiszi, az már kiváltképpen elmegegye valaki! Szóval nyugodtan mondhatod amit akarsz rólam is, nem sértődöm meg!

—Igenis mondom! Mondom azt, hogy ezek az eltűnések csak előre meg voltak szervezve a reklámod kedvéért, azért, mert hajhászod a népszerűséget, mindegy milyen áron! És olyasmire gondolok, hogy megbeszélte előre azokkal, akik később eltűntek, hogy ők majd eltűnnek, azaz, úgy tesznek mintha eltűnnének, hogy ezzel titokzatos véget teremts a műsorodnak, és mindenki erről beszéljen! Közben meg ezek természetesen nem is tűntek el igazából, csak valószínűleg a csizsik közé álltak!

—Na de figyelj már, ennek semmi értelme nem lett volna a számomra, mert mit érek vele ha a műsor *után* beszélnek arról sokat, engem az érdekel ha *közben* beszélnek róla minél többet, mert akkor nézik, akkor kérhetek el nagy pénzeket a reklámbetétekért... - kezdte Pucsakaci, s még folytatta is volna, de Dukil közbevágott.

—Hohó, nem addig van ám az! Ez neked igenis érdeked volt, mert előre tudtad hogy lesz neked még másik Kukkolód is, és ha az előzőről sokat beszélnek, akkor a következőt biztos még sokkal többen nézik majd!

—De ugye azzal már nem akarsz vádolni, hogy én intéztem el, hogy a saját lányod világítson?!

—De bizony! Amíg nem ment fel az úrvárosba Iloé, addig soha nem művelt ilyesmit!

—És miként értem el ezt nála?

—Mit tudom én, például bekente a testét valami fénylő szarral...

—És az mindig akkor fénylett amikor ő akarta?

—Miért is ne, a csizsik sok tudományos furfangra képesek!

—Na de a csizsik nem szoktak hazudni, az hogy részt vegyenek egy efféle csalássorozatban, messzemenően ellentétes az elveikkel, ezt neked is tudnod kell!

—Nem bízom ám én annyira a csizsikben, mint sokan mások! Egy biztos: a lányom eltűnt, s erre kell hogy legyen magyarázat!

—És azt is a csizsik intézték el, hogy nagy legyen Iloé szeme?! - kérdezte gúnyosan Pucsakaci.

—Azt természetesen nem, tudom hogy nagy volt a szeme a lányomnak már korábban is, de az még semmit sem jelent, az egyszerűen valami fejlődési rendellenesség, hanem emiatt nem is tűnhetett el! Különbözik meg nem is okvetlenül vádoló a csizsiket. Nagyon gyanúsak ugyan nekem, de éppenséggel meg lehetett szervezni ezt a csizsik nélkül is. Miért is ne, annyi sok filmtrükköt látni!

—Nem értelek Dukil, hiszen semmiféle filmtrükköt nem alkalmazhattam, ez élő közvetítés volt...

—Nem hiszem! Senki sem ellenőrizhette hogy nem a történetek után egy órával adta-e le az anyagot!

—Na de akkor sem lehetett ott filmtrükk, hiszen egy egész csomó szereplő odafent volt, azok látták volna ha Iloé nem fénylik, s mégis azt mondja ő meg Szjord hogy de igenis fénylik!

—Haha! Ne feledd hogy azok mind bűntársak! Hiszen majdnem mindenki eltűnt! Nemcsak Iloé, de Szjord, aztán Kristály, meg Iggi, Kajjám, mind eltűntek, bizony!

—Ott volt még Éá is...

—De ő csiszi, és valószínűleg bűnrészes.

—Drás és Mácsi...

—Na, őnekik aztán valóban érdekük hogy hazudjanak, mert ők épp azt a fura vallást prédikálják, amit odafent Kajjám és Iloé terjesztett, nekik fűződik a legalapvetőbb érdekük hozzá, hogy le ne leplezzék a csalást! Hiszen így most ők ketten egy vadonatúj, s máris eléggé népes egyháznak a teljhatalmú vezetői, nagy karriert csináltak! Az ő szavukra aztán biztos hogy nem adok!

—Ott voltam még én is, és tanúsítom hogy Iloé igenis fénylett! Igazán ráillik a mondás a mesékből: a Napra lehetett nézni, de rá nem! - szólalt meg Jotu.

—Ej fiacskám, a te szavadra duplán nem adok! Te először is csak Kristállyal törődtél odafent, alig figyeltél másra, tehát könnyedén átverhettek, de meg is fenyegethettek hogy befogd a szádat, továbbá valószínűleg megegyeztél Pucsakacival, hogy cserébe a cinkosságért most te fogod nyerni ezt a szigetet, azért is vagy itt, hiszen miből sem áll a szavazatokat meghamisítani majd a végén!

—Nono, nono! - szólalt meg egy Jotutól nem messze ülő férfi. —A szigetet nem Jotu nyeri meg hanem én! És üdvözetem mindenkinek, bemutatkozom, bár azt hiszem sokan ismernek az első Űrkukkolóból: Szubrimusz vagyok, a MAJOM, azaz a MAGzati JOgok Mozgalmának tagja!

—Te nem nyerhetsz - mondta Jotu - te estél ki akkor is legelsőként!

—Épp mert egyszer nem nyertem, úgy illik hogy most én nyerjek! Kétszer nem lehetek annyira peches! Igenis minden magzatnak meg kell születni, én az életet pártolom, s ha nyerek, e sziget pompás menhely lesz a különben meg nem születő gyermekeknek, igazi trópusi paradicsom!

—Szóval akkor kivel is szerződtem úgy, hogy övé lesz a sziget: Jotuuval, vagy Szubrimusszal? - kérdezte Dukiltól Pucsakaci.

—Lehet hogy mindkettővel, s majd megosztóznak a szigeten felesben. - vont vállat Iloé apja.

—És Kajjám úrhajó-utánpótlását is én raktam az égre?

—Ej, hát hiszen az semmiből sem áll egy olyan gazdag valakinek! Épp azért töküres, hogy olcsó legyen!

—De mi lett volna ebből a haszna az eltűnteknek?

—Például az, hogy tetszik nekik hogy sokat beszélnek róluk, s különleges valakinek nézik őket! Hiszen sokan meghalni is hajlandóak a hírnévért, nemhogy eltűnni! Vagy egyszerűen a csiszik barátai, úgyis odakiváncsoltak, akkor meg már előbb miért is ne vennének részt ebben a mókában... vagy nem a csiszik közé mentek, hanem valami más bolygóra, de úgy, hogy sok pénzt adtál nekik...

—És mi a helyzet Kristály betegségével és gyógyulásával?

—Az, hogy el sem hiszem hogy valaha is beteg volt! Azt is meg lehet szervezni ám nagy ügyesen! Ez csak egy óriási összeesküvés volt, ügyes reklámfogás! Ha meg Kristály mégis beteg volt, akkor az történt, hogy ő épp azért egyezett bele a csalásba, mert meggyógyítottátok, valami ellenszérummal, amit valószínűleg a csiszik kísérleteztek ki, csak egy darabig titokban tartották a létét! Ez még a csiszi elvek szerint sem hazugság, mert nem tilos hogy ne mondjanak el mindent nekünk barbároknak azonnal!

Pucsakaci nagyot sóhajtott.

—Jó. Akkor arra válaszolj, hogy épp a te lányodnak, Iloénak, miért volt érdeke mindez?

—Először is lehet hogy úgy kényszerítették az egészre! Másodszor, ha mégsem, akkor lehet hogy valóban szerelmes lett Szjordba, és úgy döntött hogy elszökik vele! Harmadszor, lehet hogy elszédítetted a fejét valami ígérettel, azután titokban megölted vagy megöletted! Egy biztos: odafent semmihez nem kellett semmiféle idegen lény, tündér, varázsló, akármilyen! Nális az tehát hiába reménykedik! Nem lesz aki visszaadja a szépségét!

—Helyes, akkor most beszéljünk a második Űrkukkolóról! - mondta Pucsakaci. —Vádolsz-e azzal, hogy én szerveztem meg a terroristák támadását is? Az atombombák elrablását is?!

—Ugyan ki mást vádolnék, ki más szervezhette volna meg ha nem egy olyan személy, akinek annyi pénze van mint neked?! Különbözik meg nekem már az is gyanús, hogy olyan sok BIT tag volt odafent. Sosem kedveltem a túl okos embereket. Hiszen ezek, a Bargani Intelligencia Társaság tagjai állandóan az eszközökkel kérkedtek, és bár azt nem tagadom hogy valóban nagyon okos emberek, de közmondásos hogy a zsenit és az örültet egy hajszál választja csak el egymástól! Elhiszem hogy valóban ki akartak vándorolni egy lakatlan bolygóra, s te ehhez hozzásegítetted őket, cserébe hogy némi izgalmat vigyenek be a műsorodba! Nyilván a szuprematának nevezett terroristák sem voltak igazi terroristák, hanem azok is BIT tagok, csak más szerepet játszottak hogy legyen egy kis kaland, aztán a végén szép békés egyetértésben elűrhajókáztak valahová! Itt sem kellett semmihez sem idegen lény, tündér, akármilyen!

—Ez nagyon érdekes vélemény. - mondta udvariasan Pucsakaci. —Most azonban engedjük már szóhoz jutni a Datrix úr mellett ülő urat is!

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, a nevem Böngyér! És bár szívesen eltitkolnám amit mindjárt elmondok magamról, de nem teszem, mert nem tehetem, tudom ugyanis hogy Pucsakaci, aki úgyis tud mindent rólam, mindenképp kitergetné életem szennyest, szóval inkább bevallom magamtól, hogy én bizony szintén bűnöző vagyok mint bérgyilkos barátunk, bár nem annyira talán. Egyrészt kevésbé, másrészt sokkal jobban. Én ugyan senkit nem öltem meg soha, ellenben eddigi harmincnyolc évem jelentős hányadát rács mögött töltöttem. Ennek oka pedig az, hogy én perverz vagyok. Nem kéjgyilkos, senki ne ijedjen meg, de én bizony a szexet kizárólag kislányokkal élvezem! Egyszerűen fel sem áll a farkam ha felnőtt nő van előttem, legfeljebb ha sokat dörzsölöm, de hiába, mert hiába is dugom be egy felnőtt nőbe, egyszerűen nem okoz semmi különösebb élvezetet a dolog! Szóval nekem a kislányok a mindenem, az életem, azokkal képes vagyok akár egymás után tízszer is! És bevallom, nemegyszer erőszakoltam meg már olyan kicsiket, még hatéveseket is, bár az azért nem általános, az már nekem is majdnem túl kicsi. A nyolc-tíz éves formákat kedvelem leginkább, és tizenkétévesnél idősebbnek már nem kell félnie tőlem, mert azok már túl nagyok, nem az eseteim. Hacsak természetesen nem olyanok, hogy nagyon visszamaradtak netán a növekedésben, mert nekem nem az életkor a lényeg, az ugye senkire nincs ráírva, hanem a méret, meg az az ártatlan babatekintet! Én ilyen vagyok, bevallom, és nem vagyok büszke arra hogy ilyen vagyok, tudom hogy ez bűn, hogy nem lenne szabad, és szégyenkezem is minden alkalommal utólag, de mit tegyek, nem vagyok képes parancsolni a vágyaimnak! Ha volna valami gyógyszer amit be kell venni hogy megváltozzam, istenbizonny bevenném, de hát nincs! És ismétlem, ha perverz is vagyok, de nem kéjgyilkos! Soha senkit nem öltem meg, a kislányokat sem! Olyan akadt már hogy megvertem őket, mert másképp nem feküdt volna le velem a kiscsaj, de akkor sem túlzásban, csak néhány pofon és kész, nem kínoztam egyiket sem, végtagjaikat sem törtem el, csak közösültem vele és kész!

—Pfuj Pucsakaci, minek hoztad ide ezt az undorító alakot?! - kiáltott fel Enkülé.

—Azért, hogy érdekesebb legyen a szigeten töltött időtök, ne legyen minden olyan unalmas, legyen kit utálnotok! - vigyorgott Pucsakaci.

—De hát ez a lilimotipró ugyan mit akar itt, teljesen kizárt hogy a nézők neki ítéljék a szigetet! - kérdezte Datrix is.

—Azt én is tudom, hogy az esélyem a nyeresre valamivel kevesebb mint nulla - mondta a perverz - csak hogy ez úgy van, hogy jelenleg is folyik ellenem egy eljárás, én tulajdonképpen előzetes le tartóztatásban lennék most, csak hogy Pucsakaci kifizette helyettem az óvadékot, hogy itt szerepelhessek! S nekem ez nagyon megfelel, mert inkább vagyok itt, mint a dutyiban!

—Más perverzet nem találtál Pucsakaci?! Még fizetsz is egy ilyenért?! - kérdezte felháborodottan Dukil.

—A legnagyobb perverzekből akartam valakit betenni a Kukkolóba - magyarázta Pucsakaci - eredetileg nem is rá de egy igazi kéjgyilkosra gondoltam, de sajnos bár perverzek aránylag bőségesen akadnak, olyan azonban egyedül ő Böngyér volt, aki vállalta a kamerák előtti szereplést! De most halljuk akkor az utolsónak maradt két hölgyet! Őket nem véletlenül hagytam utoljára,

ám cseppet sem holmi tiszteletlenségből. Meggyőződésem ugyanis, hogy ők ketten sokak számára felháborító, hírhedt személyiségek, mások ellenben kifejezetten rokonszenvesnek tartják őket, olyan személyeknek, akik nemes és jó ügy harcosai! És érdekes módon ők mindketten a nők javáért küzdenek a maguk sajátos eszközeivel, s ennek ellenére mégsem léptek a csiszík soraiba! Beszéljen most Enkülé!

Enkülé felállt, meghajolt, elmondta hogy ő Enkülé, hogy ő a PÉNISZ vezetője, s elmondta azt is, hátha valaki nem tudná, hogy mi az a PÉNISZ, és mi a célja. És lám, kiderült hogy valóban akad aki még nem hallott e szervezetről, ilyen volt nem is egy szereplő, például Jotu is! De még Jondon sem hallott erről, habár ezt Enkülé nem csodálta. Jondon afféle tudóspalántának nézett ki, erre utalt az is hogy annyira bele van habarodva a szigeteibe meg földrengéseibe, miért is érdeklődött volna a prostituáltak ügyei iránt?! De akadt nő is aki még nem hallott róla, ilyen volt Iloé anyja is.

—Pfuj, Pucsakaci, hogy engedhettél ide egy kurvát!

—Nem vagyok kurva, sőt, még szűz vagyok! - vágta rá Enkülé.

—Nem hiszem!

—Hát ha nem hiszed az a te dolgod, mindenesetre nem fogok most levetkőzni, s nem teszem szét a lábamat hogy megvizsgálhasd. Annyi azonban bizonyos hogy ugyanannyi jogom van itt lenni, mint neked!

—Végülis én nem csodálkozom a jelenléteden - mormogta Jotu - várható volt Pucsakacitól, hogy e Kukkolóba is berak valami szemérmetlen nőszemélyt! Sőt, sejtem már hogy a másik is efféle lesz!

—Súlyos tévedés fiatalember - szólalt meg a másik nő - az én nevem Konztrúdzsa, és semmi közöm a kurvákhoz! Sem én nem vagyok az, sem soha nem is foglalkoztam velük! Én a „Jó Férj” leánynevelőintézet igazgatónője és tulajdonosa vagyok!

—Na végre egy tisztességes, szolid, szerény, istenfélő nő! - mondta Runca.

E megjegyzésére a reakálás azonban olyan lett, amit cseppet sem várt. Konztrúdzsa ugyanis hangosan felkacagott.

—Nagy tévedésben van, hölgyem! Ugyanis...

—Megegyeztünk hogy tegeződünk! - szólt közbe figyelmeztetőleg Pucsakaci.

—Elnézést. De Runca mama akkor is óriási tévedésben van! A legcsekélyebb mértékben sem vagyok vallásos, istenfélő, pláne nem szolid, és a legislegcsekélyebbnire sem szerény! Annyi igaz, hogy tisztességes, de ez sem szexuális értelemben, csak úgy, hogy nem lopok, nem csalok, ilyesmi. Hanem a vallásra visszatérve, szóval, merem állítani, egy született csiszí inkább vallásos mint én! Az ugyanis hisz bizonyos erkölcsi elvekben, abban amiben a csiszíség úgy általában, én azonban semmi másban, mint abban, hogy az életben az erősek és kíméletlenek maradnak fenn! Mindebből egyenesen következik, hogy az én iskolámban a lányaimat pont erre tanítom, s tanítják a tanárnőim. Leginkább tehát arra, miként álljanak meg ebben a kegyetlen világban egyedül, a saját lábukon, s hozzá nem is szegényen, nem is nyomorogva, mindazonáltal úgy, hogy azért a munkában se szakadjanak meg! Mert a világban kétféle ember él: a hülye és az okos. A hülye, az olyan, aki másokra dolgozik. Az okos, az az, aki el tudja intézni hogy ő maga ne csak ne dolgozzon, de minél több hülye dolgozzon őrá! Nos, én igyekszem a lányaimat minél okosabbra nevelni.

—Iszonyatos világnézet! - csóválta a fejét Ruláj.

—Nem, ez nem iszonyatos, mindössze kapitalista! A világ, vagy legalábbis a kapitalizmus ilyen, és ha ezt nem valljuk be, az csak álszentség és szemforgatás. Én azonban nem vagyok hipokrita, nyíltan vállalom a céljaimat és a világnézetemet is! Különben is, te aki bérgyilkos voltál, te aztán csak ne beszélj, mert épp te igazán tudhatod, hogy milyen kegyetlen a világ!

—De hogy nevelheted önállóságra a lányaidat - kérdezte Datrix - amikor iskolád neve, az, hogy „Jó Férj”, az nyilván azt jelenti hogy jó férjet akarnak maguknak? Ha férjhez mennek, máris nem lesznek önállóak!

—Súlyos tévedés! Azt hiszem nem egészen ugyanazt értjük mi ketten azalatt, mi is egy lánynak a jó férj! Egy férj iskolánk filozófiája szerint akkor jó, ha mindenekelőtt minél gazdagabb, mini-

mum többszörös milliomos! Ez az első feltétel. A második, az az, hogy nem zsugori, és bőségesen adakozik a leendő feleségének, tehát valamelyik tanítványomnak a vagyonából. Ha ez a két feltétel teljesül, a férj jó. Különbben azonban nem mondható hogy ő nem jó férj, mert különben ő egyszerűen nem férj, mármint a növendékeimnek, tudniillik ha nem ilyen amilyennek lefestettem, akkor egyszerűen nem mennek hozzá feleségül a lányaim, és kész! És büszkén mondhatom, hogy ezen iskolát édesanyám alapította, elég régen működik már tehát, de mindezideig még egyetlen leánykám sem maradt pártában! Természetesen nem mindnek lett egyformán gazdag férje, de annyit azért mindegyikük elért kivétel nélkül, hogy férjhezmenetelétől fogva semmit se kellett soha dolgoznia, mégis megélt úgy, mint egy átlagos, jól kereső középosztálybeli polgár! Na de ez tényleg csak a legbutább növendékeimre jellemző, mert a legtöbbjük ennél is jobban él.

—Akkor is ha elváltak? - kérdezte Zsötekü.

—Akkor is.

—És sokan váltak el?

—Nem. De ha mégis elváltak, nem számít, addigra már volt bőven elég pénzük, természetesen a férjüktől. És természetesen váláskor is nagy pénzeket szakítottak a pasasról le.

—Borzalmas ez az anyagiasság! - csóválta a fejét Duklippa. —Te a szerelmet semmire sem becsülöd?!

—Asszonyom, a boltban tőlem és tanítványaimtól nem szerelmet kérnek a kenyérért hanem pénzt! A díjbeszedő is pénzt kér. Pénzért mehetek el nyaralni és nem szerelemért, pénzből és nem szerelemből lehet felnevelni a gyermekeket, tehát a világ a pénz körül forog!

—Nekem nem kéne feleségnek egy ennyire pénzéhes nő - mondta Jotu - és csak azt csodálom hogy ha ezt nyíltan bevalljátok, akkor hogy is akadhat akár egyetlen olyan örült férfi is, aki feleségül vesz bárki olyan nőt, aki nálad tanult!

Konsztrúdzsa elnevette magát.

—Nemcsak akad ilyen férfi, de elárulom hogy kifejezetten bőséges a kínálat olyan férfiakkól, akik éppen pontosan az én valamelyik növendékemet óhajtják feleségül! És még csak nem is mondhatnám, hogy csodálkozom ezen. Ez egészen természetes. És tudod miért, Jotu?

—Na miért?!

—Azért, mert aki gazdag, az többnyire azért gazdag, mert ő is tudja amit én és a lányaim: hogy a világ a pénz körül forog! Aki tehát gazdag, az ért a pénzhez. Na és az ilyen férfi többnyire szívesen veszi, ha a felesége is olyan lesz, aki ért a pénzhez, de nem ám a pénz elköltéséhez, de megszerzéséhez és megtartásához is! Szó se róla, aki a növendékeim közül nősül, az le kell mondjon a szerelem illúziójáról, ellenben számtalan módon kárpótolva lesz ezért!

—Képzelem! Rögvest lenyúlják néhány millióval...

—Ha ezalatt azt érted hogy a házasság úgy indul hogy pénzt ad a nőnek a férfi, akkor igazad van. Természetesen mindig kötünk házassági szerződést is. Hanem épp mert a lánykáim nem szerelmes típusúak, ezért nem is jellemző rájuk a féltékenység! Ha a férjjelölt kellően nagyvonalú velük szemben anyagilag, akkor minden további nélkül elnézik például a férjecske félrelépéseit! És ez bizony nagy szó ám, nem gondolod Jotu?! Aki milliomos, az szereti élvezni az életet. Eddig választania kellett hogy szeretőket tart és élvezi a változatosság örömeit, vagy megnősül, de akkor már nemigen tarthat szeretőket, mert a neje rögvest féltékeny lesz! Ha ellenben tőlünk nősül, megoldódik minden gondja! Lesz felesége, aki azonban nem féltékeny! Hogyne, egy ilyen feleség sokba kerül, irtó sokba, de ezen az áron megőrizheti a férfi a szexuális szabadságát, mindemellett élvezheti mégis a házasság minden előnyét!

—Képzelem, hiszen nálatok biztos a nő is akar henteregni füvel-fával!

—Egyáltalán nem! Mi nem csiszik vagyunk! Én nem csisziket nevelek a lányokból! Annyi igaz, hogy mi sem tartjuk bűnnek ha egy nő már nem szűz, és ha akár sokakkal is élvezkedik. Ez nem bűn. Ennek ellenére meglepőt fogok mondani: megkövetelem minden növendékemtől, hogy amíg az iskolámban tanul, szigorúan szűz maradjon, s hogy az-e, azt havonta személyesen ellenőrzöm! Nem azért mintha bűn volna ha nem szűz, de azért, mert a férfiak sokat adnak még mindig arra, hogy a leendő nejük szűz legyen, amely lány tehát már nem szűz, az komoly mértékben csökkenti az esélyét a majdani jó férjhezmenetelre! Aki lányomat tehát nem találom

szűznek, azt egyszerűen kirúgom abban a pillanatban az iskolából! Nem azért mert bűnt követett el, mert ez nem bűn, de azért, mert fegyelmi vétséget követett el! Mert én, ismétlem, nem csiszíket nevelek. Annyi igaz hogy én is a Csiszík Barbár Barátja vagyok, és majdnem minden növendékem is az, vagy az lesz idővel. De nem csiszí! És azért nem csiszí, mert a csiszík mind dolgoznak. Lehet hogy nem sokat, de akkor is dolgoznak, továbbá segítik egymást. Ez pedig kényelmetlen. Nekünk az a célunk, hogy a leendő feleség, az én tanítványom minél kényelmesebben éljen, mindenféle munka nélkül, sőt, szolgálai legyenek, kiszolgálják őt! Ez a csiszík közt abszolúte lehetetlen.

—Tehát önző ribancokat nevelsz!

—Nem. Lányaim sokat, nagyon sokat tanulnak, azért, hogy vonzó partnerei legyenek leendő férjüknek! És valamit valamiért. Ők elviselik majd hogy a férjük netán hűtlenkedik, a kapcsolatuk a férjükkel tehát aszimmetrikus lesz, mert míg a férjecske hűtlenkedik, azalatt ők, a feleségek, hűek maradnak. Hacsak természetesen a férj ki nem jelenti hogy nem bánja ha a neje is élvezkedik ezzel-azzal. Azt többnyire nem szokták bánni a férjek, ha a feleségük nőkké van. Sőt, többnyire ők is beszállnak harmadiknak. De ez akkor is aszimmetrikus kapcsolat. Azért is az, mert az anyagiakat illetően viszont csak a férfi dolgozik, vagy legalábbis keresi a pénzt, a nő nem, csak feléli azt. Na de vegyétek észre, hogy ez nem más, mint a régi hagyományos családmóddal kiteljesedése! Hiszen majdnem mindig úgy volt, hogy a férfi dolgozott, a nő otthon volt, a férfi hűtlenkedhetett, a nő nem... Mi, a „Jó Férj” intézet tanítványai csak azt akarjuk hogy mindez szerződésben legyen szabályozva, s úgy, hogy ha mi nők elviseljük a férj hűtlenségét, miközben mi hűek maradunk, akkor már legalább dolgoznunk se kelljen, ne kelljen megszakadni az otthoni munkától! Mi ebben az igazságtalan, a rossz, a megvetni való?! Különben meg, ismétlem, lányaim sokat tanulnak. Fejből elsorolom hogy milyen tantárgyaik vannak! Természetesen csupa olyasmi, ami a leendő milliomos férjnek, aki valószínűleg valami nagyvállalat tulajdonosa, vagy bankvezér, vagy politikus, vagy művész, a hasznára válhat! A következőket tanulják a lányaim:

—Matematika

—Menedzserképzés és vállalatirányítás

—Informatika

—Szex és erotika

—Háztartásvezetés

—Főzés, szakácskodás

—Földrajz, történelem, idegenvezetés, turizmus

—Tözsdeismeret

—Pszichológia. Ez nagyon fontos ahhoz, hogy irányíthassa leendő férjét.

—Szónoklattan

—Orvosi ismeretek, egészségügy. Ez azért fontos, mert gondolni kell rá, hogy jelentős százalékban idős emberek lesznek fiatal leánykáim férjei, akik néhány év után ápolásra szorulnak. De hát hiába, a férfiaknak is idő kell a gazdagság megszerzésére!

—Gyermeknevelés. Elvégre valószínűleg szülni is fognak!

—Szépírás és grafológia

—Szépítkezés, öltözködés, ruhaismeret, reprezentáció

—Fodrászat, kozmetika. Az én növendékeim mindig elragadóan kell kinézzenek!

—Autó-, motor- és járműismeret, jogosítványszerzés. Ez azért is fontos a jogsin kívül, mert ez a férfiak kedvenc beszédtemája.

—Úszás, sport, testnevelés, önvédelem

—Jogi ismeretek

—Önérzet, önbecsülésre nevelés

—Műkincsismeret.

És amíg nem állt rendelkezésünkre a csiszík nyelvtanító gépe, addig nyelveket is tanultak.

—Szóval, nálunk ilyen tantárgyak vannak! Emellett elmondhatom, hogy mire nálunk kijárja az iskolát egy nő, addigra államilag elismert szakmák sokaságával rendelkezik! A következő szakmákból szerez mindenki oklevelet:

- Titkárnő
- Banki ügyintéző
- Felsőfokú menedzser
- Tőzsdei bróker
- Árverési alkusz
- Antikvárius
- Becsús
- Felsőfokú pszichológus
- Mesterszakács
- Középfokú informatikus
- Kiadványszerkesztő
- Általános nővér és betegápoló
- Dietetikus nővér
- Felsőfokú grafológus
- Masszőr
- Idegenvezető
- Férfi és női mesterfodrász
- Kozmetikus
- Virágkötő és virágrendező
- Autószerelő
- Testnevelő tanár
- Ügyvéd
- Övönő
- Alsótagozatos tanító
- Gerontológus

Továbbá lesz jogosítványa segéd- és nagymotorra, és hivatásos autóvezetői jogosítványa nemcsak személygépkocsira, de teherautóra, nehézgépjárműre, buszra is, valamint pilótaengedélye helikopterre. Szóval, a leányaim valóban nagyon sokat tanulnak! Ennyi szakmát nem adnak tanulás nélkül! Nagyonis jó társai lesznek a leendő férjnek, akire számos helyzetben lehet számítani! És készek is tudásukat a majdani férj szolgálatába állítani!

—De nem akarnak dolgozni. - ellenkezett Jotu.

—Az hogy nem akarnak dolgozni, annyit jelent, hogy nem úgy akarnak élni, hogy napi nyolc vagy még több órát rendszeresen lehúznak valami unalmas, koszos munkahelyen, éhbérért. És azt sem akarják hogy mint a csiszik, tiszta helyen ugyan és fizetés nélkül, de mégis rendszeresen dolgozzanak akár napi három órát is. Már amiatt sem, mert ha elmennek a csiszik közé, akkor mint befogadott barbárkának, nyilván a szakképesítést nem igénylő, legalacsonyabb kvalifikációjú, unalmas munkák jutnának nekik. De mindjárt más ám az, ha a férj mellett egy bank felsővezetésében csinálhatnak valami izgalmasat! Dönthetnek! Irányíthatnak! Sok-sok pénzért! És akkor dolgoznak amikor akarnak! Hajaj, ez szinte olyan mint királynőnek lenni! És végtére is a férjnek is jó az, ha a feleségére bízhat rá valami fontos posztot, akiben megbízik, és nem valami fizetett alkalmazottra, akit lehet hogy lepénzel a konkurens cég!

—Nem tudom hogy egy ilyen nő mint te, egyáltalán miért vállalta el a Kukkolóban való szereplést! - értetlenkedett Zübem.

—Nagyon egyszerű: nyerni akarok! S ha enyém lesz a sziget, akkor egyszerűen elköltöztetem ide az iskolát! Ha azonban ez nem lesz ajánlatos, mert túl földrengésveszélyesnek találom, akkor is jó lesz, kirándulóhelynek!

—Hát akkor most mindenki elmondta magáról a legfontosabbakat - szólt Pucsakaci - így most megkérek mindenkit hogy fáradjon vissza a kabinjába, vegye fel a maga homlokpántját, amit

már tilos is lesz levennie magáról nagyon sokáig, ezután akinek van kedve, visszajöhet ide, akár beszélgetni, akár azért hogy vacsorázzon! Ami ajánlatos is lesz, mert jódarabig ez lesz az utolsó civilizált étkezése, holnap ugyanis nem lesz reggeli, hanem repülés a helikopterekkel a szigetre, azután mindenki eszi amit talál...

Jondon nem soká maradt egyedül a kabinjában. Alig tette fel a homlokpántot a kis, mindössze borsószemnyi kamerával, máris nyílt az ajtó, s belépett rajta Enkülé. Természetesen már a nő is felkamerázott állapotban volt.

—Te vagy Jondon, ugye? - kérdezte tőle.

—Igen, így hívnak! - felelte meglepetten a fiatalember.

—Azért jöttem, hogy egy egyezséget ajánljak neked. - mondta Enkülé, azzal kínálást sem várva kényelmesen leült Jondon ágyára. Jondon már-már arra gondolt hogy Enkülé ki akar kezdeni vele, de erről szó sem volt. A különben nagyon csinos és korban is hozzá illő nő így szólt:

—Nézz csak rám Jondon, ugye nem nézek ki olyannak, aki mindenféle nyers pondrók meg kagylók evéséhez szokott?! De ez még hagyján, mert attól félek meg sem tudom keresni ezeket! Szóval, én a következőre gondoltam. Szövetkezhetnénk! Te segítenél nekem, hogy kibírjam ezt az egészet a végéig. Erős, ügyes fiatalember vagy, szerintem kibírod ha még én is a nyakadba akaszodom. S természetesen nem gondoltam teljes ellátásra, megteszem én is a magamét az ügy érdekében. Én ellenben azt nyújtom neked, hogy segítek neked a mindenféle vizsgálódásaidban, hogy rájójj a sziget titkára. Elvégre néha jól jöhet neked valaki, nem tudom ugyan hogy mihez, mert nem értek fikarcnyit sem a geológiához, de el tudom képzelni hogy bizonyos méricskélések, egyebek, azok inkább kétemberes melók! De még ez sem minden: mert figyelmedbe idézem hogy nem vagyunk igazán vetélytársak! Engem nem érdekel a sziget titka, téged meg nem érdekel a sziget tulajdonlása! Ha rájössz hogy mi a titka, mitől reng, akkor hiába segítettem neked, semmit nem kérek a dicsőségből. Meg sem kell hogy említs! Másrészt, érdeked lehet a szövetségünk amiatt is, mert nem mi döntjük el melyikünk nyer, hanem a nézők. Na már most, attól hogy szövetkezünk, a nézők még simán megszavazhatják neked a győzelmet, tehát mit sem veszítesz, sőt, sokkal inkább megnőnek az esélyeid a győzelemre, tekintettel arra, hogy kissé olyan leszel mint egy hős lovag, akinek nemcsak önmagára van ereje, de egy gyöngé nő védelmezésének felvállalására is! Továbbá, ez majdhogynem kötelességed is, mert én is a Csiszík Barbár Barátja vagyok, amint te is, illik hogy segítsük egymást! De még többet mondok! Neked még az is érdeked, hogy ha nem te nyersz, akkor én nyerjek, ehhez viszont az kell hogy éhen ne haljak, tehát bennmaradjak a játékban végig! S amiatt érdeked ez, mert ha segítesz nekem, akkor megígérem, hogy ha én nyerek, tehát enyém lesz a sziget, akkor megengedem neked hogy akár életed végéig nyugodtan kutatgass itt amit csak akarsz, sőt, mindazon napokra amit e szigeten töltesz, teljes ellátást nyújtok neked, tehát kaját és szállást! És gondold bele, ez nagy szó ám, mert őszintén szólva nem tartom valószínűnek hogy a sziget titkára mindössze a Kukkoló ideje alatt rájójj! Nem mondom hogy lehetetlen megoldanod, de ha eddig még senki tudósna nem sikerült, akkor azért ez mégis komoly dolog kell legyen, tehát könnyen lehet hogy elhúzódik a felderítése, vagyis amit én kínálok neked, az értékes segítség, megfontolandó ajánlat! És ismétlem semmit nem veszíthetsz, mert úgyis a nézők döntenek, tehát ettől még nyugodtan kívánhatja mindegyikünk hogy ő nyerjen és ne a másikkunk. Épp csak a kölcsönös segítség a lényeg, amit megadunk egymásnak, amiben azonban, nem tagadom, a tied lesz az oroszlánrész, mert te vagy az erősebb, s a férfi!

Jondon elmosolyodott.

—Rendben van, máris beleegyeztem! Kezddhetjük is!

—Kezdeni?! Itt és most?! Mit?!

Jondon vetkőzni kezdett.

—Mindjárt meglátod!

—Hé, szexuális segítségről nem beszéltem! - pattant fel Enkülé.

—Nyugi, nem arról van szó! No nem mintha ne tudnám elviselni... egyszerűen máris átöltözöm a... mondjuk... munkaruhámba! Tudod, olyan sokzsebes overallféle. De mégsem akartam olyan-

ban megérkezni ide. Ellenben nem tudom hogy az a galád Pucsakaci mit talált ki, mennyire hajnalok hajnalán akar minket felébreszteni, lesz-e időm akkor átöltözni... jobb tehát mindent már most előkészíteni! Szóval, itt ez a bőrönd, remélem még belefér a ruhám amit levetek magamról, megkérlek, hajtogasd össze, ez igazán női munka, s nekem sosem ment valami nagyon! Egyáltalán, én ide két bőrönddel érkeztem a hátizsákon kívül, nem eggyel, pedig mint már az ebédelőben is mondtam, olyan fülest kaptam hogy csak egy bőröndöt vihetünk magunkkal, tehát megkérlek hogy ha jól értesz a pakoláshoz, igyekezzünk ebbe a nagyobbba minél több mindent átpréselni a kisebbikből! Ez nagy segítség volna!

—Jól van! - mondta Enkülé, azzal nekikezdett a pakolgatásnak.

Sikerült is Enkülé segítségével majdnem minden holmit együvé pakolniuk, csak egy jókora műszer maradt ki. Ám Jondon épp ehhez ragaszkodott a legjobban.

—Ez nagyon fontos, erről semmi esetre sem mondhatok le! Ez ugyanis egy nagyon profi rezgés-érzékelő, ha ezt felraknám egy tízemeletes ház tetejére, akkor kimutatná azt is ha valaki az alagsorban meztelen lábbal járkal! Ez kiváló ahhoz, hogy előre jelezzem a leendő földrengéseket az azokat megelőző mikrorezgésekből! S gondold csak bele, ez nagyon hasznos is, mert jó ám ha tudjuk mikor lesz egy rengés, mert akkor például nem ácsorgunk a nagy fák alatt hogy azok ránk dőljenek!

De hát ezt már sehogy sem tudták bepakolni a többi holmi mellé, végül Enkülé sóhajtott egyet és ezt mondta:

—Semmi baj! Majd ennek szorítok helyet a magam cuccai között, legfeljebb kidobom a pipere-holmik egy részét!

—Köszönöm! - sóhajtott Jondon is, de ő megkönnyebbülten.

—Ne köszönd, hanem majd igyekezz a szigeten leróni a háládat irántam! Attól félek, lesz rá módod bőven!

—Nem fogsz csalódni bennem!

Böngyér, a perverz sem maradt sokáig egyedül. Őt is felkereste valaki, s őt is egy nő. Méghozzá nem más, mint Konsztrúdzsa, a „Jó Férj” leánynevelőintézet Legfőbb Valakije. Böngyér felismerte őt amint kinyílt az ajtó, mielőtt még a nő köszöntötte volna, és ugyancsak nagyokat pislogott, hogy mit akarhat tőle egy ilyen kétségkívül előkelő, s még kétségkívüliben igen gazdag nő! Aki ráadásul olyasféle korú lányokat nevel többségében, akiket ő leteperni szokott! És ahogy belegondolt hogy az efféle nők őt inkább utálni szokták mint szeretni, s hozzá teljes joggal, hát nem tudott másra gondolni, mint hogy Konsztrúdzsa azért jött hogy őt jól elgyepálja! Igaz, így szemre gyengébbnek tűnik mint ő, Böngyér, de lehet hogy titokban netán nagy bajnok valami önvédelmi sportban!

S így Böngyér már azt nézte, mit kapjon a kezébe hogy védekezhessék a támadás ellen, amikor Konsztrúdzsa megszólalt:

—Konsztrúdzsa a nevem, Böngyér. És azért jöttem, mert van a számodra egy üzleti ajánlatom.

—Nem egyezem bele. Nem bízom senkiben. - hangzott azonnal a válasz.

—Hé, azt sem tudod hogy mit akarok mondani!

—Teljesen mindegy hogy mi, én akkor sem bízom senkiben. Nagyon jól tudom hogy a magamfajta mindenki utálja, akit viszont utálunk, annak nem akarunk jót! Miért is bízzak akkor bárki velem szembeni becsületességében?!

—Azért, mert rajtam a kamera, így amit mondok, ország-világ hallja, nem tudnám letagadni az ígéreteimet! Na tehát figyelj csak rám! Abban igazad lehet hogy téged mindenki utál, de ugye te is el kell ismerd hogy teljesen jogosan! És bevallom, én is utálom a magad fajtát. Csakhogy attól hogy utálunk valakit, még simán kihasználhatjuk! A kapitalizmus nem az utálom-szeretem játéka körül forog, hanem az üzlet körül! Üzleti ajánlatom tehát a következő: te a szolgám leszel a szigeten! Legelsőbbben is azt teszed hogy építesz nekem valami házféleséget. Nyugi, nem gondolok semmi különlegesre, egyetlen szoba elég lesz, a lényeg csak az hogy ne verjen az eső ha zuhog, és ne is legyen sülthusi ha tűz a Nap, tehát legyen egy esővédett, árnyékos, és lehetőleg szélvédett kuckó, ahol meghúzhatom magamat! És ahol természetesen tökegyedül lakom, mert

nem kérek a társaságodból! Ha te is akarsz egy efféle lakhelyet, építesz magadnak is, de legelőször az enyimet húzod fel! Továbbá, amint ezzel mint legfontosabbal megvagy, megcsinálsz minden mást is amire utasítalak, tehát keresel nekem kaját, megsütöd, felmászol a magas fákra gyümölcsökért, meg mittudoménmégmiket csinálsz, amit épp kell! Na és cserébe azért hogy a csicskásom, szolgám, ilyesmim leszel a szigeten, azért te ezen idő alatt tölem egyáltalán semmit nem kapsz. Ellenben miután végetért ez a móka itt a szigeten, és te kénytelen-kelletlen bevonulsz cseppet sem összkomfortos börtönödbe, azután én vállalom hogy küldök neked hetente egy legalább öt kilós csomagot, amiben mindenféle finomság van, természetesen csupa olyasmi csak, amit beküldeni nem tilt a börtönszabályzat! És te aki már sokszor voltál dutyiban, te igazán kell tudd hogy milyen jó érzés ha valaki kap csomagot odabent rendszeresen! Azt nem ígérem hogy csupa méregdrága luxuskaját kapsz, de tuti hogy sokkal finomabb lesz mindegyik csomag, mint a börtönkoszt! És akkor is vállalom a csomagküldést ha netán nem én nyerném meg a szigetet, egyetlen feltétel hogy hűen és szorgalmasan szolgálj engem amíg itt vagyunk a szigeten! No és természetesen az is, hogy ne hogy ki merj kezdeni velem, még csak ne is célogass ilyesmire, mert akkor nemcsak csomagot nem küldök, de azonnal a pofádba gyalogolok, ugyanis ha vékony nő vagyok is, de hidd el cseppet sem gyáva!

—Ettől nem kell tartanod, mert nem vagy az esetem: túl idős vagy az ízlésemnek!

—Tiszta szerencse! Na, akkor megegyeztünk, vagy keressek mást?!

—Hm... - mormogta Böngyér eltöprengve. Nemigen fülött a foga a munkához, szolgáláshoz, ugyanakkor a heti egy elemózsiás csomag tagadhatatlanul csábítóan hangzott. És tudta, legalább hat évet fog most kapni. Sőt, kifejezetten szerencsés lesz, ha megússza hat évvel, mert lehet hogy lesz abból nyolc vagy tíz is...

—Mindvégig kapnám a csomagokat amíg börtönben vagyok?

—Úgy van.

—Na jó, legyen, de feltételeim vannak! Minden csomagban legyen egy legalább fél kilós paprikás szalámi rúd! És nekem nem kell hogy legyenek a csomagban olyasmik hogy fogkrém, borotvahab, szappan, ilyesmi, mert azt adnak a börtönben a foglárók is! Minden csemegéssel legyen kitömve!

—Nem gond.

—És nem öt, de tíz kilós csomagot akarok!

—Ne hülyülj, meg sem bírsz enni annyit, hiszen az naponta több mint egy kiló lenne!

—Hogy is ne bírnék megenni annyit, még többet is, de meg különben is, így adhatok másnak is egy keveset belőle, valami erős fickónak például, aki megvéd a többiek durvaságától, mert tudod a magamfajta a börtönben sem szeretik ám a többi rabok!

—Meg is érdemled hogy kibasszanak veled, ha érdekel a véleményem.

—De nem érdekel a véleményed! A csomag érdekel.

—Na jó, tudod mit? Egyezzünk meg nyolc kilós csomagban!

—Rendben van! Kezet rá!

Ám Konztrúdzsa gögösen fordult el.

—Az üzlet megkötött, de nem kezelek le egy magad fajtával! Vedd tudomásul, hogy még üzlettársak sem lettünk, nemhogy barátok! Én egyszerűen munkáltató vagyok, te meg az alkalmazottam! Az nem tilos hogy akármilyen gané embert is felfogadjon valaki bizonyos munkákra, de amint barátkozni kezdenék veled, rögvést az én nyerési esélyem is nullára csökkenne, mert a nézők nem bocsátanak meg, hogy veled közösködöm! Na szóval akkor tudod már hogy mihez tartsd magadat, tehát most elmegyek, te meg fekjüdj le, s pihend ki magadat, mert holnap amint a szigetre értünk, rögvést fát kell vágnod és nekikezdeni hogy építs nekem valami többé-kevésbé emberi lakhelyet!

—De nincs nálam balta!

—Ostoba tahó vagy, ha még erre sem gondoltál! De ne aggódj: *nálam* van balta! - mondta Konztrúdzsa, azzal máris távozott.

2. fejezet: Pokoli örömök

Tukánnak nem ez volt az igazi neve: hivatalosan neki egyáltalán nem volt neve. Nem lehetett: nevet, ami nem volt más mint egy szám, mindenki csak nagykorúságakor, tehát tizenhatéves korában kapott. De mégis neve volt neki valamiféle értelemben az a hangsor hogy „Tukán”, mert így szólították őt anyja és testvérei, meg néhány, nagyon kevés ismerőse. De hát ez akkor sem volt másnak tekinthető, legfeljebb afféle becenévnek.

Tukán nem is akarta, hogy legyen neki igazi neve. Nem. Ő nem akart felnőni. Félt a nagykorúságtól. Hiszen bár nagykorúnak lenni jó, de mégis... nagy a kockázat! Mindenki tudta, hogy a nagykorúságot nem adják ingyen: annak ára van, mégpedig a Párbaj. Márpedig az olyan, hogy azt törvényszerűen csak a nagykorúvá válók fele éli túl, legjobb esetben is. De inkább sokkal kevesebb. Mert a Párbajt egy felnőttel kell vívni, aki, épp élettapasztalata folytán, vélhetőleg sokkal gyakorlottabb a küzdelmi fortélyokban.

Tukán ráadásul nem is volt valami nagy bátorsággal megáldva. Szó se róla, volt neki néhány előnyös tulajdonsága. Jó volt a fantáziája, kiváló a memóriája, például sosem tévedt el a folyosók és termek útvesztőiben, még egészen kis korában sem, meglehetősen fürge is volt, továbbá szívesen és sokat beszélt, szinte szónokolt. De legalább ennyi rossz tulajdonsága is volt: fecsegős, locsi-fecsi természetnek nyugodtan mondhatjuk, s ezt bizony nehezen viselte tizenhárom testvére, legalábbis a nagyobbacsók, akik már tudták érteni a beszédet, s a pihenéshez nyugalmat, csendet igényeltek volna anyjuk szabványos tizenhat négyzetméteres pihenőhelyén, már amennyire a nyugalom elérhető volt a szomszédok miatt. Mert azok miatt is épp akkor aludtak volna amikor ők is azt akarták! De Tukán még más miatt sem volt valami roppantul előnyös fiatalembernek mondható: gyenge volt, nyápic, és irtózott a fizikai megpróbáltatásoknak már a gondolatától is.

Ő volt a legnagyobb a gyerekek közül, mégis ő volt a leggyávább. Alig egy évvel ezelőtt például nagy széken esett meg vele. Egy férfi jött arra, és magáévá akarta tenni anyját. Anyjának ez nem tetszett, mert már sok gyereke volt, és ellenállt. De hát a férfi sokkal erősebb volt! Egykettőre letéperte a mamát... na és hát ekkor az egészen természetes, hogy amely gyermek már egy kicsit is nagy, az a mama segítségére siet. Hogy is ne tenné ezt, amikor minden gyermeknek alapvető elemi önértéke, hogy lehetőség szerint megakadályozza hogy édesanyja újabb gyermekeket szüljön az ő nagykorúságáig, mert ha több a gyermek, akkor anyjának kevesebb ideje marad órá, na de ez még hagyján, hanem kevesebb jut neki a szabványos, egy nőnek naponta járó élelmiszeradagból is!

És valóban, minden más gyermek odaugrott hogy segítsen Tukán anyjának az erőszakoskodó elüldözésében, még a kis öt- és hatévesek is, de Tukán, a legnagyobb, ő bizony nem. Ott ugrált ugyan ő is úgy tessék-lássék, de leghátul, és hozzá nem ért volna a férfihoz, különösen ügyelt arra is, hogy karnyújtásnyi távolságon kívül maradjon! És hát nem is volt sikeres az akciójuk. A nagy, erős, legalább száznegyven centi magas férfi egykettőre lerázta magáról a gyerekeket, egy pofon ide, egy rúgás oda, eltörte Tukán egyik testvérének három bordáját is, majd tetszett vagy nem tetszett a mamának, de bizony alaposan meghágtá!

Azután elment. Hogy is ne ment volna el, semmi dolga nem volt már itt.

Az eset után Tukán nagyon szégyellte magát, már amiatt is, mert nem csupán testvérei szídták őt, de a jelenetet látó szomszédok is.

—Hát öcsém, neked aztán sem erőt, sem merészséget nem adott Isten! - nevetett rajta a legközelebbi szomszéd, aki maga is többször volt már Tukán anyjával, s akit hivatalosan úgy hívtak, hogy 53-12-1024, de így maguk közt csak úgy szólították ismerősei, hogy Cerborám. A hivatalos neve különben azt jelentette, hogy az 53-as szint 12-es folyosóján az 1024-es lakóhely az övé. Eképp Tukán anyja, aki ezen férfi mellett lakott, hivatalosan az 53-12-1023-as nevet viselte.

Tukán szégyenkezve hajtotta le a fejét.

—Nagyon magas volt! Erős! Ilyen erőset még sosem láttam! Te sem vagy olyan erős, Cerborám bácsi!

—Az igaz, de nekem semmi közöm nem is volt a dologhoz! Neked fiacskám annál több! Hát nézd csak meg, anyád megint terhes lett, nemsokára megszaporo dtok mégeggyel, s neked megint kevesebb kaja jut! Na de a te bajod öcskös, engem nem érdekel!

Tukánban erre felbugyogott valami szemtelen gög, valami minden ok nélküli makacsság.

—Vedd tudomásul, hogy engem sem érdekel! Miért is érdekeljen, mire az új testvérem megszületik, én már majdnem nagykorú leszek, mire betöltöm a tizenhatot, még nagyon kicsi lesz a kistesó, s egy olyan kicsi nem eszik sokat! S ha már nagykorú leszek, lesz saját élelmiszercsomagom, meg saját négy négyzetméterem! Bizony!

—Bizony ám az apád töke, hát azt hiszed te kis girnyó, hogy képes leszel valaha is legyőzni azt, akinek a helyét kiutalják neked?! Mert tegyük fel, Isten az én helyemet sorsolja ki neked... hát úgy hiszed, hogy van esélyed ellenem?! Nézz már magadba, sőt: magadra, kis hülyém! Addig élsz míg anyád lába közt alszol, amint nagykorú leszel, egyetlen napod sem lesz többé hátra, megölnek, jön neked a nagy Sötétség, és kész! Hanem szerintem a saját anyád sem bánkódik majd utánad, mert olyan silányakra mint te vagy, nincs is semmi szükség!

Valóban úgy tűnt, anyját nem nagyon bántja Tukán közelgő szomorú sorsa, sőt, még azt sem nagyon bánta, hogy az a bizonyos erős férfi megerőszakolta. Bár amikor az az eset történt, igazán tisztességesen ellenállt, ám utána sokkal inkább büszke volt semmint szomorú.

—Egy terhesség természetesen kellemetlen - magyarázta barátnőinek - de hát nekem már sok volt, be van járódva a szülőcsatornám, könnyen fog menni, ám láttátok ti is, milyen erős férfi dugott meg! Remélem valami hatalmas, erős gyermeket szülök majd, azt sem bánom ha már kicsiként akkora lesz hogy alig fér ki belőlem! Nagyra nőjön ő is, azt kívánom, legyen erős, nagyon erős, még annál is erősebb, és hágjon meg ezer meg ezer nőt, még benneteket is, ha ugyan éltek még majd akkor amire ő felnő!

Az bizonyos volt, hogy akadt haszna is annak, hogy Tukán anyja terhes lett. Most amíg meg nem szüli újabb gyermekét, védettséget élvez. Amikortól bejelentette terhességét Istennek, biztos lehetett benne hogy ettől kezdve kilenc hónapig az ő nevét és helyét senki nagykorúnak nem sorsolja ki a Mindenható, nem kell tehát megküzdenie vele, hogy megmaradhasson itt.

A bejelentés egyszerűen ment. Annyi volt csak a dolga, hogy be kellett mennie egy szűk kis fürkébe, ott megszólítania Istent annak szent nevével, ami úgy hangzott hogy „Komputer”, s kérni hogy vizsgálja meg, terhes-e. S Isten e kérés után néhány másodpercen belül közölte vele, hogy várandós-e vagy sem. Ha az volt, megkérdezte Isten a nő nevét, s amikor az megmondta, biztos lehetett benne, hogy az Úr nem jelöli ki az ő zugát senkinek a terhesség ideje alatt. Alapelv volt ugyanis társadalmukban, hogy minden magzatnak meg kell születni, Isten tehát nem követhetett el olyan iszonyúságot hogy párbajba küld egy terhes anyát. Hiszen ha az anya meghal, vele pusztul a magzat is!

E törvény haszna különösen akkor vált nyilvánvalóvá Tukán előtt, amikor épp nagykorúsága előtt fél évvel megszülte anyja e gyermeket, majd erre rá négy hónappal végigdübörgött Isten hangja e folyosón, valahonnan a fejük fölött:

—Az 53-12-1023 lakrész kiutaltatott!

S ezt még megismételte tízszer. Ebből tudta Tukán anyja, hogy nemsokára jön majd valaki, aki felszólítja őt, hogy hagyja ott e helyet s vonuljon önként az élelemtermelő részlegbe, s ugorjon a komposztálóba, ahol fájdalommentesen feldolgozzák a testét élelmiszernek, vagy ha ezt nem akarja, úgy küzdjön meg vele, a kihívóval! Általában ez utóbbit szokták választani a kihívottak, bár ennek megvolt az a hátránya, hogy ha nem ők győznek, sokkal fájdalmasabban lesz végük, mint ami a komposztálóban várna rájuk.

Tukán anyja is megküzdött az őt kihívó fiatal nővel, de rajtavesztett. A nő megfojtotta. E küzdelemben nem avatkoztak be Tukán és testvérei, ebbe ugyanis tilos volt beleavatkozniuk. S ezután ez az idegen nő költözött be hozzájuk, ő tartotta el Tukánt és testvéreit is, ez kötelessége volt amíg e gyermekek nagykorúak nem lesznek. De Tukán legkisebb testvére, amit a mama a nagy, erős, száznegyven centis férfitől fogant, az bizony éhen halt, mert neki még szopnia kellett volna, de a fiatal nő aki elfoglalta a mama helyét, nem tudta szoptatni a kicsit, mert nem volt teje. E halált azonban igazság szerint nemcsak a mostohaanya nem bánta, de még Tukán test-

vérei sem, amint ugyanis meghalt a kicsi, azonmód megették közösen a húsát, csakúgy mint korábban Tukán anyjának tetemével is így cselekedtek. Az oroszlánrész természetesen a mamát legyőző nőnek jutott. De adott azért nekik is belőle, a gyermekeknek, mert úgysem tudta volna megenni mindet mielőtt megromlik a tetem. Annak meg semmi értelme nem lett volna, hogy rájuk bűdösödjék. Most hát jó alaposan belakmározta, s néhány napig szinte boldogok voltak. A friss hús igen nagy kincsnek számított náluk.

Amikor minden elfogyott, a nő, aki immár maga viselte az 53-12-1023 nevet, megparancsolta Tukánnak, hogy szedje össze anyja csontjait, és vigye el a komposztálóba a maradványokat. Tukán össze is szedte amit kellett, s útnak indult. S közben azon morfondírozott, hogy igazság szerint nem is járt rosszul anyja halálával! Nemsokára nagykorú lesz, s akkor lesz ami lesz, de az biztos hogy semmi haszna nem lett volna már anyjából; így meg legalább ehetett belőle, erősödött kissé! De jaj, vajon kit sorsol majd ki neki Isten! Az biztos hogy nem egy nőt: nőnek csak nőt, férfinak csak férfit sorsolt ki mindig a Mindenható!

A csontokat egyetlen kötegben cipelte. Túl sok volt a csont ahhoz hogy csak úgy a két kezében elvihesse, ezért aztán egymáshoz kötözte őket anyja hajával és belével. A koponyát a szemréseen át kötötte hozzá az egyik lábszárcsonthoz, ott fityegett a hosszú csontok végén mint valami nagy batyú.

Másképp nehezen vihette volna el a csontokat. Nem volt ehhez semmi szállítóeszköz, nemcsak kosár vagy doboz, de még egy szál ruha sem, amibe beleköthette volna őket. Nem is tudta azt Tukán, de más sem, mi az hogy ruha. Na de hát szükség sem volt erre. Isten elég kegyes volt hozzájuk, és mindig kellemes, 36 fokos hőmérsékletet biztosított a számukra. Tukán és népe természetesen nem tudták hogy ez a hőmérséklet épp 36 fok, de nem is volt szükséges hogy tudják. Elég volt annyi, hogy mindig kellemesen érezték magukat ami a hőmérsékletet illeti, s legfeljebb akkor fáztak ha valakire valamiért ráömlött egy pohár víz, melege meg akkor volt valakinek ha például soká küzdött már az ellenfelével, és emiatt kiizzadt.

Víz különben bőségesen akadt a számukra, Istennek hála! Ezt nem adagolták. Volt sok-sok csap, amiből mindenki akkor ihatott, amikor csak akarta, és még sorba is csak ritkán kellett állni előtte. Többnyire alig négy-öt főt kellett kivárni, míg valaki úgy teleihatta magát, ahogy csak akarta. Emiatt sosem volt veszekedés.

Zuhanyozhattak is. Ezt is pontosan 36 fokos vízben, ezt kissé hűvösnek érezték. Volt elég sok zuhanyozófülke, bár itt már többet kellett sorbaállni, néha egy teljes órát is. De aki akarta, megtehetette. Különben ritkán akarták. Nem volt semmi amitől koszosak lehettek volna, hacsak nem valami küzdelemben szerzett sérüléseik után a vért mosták le magukról. Igaz ugyan, hogy legalábbis a kezüket elég gyakran megmosták: tudniillik minden ürítkezés után.

Az ugyanis nem volt megoldható, hogy mindenki végére menjen, ha rájön a szükség. Az nem olyasmi, hogy az ember nyugodtan kivárhatja a sorát mint amikor inni vagy zuhanyozni akar. Mert az ha kell, akkor bizony kell! Így aztán ez aként volt megoldva, hogy járt minden lakóhelyhez egy fém- vagy műanyag edény, s abba csinált mindenki, aki ott lakott, s aki egyetlen férfi volt ha férfi lakott ott, illetve egy felnőtt nő volt, egyedül vagy több gyermekkel. Gyermeke semmi esetre sem lehetett több mint tizenhat, mert évente szülhetett csak egyet, s amely gyermek nagykorú lett, az azonnal elköltözött tőle – vagy meghalt a Párbajban.

Na és hát miután belecsinált valaki a bilibe, azután azt elvitte valamelyik végébe, s ott beöntötte a megfelelő lyukba a tartalmát. Ki is öblítette. Na de ha olyasmi jött ki belőle hogy nagyon koszos lett emiatt a fenéke, akkor azt bizony ki kellett törölnie, s ehhez a kezét használta fel mert mással igazán nem törülhetett ki, többnyire a bal kezével végezte e műveletet, s azt igyekezett hamar megtisztítani. De csak tiszta vízzel moshatta meg. Olyasmi hogy szappan, olyan nem létezett.

Most amíg ment a komposztáló felé Tukán, elhaladt nem is egy végéfülke előtt, a komposztálóig ugyanis jókora távolságot kellett megtennie. No nem volt ez *igazán* nagy távolság, csak épp ahhoz képest szokatlan, amit úgy naponta meg szokott tenni. Ami ritkán volt több mint kétszáz méter, mert miért is ment volna bárhová is?!

Ahogy haladt előre a széles folyosón, sorra elhagyta ismerőseit, akik jobbára tétlenül ücsörögtek saját lakrészükben. Jól lehetett látni, hol ér véget és hol kezdődik egy-egy újabb lakrész, mert minden folyosódarab falára nagy vörös betűkkel fel volt festve a szám, ami egyúttal az itt lakó illető neve is volt, továbbá vörös, függőleges vonal jelezte a falon a határt. Két ilyen vörös vonal közt lakhatott a tulajdonos. Ez az ő területe volt. Itt ülhetett, hátát a falnak támasztva, vagy feketett is, mert egy-egy lakrész szélessége még a férfiak esetén sem volt kevesebb mint két méter, a nőknél meg, akiknek fejenként 16 négyzetméter dukált, még sokkal több volt.

Akadtak szerencsések, akiknek a lakrésze nem valamely folyosó fala mentén lett kijelölve, hanem valamelyik kabinban. Ezeknek jóval nagyobb volt a nyugalomuk, mert kevesebben mászkáltak birtokuk határánál.

Ugyanis bárki mehetett ahová csak akart, egyedül leülni volt tilos. Ülni mindenki csak a maga lakrészében ülhetett. Aki ugyanis ül, az pihen, márpedig pihenőhely csak annak jár, aki képes azt megvédeni. Ha nem volna ez a szabály, olyanok is pihennének és így életben maradnának, akiknek ez nincs megengedve.

Nem volt jellemző az emberekre a nagy mobilitás. Minek is mászkáljanak bárhová?! Néha elmentek zuhanyozni, vagy az ürüléket elvinni, és naponta elmentek az élelemelosztóhoz, ahol a falon át egy kis lyukból sok-sok élelemcsomag potyogott ki Isten jóvoltából. Egy-egy csomag nagyjából egy kilós lehetett, szürke, puha pépet tartalmazott, teljesen ízetlent, e pép valami rugalmas hárttyával volt beborítva, becsomagolva, hogy szét ne essen a csomag, de e hárttya is ehető volt. Meg is ették. E hárttyára apró, fura jelek voltak rajzolva, amik betűk voltak, s az írás ezt jelentette: „Mesterséges fehérjekoncentrátum”. De ezt senki ember nem tudta elolvasni már. Nem is érdekelte őket. A számokat ismerték, mert fontos volt ahhoz hogy mindenki tudja, hol a helye, de már az összeadásról sem tudták hogy micsoda, s arról hogy mi a betű, halvány fogalmuk sem volt.

Nem is csoda, hogy ezen ízetlen ételt éve nagy csemegének tartották társaik húsát, amúgy nyersen is. Mert természetesen nem sütötték vagy főzték meg. Nem volt mivel tüzet gyújtani! Nem is ismerték a nyílt lángot.

A nők tehát mindössze ennyit mászkáltak, illetve ha épp nagykorúak lettek, s Isten közölte velük hogy melyik helyet utalta ki nekik, akkor megkeresték azt a helyet, s megküzdöttek az előző tulajdonossal. A férfiak már többet mászkáltak, mert ugyan mi mással is szórakozhattak volna, mint hogy igyekeznek minél több nőt meghágni! Nem volt ritka az a férfi, aki alig volt otthon, mert csak aludni tért haza, különben egész nap csak a nők után futkosott, és közöszlött, ha tudott. Néha-néha ugyan alaposan kikapott, ha valami erős, jól küzdő nőre lelt, akkor abbahagyta amíg felépült. De ez ritkaság volt. A nők gyengébbek voltak mint a férfiak, s néhány kudarc hosszú távon senki férfi kedvét nem vette el, mert ugyan mi mást is tehetett volna, aztán meg mindenki tudta hogy nem él soká, mert hamarosan jön valaki aki úgyis legyőzi, tehát addig kell sok gyereket csinálnia, amíg teheti! És a gyerekcsinálás úgyis olyan kellemes!

A férfiak tehát közöszlöltek, ha épp mégsem azt tették akkor fekvőtámaszokkal erősítették magukat, a nők meg szültek, illetve védekeztek a férfiak ellen, ha már sok gyerekük volt, s ha tehették, s ha nagy ritkán megölték valamelyik rájuk támadó férfit, akkor azt is megették. Ennyiből állt az élet, és senkit nem is érdekelt más.

Senkit? Tukán azért ilyen szempontból más volt. Mindig olyasmin járt az esze, aminek abszolúte semmiféle haszna nem volt. Míg többi testvére a fekvőtámaszokat nyomta hogy szorgalmasan edzzen, azalatt ő gondolkozott. Töprengett. Álmodozott. Kedvenc témája például az volt, hogy miért is éppen pontosan ekkora a világ! Miért akkora, amekkora! Mert azt tudta idősebbek, főleg anyja elbeszéléséből, de meg is győződhetett róla, hogy a Világ kör alakú. Roppantul nagy, de véges. És tulajdonképpen nem egyetlen világ-kör van, hanem éppen pontosan száz, ezek egymás tetejére vannak rakva, ezeket nevezik szinteknek vagy emeleteknek, 00-tól 99-ig számozzák őket, és egyik szintről a másikra lépcsőn vagy lifttel lehet eljutni. Lépcsőn járva az embert a saját lábai viszik, a liftet használva Isten ereje.

Isten létében maga Tukán sem kételkedett soha egy pillanatig sem. Nagyon hülyének kellett volna lennie annak, aki kétli hogy Isten van, hiszen naponta hallhatja a hangját amikor valakit

párbajra küld, no meg valóban kell valami ami a lifteket mozgatja, kell valami ami a fényt adja nekik, s ugyan mi más is lenne ez, mint Isten ereje?! Az élelmet is elő kell állítsa valaki amit kapnak, s ugyan ki más lenne ez, ha nem Isten?! Isten létezése tehát annyira alapvető tény volt, mint önmaga létezése.

Ezzel tehát nem is volt baja Tukánnak, elfogadta ő hogy Isten létezik, épp csak érteni szeretne volna Isten szándékait. S egy nap megkérdezte anyját, hogy mi van a 00 számú szint alatt, és a 99-ik fölött!

—Hát Isten. - válaszolta anyja magától értetődő könnyedséggel.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy Isten körbevesz minket, az egész világot. Nincs más, csak Isten, és ez, az ő teremtet világa!

—Jó - mondta erre Tukán - de miért épp ekkora világot teremtet? Miért nem kisebbet vagy nagyobb? Miért áll meg a szintek számozása 99-nél, miért nincs századik meg százegyedik szint, és miért nincs lefelé is még több, a 00 alatt?!

—Azért, mert a nullánál kisebb szám nincs. - mondta erre anyja. És nem csoda hogy ezt mondta, mert nem ismerték a negatív számokat.

—Ez nem érv - mondta erre Tukán - mert megtehetné volna Isten, hogy úgy nevezi el az egyik szintet hogy 00, aztán a többit úgy, hogy Felfele-1, Felfele-2, és így tovább, de csak azokat amik a 00 szint fölött vannak, a többit meg úgy nevezi el hogy Lefele-1, Lefele-2, és így tovább, s így máris akárhány szintet is csinálhatott volna mindegyik irányba! Különben is, attól hogy nem úgy van ahogy mondtam, még most is nyugodtan teremthetett volna századik meg ezredik meg akárhányadik szintet is! De mondok még valamit! Ha nem fel meg le indulok el, akkor most ugyan nagyon sokáig kell menni amíg eljutok a Világ széléhez, te mondtad anyám, és el is hiszem neked, de miért nem kell még tovább mennem? Miért épp ekkora jobbra és balra a Világ? Isten nem tudott volna nagyobbat teremteni, ahol több hely van?!

—Ne beszélj így, nem tudhatod Isten szándékait!

—Na de nem tudott volna Isten nagyobbat teremteni?!

—Biztos tudott volna, mert ő mindenható! Az ő hatalma végtelen!

—Hát ha végtelen a hatalma, akkor sokkal inkább illene hozzá hogy végtelen világot teremtsen, ahol végtelen a szintek száma is, és ahol a világ jobbra és balra meg mindenfele is végtelen! - nyakaskodott Tukán. —Úgy biztos a helyünk is több volna!

—Teljesen mindegy mekkora a Világ, úgyis mindig annyi ember születik, hogy azt teljesen ki-töltse, tehát akkor sem jutna nekünk nagyobb hely! - legyintett édesanyja.

De Tukán továbbra is ilyesmiken okoskodott, tehát nagyon furcsa gyerek volt.

S egy nap azzal állt anyja és testvérei elé, hogy ő bizony rájött arra, milyen is igazából a Világ!

—Tudjátok meg - szónokolt - hogy ti, meg mindenki más is, alapvető tévedésben vagytok arról, milyen a Világ! Mert akárhogy töröm is a fejemet, mindig oda lyukadok ki, hogy ha Isten végtelen hatalmú - amiben nem kételkedhetünk - akkor hozzá igenis végtelen világ teremtése illik! A világ tehát végtelen kell legyen!

—Na de hát nyilvánvalóan nem végtelen! - ellenkezett vele egyik öccse.

—Úgy van! - ismerte el Tukán is. —Felmerül tehát a kérdés, miként lehet összebékíteni az elmélet következtetésének és a gyakorlatban tapasztalt ténynek az ellentmondását!

—Sehogy. Azaz, úgy, hogy tévedtél. - mondta anyja.

—Nem! Mert gondolatok csak bele, tegyük fel az egész világunk csupán egyetlen szobából állna - nos, akkor azt hinnénk hogy akkora a világ, holott attól még lehetnek más szobák is, csak épp oda nem tudunk átjutni a falak miatt! Szóval én azt hiszem hogy a világ igenis végtelen, vannak még szintek a 99-es után és a 00 alatt is, és jobbra meg balra meg mindenfele is végtelen a világ, csakhogy az ottani részekbe nem tudunk átjutni a falak miatt! De ott is van valami, ott is élnek emberek, és azok meg a maguk területéről hiszik úgy, hogy az az egész világ, mert rólunk nem tudnak semmit! Mondható tehát hogy bár a mi világunk véges, de ez nem jelenti azt hogy Isten véges világot teremtet, mert külön-külön a világok végesek ugyan, de a világok száma végtelen, amint az illik is Isten végtelen hatalmához!

—Ez lehetetlen - mondta azonnal anyja - mert a világunkon kívüli végtelen térrészben lakik Isten, az a hely tehát kell neki!

—Mesebeszéd, ha Isten végtelen hatalmú, akkor neki nem kell külön tér!

Nemigen tudta meggyőzni hallgatóságát Tukán, a legtöbb amit elért az volt, hogy testvérei legyintettek egyet, mondván hogy még ha úgy van is ahogy Tukán mondja, annak sincs jelentősége, mert úgysem tudnak eljutni azokba a világokba, s minek is, amikor ott is csak ugyanaz lehet mint itt náluk!

Ám Tukán másképp gondolta. S ettől kezdve az járt a fejében, miként is törhetné át a falakat, amik a másik világoktól elválasztják!

—Mert - töprengett - egyáltalán nem biztos hogy ott is minden ugyanúgy van mint itt! Ha Isten hatalma végtelen, akkor úgy illik hogy ne csak végtelenül nagy vagy végtelensok világot teremtsen, hanem e végtelensok világ végtelenül sokféle is legyen! És hátha az a másik világ valamilyen szempontból jobb, mint ez, amiben vagyunk!

—De lehet az is hogy rosszabb. - mondta anyja, akinek elmesélte e gondolatát is.

—Nem baj - legyintett Tukán - mert legalább változatosabb lesz, nem ilyen unalmas! És valószínűleg úgy lesz hogy lesz amiben rosszabb lesz, de lesz amiben meg jobb, a dolgok tehát biztos kiegyenlítik egymást!

—Nem biztos.

—De biztos. - mondta Tukán makacs eltökéltséggel.

—Jobb lenne ha inkább azon törnéd a fejedet, mi lesz nagykorúságod után! Nyomd a fekvőtámaszokat!

És Tukán nyomta, nyomta, de lelkesedése hamar alábbhagyott.

—Olyan jó lenne pedig eljutni egy másik, ismeretlen világba... - sóhajtott.

—Ha ez a vágyad, az igen könnyen teljesíthető - ripakodott rá türelmét veszítve édesanyja - már sem kell hozzá mint hogy meghalj! Tehát vesztse el a küzdelmet a Párbajban, vagy akár most rögvest ugorj a komposztálóba! S akkor egykettőre eljutsz egy másik világba: a Sötétségbe!

Tukán világában sosem volt sötét. Ismerték e szó jelentését, de csak mint elvont fogalomét. Tudták hogy a sötétség, az a fény hiányát jelenti. De fény szerencsére mindig volt, hála érte Istennek!

—Hogy is juthatnék el oda, ha egyszer halálom után megeszik a testemet!

—Az ember lényege nem a teste, hanem a lelke! Halálunk után ez kiszáll belőlünk - mondta az akkor még kicsi Tukánnak anyja - és elrepül Odalentre!

—Mi az az Odalent? - kérdezte Tukán.

—Az bizony nem más mint amiről oly sokat beszéltél, a 00 szint! De nemcsak az, mert a 01, 02 és 03 szint is oda tartozik, továbbá a 17-es és 40-es szintek! S ezeket a szinteket úgy nevezzük összefoglalóan, hogy Pokol!

—Miért?

—Mert ide kerül minden meghalt ember lelke a halála után! Ez a világ egészen más mint a mienk, ez ugyanis Sötét! Ide nem ad fényt Isten! Ezért hát természetesen nem is lakik itt senki, mármint senki élő, ez a halottak birodalma!

—Ez lehetetlen, minek menjenek oda a halottak, hiszen azok sem látnak ott!

—De bizony! Hát látsz te itt halottat közöttünk?

—Nem.

—Na ugye! Azért nem látsz, mert a holtak lelkei nem jönnek ide közénk, azok ugyanis nem látnak a világosban, a fényben, ellenben igen jól látnak a sötétben! Ők tehát oda mennek! Ezért jó is lesz ha megjegyzed, hogy ha méész a világ egyik részéből a másikba, nehogy lemenj a 04-es szint alá, mert az már a Pokol, s akármilyen iszonyúság is megtörténhet veled! Különben sem viselnéd el sokáig a Sötétség természetellenes állapotát! Továbbá ha utad a 17-es vagy a 40-es szintet keresztezi, ne próbálj meg a lépcsőn átkelni rajtuk! Használd a liftet! De ki ne szállj belőle e szinteknél!

Tukán e szavakra kissé megrémült, el is hallgatott - igen ám, de ő nem tudott hallgatni csak úgy, simán, - ha becsukta a száját, azonnal meglódult a fantáziája, és töprengeni meg kép-

zelődni kezdett! S így nem telt el e beszélgetéstől számítva egyetlen nap sem, s máris azzal az állítással lepte meg családját, hogy valami hiba lehet anyja elbeszélésében, mert mégsem lehet az igaz, hogy minden megholt ember lelke a Pokolba kerül!

—Ugyan miért nem?! - kérdezte anyja.

—Hát mert anyám te azt mondtad hogy a Pokol, az a 00, 01, 02, 03, 17 és 40-es szintekből áll.

—Na és?!

—De hát ez mindössze hat szint! Hogy is lehetne ilyen kis poklot teremteni a többi 94 szint lakóinak számára! Nem férnének el ott a meghaltak lelkei! Sokkal nagyobb lenne a zsúfoltság mint itt nálunk, az élők közt! Ráadásul nálunk mindig felszabadul egy hely ha meghal valaki, na de a Pokolban is meghalnának a lelkek egy idő után?! Mert ha ott örökké élnek, akkor még rosszabb a helyzet, egyre csak gyűlik ott nemzedék nemzedék után! Ez teljes képtelenség!

—A holtak lelke sokkal kisebb helyen is elfér. Sőt, nekik tulajdonképpen végtelenül kicsiny hely is elég.

—Abban az esetben meg hat szint sem kéne nekik, elég volna végtelenül kicsiny Pokol is, annyi mint a körmöm hegye! De különben is, mondd anyám, miért van az hogy a Pokol három részbe van darabolva, az alsó négy szintre, meg a 17-esre és a negyvenesre?! Hát nem lett volna kényelmesebb a lelkeknek ha egybefüggő a területük?! És mi van ha egy lélek mondjuk a 02-es szintről át akar kelni a negyvenesre, akkor ő is a lépcsőket meg a lifteket használja mint mi?! Hogy-hogy nem látjuk soha őket ott?!

—A lelkek láthatatlanok!

—De ha láthatatlanok, akkor miért kell nekik külön Pokol, akkor élhetnének itt miköztünk is, nem kéne nekik külön Pokol, hiszen úgysem vehetnék észre!

—Pokolba veled, hallgass már el, ha nem hiszel nekem, eredj oda és nézd meg a Poklot, akár még menj is bele ha olyan bátor vagy! - kiáltotta édesanyja. Ugyancsak felidegesítette a mamát, hogy nem tud válaszolni a kis kölyöknek.

Hát Tukán el is ment a legközelebbi Pokolhoz, a negyvenes szinthez, le a lépcsőn, egészen a lépcsőfordulóig merészkedett, s lebámult. Odalent a nagy, tömör Sötétség fogadta. Azaz... hát ugye, olyan *nagyon* tömör azért nem volt ez a sötétség. Mert valóban csak a negyvenes szint volt sötét, de a lépcsőház alsóbb szintjei, a harminckilencedik s a többi lenti már nem, és innen jutott azért némi kis fény ide is. Így Tukán, lefele bámulva, láthatta hogy eredetileg Isten úgy lát-szik a Poklot sem akarta sötétre tervezni, mert itt is vannak lámpák a mennyezeten, épp csak nem világítanak.

Nagy óvatosan lejjebb merészkedett, egészen az első lépcsőfordulóig, s bebámult a negyvenes szintre vezető ajtó nyílásán. Na, odabent aztán végképp töksötét volt! Koromsötét! Amennyire így az utolsó néhány kósza fénysugárnál megítélhette Tukán, e szintet is ugyanúgy tervezte Isten mint az összes többi, de sokat valóban nem láthatott belőle, mert hiszen nem volt fény! És ahogy ott állt, s bámult befele, hát nem is volt semmi kedve beljebb menni. Nagyon rossz érzés volt a Sötétséget megtapasztalni. Ez valóban teljesen természetellenes állapot! Az ember egyszerűen nem úgy van teremtve, hogy elviselje a Sötétet! A fény ugyanolyan alapvető létszükséglet mint a víz és élelem, erre épp most jött rá Tukán. Mert ahogy ott állt, s látta a Sötétet, azaz inkább semmit sem látott mert Sötét volt, hirtelen úgy érezte mintha a Sötétség ráugrana, körbeborítaná, szétnyomná őt a közelébe került falak, mindenféle rémség közeledne felé, hosszú-hosszú Sötétből font karok nyúlnának ki a negyvenes szintről érte...

Sikított egyet és olyan gyorsan menekült onnan, hogy ilyen sebesen még sosem futott. És sokáig nem is gondolt ezután a Pokolra és a Sötétre.

De nem felejtette el végleg.

Nem ment még nagyon sok ideje a komposztáló felé Tukán, nem tett meg még hatszáz métert sem talán, de máris olyan területen járt, amerre még sosem volt. No nem mintha ez sokat számított volna: a Világ majdnem mindenütt egyforma volt. Folyosók és szobák, kis benyíló, átjárók... néhány kivétel akadt csak, például a Pokol sötét szintjei, meg néhány kivételesen óriási terem, aminek közepén vagy a falak mentén fura emelvényyszerű alkalmatosságok voltak, előttük

székekkel. A székek jó dolgok voltak, mert bennük kényelmesen lehetett ülni annak, akinek lakrésze ide lett kijelölve, ám az emelvények sajnos használhatatlanok voltak, mert rajtuk mindenféle bigyók, dudorok, kallantyúk voltak, amik mint afféle kidudorodások, kényelmetlenné tették a rajtuk fekvést. El is töprengett ezen néhányszor Tukán, hogy ugyan miért is csinált olyan világot a mindenható Isten, hogy benne nem minden szolgálja az emberek kényelmét, sőt, némely tárgy kifejezetten kényelmetlen nekik! Mert már tulajdonképpen az sem egészen igaz, hogy a székekben kényelmesen lehet ülni. Alapvetően ugyanis a székek, bár puha ülőkéjűek voltak, a támlájuk ellen sem lehetett panasz, de már például a karfájuk jócskán magasabban volt mint ami igazán megfelelő lett volna. És az ülőke is olyan magas volt, hogy úgy kellett ügyesen felugrani rá vagy felhúzódkodni oda. És tulajdonképpen maga az egész szék túl öblös, túl tág! Egyáltalán, az egész szék úgy nézett ki, mintha olyasvalakinek készítették volna, aki legalábbis kétszer olyan nagy, mint egy normális ember!

A Világ elkészítésekor isten igazán ügyelhetett volna rá, hogy ne kövessen el ilyen gondatlanságot!

Ahogy haladt a komposztáló felé, egyszercsak figyelmes lett egy családra. A család az anyából és egyetlen leánykából állt. Szabványos tizenhat négyzetméteres területükön ültek, a mama épp falatozott, leánya azonban, aki épp olyasféle korúnak nézett ki mint Tukán, ő nem evett. Lehet persze hogy már jóllakott. Most mindenesetre nem heverészett tétlenül, mint azt az emberek általában szokták, hanem a folyosó felé hátat fordított, és meredten bámulta a falat. Azaz inkább nem is a falat! Ezen a ponton a falban meglehetősen alacsonyan égett egy lámpa, épp olyan magasságban, hogy a lány ha ült, akkor a feje magasságába essék. Közvetlenül e lámpa előtt ült a leány, néhány centire csak tőle, de amikor közelebb ért hozzá Tukán, akkor látta hogy a leány igazság szerint nem nézi a lámpát, mert csukva van mindkét szeme. No igen: jobb is ha nem nyitja ki, mert ilyen közélről a lámpába nézve meg is vakulhatna a nagy fénytől!

Tukán megtorpant és kíváncsian figyelte hogy mit csinál a lány. De hiába, mert az semmi érdekeset nem művelt, csak ült egy helyben és nézte-nézte a lámpát. Azaz, úgy tett mintha nézné, hiszen csukva volt a szeme... vajon miért teszi?!

Tukánt mindig vonzották a rejtélyek. Most nagy bátran belépett a család lakrészébe, kezét a lány vállára tette, mert elhatározta, hogy megkérdi. Na de erre azonnal felpattant a lány anyja, és így szólt:

—Még kiskorú! Tűnj onnan!

—Nem párizni akarok vele, csak kérdezni tőle valamit! - mondta gyorsan Tukán, megértve mire számított a lány anyja.

Ekkorra már a lány is elfordult a lámpától, s kinyitotta a szemét.

—Mit akarsz tudni? - kérdezte nyugodtan.

—Mit csinálsz itt? Miért ülsz a lámpa előtt? - kérdezte Tukán.

—Nézem. - hangzott a válasz.

—De hát nem láthatod, ha csukva a szemed!

—Dehogynem. Olyan erős a fénye, hogy átsüt a szemhéjamon egy kissé.

—Nem értem! Nem volna egyszerűbb, ha kissé távolabbról néznéd, de nyitott szemmel?

—Nem, így sokkal jobb.

—Miért?

—Mert beteg vagyok.

—Mi a bajod?

—Sóvárgok a fényre. Minél több fényre. Állandóan szomorú vagyok, és csak akkor vidulok fel kissé, ha sok-sok fényt kapok!

—De hiszen soha nincs sötét!

—De nekem több fény kell mint másoknak.

—De hát így hiába ülsz közel a lámpához, ha be van hunyva a szemed, épp hogy kevesebb fényt kapsz!

—Nem igaz! Tudod, ha most, hogy nem ülök előtte, ha most hunyom be a szememet, akkor minden sötét lesz! De ha a lámpa előtt hunyom be a szememet, akkor mégsem sötét minden körü-

löttem! Vagyis mert tudom hogy máskor behunyt szemmel milyen sötét van, ezért így nagyon-nagyon világosnak érzem azt a fényt ami átjön a szemhéjamon! És így el tudom képzelni hogy mennyire világos a lámpa belseje... bárcsak minden annyira világos volna... bárcsak volna egy óriási, egy nagy-nagy lámpa, hatalmas, nagyobb mint több ember együtt, és csak fénylene, és világos lenne mindenütt...

—Mondd, nem ütötted meg régebben a fejedet? - kérdezte gyanakodva Tukán.

—Nem, de lehet ám hogy bolond vagyok! De nem mindegy?! Kicsi vagyok, úgyis meghalok a Párbajon, akkor meg olyan mindegy, amíg élek, élvezem a fényt! És nem is bánom hogy meg fogok halni. Itt minden olyan sötét!

—De hiszen ez nem igaz, szemmel látható hogy nem igaz, itt soha nincs sötét, hacsak nem a Pokolban, és az tényleg sötét, mert láttam, elmentem már egyszer a bejáratáig... de itt ahol laksz, itt soha nincs sötét!

—De elég fény sincs. Én valami nagy-nagy világosságra sóvárgok... és ha így nézek a lámpába ahogy láttad, akkor kissé el tudom képzelni, milyen lehet az a fény, amit én szeretnék érezni... az olyan erős lenne hogy nemcsak fénylik, de érzem a bőröm minden porcikájával, mert melege is ad... Ó, az olyan nagyszerű lenne!

—Te tényleg beteg vagy. Menj be az orvosi fölkébe, és kérd istent, hogy gyógyítson meg!

—Már elmondtam neki a bajomat.

—Na és?

—Azt mondta, hogy valóban beteg vagyok, megmondta azt is hogy a betegségem neve az, hogy „depresszió”, nagyon furcsa név, és olyasmit mondott hogy ezen nem lehet segíteni, mert nem adhat több fényt ennél.

—Mi az hogy „nem adhat”?! Ha mindenható, akkor megteheti, legfeljebb nem akarja!

—Hát lehet hogy nem akarja! - vont vállat a lány. —De most hagyj, hadd nézzem tovább... vagy tudod mit? Megengedem hogy kipróbáld! Hátha neked is jobb kedved lesz tőle!

—De... ízé... ahhoz le kéne ülnöm nálatok...

—Megengedem! Ugye te is mami? - kérdezte anyját a lány.

—Hát... ha nem marad soká... de csak addig amíg a lámpát nézi, azután álljon fel! És csak akkor, ha... ha... - és sóvárogva bámult a Tukán vállán himbálódzó emberi maradványok felé.

—Kellenek? - kérdezte Tukán, megértve a nő gondolatait.

—Ideadnád?! - kapott a nő mohón a lehetőségen.

—Szívesen, de ezeken már nincs hús egy falat sem!

—Na de legalább végignyalogathatom a csontokat, olyan jó annak is az íze! És ott az a sok bél, majd kimosom a zuhanyozóban mindet, s azután azt is meg lehet enni!

—Tényleg! Hogy ez nekem nem jutott az eszembe! - ámult Tukán. —Na jól van, nesze itt van mind! Remélem valóban érdekes lesz a lámpába nézni! De akkor a csontokat te cipeled el a komposztálóba, ha már nem kellenek! És csak a belek felét kapod meg, a másik felét csak akkor, ha megdughatlak!

—Jó, nem bánom, de akkor is kell, úgy elepedek valami finomságért! Add csak az egészet!

—Tessék! - azzal Tukán letelepedett a lámpa elé, úgy mint a lány, és behunyta a szemét, majd belenézett.

Természetesen semmit sem látott, de valóban, azt érezte ő is, hogy most korántsincs olyan sötét, mint máskor, amikor lehunyta a szemét! Furcsa érzés volt, de egyáltalán nem kellemetlen. Sőt, sokkal inkább kellemes! Valóban, nem úgy érzi most magát, mint aki behunyta a szemét, de rávilágít a lámpa, hanem úgy, mintha a szeme igazából nyitva volna, de mégsem látna semmit, azért, mert az egész világ egymerő fényáradatban úszik! Mert ugye ha minden egyformán fényes, akkor semmit sem lehet látni, csak a nagy fényt!

—Hm... egészen érdekes! Remek játékot találtál ki! - mondta még mindig csukott szemmel a lánynak, majd megkérdezte:

—Mi a neved?

—Szólíts Fényecskének! - válaszolta a lány.

—Fényecske... furcsa név! - gondolta Tukán. Ha nem a számuk alapján azonosítottak valakit, hanem a becenevén, az emberek olyan neveket használtak, melyek hangalakja semmit sem jelentett.

—Azért választottam ezt a nevet, mert nagyon szeretem a fényt! - magyarázta neki Fényecske.

—Illik hozzád, valóban!

—De most már állj fel onnét, mert én is akarom élvezni!

—Jól van, úgyis dolgom van anyáddal! - tápáskodott fel engedelmesen Tukán. És Fényecske azonnal a helyébe telepedett. S ki sem nyitotta a szemét, amíg Tukán az anyján ügyködött. Különben életében először volt nővel, és nagyon élvezte a dolgot. De meg kell mondjuk hogy bár tényleg igencsak kellemesen érezte magát hogy végre nővel volt (legalább nem halok meg úgy, hogy ezt is ne próbáltam volna! - gondolta), de jókedvének jelentős részét - csodálkozva jött erre rá - valóban az okozta, hogy a lámpába nézett csukott szemmel! Tényleg, milyen is volna a világ, ha minden olyan fényes volna, vagy ha nem is annyira, de kétszer vagy háromszor több fényt adna a lámpákkal isten, mint most?!

—Ezt a lámpanézegetést még ki kell próbálnom néhányszor! - mondta aztán, alighogy lekászálódott Fényecske anyjáról.

—Majd a saját lakhelyeden! - jött azonnal a válasz.

—De nálunk nincs lámpa ilyen alacsonyan.

—Az már a te bajod.

—Na de hát csak ketten vagytok e tizenhat négyzetméteren, nyugodtan elférek itt még én is, évekig, amíg nem szülsz sokat!

—Nem arról van szó, az nem zavarna nagyon hogy csak ülsz vagy fekszel itt szép nyugodtan, de nekünk is csak ez az egy alacsonyan levő lámpánk van, s az kell Fényeckének! Addig legalábbis, amíg lesz a Párbaja... mert azután nem hinném hogy még élni fog...

—Na és azután hogy Fényecske meghalt vagy elköltözött, azután jöhetek ide lámpát nézni?

—Hát tudod mit, jöhetsz, de csak akkor, ha minden alkalommal hozol valami csemegét! Ha sokat hozol, sokáig nézheted, ha keveset hozol, kevés ideig!

—Honnét hozzak én neked csemegét?!

—Mit tudom én, ahonnan ezeket a beleket hoztad! Ölj meg valakit, vagy amit akarsz!

—De hát ezt sem én öltem meg, ez az anyám volt, akit legyőzött a kihívója!

—Ja... én meg már azt hittem, felnőtt vagy... - komorodott el a nő, és Tukán látta, sokat zuhant a tekintélye.

—És különben sem szép hogy a halálomat várod, amikor én mutattam meg neked a lámpát! - ripakodott rá Fényecske.

—Félreértesz, nem várom én a halálodat, de ha már úgyis meghalsz... érted ugye... és könnyen lehet hogy nem is lesz abból semmi, mert nekem sincs már sok hátra a Párbajig, s azon én is könnyen rajtaveszthetek!

—De ha mégsem - szólt gyorsan Fényecske anyja - akkor gondolj rá hogy egyedül úgysem tudod időben megenni azt akit megöltél, tehát miután befalatoztál belőle, a többi igazán elhozhatnád nekünk, jóllaknánk belőle én is és Fényecske is, és akkor soká-soká nézhetnéd a lámpát, de még azt is megengedném hogy újra légy velem, sőt, biztos Fényecske sem fog tiltakozni ellene ha őt is akarod!

—De ha akkor még kiskorú lesz?

—Bánomisén, ha hozol csemegét... - vont vállat az anyuka. És Fényecske ugyan nem mondott erre igent, de ő sem tiltakozott egy szóval sem. És miért is tette volna?! Valaki úgyis hál majd vele, akkor meg már legalább csemegét kapjon érte!

—Jó, hát majd ha sikerül győzőm, gondolok rátok! - mondta Tukán, azzal megnézte a falon a számokat, hogy tudja mi a nő neve, hol keresse. Úgy hívták az anyukát, hogy 53-00-1000.

Most már nem kellett elmennie a komposztálóba, de ha már ilyen közel járt hozzá, kíváncsiságból megtette. De semmi különöset nem láthatott. A komposztáló egyszerűen egy jókora szoba volt, aminek a közepén egy tágas kürtő nyílt, korláttal körbekerítve, nehogy valaki véletlenül belecússzon. A kürtő eleinte még széles volt, de e tölcsér egyre keskenyedett, ám ameddig bele le-

hetett látni, még mindig olyan tágas volt, hogy könnyedén elnyelhetett akár öt-hat embert is egyszerre. A szoba alól, a komposztáló tölcseréből tompa zúgás hallatszott fel, s kissé vibrált a padló Tukán lába alatt.

Itt, e szobában senki sem lakott. Sok hely mondjuk nem is lett volna e célra, mert a tölcser körüli korlát majdnem a fal mellett húzódott. De úgysem akart volna senki sem itt lakni. Nem szerették a komposztálónak nemhogy a látványát, de még a közelében levést sem az emberek. Irtóztak tőle. Hiszen ide azok jöttek akik bele kellett ugorjanak, mert féltek kiállni az ellenfelükkel, s remélték hogy így a vég nem lesz nekik olyan fájdalmas.

Tukán ebben sem volt biztos. Hiába próbált belesni, a tölcser végén mit sem látott, ott is a Sötétség uralkodott. Ott bizony akármi is lehet. Ugyan mi a biztosíték rá, hogy az a halál ami ott leselkedik, gyors, hamari lesz, s legfőképpen: fájdalommentes?! Mi van ha még tovább is tart, s fájdalmasabb, mint ami például akkor történik, ha eltörik valakinek a nyakát?!

Szó se róla, néha a küzdelmek nagyon soká tartanak. Látott már ő is olyat. Előfordult hogy mindkét küzdőnek cafatokban lógott már a bőre, teli voltak egymás harapásaival, és ömlött belőlük a vér. Némelyik küzdelem szó szerint órákon át tart. Olyankor bezzeg senki sem unatkozik, minden szomszéd és környékbeli őket nézi! Na de ez mind nem jelent semmit, mert senki sem tudja mi történik a komposztálóban, ugyanis onnan még senki sem tért vissza! Csakúgy, mint a Pokolból sem!

Különben a Pokol közelében sem laktak. A Pokolba vezető lépcsősor lakatlan volt, épp úgy, mint a lépcsőig vezető folyosó két oldala mintegy harminc méteres sávon. Senki nem tudta elviselni tartósan a Sötétség látványát, egyszerűen elképzelhetetlen volt bárkinek is a gondolat, hogy úgy éljen, hogy nincs ugyan sötét körülötte, de tőle karnyújtásnyira már igen, és ha véletlenül arra fordítja a fejét, akkor megpillantja a Sötétség borzalmát.

A korlát a komposztáló körül meglehetősen rozsdás volt. De ez nem tűnt fel sem Tukánnak, sem senki másnak. Természetesnek tartották hogy ilyen, és kész. Fel sem merült bennük, hogy másmilyen is lehetne. Történt azonban, hogy amint Tukán nagyban nekitámaszkodott, előredőlt, igyekezvén minél mélyebben bepillantani a komposztáló tölcserébe, eközben hirtelen éles recsenés hallatszott, a korlát egyhelyütt hirtelen eltört, s Tukán máris zuhant! Az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia a letört korlát darabjában, mert az az egykor vízszintes rúd csak az egyik oldalán tört el, a másik oldalon még nem, ámbár meghajolt, és így az egész kigömbült a mélység fölé.

Tukánról ömlött a veríték, de nem mert melege lett volna, hanem ijedtségében. Igyekezett felfelé húzni magát a kezével, míg lába a tölcser fölött, a Sötétség fölött kalimpált. A korlát a megterheléstől rázkódott, és egyre hangosabban recsegett. Tukán igyekezett nem belegondolni, mi történik, ha a másik oldalon is eltörik a korlát. Ám nemcsak a korlát remegett, de karizmai is, amik cseppet sem szoktak hozzá efféle strapához. Még sosem kellett megtartaniuk Tukán súlyát.

Aztán végre felért olyan magasságig, hogy bal kezével elkapathatott egy másik korlátdarabot. Most már két kézzel kapaszkodhatott. S végül fel is ért újra a szoba padlójára.

Kimerülten nyúlt el ott, és lihegett. Minden pólusából dőlt a veríték. Ez bizony nem volt unalmas helyzet! Sőt, az biztos hogy életveszélyes! Hú mi lett volna vele, ha beesik oda!

Márpedig nagy az esély rá, hogy úgyis itt végzi, nem is sokára, hacsak nem vállalja a Párbaj veszélyeit. Ám ahogy belegondolt hogy mitől menekült meg épp az imént, úgy döntött, hogy neki bizony semmi de semmi kedve oda beesni! Mert még ha eltekintünk is attól, hogy ott lent a Sötétség várja, akkor is: oda zuhanva fog érkezni! Valószínűleg megüti magát! Ha tehát már mindenképpen a Sötétség lesz a sorsa, inkább teszi meg azt, hogy elballag valamelyik Pokolba. Az is rossz lesz ez nem vitás, de legalább nem zuhanva ér oda, csak úgy a saját lábán, tehát nem üti meg magát!

Jobb volna persze mindezt elkerülni...

Ebben a pillanatban léptek zaját hallotta. Szégyenkezve tápászkodott fel. Nem való, hogy valaki ne a saját lakrészén heverésszen!

—Hagyd csak, feküdj nyugodtan, nekem ugyan nem számít már, engem igazán nem zavar... - hallott Tukán egy elkeseredett hangot. S amikor felnézett, idős vénembert látott érkezni, lehetett talán negyven éves is. Ez igazán roppantul tekintélyes kornak számított, mert Tukán világában az emberek korán haltak, általában jócskán harminc éves koruk előtt, egyszerűen mert legyőzte őket valaki még fiatalabb. A nők itt is tovább éltek valamivel mint a férfiak, ha nem is sokkal, mert ha terhesek voltak, mentesültek a párbaj alól. De azért Tukán anyja, aki tíznél is több gyermeket szülhetett meg, mert ez belefért az életébe, így is ritka hosszú életet élt meg. Ez a férfi azonban még többet, ez látszott rajta. De most vége: nyilván azért jött ide, hogy beugorjon a komposztálóba. Jobb karja törötten lógott.

Tukán mégiscsak feltápáskodott, s ezt kérdezte:

—Halni jöttél ide?

—Persze.

—De hát az meg hogy lehet? Hiszen látom hogy törött a kezed, ha a kihívód azt el tudta törni, biztos meg is ölhetett volna, miért nem tett úgy, hogy azután megehessen téged?

—Ez nem úgy volt. Abban a párbajban amiben a kezem eltört, én győztem. Csakhogy két héttel később isten küldött egy újabb kihívót ellenem, s akkor még nem forrt össze a karom. Ezért nem is vállaltam a küzdelmet. Semmi esélyem! Jöttem inkább ide! - és a férfi habozva bámult bele a mélységbe. —Nincs sok kedvem beugrani oda... pedig muszáj lesz! Csak tudnám mi van odabent! Mert mi van ha nem lesz olyan könnyen végem mint mondják! Lehet hogy jobb lett volna mégis párbajozni...

S e szavakra Tukán fejében született egy ötlet.

—Néha nagyon hamar vége van annak, aki párbajozik. - mondta. —Egyszer például a szomszédom, Cerborám bácsi úgy végzett a kihívójával, hogy nekilökte a falnak, s annak azonmód betört a feje! Egyetlen pillanat alatt vége volt, még csak nem is jajgatott! Meg sem nyikkant! Az aztán igazán gyors halál!

—Hát igen, bárcsak nekem is úgy lett volna végem! - és a férfi borzongva nézett a mélységbe. —Úgy legalább nem kéne a Sötétségbe ugranom...

—En segíthetek neked. - javasolta Tukán.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy ha akarod, szívesen betöröm a fejedet.

—Ne tréfálj, nem vagy te olyan erős! Mit akarsz te ezzel a nyiszlett marokkal!

—Azzal nem sokat. De ezzel már annál inkább! - és Tukán megragadta az egyik oldalán letört korlátdarabot, megmozgatta néhányszor, s pillanatok alatt letörte a másik végét is.

—Mit akarsz azzal? - kérdezte értetlenül a férfi.

—Hosszabb lett a kezem ezzel, látod?!

—De ettől még nem lettél erősebb! Ez is vékony! - legyintett a férfi. És nem csoda hogy ezt mondta. Soha senki még nem küzdött úgy, hogy bármi fegyvert is használt volna. Tukán világában nem voltak fegyverek, csak azok, amik az emberekkel veleszülettek: köröm, izom, fog, kéz és láb, esetleg fejelés.

Igenám, csakhogy Tukán fantáziadús gyerek volt! S arra gondolt, hogy ez a vékonyka valami megtartotta az ő teljes súlyát a komposztáló fölött! Továbbá: ha ezzel verekszik, s ezzel üt meg valakit, akkor nem fájdul meg közben az ő ökle! S azt is tudta, ha tenyérrel üt meg valamit, az nem olyan hatásos mint ha ezt ököllel teszi. Nyilván mert az ökle keményebb mint a tenyere! Na de ez a rúd még az öklénél is keményebb!

S így aztán nem is bizonykodott a férfinak, ehelyett egyetlen szó nélkül a feje fölé emelte a rudat, és teljes erőből lesújtott vele annak koponyájára.

A férfi feje rögvest nemcsak betört, de szinte két darabra kettényílt. S máris lerogyott a földre, de úgy, hogy fél teste belelógott a komposztáló tölcserébe, épp azon a helyen, ahol azt már nem védte korlát. Tukán gyorsan odaugrott, elkapta a bokáját, s kihúzta a vízszintes talajra. És igen elégedett volt magával! Hogyisne! Hiszen a férfit így akkor is le tudta volna győzni, ha annak nem törött az egyik keze! Csak egy ütés a fejre és kész! Ohó! Lehet hogy nem is lesz olyan nehéz túlélnie a Párbajt?!

Most mindenesetre ha már így esett, kihasználja a győzelme előnyeit! Benyúlt a halott férfi fejébe a repedésen át, és ami agyvelőhöz csak hozzáfért, rögvést kiszedte onnan, megette, de még a kiömlő vérből is felnyalogatott sokat, azaz mindent amit tudott, bár olyan sok nem is ömlött ki. S még lerágta az illető mindkét fülkagylóját, s még más részeiből is falatozott, amíg csak úgy istenigazából jól nem lakott. De bizony még így is csak kis részét ehette meg zsákmányának.

Lelkiismeretfurdalást cseppet sem érzett. A férfi maga is meghalni jött ide – hát meghalt! S pontosan úgy, ahogyan azt akarta: egyetlen pillanat alatt vége volt! Miért is ne lehetne ebből haszna neki, Tukánnak?! Mellesleg, akkor sem érzett volna lelkiismeretfurdalást, ha olyan embert öl meg, aki nem akart kifejezetten meghalni. Tukán világában nemigen volt olyasmi hogy jog, erkölcs, törvény, igazság. Aki erős volt, élt és szaporodott, aki gyöngé, az nem.

Tukán egyelőre élhetett, sőt, remekül érezte magát, mert nemcsak jóllakott, de annyira mint még soha, ráadásul az ő fogalmai szerint csodálatos csemegével. Anyja teteméből csak néhány falatkát kapott, de most bezzeg dugig ehette magát hússal!

Na már most, a férfiak Tukán világában, ha jóllaktak, többnyire azon kezdtek el gondolkodni, hogy melyik nőnél is próbálkozzanak egy kis párással. Ezen semmi csodálnivaló nincs, mert ez egészen természetes: előbb az önfenntartás ösztönét elégíti ki minden élőlény, azután a szaporodási, tehát fajfenntartói ösztönét. Tukán esetében is hasonlóképp volt ez. És igazán érthető, hogy eszébe jutott Fényecske és anyukája! Hiszen a mama kifejezetten biztatta rá, hogy hozzon neki csemegét!

Itt a csemege. A legjobb volna ha ezt mind ő, Tukán ehetné meg, de hát ez nem megoldható! Annyit Tukán is tudott mint mindenki, hogy a hús legfeljebb négy-öt napig marad fogyasztható, de inkább csak három napig. Mert már a negyedik napon is meglehetősen bűdös, öt naposnál régebbi pedig végképp ehetetlen! Ezt tudta, mert ez hozzá tartozott társadalmában az általános műveltséghez. Nem mintha valaha is látott volna öt naposnál régebbi, vagy akár csak három napos húst, de elhitte hogy ez így igaz, ahogy mondták neki. Na és azt is tudta, hogy teljesen lehetetlen hogy ő egymaga akár hat nap alatt is megegye ezt a férfit!

Megszületett hát benne az elhatározás: elviszi Fényecskééhez!

Szerencsére nincsenek messze. De úgy is nehéz lesz. Sőt, hiszen ő nem akarja itt hagyni a fegyverét sem! - nézett a rozsdás csődarabra.

Ismerte azt a szót, hogy fegyver. Fegyvernek a fogakat, körmöket, öklöt és lábat nevezték összefoglaló néven Tukán világában az emberek. De most Tukán úgy vélte, e rúd is kiérdemli a fegyver-nevet.

Végül megtalálta a megoldást. A férfi haja eléggé hosszú volt ahhoz, hogy ráköthesse a tetemet annál fogva a rúdra úgy középtájon. Ezután megfogta a háta mögött a rúd két végét, s elkezdte húzni maga után. Így nem is volt olyan nehéz! Jól csúszott a fémpadlón. Az hogy véres csik marad a nyomában, nem érdekelte. Ilyesmi náluk senkit sem érdekelt.

Nagy meglepetéssel, de még nagyobb örömmel fogadta Tukánt nemcsak Fényecske, de 53-00-1000 is.

—Ezt mind azért hoztad ide, hogy ehessünk belőle?! - kérdezte óvatosan, de izgalmaiban a száját is megnyalva a mama.

—Hogyne, sőt, én már sokat ettem belőle, pillanatnyilag nem is vagyok éhes, tehát falatozzatok csak! Amíg ti esztek, én nézem a lámpát! Csak épp előtte megdugom mindegyikötöket! És egyáltalán, addig amíg tart a tetemből, addig annyiszor duglak meg titeket, ahányszor csak akarom! És a lámpát is akkor nézhetem, amikor csak akarom!

—A lámpát nem! - kiáltotta Fényecske, sőt szinte sikoltotta e szavakat. —A lámpa nélkül én élni sem akarok, inkább azonnal a komposztálóba ugrok!

—De én hoztam finom csemegét neked!

—Inkább nem kell a csemege!

Tukán sóhajtott egyet, majd valami a maga számára is érthetetlen engedékenységgel így szólt:

—Jól van, legyen neked! Én majd akkor nézem a lámpát, ha épp eszel vagy alszol!

S ebben meg is egyeztek. Tukán most már így nemcsak Fényecske mamájával hált de Fényecskéével is, nem is egyszer, nézhette a lámpát is sokáig, ugyanis haza sem ment, sőt, úgy érezte,

hogy neki inkább itt van az, hogy „haza”. Abban mindenesetre teljesen biztos lehetett, hogy odahaza senki sem hiányolja, sőt, testvérei is és mostohaanyja is örvendenek inkább, amiért kissé több helyük van nélküle.

—Remélem még gyakran hozol nekünk ilyen finomat! - mondta neki Fényecske is.

—Hát, izé, majd igyekszem... - mormogta Tukán. —Bár tulajdonképpen ez nem annyira az én kötelességem volna, inkább istené! Miért olyan ízetlen az étel amit ad?! Nem csinálhatna finomabbat?! És miért ilyen nagyok a székek?! És miért van tele minden pult a fal mellett olyan kis bigyókkal hogy ha leülünk rá, bőki a fenekünket?!

—Nem tudom - szólt tűnődve Fényecske, az egyik vesét majszolgatva - mármint nem tudom mindennek az okát amit felsoroltál, de azt hiszem arra tudok válaszolni, miért olyan nagyok a székek!

—Nocsak! - hökkent meg Tukán.

—Szerintem erre az a magyarázat, hogy korábban nemcsak mi éltünk a világban, hanem óriások is!

—Óriások?

—Azok. Én neveztem el így őket. Olyan emberek, akik sokkal nagyobbak mint mi!

—Aztán mi lett velük?

—Nem tudom. Annyi biztos hogy meg kellett halniuk, mert már nincsenek. Talán isten megharagudott rájuk, s megölte őket. Bár lehet hogy nem így volt, lehet hogy egyszerűen éhen haltak.

—Az meg hogy lehet, hiszen élelem mindig van, ha nem is mindig csemege!

—Hát úgy lehet, hogy nagyobb embernek több élelem kell! Hiszen a felnőtt is többet eszik mint a csecsemő! Egy óriás nyilván többet enne mint mi! De ha isten mindig csak annyi élelmet ad mint nekünk, tehát ha régen az óriásoknak is csak annyit adott, akkor lehet hogy az nem volt elég nekik, és így az óriások kihaltak!

—De sehol nem látom a csontjaikat!

—Ó, hát mert azokat vagy isten tüntette el, vagy amint sorra meghaltak, bedobták a még élők a csontokat a komposztálóba, aztán az utolsó óriás maga is utánuk ugrott... vagy elment a Pokolba...

—Na de várj csak, ez nem jó mégsem, mert ha már az óriások fele meghalt, akkor akik még éltek, azoknak jutott volna elég élelem, mert megehették azt is, amit a már meghaltak nem faltak fel!

—Nem biztos. Lehet hogy isten mindig csak annyi élelemadagot adott nekik, amennyien épp voltak még! De különben se várd el tőlem hogy mindent megválaszoljak, én csak azt mondom hogy azok a székek nem nekünk készültek mert olyan nagyok, logikus hát, hogy régen éltek akkora emberek is, akiknek azok épp jók voltak! Gondolj csak bele, Tukán, mekkora lehetett az az ember, akinek a lába leért a földig, miközben a széken ült! Én is kipróbáltam egyszer, beleültem egy ilyenbe, hát félig sem ért le a lábam! Hú de hatalmas lehetett egy ilyen ember!

—Szóval szerinted mi emberek nem éltünk mindigis, hanem korábban óriások éltek itt?

—Igen. És lehet hogy nem is élünk mi sem örökké, lehet hogy isten egyszer minket is kipusztít, és lesznek utánunk más valamilyen emberek, kisebbek mint mi vagy nagyobbak, ahogy épp isten akarja! De ó, Tukán, én úgy szeretném látni az óriásokat! Hogy azok milyen erősek lehetnek! Bárcsak élnének még!

—Nem is volna az olyan jó neked ha lennének még óriások, képzeld el ha egy olyan akarna pározni veled, mekkora lehet egy olyannak a farka, szétrepednél tőle!

—Az nem biztos, mi nők ott alul igen tágulékonyak vagyunk!

—Akkor is. Akkora gyereket fogannál tőle, hogy ki sem jönne belőled!

—Ezt sem hiszem. Meglehet tán hogy nem lenne nagyobb a születésekor mint ami szokott lenni, de azután ő is nagyra nőne! Milyen érdekes is lenne ha volnának még óriások! - álmodozott Fényecske. —Még azt is el tudom képzelni, hogy nemcsak élelemből kell több egy óriásnak, de fényből is, lehet hát hogy akkoriban a fény is több volt a világban... ó, de jó is lett volna ha akkor élhetek, az nekem nagyon megfelelt volna!

—És ha volnának óriások, de megcsemegéznének minket?! - kérdezte kötekedően Tukán.

—Természetesen valami szelíd óriásra gondoltam!

—Ki van zárva, hogy egy óriás szelíd legyen.

—Miért?

—Hát mert nagyobb nálunk.

—Na és?!

—Na és hát minél nagyobb valaki, annál féktelenebb. Hiszen aki nagyobb, az erősebb, aki pedig erősebb, az több mindenkiket támadhat meg úgy, hogy neki magának nincs félnivalója! Az erősebb korlátozás nélkül kiélheti a vágyait a gyengébbekkel szemben! Ez így van, mert gondolj csak bele, a férfiak közül az erősebbek több nőt dughatnak meg, gyakrabban is teszik ezt...

—A férfiak minden nőt megdugnak, akit csak akarnak!

—Hát, nem éppen! Nekem elhiheted, mert férfi vagyok! Ha egy nő nagyon hevesen küzd, pláne ha néhány nagyobbacska gyereke is segíti, akkor el tudják kergetni a férfit! Mert jó-jó, ha egy férfi olyan *igazán* elszántan akarja, akkor természetesen valóban megdughatja akármelyik nőt mert erősebb náluk, de többnyire nem elszánt annyira, mert ha sikerül is neki, közben jelentős sérüléseket kaphat, tehát nem éri meg neki! Ismétlem, hihetsz nekem! Egészen biztos hogy a legszebb nőért sem vállalnék akkora kockázatot, mint egy élethalálküzdelemben, a Párbajban! Szóval, az óriások biztos vadabbak mint mi, mert erősebbek!

—Hm... - töprengett el Fényecske, majd így szólt tétován:

—De talán akadhat köztük valaki kivételesen szelíd példány!

—Fényecske, ezt a beszélgetést befejezhetnénk már, mert egyre nagyobb hülyeségeken rágó-dunk! Teljesen felesleges beszélni arról, hogy az óriások közt akad-e egy nagyon szelíd, amikor jól tudjuk, hogy egyetlenegy óriás sem él már! Ami azt illeti, én abban sem vagyok olyan nagyon biztos, hogy *valaha* is éltek óriások, de hogy *most* nincsenek, az aztán biztos hogy nem tagad-ható!

Az hogy Tukán nem lelkesedett annyira az óriásokért mint Fényecske, igazán nem jelentette azt, hogy összevesztek volna. Sőt, Fényecske is és 53-00-1000 is nagyon kedvelték Tukánt, mert az sok finom csemegét hozott nekik. Voltak azonban akik lényegesen kevésbé kedvelték Tukánt, és ezek nem mások voltak, mint 53-00-1000 szomszédai. Az még hagyján lett volna hogy Tukán visz a családnak egy emberi tetemet, az is hogy megdugja az anyát is és lányát is. Mindez bele-fért az akkoriban a férfiaktól elvárt viselkedés keretei közé. Az már kevésbé, hogy a dugás után ott marad és nézegeti a lámpát. Az azonban hogy nemcsak rövid ideig marad ott, de napokig – nos, ez már módfelett bosszantotta a szomszédokat, akik persze hogy láttak mindent, hiszen nem választotta el tőlük semmi fal, s távolságból sem több mint öt vagy hat méter! Még minden szót is jól hallottak, amit ők beszélgettek.

Egyelőre azonban nem szóltak, bár meglepődtek, amikor a dugás után Tukán nem ment to-vább, hanem még ott is aludt. De nem szóltak, mert hát hallották hogy Tukán úgy egyezett meg 53-00-1000-rel, hogy addig dughatja, míg csak tart a csemegéből!

Remélték, ennek végeztével tovább áll. Kényelmetlen volt nekik ugyanis Tukán ottléte! Kényel-metlen volt, mert amíg Tukán ott volt, azalatt Tukán is az ottani bilibe ürítkezett, s annak bűzét ők is szívták, aztán meg Tukán és a két nő beszélgettek is, s ez zavarta őket ha pihenni akartak vagy épp ők maguk beszélgetni valamit, egyáltalán, erkölcstelennek tartották az egész helyzetet, hogy egy férfi tartósan együtt lakjon egy nővel! Micsoda dolog az! No és persze irigykedtek is Fé-nyecskére és anyjára, mert azok ilyen pompás és ilyen sok csemegét kaptak! Mázlisták, az biztos is, holott legalábbis Fényecske meg sem érdemli, hiszen bolond, mert állandóan csak a lámpát bámulja, meg óriásokról fantáziál!

53-00-1000 egyik majdnem-szomszédja, aki még halló- és látótávolságban lakott, fiatal, tizen-kétéves leányka, oda is jött a közelükbe, és megszólította Tukánt:

—Hé te férfi, hozz nekem is csemegét, s engem is megdughatsz!

—Hát, majd meglátom! Lehet róla szó, ha sikerül szereznem! - bólogatott Tukán, élvezve hogy hirtelen milyen kelendő lett a nők körében. Ám ekkor odaugrott a leány anyja, elkapta a leányka karját, megrántotta, egy pofont is lekevert neki, s így ripakodott rá:

—Jössz haza azonnal te szégyentelen! Ne futkározz csak férfiak után, úgyis rádmásznak azok előbb mint szeretnéd!

—De amikor a nyálam csorog, hacsak rájuk nézek!

—Hát ne nézz ránk, nézz te is egy lámpát mint én, nálatok is van kellően alacsonyan! - javasolta Fényecske, de a kislány, bár javában húzta őt hazafelé az anyja, csak ezt nyöszörögte:

—De amikor olyan éhes vagyok, és olyan finoman illatozik náluk az a sok husi...

Mindenesetre egyelőre nem lett még semmi baj. Ám ahogy elfogyott a hús, mindenki izgatottan várta hogy most mi lesz. Megy Tukán magától, vagy 53-00-1000 és Fényecske erővel penderítik ki innét ezt a minden jogcím nélküli lakót?!

Tukán, ha elfogyott is a hús, egyelőre semmi jelét nem mutatta a mehetnéeknek. Hogy is ne! Neki nagyon jól megfelelt itt. És egy darabig Fényecske és anyja sem szóltak egy szót sem, türelmesek voltak. Láthatóan nem akartak összeveszni vele. Idővel azonban csak türelmetlenkedni kezdtek ők is, és a mama szólt, hogy ő már kezdi megint unni az isten által adott ízetlen pem-pőt! Még nem mondta hogy Tukán mehetne csemegéért, de ennyit már mondott. És erre Fényecske is elkezdte, hogy szó ami szó, most az utóbbi néhány napban nem volt annyira szomorú, talán azért, mert végre sokat és finomakat ehetett!

Ő sem mondta hogy Tukán mehetne már vadászni – nem is ismerték azt a szót, hogy vadászat. Azt sem mondta, hogy Tukán hozzon újra csemegét. Tukán azonban nem értette félre a célzást. És mert igazság szerint ő maga is nagyon hozzászokott az ízletes emberhusihoz, s már rém ízetlennek találta ő is az isteni élelmiszeradagot, feltápáskodott, s így szólt:

—Jól van, körülnézek, megnézem, hogy mit tehetek.

Ehhez a bizonytalan válaszhoz képest meglehetősen határozottan indult útnak, a csodafegyverét, a rozsdás csövet kézbe fogva. Mint akinek célja van. Volt is neki. Az elmúlt napokban határozott terv bontakozott ki agyában arról, mi is a teendője. Újra a komposztáló felé vette az útját.

Annyi bizonyos volt, hogy csemegét csak úgy nyerhet, ha megöl valakit. Na és hát amióta volt neki e fegyvere, a vascső, azóta nem is nagyon félt attól, hogy valakivel összeugorjon egy kis verekedésre. Biztos volt benne, hogy ő győz. Na de mégis gondolnia kellett rá, nem teheti meg, hogy csak úgy feláll 53-00-1000 mellett, és minden további nélkül fejbeveri a szomszédot! Mert az igaz hogy könnyedén agyonütheti, de hát azt sokan látnák! Nagyon sokan! Na és hát Tukán, akinek jó volt a fantáziája, könnyedén el tudta képzelni, hogy akkor egyszerre mindenki rátámadna, mert félnének, hogy a következő áldozatok ők lennének. De még ha ez nem is történik meg, akkor is lelepleződne hogy neki van ilyen fegyvere, tudnák már hogy milyen, nem tudna váratlanul támadni vele, védekeznének az emberek, mindenki igyekezne távolságot tartani tőle, lehet hogy álmában agyonütnék a saját fegyverével, vagy mások is szert tennének valamiképp efféle fegyverre, például más korlátokból... nem lehetetlen ám elvégre hogy más korlátdarabokat is letörhessen valaki... márpedig ha sok embernek lesz efféle fegyvere, akkor ő máris nem lesz előnyben velük szemben...

Tiszta sor volt tehát Tukán előtt, hogy amíg csak lehet, titokban kell tartania a fegyvere különleges képességeit. Mások előtt csakis végszükség esetén használhatja!

Na de hol használhatja úgy, hogy nincs mások előtt? Nos, ott, ahol nincsenek mások! Vagyis: a komposztálóban!

Most szépen bemegy oda, vár nyugodtan amíg jön valaki aki meg akar halni... és azt hozzásegíti a szép, könnyű, fájdalommentes, gyors halálhoz! Azután ahogy a múltkor, hazahúzza a tetemet... beleizzad, kényelmesebb lenne helyben szerezni csemegét, de hát akkor is így kell tennie! S nem baj ha megizzad, majd lezuhanyozik, és ezután legalább három napot pihengél nyugodtan!

Így is tett. Amint belépett a komposztálóba, épp azt látta hogy valaki átlép a korlát felett, majd nagy üvöltéssel a mélybe veti magát.

—A csuda vigye el - morgolódtott Tukán - jöhettek volna egy kicsikét előbb is, akkor máris meglett volna a csemegém!

De hát nem jött előbb. Mindenesetre kíváncsian a nyílás széléhez szaladt, és lenézett, hátha lát valami érdekeset. De semmit sem látott, csak néhány szörcsögő-bugyborékoló hangot hallott odalentről, de ezt is csak halkan.

Odalépett az ajtó mellé, leült a földre, csövét keresztbetette térdein, és várt. S amikor lépteket hallott, vagy két óra múlva, akkor felállt.

A belépő észre sem vette Tukánt. Így hátulról nézve is megállapította azonban róla Tukán, hogy ez egy nő. Különben a hangja is erre vallott. Sírt. Ezt Tukán nem is csodálta. Aki idejön, mind szomorú. Miért is lenne vidám az, aki a halálba megy!

Felemelte a vascövet, és hátulról alaposan fejbekölintotta a nőt. Ez is azonnal kiszenvedett. Ezután ugyanúgy mint a korábbi zsákmányával történt, hozzákötözte a csőhöz a hajánál fogva, és hazahúzta.

Alig ért vele el Fényecskéhez, máris rájött hogy hibát követett el. Már útközben gyanús volt neki hogy oly sokan bámulják meg csodálkozva, sokkal nagyobb szemeket meresztettek mint korábban, amikor a férfitemetet húzta, de amint Fényecskéékhez ért, a szomszédok ki is mondták meglepetésük okát:

—Ez meg hogy kerülhetett hozzád, talán bizony nővel párbajoztál?!

—Nem, ő, izé... - kezdte Tukán, rájőve hogy kell valami magyarázatot adnia. S végül így vágta ki magát:

—Meg akartam dugni, de nem hagyta, verekedni kezdtünk, s hát belehalt! Van ez így, no!

A szomszédok egyelőre nem szóltak egy árva szót sem, de azért gyanakodva pislogtak feléjük. És Tukán megértette ennek okát. Igen-igen ritka hogy valaki husihoz, csemegéhez jut, ők meg az imént napokon át azt ették, akkor is ő hozta a húst, most is ő hozta, most is ezt eszik, s ekkora jólét, ilyen káprázatos, fényűző gazdagság nagyonis érthető hogy szemet szúr, és mindenki rájuk irigykedik!

Igen, olyan jólétet teremtett 53-00-1000-nek és lányának, Fényecskének, hogy nem is csodálta, hogy azoknak eszük ágában sem volt tiltakozni, amikor ismét megölelgette előbb a mamát, majd a leányát. És dúskáltak, tobzódtak a jóban, hasuk jócskán megdagadt, úgy telepakolták, bőfögték is jócskán, Fényecske még akkor sem tiltakozott amikor Tukán kissé tovább is nézegette a lámpát mint ahogy illendő lett volna... de hát Fényecske is, úgy látszott, kissé mintha ki-gömbölyödött volna az utóbbi napok alatt, biztos a jó kosztól, nem olyan sovány már az arca...

Négy nap alatt a végére értek ennek az embernek is. Úgy látszott, hárman együtt nincsenek se sokan, se kevesen egy emberhez. Igaz, még maradt egy kevés belőle az ötödik napra, de az tényleg kevés volt. No és az is igaz hogy nem aprót, keveset ettek étkezésről étkezésre, igazán nem spóroltak vele! Tukán már arra gondolt, holnap elmegy egy újabb csemegeszerző útra, amikor megtörtént a baj.

No semmi különös, csak olyasmi, ami éppenséggel nem volt ritkaság náluk: hirtelen megállt előttük az egyik járóelő, egy nagy, erős férfi, éppoly nagy, mint aki régen Tukán anyjával akart háltni, majdhogynem óriás, lehetett ez is csaknem száznegyven centi magas, ilyen hatalmasok pedig ritkán születtek náluk! És hirtelen elkiáltotta magát:

—Dugni akarok! Most, azonnal! - azzal rávetette magát nem is 53-00-1000-re, de Fényecskére. Aki igyekezett elugrani előle, de nem sikerült, nem volt elég fürge. S pillanatok múlva máris alulra került, a férfi szétfeszítette Fényecske lábát... Fényecske anyja odaugrott, megragadta a férfi haját, megrántotta azt, ám a férfi ekkor olyat ütött ököllel a mama gyomrába, hogy az azonnal összegörnyedt és elokádtta magát.

—Nyughass te, majd veled is dugok mindjárt, ne legyen olyan sürgős neked, előbb ez a fiatalabb lesz az enyém! - nézett az alatta fekvő Fényecskére.

Fényecske szabadulni igyekezett, s végigkarmolta a férfi arcát, erre kapott egy akkora pofont, hogy majdnem lerepült a feje. Sikoltozni kezdett. Anyja még mindig sápadtan megmoccant újra, hogy tegyen valamit, de ekkor úgy megütötte alulról felfelé az állát a férfi, hogy hátratántorodott, nekizuhant a falnak, egyenesen a lámpának, ami azonnal darabokra tört, s kialudt.

—Mondtam már hogy nyughass! - ordította a férfi. Azzal a lába közé nyúlt a jobbjaival, hogy megfelelő helyzetbe igazítsa a férfiasságát...

Ám a következő pillanatban rázuhant Fényecskére, de úgy, hogy ömlött a fejéből nemcsak a vér, de az agyvelő is darabokban spriccelt onnan, kimosta onnan a szökőkútszerűen spriccelő, habos, élénkpiros vér. Tukán ugyanis fejbekólintotta.

—Itt az újabb csemege! - lihegte elszántan. —És vegye tudomásul mindenki, hogy Fényecske és az anyja az enyém! Az enyém, enyém, enyém, csak az enyém, őket csak én dughatom, senki más! - kiáltotta.

Fényecske nem figyelt rá.

—Jaj nekem, mi lesz most, nincs már lámpám, kialudt a fény, itt a Sötétség, meg fogok halni... - sírt-rítt.

A szomszédok egyelőre némán és döbbenten nézték Tukánt. Alig hittek a szemüknek. Végül az egyik férfi megszólalt:

—De hát te beleavatkoztál egy másik férfi párzásába! Hogy képzeled ezt?!

—Összetörte a lámpát, amit én is nézni szoktam. - hangzott Tukán válasza.

—Nem volt jogod azt nézni, sőt, még itt aludni sem, leülni sem! Ez nem a te lakrészed!

—Úgy van! Takarodj innen! - kiáltotta egy másik hang valahonnet távolabbról.

—Amióta sok húst zabálnak, a szarjuk is büdösebb, nincs joguk összebüdösíteni a levegőt, az nem az övék! - mondta egy harmadik hang.

—És különben is, micsoda dolog hogy valami csővel ver fejbe valakit!

—És hátulról!

—Biztos az előző két csemegét is úgy szerezte!

—Felháborító!

—Pofátlanság!

—Tanítsuk móresre!

—Ilyen ez a mai fiatalság, nem tisztel senkit és semmit!

—És mi az hogy ez a két nő az övé, a nő mindig azé, aki le tudja győzni!

—Túl sokat képzel magáról!

—Mire várunk, mutassuk meg neki hogy nem fog ő parancsolgatni senkinek sem!

S Tukán ijedten látta hogy öklök erdeje emelkedik magasba, megindulnak felé a szomszédok, sokan, nagyon sokan...

—Jó, jó, itt sem vagyok, máris elmentem... - kiáltotta ijedten, cérnavékony hangon. Igen ám, de a népharagot nem lehetett már leállítani, a szomszédok, nők is, férfiak is, nem torpantak meg, már ott is voltak mellette, a legelső férfi ráugrott, Tukán félreugrott, de egy másik férfi elkapta... Tukán pedig nem akart meghalni. Meglendítette a még mindig a kezében tartott vascsövet, körbesuhintott vele, a cső csak centikre került el Fényecske fejét, és bezúzta az egyik szomszéd nő mellkasát. Tukán most körbekaszált vele újra és újra, de hátulról valaki végigkarmolta a hátát. Tukán újra suhintott, lépett előre egyet, de valaki a bokájába harapott. Hátrafelé is suhintott, s ment előre, néhányan elugrottak előle, de még mindig sokan voltak, muszáj volt tovább küzdenie, ütött és ütött, spriccelt a vér, néha lezúdult rá egy-egy ütés, úgy tűnt a környékbelieket elkapta a küzdelem láza, és nem félik igazán a vascsövet... végül aztán, Tukán maga sem tudta hogyan, kijutott a szomszédok tömegéből, s ekkor futásnak eredt. Igen ám, de több sem kellett erre az életben maradtaknak, amint meglátták hogy fut, máris utánaeredtek, üldözni kezdték! És Tukán nem tehetett mást, futott és futott...

Sokáig futott, mert sokáig üldözték. Persze hogy üldözték: az üldözőknek ez izgalmas volt, valami rég sóvárgott változatosság!

Tukán tehát futott, mögötte az üldözőivel, s egyszercsak ismerős terepre ért: itt hirtelen megszűntek a lakrészek. S Tukán tudta miért: a következő lépcsőforduló már a Pokolba vezet!

S ezt az üldözői is tudták.

—Na most elkapjuk, tovább nem futhat, mert ott már a Sötétség az úr! - hallotta a kiáltást a háta mögül.

—Abból nem esztek! - határozta el Tukán, majd nem is lassítva, bekanyarodott a negyvenes szintre vezető lépcsőházba.

—Én nem félek, nem félek, nem félek, nincs semmi rémisztő a Sötétségben... - mondogatta magának, és nemcsak nem lassított, de kettesével-hármasával vette a lépcsőket, annyira igyekezett. S persze azért, mert igenis félt. És esze ágában sem volt a Pokolba mennie. Nem akart ő oda *bemenni*, mindössze *átkelni* rajta. Ami óriási különbség!

Úgy vélte, ez talán megoldható. Elvégre mindössze két lépcsőfordulónyi Sötétségen kell átkelnie, tehát egy emeleten. És ez sem *igazán* sötét, hiszen felülről és alulról megvilágítják azért valamennyire ezt a szakaszt is a többi emeletek fényei. Az persze más lenne, ha a lépcsőházból bemenne a negyvenedik emeletre. Az már az igazi Pokol, a tömény, sűrű, krémszerű Sötétség! Na de azt nem is akarta. Hanem ha átkel ezen a rémisztő negyvenedik emeleten, akkor a harminckilencedikre jut, s ott már nem ismerik őt!

Gyorsan lejutott az első fordulóba, ám ott önkéntelenül is megállt, és belebámult a mögötte terpeszkedő vaksötét ürességbe. A negyvenes szint belsejébe.

Iszonyú volt! Az a nagy sötét semmi! Ilyen közélről még sosem látta! Szinte szívta magába, szinte kinyúlt érte...

Tukán menekülni akart, hátralépett egyet, erre megbotlott, elesett, a fejét beverte valamibe... de úgy, hogy elájult.

Fogalma sem volt róla természetesen, hogy mennyi időt töltött ájultan, már amiatt sem, mert nem is mérték másként az időt az ő világában, mint úgy, hogy hány alvás illetve ébrenlét ideje, vagy hány „pillanat”. Ez utóbbi szó meghatározatlan, de rövid időtartamot jelentett, néhány szívverés idejét. Mindenesetre valamikor magához tért. A feje fájt, a sötétől iszonyodott, s igyekezett szédülten lebotladozni a harminckilences szintre. Mikor végre odaért, s meglátta az ottani világosságot, megszorázta a lépteit...

S egészen addig igyekezett kifelé, míg hangokat nem hallott.

Csak egy folyosókanyar választotta el a beszélőktől. Ezt hallotta:

—Meddig várunk még rá?! Mert én azt mondom fiúk, hogy teljesen felesleges itt ácsorognunk! Soha nem fog az előbukkanni! Hogy is élhetné túl bárki is a Sötétséget! Ostobaság volt eddig is várni rá!

—De lehet hogy igenis átment a negyvenes szinten, és itt bókászik a lépcsőfordulóban, arra vár hogy elmenjünk innen, és akkor...

—Butaság, *senki* sem élheti túl a Sötétséget! Biztos megölték őt a holtak!

—Mégis...

—Semmi „mégis”, nekem nincs kedvem tovább itt maradni! Túl közel vagyunk a Sötétséghez!

—Meg kéne nézni, hogy ájtott-e. Épp csak bekukkantani oda egy pillantásra.

—Nézd meg magad, ha olyan bátor vagy!

—Nem, egyedül nem vagyok bátor, de ha így mindnyájan együtt...

—Nem! Egyszerűen nem ér annyit az a pimasz kölyök!

—Jól van na, de azért várjunk még egy kicsit!

—Mennyit?

—Mit tudom én, egy keveset!

Tukán megértette, mi történt. Néhányan üldözői közül lementek a harminckilencesre lifttel, hogy itt elkapják. Nincs mit tenni, jó lesz ha óvatosan visszafordul... no nem a Pokolba, de a lépcsőház mélyére, mindenesetre olyan közel a Sötétséghez amennyire csak meri azt, s kívárja míg ezek itt megunják a kijárat őrzését!

Meg is fordult, s el is indult visszafelé, de a korábbi, fejét ért ütés miatt még szédült kissé, és így eshetett meg, hogy a lába megcsúszott. Nosza, több sem kellett erre a tőle alig néhány lépésnyire levő üldözőknek, a hangra benéztek a folyosó e kanyarába, megpillantották őt... Tukán már emelte volna a vascsovét, amikor tudatosult benne, hogy hiszen azt valahol a negyvenes szint bejárata mellett hagyhatta, nyilván kiesett a kezéből, amíg ájult volt! Nem tehetett mást, amennyire csak tellett tőle, meglódult és futott vissza, egyrészt mert úgy távolabb ért az üldözőktől, másrészt mert így közelebb ért csodafegyveréhez.

Nem vitás természetesen, hogy most sokkal lassabban szaladt mint amire máskülönben képes lett volna, mert még mindig szédült. Könnyedén utolérhették volna az üldözők. De mégsem érték utol, mert őket is lelassította valami: a Sötétől való félelem. S e félelem annál erősebb volt bennük, minél közelebb értek a Pokolhoz, Tukán ellenben minden lépés megtételével gyorsabban futott, mert annál jobban múlt róla a szédülés! Simán visszaért tehát a lépcsőfordulóba.

S amíg botladozott ott felfelé, a negyvenes szint irányába, az jutott az eszébe, aminek épp semmi köze nem volt jelenlegi helyzetéhez, hogy a lépcsőfokok is túl magasak, irtó nehéz közlekedni rajtuk, lehet hogy mégis igaza volt Fényecskének, és igenis éltek korábban óriások, s ezt a világot eredetileg az ő számukra tervezte isten, még a lépcsőfokokat is!

Egészen addig ment felfelé, míg majdnem elért a negyvenes szint bejáratához. Tovább nem mert menni, de ennyi is elég volt a megmeneküléséhez, mert üldözői sem mertek tovább jönni, sőt, még eddig sem, valójában be sem léptek a lépcsőházba, sokkalta kijebb megálltak. Tukán egy darabig azon töprengett, hogy visszaszalad a negyvenegyes szintre, de aztán letett róla. Biztos azt a kijáratot is őrzik! S főleg ezután őrzik majd alaposan, mert már rájöttek hogy igenis él, hogy nem halt meg míg átkelt a lépcsőház negyvenes szintjén! Azok közül akik most látták, biztos hogy valaki gyorsan felment a negyvenegyesre, lifttel, szólni a többieknek...

Tudta hogy csak két dolgot tehet. Egyik hogy vár itt, amíg mégis elunják az őrzést. De ez nem nagyon jó ötlet, mert azok most már biztos hogy roppantul sokáig várnak majd, másrészt ő simán éhen hal ezalatt az idő alatt, de amazok nem, mert hozzájutnak az élelemhez! Ő itt nem, de azok ott, azok igen!

A másik amit tehet, az az, hogy fogja a csövét, amit szerencsésen megtalált itt, kimegy valamilyen irányba, és utat vág magának. De ez sem jó, mert ha korábban majdnem legyőzte őt a túlerő, hát miért is ne húzná most is ő a rövidebbet?! És számíthatnak rá amazok is. Lehet hogy már náluk is vannak csövek.

Tukán csak ült kétségbeesetten, és azt sem tudta mitől fél jobban: a háta mögötti Sötétségtől, vagy az előtte levő üldözőktől. Végül aztán kis időre megoldódott a gondja, ugyanis elálmosodott. Kimerítette őt a hajsza, s talán az ájulás is. S bár félt elaludni e majdnem-sötétben, de nem volt más választása mint hogy megteszi. Végülis - gondolta - amíg ájult voltam, azalatt sem történt velem semmi szörnyű!

Fejét lehajtotta az egyik lépcsőfokra, és álomba szenderedett.

Egy idő után aztán felébredt. Természetesen semmi sem változott, legalábbis a környezetében. A fejében azonban annál inkább: tudta már, hogy mit kell tennie.

Tudta, de igazán nem szívesen szánta rá magát! Annyira nem, hogy inkább kezébe fogta a csövet, és lassan leóvakodott újra a harminckilences szintre. De hiába, mert már messziről észrevette hogy bizony ott ahol már határozottan világos van, ott vannak az üldözői! És amikor felment a negyvenegyes szintre, ugyanezt tapasztalta. Sehol nem vették észre hogy leskelődik, mert ő árnyékban volt, annál inkább észrevette azonban ő a többieket. Mindenesetre ha most nem is vették észre, ez azonnal megváltozik, tudta, amint kilép a világosba!

Nincs más hátra tehát, látta már, mint az, ami eszébe jutott álmában! Muszáj lesz neki is liftbe szállni, s azzal elmenni valami távoli szintre, a nyolcvanasra, vagy ellenkező irányba a tizesre vagy még lejjebb. Ott már aztán garantáltan biztos hogy senki sem ismeri!

Igenám, csakhogy innen nem nyílik lift! Az nem nyílik egyik lépcsőházból sem! Ahhoz hogy lift-hez jusson, nincs más lehetősége, mint hogy bemegy a Pokolba, a legteljesebb sötétségbe, ott elmegy valamiképp, elbotladozik a lifthez... igen, ezt kell tegye! Hogy merre van a lift, az nem okoz gondot, mert minden szint ugyanúgy van berendezve, elrendezve! De be kell oda menjen!

A háta is borsódzott a gondolattól. Mindazonáltal nem félt már annyira a Sötétől, mint korábban. Mert hát - és mondogatta is ezt magának - itt aludt a Sötétség közvetlen közelében, és semmi baja sem lett tőle!

Igaz, a Sötétség teljesen természetellenes állapot. Van benne valami... valami... *illetlen*! De ha egyszer nincs más megoldás!

Megragadta a csövet, és elindult az ajtó felé. Majd rátette a kilincsrre a kezét, miközben igyekezett valamit kivenni az üvegen keresztül, de természetesen semmit sem látott. Hosszú ideig maradt így, habozva, a kilincset fogva, végülis az adta meg neki a döntő lökést, hogy megkordult a gyomra. Ez cselekvésre sarkallta. Mégsem maradhat itt addig, míg éhen hal! Lenyomta a kilincset és belépett. Egyetlen lépést tett csak meg, s miután a kilincset elengedte, az ajtó hangos csattanással becsapódott mögötte. S ő felsikoltott, mert úgy érezte hogy a Sötét mint valami szörnyű, puha iszonyúság, egészen beburkolja és körülöleli.

De még élt. Még mindig élt, és semmi sem ugrott a nyakába.

Igenám, de annyira megijedt, hogy a könnyei is eleredtek, visszafordult, pánikba esve matattak ujjai az ajtó üvegén, míg végül megtalálta végre a kilincset, akkor kinyitotta azt, és lihegve, mintha fuldokolna, úgy lépett ki a lépcsőházba.

Hosszú percekig ott maradt, de végül félelmén győzött büszkesége. Megjárta a Poklot, odabent járt, és semmi baja sem esett! Túlélte! Odabent igenis lehet élni!

Újra belépett hát, szilárdan elhatározva, hogy most már végére jár küldetésének.

Ezen elhatározásához képest igazán furcsa dolgot cselekedett: leült, és várt. Figyelt. Persze nem a szemével, hanem fülével. Nem nagyon hitte hogy bármit fog hallani – bárki szolt is eddig vele a Poklóról, mindenki azt mondta hogy itt semmi más nincs csak a holtak lelkei. Azt viszont Tukán nem hitte hogy azok itt lennének, erről mint tudjuk korábban sokat vitázott is anyjával. Nem nagyon hitte tehát hogy a holtak itt tanyáznának, márpedig ha mindenki úgy véli hogy itt csak a holtak vannak más nem, de Tukán szerint itt még a holtak sincsenek – nos, akkor ez azt jelenti, hogy itt senki és semmi nincs! Ami nagyon megnyugtató gondolat, mert eszerint olyasmi sincs itt amitől félni kéne!

Na de hát mégis roppantul félelmetes volt ez az egész szituáció. Végteireis Tukán azt tanulta, hogy a Pokol és a Sötét az, amitől félni kell! És valóban, ő maga is viszolygott a sötétségnek már a gondolatától is. Úgy vélte jobb hát ha leül itt és szokja kissé a sötétséget. Most az elején még könnyebb megszoknia, itt, mert tudja hogy a háta mögött van az ajtó, akármikor kimenekülhet rajta, ha nem bírná tovább. Nem akar visszamenni a lépcsőházba, nem, nem, semmiképp, de ha netán mégis elfogyna a tűrőképessége... igen, itt van mögötte az ajtó, s az olyan megnyugtató érzés...

Ült hát, és bámulta a sötétet. S mert itt valóban töksötét volt, emiatt olyan érzése támadt, mintha tulajdonképpen nem is lenne igazából sötét, világos volna körülötte, épp csak neki nem nyitva volna a szeme, hanem csukva! De annyira ilyen érzése volt, hogy bár csak nemrég ébredt fel, de kezdett kissé elálmosodni amikor már egy ideje ott ült. S ezt észlelve Tukán hirtelen felnevetett.

—Hát persze! Nem is igaz az, hogy a Sötétség természetellenes állapot! Hogy is lenne az! Az ugyanúgy kell az embernek mint a fény! Hiszen *mindenki* sötétben van élete egy jókora szakaszában, amikor alszik! Lehunyja a szemét hogy sötétben lehessen! Úgy tud jól aludni! Ha nem kéne nekünk a sötét is, nem volna szemhéjunk amit lehunyhatnánk hogy akkor csináljunk sötétet magunknak, amikor akarjuk! Sőt, talán nem is aludnánk! Hohó, most már tudom a titkot Sötétség, reszkess tőlem, most már nem félek, mert rájöttem ám, hogy csak annyira kell félni a Sötétől, amennyire az alvástól! - azzal újkeletű bátorságát felhasználva Tukán máris felállt, s előreindult, amerre a liftet sejtette.

S rögvést rájött, hogy azért mégsem csak annyira kell félnie a Sötétől mint az álomtól. Ha álomban megüti magát, semmi vész! Nem fog neki fájni az álombeli ütés ébredéskor. Az azonban amit most szerzett, mert nekiment egy ajtó keretének, nagyonis fájt, sziszegett, ugrándozott kínjában, tapogatta fájó homlokát, még a könnyei is kicsordultak. Hát igen, akadnak azért valóban veszélyei a sötétségnek...

De aztán a fájdalom csillapodtával mégis ment tovább. Természetesen tapogatózva. A legközelebbi lifthez akart eljutni. Ez, tudta, számára a 00 jelzésű folyosó egyik liftje lesz. Ez egy igen széles folyosó volt, a főfolyosók egyike. Tukán világa úgy volt elrendezve, hogy minden szint kör alakú volt, és e szinteken koncentrikus elrendezésben körfolyosók voltak, pontosan száz, ezeket jelölték 00 és 99 közé eső számokkal, ezek voltak a főfolyosók, jó szélesek, egymástól nagyjából

háromszáz méterre estek. Voltak más főfolyosók is, a sugárirányúak, ezekből is száz volt, ezek a 100 és 199 közötti számokat viselték. A sugárirányú folyosók természetesen jóval közelebb voltak egymáshoz a középpont tájékán, ahol a körfolyosók a magasabb számokat viselték, mint a világ széle felé, mondjuk a 00 jelű körfolyosó közelében. Két főfolyosó közt kisebb utak nyíltak, magasabb számokkal. Minél nagyobb volt a száma egy útnak-folyosónak, annál keskenyebb és jelentéktelenebb volt. Be voltak számozva a termek is, azok már igencsak nagy számokkal, némelyik száma százezer felett is járt. És ezen számokhoz jöttek azok, amikkel a folyosók vagy szobák egyes részeit azonosították, tehát a lakhelyeket, ahol egy férfi vagy nő élhetett, ahol joga volt leülni és lefeküdni.

Lift volt minden sugárirányú és keresztirányú folyosó találkozásánál. Lépcsőház is volt itt, csak hogy az nem ugyanott ahol a lift, hanem attól mintegy száz méterre. Tekintve hogy Tukán egy lépcsőházból ment be a Pokolba, ezért teljes joggal gondolta úgy, hogy neki most mintegy száz métert kell megtennie, hogy eljusson a lift ajtajáig.

Ami természetesen csukva lesz. Soha-soha nem nyitották ki a liftben utazók a liftajtót a Pokol szintjein, már amiatt sem, mert ahhoz itt kellett volna megállniuk. De soha senki nem volt olyan örült, hogy megnyomja például a negyvenes szint gombját a liftben, hogy ide menjen. De ha véletlenül megnyomja is, és a lift megáll itt, akkor sem történik semmi tragédia: a liftben mindig világos van, s a Pokol szintjének ajtaját a liftben utazónak kéne kinyitnia, hogy kijöjjön ide! De senki nem lesz olyan bolond, hogy ezt megtegye! Gyorsan megnyom inkább egy másik gombot!

Tukán a lift felé botladozott hát. S könyökének meg térdének néhány további beverése után végül rájött egy hasznos megoldásra: kezében előre tartotta vascsovét, s ezzel tapogatta ki maga előtt az utat. Így ugyan lassabban haladt, ellenben sokkal biztonságosabban.

Ki is ért nemsokára e szintnek is a 00 jelű fő körfolyosójára, azért ide, mert véletlenül épp a Világ széle felé távolodott el Tukán a kalandja során, amíg menekült üldözői elől. Ezzel még nem is volt baj, azzal sem hogy itt merrefelé forduljon, végülis bármerre megy, legrosszabb esetben is két kilométeren belül talál egy liftet, de ha jó irányba megy, már alig száz méter után meg kell lelje azt. Csak hogy: miként is ismeri meg a liftet e koromsötétben, amikor annak biztos hogy zárva lesz az ajtaja?!

Nem volt más választása, mint hogy csigalassan halad, és minden tenyérnyi felületet végigtapogat maga előtt a falon. Így is tett, de nem ért el még a lifthez, amikor lába beleakadt valamibe a padlón. Amibe véletlenül belerúgott, odébb gurult néhány lépésnyit. Tukán nem restellte a fáradságot és lehajolt érte. S egykettőre kitapogatta, hogy az bizony egy emberi koponya! Néhány lépésnyi távolságon belül a csontváz többi alkatrészét is felfedezte.

Vállat vont és ment tovább. Nemigen érdekelte a felfedezés, mert ezek már igen régi csontok voltak, nem volt rajtuk semmi csemegézni való. Hanem amíg elért végre a lifthez - szerencsére jó irányba fordult - azalatt legalább hat másik csontvázra is lelt még, s úgy vélte, lehet ám hogy még sokkal több is van erre felé, csak azok kissé távolabb, nem a fal mellett inkább a folyosó középvezetékében, emiatt nem lelt rájuk!

Mindenesetre a lényeg a lift - gondolta, amikor végre tapogatózó keze ismerős formára lelt a falon. Aránylag könnyen felismerte, mert minden lift előtt lényegében két ajtó is volt: egy sima, s azelőtt egy rácsos, bonyolult mintákkal. E minták alapvetően tulipánt és más mintákat ábrázoltak, de Tukánnak semmit nem mondtak, másnak sem, mert idelent senki nem ismerte sem a tulipánt, sem más virágot. Soha semmiféle növényt nem láttak.

Könnyen rálelt hát a liftre, kihajtotta a rácsot, majd a falon megnyomta azt a bizonyos gombot, amivel a liftet hívni lehetett. Ez azt jelentette hogy ha épp állt valahol a lift, akkor elindult a hívó szinthez, közben ha más hívás is érkezik hozzá ami útbaesik, akkor ott is megáll, ha meg mozgás közben éri a hívás, akkor is megáll az adott emeleten, amikor odaér. S ha odaér, fel kell hogy gyúljon a liftajtó előtt egy zöld lámpa!

S íme, pontosan ez történt: a tökéletes Sötétségben néhány másodperc múlva hirtelen felvillant a liftajtó fölött egy zöld fénysugár! Nem világított jobban mint bármikor máskor, bármely más emeleten, de Tukán szeme annyira els szokott a fénytől, hogy vaksin pislogott néhány másodpercig. Úgy tűnt neki, ilyen erős fényt még sosem látott!

Hanem aztán mégis rájött hogy jobb nem haboznia, mert biztos ami biztos, helyesebb ha itt hagyja a Poklot – lenyomta hát a kilincset, és sarkig tárta a liftajtót.

Megint pislognia kellett, mert hát természetesen a lift belseje is ki volt világítva, s ez még élesebb fény volt mint ami odakint a liftajtó fölött kapcsolódott be, ráadásul ez nem zöld, hanem fehér fény volt. Ám azt Tukán még így pislogva is egykettőre észrevette hogy a lift belseje egyáltalán nem üres: áll benne valaki. Egy férfi. S bizony e férfi nagyonis észrevette hogy nem olyan helyen állt meg a lift mint szeretne volna: észrevette ezt valószínűleg a liftben levő gombok kivilágosodásából, hogy tudniillik most a negyvenes gomb fénylik, mert e szinten állt meg a lift! De hánétán nem vette is volna észre ezt a gombok során, észrevette abból, hogy az ajtó kitérülése után maga előtt vaksötétet látott!

És ha kellett volna még valami az ijedelméhez, hát az az volt, hogy a Sötét nem egészen üres, mert abból váratlanul előbukkan Tukán...

A liftbeli férfi valószínűleg azt hitte, valamely pokolbeli lélek állította meg a liftet, s az akar be szállni ide. Ez, meg a Sötét, ez együtt már túl sok volt neki!

Tukán néhány másodperc múlva rájött hogy valamit tennie kell, sőt, hogy itt a jó alkalom rá, hogy egy kis csemegéhez jusson! Most senki sem látja, hogy a csövével küzd! S emelte is már azt hogy fejbeüsse vele a lift utasát, ám erre nem került sor, mert az hirtelen a szívéhez kapott, s arcán vad rémülettel a földre rogyott. Meghalt.

Megvolt tehát Tukán csemegéje, s azt is egykettőre eldöntötte a fiú, hogy hol eszi ezt meg. Hát ugyan hol másutt mint itt a liftben! Itt legalább világos van! Ráadásul egészen tágas, kényelmes hely ez, megvan legalább hat négyzetméter, mindenesetre több mint ami egy magányos férfinak jár bármelyik szinten! Igaz, az ajtó túloldalán ott a Sötét, de ez már nem sokat számított neki. Hiszen járt már ott! Egy kissé zavarta még most is, de ezen hamar túltette magát: egyszerűen hátat fordított a liftajtónak, így nem látta a Sötétet.

Nyugodtan maradhatott akármeddig is a liftben, ezt tudta. Elég volt annyit tennie, hogy kitémasztja a lift ajtaját, hogy az be ne tudjon csukódni, legalábbis ne teljesen. Mindenki tudta, hogy a lift csak akkor indul, ha az ajtaja zárva. Hát most először a vascsövet rakta az ajtóba támasztékkul, ám kicsit később inkább elment pár lépésre a Sötétbe, és hozott onnan egy száraz lábszárcsontot. Így nem kellett lemondania a csőről sem.

Jól befalatozott, s a hogyantovábbon gondolkozott. Az tiszta sor volt előtte, hogy korábbi szándékai megváltoztak. Úgy döntött, hogy neki semmi kedve már kimenni a Pokolból, legalábbis nem végleg! Hogyisne! Ha felismerik, neki vége, de ha nem, akkor is vége, tudniillik mert a párbajon több mint valószínű, hogy veszítene! Mert ha nem használja a csövet, neki régen rossz, ha meg használja, akik látják az esetet, megharagszanak rá, s kezdődik minden előről! Ez a Pokol azonban egészen kellemes hely, legalábbis most már, hogy itt ez a remek lift is, benne a kellő Fénnyel! Itt van neki helye bőven, még több is, mint amennyi járna neki, de elvileg a sötét részek is mind az övé, nincs ott semmi amitől félnie kéne, nincs, mert tudja, mert járt már ott... kényelmetlen persze a Sötét, mert nem lát semmit, de azért ki lehet bírni... s íme, még csemegéje is van... egyelőre. Na de ha elfogy, sebjaj, lesz majd másik... persze, azt jó lenne úgy megoldani, hogy akkor se engedje vissza ezt a liftet! De hát ez sem gond: elballag kissé messzebb a szomszédos lifthez, lehívja, addig hívja amíg úgy áll meg hogy lesz benne valaki, az a Sötétség látványától meghal, ha mégsem, majd fejbeveri a csövel, kihúzza a liftből, becsukja annak az ajtaját hogy menjen a dolgára, elhúzza ide a tetemet, s eszi amíg akarja... egyszerű az egész! Az hogy ez a lift nem működik, mit sem számít. Nem ez az egyetlen lift a világban, amit Isten valamiért nem működtet. Váratlanul leállt, és kész. Nem számít!

Itt aztán nem kapják el, az biztos. Soha senki be nem merne jönni utána a sötét lépcsőkön át! Itt aztán élhet amíg csak akar!

Ez mind nagyon rendben volt. Épp csak amint ismét jóllakott, majd aludt egyet, majd még egyszer dugig lakta magát, elkezdett azon töprengeni, hogy ez mind nagyon szép és jó, de... de elégedettségébe némi öröm vegyült. Rájött hogy mégis jobb volt neki amíg Fényecskével és anyjával élt! Akkor volt nője is akit dughatott, nem is egy nője volt, márpedig dugni igencsak kellemes! De még csak nem is egyedül azt élvezte, ám most hogy magányos volt, rájött, hogy neki az is jól-

esett akkoriban, hogy beszélgethetett a két nővel! Főleg Fényecskével! Bizony, még az is hiányzik neki, hogy nincs aki legalább az óriásokról ábrándozna neki! Néha idegesítő volt hogy Fényecske annyit emlegette ezt a sok értelmetlenséget, de most hogy körülötte csak a nagy sötétség van, és a még nagyobb csend, és unatkozik, most hiányzik neki az emberi szó!

El kéne hoznia ide a két nőt. Talán még azt a kislányt is, aki odajött hozzá, és felajánlkozott, hogy megdughatja, ha ad neki csemegét. Simán el tudná tartani mindhármat. Még akkor is, ha nem jön sokáig senki sem a lifttel. Egy másik lifttel felmenne a következő emeletre, kilépne oda a liftből, az első járókelőt gyorsan fejbevága, elhúzza a liftig, lejön vele ide... soha senki sem merné követni!

De miként hozza el ide akár csak Fényecskééket is?! Amint odamegy, felismerik... de különben is: egyik nő sem lenne hajlandó lejönni vele a Pokolba!

—Vagy mégis?! - ötlött hirtelen a gondolat Tukán eszébe. Mert hiszen Fényecske azt mondta, hogy ő amilyen kicsi, gyenge, nem hinné hogy győzne a Párbajában! Ha nem hiszi, lehet hogy ő is úgy gondolja hogy fájdalommentesebb és gyorsabb beugrania a komposztálóba! Na már most ha ezt megtenné, ha leszámolt az életével, akkor talán-talán arra is hajlandó lenne, hogy tegyen egy próbát a Pokollal! Legalábbis akkor, ha van már valaki aki járt itt, és az mondja neki, hogy ez nem is olyan veszélyes mint híresztelik, ha megbízik ebben az illetőben... végülis akit a halál fenyeget, az sok mindenre hajlandó azért, hogy éljen – az ő maga, Tukán sorsa is ezt példázza!

Azt természetesen nem tudhatja, hogy mikor lesz Fényecske párbaja. És azt sem teheti meg, hogy elmegy egy komposztálóhoz, hogy ott várjon a lányra. Például amiatt sem teheti meg, mert ott a közelben nincs vízcsap, meg mert furcsa volna ha ott eszegetne valami leütött embert! Ha meg időnként eljön ide vissza, a Pokolba, hát lehet hogy épp akkor nem lesz ott, amikor Fényecske be akar ugrani oda! Különben is: honnan tudja, melyik komposztálóba ugrana Fényecske?!

Nincs más megoldás, minél előbb beszélnie kell Fényecskével! Lehetőleg az anyjával is! Valószínűleg nem jönnek le vele ide rögtön, de amikor már Fényecskéhez eljött a kihívója, akkor Fényecske feltehetőleg fontolóra veszi hogy ide jöjjön-e Tukánhoz vagy a komposztálóba, s remélhetőleg inkább Tukánt és a Poklot választja!

Na de miként is beszélhetne velük?! Hiszen oda sem mehet a közelükbe!

Végül aztán csak-csak megtalálta a megoldást. S amikor rájött teendőjére, elégedetten vigyorgott el. Nem fognak kitolni vele Fényecskéék irigy szomszédai! Ő mégis okosabb náluk! Sőt: nemcsak okosabb, de gazdagabb is! Van sok-sok csemegéje, sőt: van annyi, amennyit csak akar! Márpedig azt tapasztalatból tudja, hogy némi csemegéért bárki bármit megtesz! Lám, eleinte Fényecske anyja is hogy felháborodott amikor a lányához ért, mondta hogy Fényecske még kiskorú, bezzeg amint kiderült hogy van csemegéje, már maga ajánlgatta a lányát! És Fényecske sem tiltakozott! És odajött hozzá még az a másik lány is... és tulajdonképpen a szomszédok is irigységből támadtak rá, mert nem bírták elviselni tovább a látványát annak, hogy ők olyan finomakat falatoznak, nekik meg nem jut!

Teendője tehát világos volt. S ennek megfelelően levágta a hulla jobb karját... hogy mivel? Hát, az ilyesmit általában a fogukkal szokták elvégezni, amikor nagy ritkán szükségessé vált ez a teendő. Csakhogy Tukán valóban fantáziadús, leleményes fiatalember volt, s miközben szorgalmasan rágicsálta a kart úgy válltájékban, eszébe jutott valami. Gyorsan elinalt a Sötétbe, egy ajtó közelébe, ahol, emlékezett rá, idefelé jövet majdnem megvágta a talpát néhány üvegcserepben. Hozott magával néhány nagyobb üvegdarabot, s ezekkel valóban sokkal könnyebben ment a kar levágása! Annyira, hogy némi gondolkodás után levágta a másikat is, sőt, még az egyik lábfejet is.

Ezután a testrészekkel meg a csövével elbotladozott a legközelebbi másik liftig, lehívta magához, emelte a csövet...

De most nem volt a liftben senki. Ezen nem is csodálkozott. Nem volt ritkaság hogy utazgassanak a lifttel, de egyáltalán nem volt nagyon gyakori sem. Mert ugyan miért is mentek volna az emberek bárhová is, másik emeletre is, minek, amikor mindenütt egyforma!

Tukán ekkor óvatosan lerakta a csövet a lift mellé oldalra, majd beszállt a liftbe a levágott karokkal és a lábfejjel, s felment az ötvenhármas szintre. Ott szépen kiszállt belőle, s nem is ment távolabb mint mindössze öt-hat lépést, s máris megszólította a legelső nőt, aki elékerült:

—Hé!

—Mit akarsz? - nézett rá a nő kelletlenül. Szemlátomást azt hitte, hogy Tukán dugni akar vele, mert ugyan mi mást is akarhatna! És úgy tűnt a nőnek nem sok kedve van hozzá. Némelyik nő ugyan szívesen közösült alkalmanként, mert tudta hogy amíg várandós, biztonságban van, de nem azok a nők, akiknek nagyon sok gyereke nyüzsgött a lakrészében. Úgy ugyanis szűkös és kényelmetlen az élet! És ennek a nőnek volt már négy gyermeke is.

—Akarod ezt a csemegét? - kérdezte Tukán, és a nő orra alá dugta a még javában vértől csöpögő lábfejet.

—Ide vele! - kapott a nő azonnal a finom falat után. Ám Tukán elrántotta előle.

—Hogyisne! Ez az enyém, és csak akkor kapod meg, ha megteszel nekem valamit!

—Máris megdughatsz! - szolt a nő készségesen, s azonnal hanyatt feküdt a padlóra.

—Nem ezt akarom. Hanem menj el egy másik nőhöz, a neve 53-00-1000, és őt meg Fényecske nevű lányát hívd el ide hozzám, mert beszélni akarok velük! Mondd meg nekik hogy jöjjenek csak ide, nem bánják meg! Ha idejönnek, megkapod ezt a finom falatot! Ha nem jönnek ide, nem kapod meg!

—Máris szólok nekik! - iramodott el a nő futva. Igencsak sóvárgott egy kis csemegére, s a gyomra is olyan hangosan kordult meg, hogy még Tukán is hallotta azt.

Ami Fényceskét és anyját illeti, Tukán nagy csatája és menekülése után kis ideig csak ültek a helyükön és bámultak döbbenten. Soha-soha még csak hasonlót sem tapasztaltak ahhoz, ami itt történt! Verekedést elég sűrűn lehetett látni bárkinek a világban, de az mindig vagy olyasmi volt, hogy egy férfi verekszik egy nővel, akit le akar birkózni hogy megdughassa, netán még a nő nagyobbacska gyerekeivel is küzd ezért, vagy pedig két férfi illetve két nő küzd, tudniillik párbajban. De efféle csoportos csatajelenet – ez eddig valami elképzelhetetlen volt! De már ezt megelőzően is, hogy a Fényceskére rámászó férfi egyetlen ütéstől holtan terült el a földön! Igazán bámulatos! Ez a Tukán remek fickó, hogy kitalálta ezt a csövel küzdést!

Na de már az is hihetetlen volt, amit a két nő látott, amint a Tukánt üldözők után nézett. Végig a folyosón halottak heverték, akiknek Tukán betörte a csövel a fejét, vagy a bordáit. S még többen voltak olyanok, akik nem haltak ugyan meg, de sírtak-ríttak, mert eltört kezük-lábuk vagy a mellkasukat fájlalták egy-egy ütés miatt. Egészen világos volt, hogy ezek nemcsak nem üldözhatték tovább Tukánt, de ha Komputer Isten néhány napon belül kihívót küld ellenük, akkor nekik végük!

Fényecske és anyja természetesen nem üldözte Tukánt, nekik semmi bajuk nem volt a fiúval, sőt, azt sajnálták hogy ott kellett hagyja őket. Na de hát ha már így esett, mit sem tehettek! Fényecske Tukán elvesztésénél is jobban fájlalta lámpája összetörését, emiatt zokogott, mást nem is tett; anyja azonban jóval gyakorlatiasabb volt, s nekilátott hogy a Tukán által fejbevert férfiből befalatozzék. Kínálta Fényceskét is, de leánya most nem sokat evett, nem volt étvágya, annál jóval bánatosabb volt.

A mama már be is falatozta az agyvelőt, amikor visszaértek a szomszédok közül néhányan. S ezek egymásközi beszélgetéséből megtudta, hogy Tukán lemenekült a negyvenes szint Poklába, de biztos ami biztos, öröket állítottak fel a szint alá és fölé, hogy ha netán a holtak lelkei nem végeznének Tukánnal, akkor majd azt ezen örök megtegyék.

—Meg kell hálnia, nem tűrhetjük az illetlenséget, szemtelenséget, s a jogtalan előnyöket! - harsogta az egyik erős férfi. —Sőt, szerintem nemcsak ez a pimasz fickó érdemelné meg a halált, de ők is! - mutatott ujjaival 53-00-1000 és lánya felé. —Hiszen ők is ettek abból a húsból!

—Nono, fogalmam sem volt róla, hogy honnan származik! - kiáltotta gyorsan a mama.

—Az mindegy!

—Már hogy is volna mindegy!

—Mindegy, de ez akkor sem jár nektek - mutatott a halott férfi tetemére a beszélő - mert ti már sokat zabáltatok finom csemegét, ez minket szomszédokat illet, hogy eddig elviseltük az erkölcselenséget, hogy egy férfi beköltözött hosszú időre hozzátok! Ez a hús a mienk!

—Úgy van, úgy van! - hangzott innen-onnan.

—Jól van, vigyétek, a tietek, nesztek! - mondta gyorsan, engedékenyen 53-00-1000, mert nem akarta, hogy nekiessenek egyszerre sokan.

S így aztán Tukán utolsó zsákmányát nem ők ették meg, hanem a szomszédok, csakúgy mint azoknak a tetemeit is, akik közülük, szomszédok közül estek el a Tukánnal vívott csatában. Most Fényecske és anyja nézhette sóvárogva, korgó gyomorral, amint mások csemegéznek.

Nyomorúságos állapotuk azonban nem tartott mindössze egyetlen napig! Mert utána megállt előttük egy ismeretlen nő, és így szólt:

—Hé!

Ez általános megszólítás volt Tukán és Fényecske világában, nem udvariatlanság.

—Mit akarsz? - kérdezte 53-00-1000 mogorván.

—Gyertek velem, valaki beszélni akar veletek.

—Nem érdekel! Nem érdekel semmi! Eltört a fény, meg akarok halni, mindjárt megyek a komposztálóba! - morogta mogorván Fényecske, s elsírta magát.

—Annál inkább gyere, beszélj az illetővel, utána mehetsz a komposztálóba, arrafelé is van egy! - biztatta a nő, aki nagyon meg akarta kapni a Tukán által ajánlott lábfejet.

—Én megyek! Miért is ne! Akkor nem látom legalább, hogy ezek hogy zabálják a finomat! - intett fejével az anyuka a szomszédok felé. —Gyere te is lányom!

Fényecske vállat vont, durcásan feltápáskodott, s mentek mindketten a nő mögött.

Bezzeg azonnal megváltozott a viselkedése, amint megpillantotta Tukánt! Pláne mert annál ott volt a két ígéretes csemegének látszó kar! De ezt természetesen nemcsak ő vette észre, hanem anyja is. Futva tették meg a Tukántól elválasztó távolságot, ott Fényecske egyszerűen Tukán nyakába ugrott, s meg is csókolta. Ezt ugyan soha senki nő nem szokta Tukán világában férfiakkal megtenni, de azért a csók nem volt ismeretlen az itt élők számára, mert a kisgyerekek gyakran megpuszították anyjukat, és anyjuk is őket. Mindenesetre Tukán igencsak meglepődött ezen, de hagyta, mert kellemes volt. Közben 53-00-1000, gyakorlatias nő lévén kiszedte Tukán kezéből a két kart, s az egyikbe, ahol az véres volt, bele is harapott. Nem maradt tétlen azonban az őket idehívó nő sem: ő meg elvette a bokát, s nagyon örült hogy Tukán el van foglalva Fényecskével, mert őszintén szólva tartott tőle, hogy esetleg mégsem adja azt oda neki Tukán, márpedig akkor ugyan mit is tehetne, amikor Tukán erősebb nála?! Most azonban az már az ő kezébe került, s ő is mohón falatozni kezdte azt, s bizony amikor a gyermekei kértek belőle, csak legyintett hogy nagyon ráér ez nekik, de ne aggódjanak: majd hagy valami kevés megcsócsálni valót a csontokon, s azt megkaphatják! De ez most az övé!

—Nekem azt mondták, hogy bekergettek téged a Pokolba! Mi történt veled, ha nem ez? - kérdezte 53-00-1000 Tukánt.

—Mindjárt elmondom ha akarjátok, sőt, tulajdonképpen épp azért hívtalak ide titeket hogy ezt elmondhassam, de ne itt beszéljünk meg! Jöjjetek be a liftbe! - válaszolta Tukán.

Be is mentek a liftbe, s hogy az el ne induljon, Tukán bedugta az ajtóba az egyik kar kisujját. Így maradt ott egy kis rés. Különbben nem nagyon érdekelte volna Tukánt ha a lift megy, épp csak ha az megy, akkor azért megy mert valahonnét hívják, ő pedig nem akarta, hogy bárki is beszálljon melléjük.

Odabent Fényecske megint a nyakába ugrott, de Tukán most kegyetlen volt, lefejtette magáról a lány karjait, s hogy ne jusson eszébe ez mégegyszer, a kezébe adta azt a kart, amit eddig anyja fogott.

—Tessék! Nyalogasd erről a vért, és ne ölelgess most, figyelj inkább rám, mert nagyon komoly dolgokat akarok elmondani! Arról van szó ugyanis, hogy válaszoljatok: szeretnétek-e úgy élni, hogy minden nap ehettek ilyen csemegéket, akármennyit, ahányszor csak akarjátok azt, továbbá helyetek is lenne annyi, amennyit csak akartok?! Mert ha igen, tudjátok meg, hogy én ezt képes lennék biztosítani a számotokra! Sőt, akár még jónéhány másik nőnek is rajtatok kívül!

—Máris beleegyezem! Miként tehetné ezt meg? - kérdezte 53-00-1000.

—Úgy, hogy felfedeztem egy remek helyet a világban, amiről sokan tudnak, de tulajdonképpen senki sem! Ha akarjátok, akkor odaviszlek benneteket!

—Hol van ez? - kérdezte Fényecske.

—A Pokolban. - válaszolta Tukán nyugodtan.

—Micsoda?! - és Fényecske szinte sikoltotta e szót.

—Micsoda?! - sikoltotta Fényecske mamája is.

—Nyugodjatok már meg! Gondolkozzatok! Magad mondtad - fordult Tukán a nő felé - hogy halottátok, hogy a többiek bekergettek engem a Pokolba! Most mégis itt vagyok! Hát úgy nézek én ki, mint aki meghalt?! Ugye hogy nem! Tehát túl lehet élni azt ami a Pokolban van, sőt, ott nincs is semmi de semmi amitől félni kéne, ott csak olyasmi van ami kissé kellemetlen, s az a sötétség. De még attól sem kell tartanotok hogy azontúl állandóan sötétben lesztek, ugyanis csináltam ott egy helyet ahol ugyanolyan világos van mint itt, tehát van ott nektek fény is, épp csak azt kell megszoknotok hogy közel lesz a sötétség. De legfeljebb hátat fordítotok neki és kész!

—Nem akarok a Sötétség közelében lenni! Gyűlölöm a Sötétet! Én világosságot akarok! - mondta Fényecske, azzal leült a lift padlójára, így a lift falán levő egyik lámpa épp fejmagasságba került vele, behunyta a szemét, és így nézte a lámpát.

—Na látod Fényecske, jó hogy ezt teszed, ott ahová viszlek téged, szintén van egy ilyen lámpa, és annyit nézheted, amennyit csak akarsz!

—Igazán?! - kérdezte megváltozott, szinte lelkesedő hangszínnel Fényecske.

—Ha mondom! Sőt, figyelj csak, hiszen tudod hogy te is gyakran vagy sötétben, mint mindenki! Tudniillik amikor lehunyod a szemedet! Na és hát tudd meg hogy ha kis időt eltöltesz a Pokol sötét részén, és azután mész arra a helyre ahol én világosságot csináltam, ott azt sokkal világosabbnak érzed mint itt!

—Hm... esetleg... talán... érdemes volna kipróbálni... - mondta Fényecske, de még mindig a lámpát nézte csukott szemmel.

—És hogy lesz ott mindig csemege? - kérdezte Fényecske anyja.

—Az már az én dolgom, majd ott elmondom nektek! Egy egész tetem különben máris vár benneteket, az, amiről e karokat lerágtam nektek!

Ekkor kinyílt a liftajtó, azon át belépett hozzájuk az a nő, aki Fényecskéüket idevezette, s ezt kérdezte:

—És valóban el tudnál látni csemegevel több nőt is? Mert ha igen, akkor én máris megyek veled!

—Képes vagy lejönni a... egyáltalán, honnan tudsz erről?! - kérdezte gyanakvóan 53-00-1000.

—Onnan, hogy kíváncsi voltam, s bátorkodtam hallgatózni a liftajtó előtt! De menjünk már, mert ez a boka túl kemény, és nincs is sok ehető rész rajta, mielőbb májat akarok enni, és szívet is!

—Hogy is ne, a máj az enyém! - ripakodott rá a nőre 53-00-1000.

—Ne veszekedjete, jut elég, s ha mégsem, hozok másikat! - mondta Tukán, azzal, mielőtt a nők meggondolták volna magukat, becsukta az ajtót, megnyomta a megfelelő gombot a liftben, s elindultak a negyvenes szintre.

Amikor ott kinyílt az ajtó, és meglátták a Sötétet, máris nem volt a két nő bátorsága oly nagy, mint pillanatokkal korábban! Mindketten fel is sikoltottak. De Tukán így szólt:

—Nyugalom! Van egy ötletem! Csináljátok azt, hogy behunyjátok a szemeteket...

—Még mit nem, akkor még sötétebb lesz! - nyöszörögte 53-00-1000 elhaló hangon, s a lift hátsó falához tapadt, a lehető legmesszebb a Sötétől. Így tett a másik nő is. Egyedül Fényecske nem tett semmit, ő még mindig ült, s a lámpát nézte csukott szemmel.

—Ha behunyjátok a szemeteket - mondta Tukán - akkor sötét lesz ugyan, de olyan sötét, amihez már bőven hozzászoktatok, tudniillik amikor aludtatok! Az a ti saját sötétetek lesz, és nem látjátok úgy ezt a másik, külső sötétet!

—De akkor nem is tudunk sehová sem menni benne!

—De igen! Mert az úgy lesz, hogy most Fényecske álljon fel, a szeme maradhat behunyva, és fogja meg ezt a csövet! - és Tukán felemelte a csövet, amit a lift ajtaján kívül, a folyosón hagyott

korábban. —Ennek végét fogd meg Fényecske, a másik végét meg majd fogom én, s ennél fogva vezetlek! Mindig arra kell menned behunyt szemmel, amerre ez húz téged! És közben gondoljatok arra, hogy tulajdonképpen nincs is idekint sötét, világos van, s ez csak egy játék, játékból mentek így, behunyt szemmel! És Fényecske mögött menjen 53-00-1000, úgy, hogy egyik vagy mindkét kezét ráteszi Fényecske vállára, s mögötte menj te - szolt a másik nőhöz - te is tedd a kezedet 53-00-1000 vállára! A két karral meg a bokával ne törődjete, maradhat itt, majd visszajövök értük később egyedül! Na, jöjjetek!

Hát mentek. Mentek, lassan, rogyadozó térdekkel a rémülettől, és nyöszörögve. De végül aztán jó negyed óra múlva Tukán így szolt:

—Na, most már kinyithatjátok a szemeteket!

Hát kinyitották. S íme, ott voltak egy másik lift nyitott ajtaja előtt! A lift belseje barátságos, meleg fénnel világított... és valóban, egyik nő sem tagadhatta, hogy ennyire hihetetlenül fényesnek még soha semmit sem láttak, mint a hosszú sötét után ezt a liftet! Meglódultak, s az utolsó lépéseket futva tették meg, szinte berobbantak a liftbe. És Fényecske azonnal letelepedett itt is a fali lámpa elé, hogy azt nézze... 53-00-1000 pedig mohón marcangolni kezdte a hulla gyomrát, ebben segített neki az őt idehívó nő is...

Tukán hagyta, csak ennyit szolt:

—Ez a mi otthonunk ezentúl! Csak arra vigyázzatok, hogy valami csont vagy más mindig legyen itt az ajtóban, hogy az be ne csukódhasson, mert nem akarom hogy bárki elhívhassa innen a liftet!

—Miért nem maradtunk a másik liftben? - kérdezte Fényecske, csak úgy, csukott szemmel.

—Mert nem akarom, hogy minden lift működésképtelen legyen. Kell olyan, ami vissz ide-oda engem, hogy mehessek csemegéért! És itt már van egy csemege, látjátok, egyszerűbb volt nekünk idejönni, mint ezt odacipelni.

Most már minden rendben is volt, még a Sötétől sem féltek úgy a nők, mert majdnem teljesen becsukták a liftajtót, csak egy parányi rést hagytak ott, amit egy sípcsont biztosított nekik, s így nem is nagyon láthatták a Sötétséget. És Tukán hagyta hogy dugig lakják magukat csemegével a nők, majd megkérdezte:

—Mondd meg, mi a neved! - nézett új nőjére.

—53-02-1042.

—Ez nem jó név. Nemsokára költözik majd valaki más arra a lakrészre, s ez rád is igaz - nézett 53-00-1000-re. —Jó volna hát ha valami más nevet választanátok!

—Legyek akkor én Nagyfény, ha már a lányom Fényecske! - javasolta 53-00-1000.

—Jó, nekem tetszik! - egyezett bele Fényecske azonnal.

—Én sem bánom. - vont vállat Tukán. —Na és te? - fordult 53-02-1042 felé.

—Nem is tudom, még nem gondolkodtam el ezen. Legyek mondjuk Bátor, mert le mertem jönni ide?

—No hiszen, Bátor, és egész úton nyöszörögtél! - legyintett Tukán. —Más nevet válassz!

—Hát, esetleg lehetek mondjuk Kisédes, anyukám amíg élt, így becézgetett!

—Kisédes! Ez tetszik! Jó, akkor hát te leszel Kisédes! Na és akkor most feküdj le ide szépen, mert azonnal meg akarlak dugni!

És Kisédes máris, vita nélkül engedelmeskedett.

A leérkezés és névválasztás nagy öröme hogy kissé csökkent, kiderült, hogy bizony itt is rájuk törték a dolgos hétköznapiak! Egészen ártatlanul kezdődött pedig: Fényecske szolt, hogy neki bizony pisilnie kell!

Na már most, ehhez bili kellett. De az nem volt! Igaz, Tukán, amíg itt élt egyedül, maga is pisilt nemegyszer, de ezt megoldotta úgy, hogy elment néhány lépésnyire a sötétbe, s ott egyszerűen kieresztette magából a padlóra, amit kellett. Na de hát a nőknek bizony semmi de semmi kedvük nem volt ehhez, habár Tukán sokat gúnyolódott velük, hogy legalább olyan messze nyugodtan elmehetnek a sötétben, ahonnan visszatekintve még láthatják a lift fényét! Akkor csak nem tévednek el!

—Akkor is nyomasztó a Sötét! - mondta Kisédes. —De különben is: ha megteesszük is ezt, de ez akkor sem megoldás! Idővel nemcsak pisilni, de szarni is kell, s az már nem párolog el! Egyre nő majd ott a szarkupac, bűzölni is fog biztos... nem jó ez! Hozni kéne bilit, hiszen elfér itt, jutna akár mindegyikünknek külön bili is...

—Honnét hozzak?!

—Az már a te dolgod Tukán, te lecsábitottál ide minket, akkor gondoskodj a létszükségleteinkről!

—Jó, és ha szerzek bilit, akkor mi lesz azzal, ugyanúgy el kell vinni valahová kiönteni!

—Hát majd kiöntöd!

—Én?! - meredt Tukán az ezt mondó Nagyfénnyre.

—Te hát! Hogy én ugyan el nem ballagok ebben a sötétben oda, ahová ezt önteni szoktuk, az teljesen biztos! Csak te vagy olyan bátor, hogy ezt megtedd!

—Hm! - mormogta Tukán.

—És ne is egy bilit szerezz, hozz legalább kettőt de jó lenne még többet is, mert kell egy másik, amiben vizet hozol nekünk! - mondta Fényecske.

—Vizet?!

—Miért, te nem vagy szomjas? És a vízért is sötétbe kéne mennünk! De egy harmadik bili is kell, sőt, még több is, hogy abba tegyük a beleket, csontokat, meg minden ehetetlent a csemegékből, amiket hozol nekünk!

—Hűha! - komorodott el Tukán ábrázata. Holott nem annyira a bilik megszerzése aggasztotta, mint inkább az, hogy neki állandóan lótni-futni, szaladozni kell majd a Sötétbe, hogy kiszolgálja a három nőt. Mert hol csemegét kell szerezzon, hol a bilikkel szaladozzon, hol vizet hozzon... az nagyon kellemes hogy van három nője, akiket akkor dughat amikor akar, de úgy látszik ez sem csupa öröm! Alig marad majd egy kis ideje valami nyugodt heverészésre!

Mindenesetre azt belátta hogy egyelőre mit sem tehet, ugyanis egyszerű az ügy: ha nem hoz ezeknek bilit, biztos is hogy egykettőre úgy összezsínálják a liftet, hogy csupa bűz lesz minden! S nem marad egy tiszta zug, ahová ő Tukán lefeküdhetne!

Morgolódtott egy sort, aztán elment inkább a Sötétbe, bilikért.

Úgy gondolta, nem lesz nehéz találnia ilyesmit, s ebben igaza is volt. Úgy tűnt, nem volt mindig sötét a Pokolban. Valaha itt is éghettek a fények, s laktak itt is emberek, emiatt is volt itt számos csontváz. Na már most, ha voltak emberek, akkor kellett legyenek bilijeik is! Tukán tehát csak elindult óvatosan a fal mellett, lassan, s addig ment míg lábával valamit fel nem rúgott, ami fémesen csendült. Ekkor lehajolt, körbetapogatózott, s íme, máris egy bilire lelt. Ezt elvitte a nőknek, ahol Fényecske már igencsak tűkön ülve várta, s rögvest „felszentelte” ezen értékes lakberendezési tárgyat. De Tukán nem vitte el kiönteni, ment újabb biliért. S e bilivadász utakat még többször is megtette. Hamarosan nagyon gazdagok lettek, mert volt külön bilije mind a négyüknek, volt három bili víznek, s öt bili a csemegék ehetetlen testrészeinek.

A bilik nem voltak egyformák. Tulajdonképpen egyetlenegy sem akadt közülük, amiket valaki, aki nem Tukán világából származott, bilinek nevezett volna. Inkább azt mondta volna, hogy ezek kisebb-nagyobb lábosok, fazekak. Mindenesetre ha eddig a fazekakat bilinek is használták, most némelyikük visszanyerte korábbi funkcióját, s víztárolóvá vagy húsos fazékká lényegült át.

Tukán vizet is hozott nekik. A víz ugyanott volt, ahol bármi másik szinten is keresnie kellett volna. Úgy tűnt, a Pokolban minden éppúgy működik mint másutt, épp csak fény nincs hozzá.

Bár azért nem minden működött: élelemkiadás itt nem volt. Nem juthattak hozzá a tápláló, de ízetlen pempőhöz. Most hogy ide lejöttek, muszáj is volt állandóan csemegét szerezniük maguknak, ha nem akartak éhen halni! Ezt azonban nem is nagyon bánták. Tukán úgy gondolta, majd úgy két-három nap múlva elmegy újabb húsbeszerző körútra. Tudta, nem lesz nehéz dolga.

Addig azonban csak feküdt, gondolkodott, jól érezte magát – illetve néha nem érezte jól magát, tudniillik amikor dolgoznia kellett, a nőket kiszolgálnia, elvinni a pisit-kakit valahová, meg vizet hozni nekik. Ez nagyon nem tetszett neki. De mit sem tehetett, mert bár mindhárom nője készségesen engedte hogy akkor dugja őket amikor csak akarja, de atekintetben merev egységfrontot

alkottak, hogy egybehangzóan azt állították: ők lejöttek ide a Pokolba, az rendben van, de hogy ki nem mennek a sötétbe rendszeresen, az biztos! Ezt intézze Tukán! De még ha Tukán meg is makacsolja magát, akkor sem teszik ezt meg, szarnak és pisilnek inkább ide a liftbe, de nem mennek ki a sötétbe!

—Vízért sem? - kérdezte gúnyosan Tukán. —Szomjastok inkább?!

—Ha már nagyon szomjasak leszünk - mondta erre Nagyfény - akkor felmegyünk egy emeletet a lifttel, s iszunk ott! De aztán lehet hogy nem jövünk vissza hozzád, mert megharagszunk hogy nem hozol vizet nekünk!

Tukán tehát tette a dolgát, lőtött-futott, szaladozott, és nagyon nem tetszett neki ez! És egyre az járt az eszében, hogy milyen jó is lenne, ha itt a Pokolban legalább egy kis rész világos volna, egy akkora rész hogy legyen benne vizesblokk, meg komposztáló is a hulladéknak és a kakinak, akkor a nők elláthatnák magukat! De a többi része a Pokolnak maradjon sötét, hogy védje őket, hogy senki ide ne jöjjön, mert a sötéten nem mernek átkelni a többiek!

S már két nap múlva merész lépésre szánta el magát. Bement abba a fürkébe, amibe pedig csak a nők szoktak, hogy megvizsgáltassák magukat Istennel, terhesek-e, bement tehát ide Tukán, s ezt kérdezte:

—Komputer Isten, válaszolj nekem kérlek: miért van sötét ezen a szinten?

S íme, megérkezett hozzá az Úr Isten válasza!

—Azért, mert kiégett a szint világítását szolgáló gerincvezeték fő biztosítóka.

Na, ettől a választól Tukán nem lett sokkal okosabb.

—Ezért van sötét a Pokolban? - kérdezte.

—Nem tudom, mi az a Pokol. - válaszolta Isten.

—Hát azok a szintek, ahol sötét van!

—Eltároltam, hogy a sötét szintek kódja a számodra Pokol. Igen, emiatt van sötét minden szinten, kivéve a 00 jelű szintet, ahol több más meghibásodás is található.

—Mi az az izé... gerincvezeték? - kérdezte Tukán.

—Az a 100-as számú folyosó padlója alatt található minden szinten. Legegyszerűbb úgy hozzáférfni, ha bármely liftben ami e folyosón található, megnyomod a piros gombot, és utána bebillentyűzöd a kapcsolópanelen az 10109090 kódot. Ekkor a gerincvezeték fölötti fedőlapok visszahúzódnak, s a kábelköteg szabaddá válik. Visszazárás a számkombináció újbóli bebillentyűzésével lehetséges.

—És akkor már lesz világítás?

—Nem, ahhoz ki kell cserélni a biztosítékot. A biztosíték a gerincvezeték azon pontján van, ahol az az 50-es folyosóba torkollik.

—Miféle egy ilyen „biztosíték”? Hogy néz ki?

—Kis henger, nagyjából alkar nagyságú. Csak ki kell húzni a helyéből, és egy épet visszadugni a helyébe.

—Hol talállok ép biztosítékot? - kérdezte Tukán.

—Sehol. Minden tartalék biztosíték elfogyott már. - hangzott Isten szomorú válasza.

—De ha volna ilyen biztosíték, akkor lenne már világítás azon a szinten, ahová ezt beteszem? - kérdezte Tukán.

—Igen. - felelte Komputer Isten.

E válasz Tukánt tökéletesen kielégítette! S így meg sem mondva nőinek hogy mire készül, elbortorkált a sötétben a legközelebbi liftig, lehívta, épp nem is volt senki sem benne, beszállt, s lement vele egészen a 04-es szintig. Ez volt az utolsó lakható szint, ezalatt már a legnagyobb pokol következett, ami négy szintből állt: a 00, 01, 02 és 03 számú szintek együtteséből.

Tukán itt kiszállt. Szép nyugodtan elsétált a 100-as folyosóra, ott is egy liftig. Beszállt oda, bebillentyűzte a jól megjegyzett kódot, mire hatalmas csoda történt: a szeme láttára a padlón végig mindenütt hangos csikorgással félrehúzódtak a lemezek, nagyjából fél méteres szélességben! Bár volt ahol nem... de azért többnyire mégis. Tukán nem is várt másra, azonnal rohanni kezdett, s meg sem állt az ötvenes folyosóig. És valóban, ahol a padló alatt feltáruló keskeny árokban e vezeték eltűnt az ötvenes folyosó padlója alatt, talált egy kis kék hengert. Tényleg alkarnyi

volt. A vezetékköteg mellett hevert egy barna valamibe bedugva. Tukán odalépett, megfogta, kihúzta...

S erre azonnal minden fény kialudt a négyes szinten! S mindenki sikoltozni kezdett, az emberek ide-oda kezdtek rohángászni, mintha az bármit is segítené... teljesen eluralkodott a káosz, a zűrzavar!

Tukán erre számított is. De ez nem zavarta. Önző volt! S mert előre tudta, mi fog történni, emiatt amint sötét lett, máris megindult a legközelebbi lift felé, ami nem is volt tőle messzebb mint hatvan méter, de e hatvan métert eléggé nehezen tette meg mégis, mert állandóan hisztériás rémületbe került, sikoltozó s egymással küzdő emberekbe ütközött, szinte úgy kellett magát elverekednie a liftig.

Itt aztán lehívta a liftet. Az hamar jött, ajtaja kitárult, Tukán belépett oda – és máris meglódtak a lift felé sok százan az emeletről, látva annak fényét! Tukán ugyan gyorsan indította a liftet, a Pokol egyik szintjének, a 01-nek a gombját nyomva meg, de mégis majdnem beugrott oda egy férfi, ujjai beleakaszkodtak a liftajtóba...

—Hadd menjek én is! - ordította. Szeme vad rémületben égett. De Tukán nem kegyelmezett neki, a kezében tartott biztosítékkal nagyot sújtott az ujjaira, a férfi felkiáltott, elengedte a liftajtót, az becsukódott, s a lift máris indult lefelé a Pokolba.

Le is ért oda baj nélkül, és Tukán kiszállt az egyes szinten. A liftet elengedte. Épp csak előtte beillentyűzte az isten által mondott kódot... hogy mi történt, azt nem látta, de a hangos csikorgást hallotta! Aztán kiszállt a liftből. Az azonnal felment, biztos hívták a sötétté vált négyes szintről. Tukánt ez nem zavarta. A sötét elől menekülők biztos nem a pokolba mennek le! Az meg nem számít, ha valamelyik másik szintre mennek fel. Őt most csak a Pokol érdekli. És a lift úgyis lejön ide, ha hívja! De ha nem, akkor is ott vannak a lépcsők...

Tekintve hogy a százas és ötvenes folyosó találkozási melletti lifttel ment ide le, így e szinten is e folyosók közelébe jutott. Nem kellett messzire mennie. Azaz, tapogatóznia. Elég hamar megtalálta a megfelelő helyet. Ott aztán kirántotta az ottani biztosítékot, elhajította valahová a sötétbe, majd bedugta oda a magával hozottat...

És azonnal kénytelen volt behunyni a szemét, olyan vakító fényesség tört rá. Bekapcsolódott ugyanis a világítás!

Most már látta Tukán, hogy hol van, s mit csinál. Körbenézhetett. Övé volt a Pokol egy teljes szintje, a 01-es. Nem választotta a 00 jelűt, mert Isten azt mondta, ott más bajok is vannak. Ez a legalsó Pokol-szint hát, amit rendbe tud tenni. Meg is tette! És az övé, egyedül az övé! És senki sem jön majd ide, mert elválasztja a többiektől a 02 és 03 szintek félelmetes sötétsége, sőt, most már a 04 szint is sötét, az ott levők egymást ölve igyekeznek világosba jutni, nem sokáig lesznek ott, vagy elköltöznek vagy meghalnak...

Ez aztán adott is Tukánnak egy gondolatot. Most nem fog vadászni. Minek?! Holnapra biztos mindenki elmegy a 04-es szintről, kivéve akiket összetaposnak a nagy túlekedésben. Majd akkor felmegy oda, és az ottani hullák közül lehúzza ide amennyit csak jónak lát!

Most szép nyugodtan elballagott a 00 folyosóra, lehívott magának egy liftet, ezzel felment a negyvenes szintre, elballagott az ő lakhelyüket jelölő lifthez, s még mindig nem szólt egy szót sem a nőinek, habár azok megkérdezték tőle, hogy hol járt. De ő csak titokzatosan mosolygott, majd behúzza a liftbe csodafegyverét, a csövet, elrúgta az ajtóból a sípcsontot, becsukta az ajtót, s megnyomta a 01 gombot.

—Hová megyünk? - kérdezte Fényecske.

—És miért? - kérdezte Nagyfény.

—Ne menjünk sehová, nagyon jól éltünk ott! - ellenkezett Kisédes.

—Nyugi! Még jobb helyre megyünk! - vigyorgott Tukán.

Némi kis baj akkor történt, amikor leértek a négyes szintre. E szint lakói is hívták ugyanis a liftet, naná hogy hívták, mert még sokan akartak elmenni ezzel, s így a lift itt megállt, ki is nyílt az ajtaja, s máris be akart ide nem is egy ember túlekedni! De Tukán résen volt, csapkodott szorgalmasan a csövével, végül sikerült is visszatartania a tömeget, bár egy hulla így is beesett ide, akinek Tukán verte szét a fejét. Élve szép nő lehetett. De hát hiába, van ez így! Tukán nem-

igen érzett részvétet senki iránt. Egyszerűen elkönyvelte magában, hogy íme, megvan újabb néhány napra a csemegéje!

S aztán leérték az egyes szintre. S ránézve Nagyfényre, Tukán így szólt:

—Hé, most nem kell behunynod a szemedet!

S valóban, amint kinyílt a liftajtó, nem sötét fogadta őket! Tukán berakta a csövét a liftajtóba, s csak ennyit mondott:

—Pakoljátok ki a biliket és a csemegét! Ezentúl nem egy szűk kis liftben lakunk majd. Ez egy egész szint, és egyedül csak a mienk! Egy egész világ, kizárólag nektek, s e világot, legalábbis benne a fényt, én teremtettem a számotokra!

Tukán női ámulatan néztek körbe. Ez is valami teljesen hihetetlen dolog volt a számukra. Eddigi egész életükben ahhoz szoktak hozzá, hogy szűk kis helyen kuksoljanak, ahol ha kissé jobban kinyújtóznak, kezük vagy lábuk azonnal beleütközik valakibe, továbbá hogy pillantásuk néhány méter után okvetlenül vagy falba, vagy s még inkább egy másik emberbe ütközik. Ehhez képest már az is óriási változás volt nekik, amikor leköltöztek a negyvenes szint Poklába, ahol az az óriási lift egyedül az övék volt! No igen, de hát az akkor is egy zárt fülke. Most azonban döbbenetlenné látták, hogy akadálytalanul pillanthatnak végig a teljes folyosón! Sőt, az a folyosó végülis enyhén ugyan, de kanyarodott. Óriási távolságra elláthattak benne, több száz méterre is, de azért látható volt hogy ez mégis kanyarodik. Ám amikor ellépdeltek az egyik sugárirányú folyosóra, s azon tekintettek végig, hát nem látták a végét sem!

Nem láthatták: az jónéhány kilométer hosszan nyílegyenesen haladt, s olyan messzire az emberi szem már nem lát, tudniillik a levegő párassága miatt.

S egyszercsak Fényecske így szólt:

—Mi történhetett itt, milyen baj nyomta össze a falakat?

—Hogyhogy? - kérdezte Tukán.

—Hát nézz csak arra Tukán, összeérnek a falak, arra nem mehetünk!

Mind kíváncsiak lettek rá, mi történt a falakkal, elindultak arra. Sokáig mentek, de amikor odaértek, ahol, Tukán megesküdtött volna, korábban a falak összefutását látták, azt tapasztalták, hogy a falaknak semmi bajuk, a helyükön állnak! De valamivel messzebb megint úgy nézett ki, mintha a falak összeérnének.

Megint megpróbálták utolérni a ravasz falak találkozási pontját, s nem is egyszer próbálkoztak ezzel, de nem sikerült. Kénytelenek voltak elkönyvelni ezt is e szint csodájának.

—Mégis lehet valami benne hogy ez a hely a Pokol - szólalt meg Kisédes - mert úgy tűnik itt Isten vagy a lelkek szórakoznak velünk! Összenyomják a falakat a távolban, de amint haladunk felé, azt nagy ravaszul kinyitják újra előttünk!

—Hát tudod mit, legyen meg a lelkek öröme, játsszanak csak velünk, ez nem zavar! Ha csak ennyi az összes furcsaság a Pokolban, akkor ezt kész vagyok vállalni! Hiszen nézd csak meg, hogy mennyi helyünk van! - mutatott körbe Tukán.

No igen. Volt helyük. Mert nemcsak a folyosók hosszán és a számukra eddig ismeretlen perspektíván csodálkozhattak el, de a folyosók szélességén is. Nem mintha az egy milliméterrel is szélesebb lett volna mint bármi eddig ismert szinten, de most nem úgy volt hogy a folyosóknak csak a közepét használhatták közlekedésre, mert a két szélén lakrészek voltak kijelölve, ahol emberek százai-ezrei éltek! Most a folyosó folyosó volt, annak teljes szélességében! De amikor bementek egy-egy terembe, ott is minden üres volt. És tudták, ez így van ezen a teljes szinten mindenfelé! Hihetetlen! Bámulatos!

Bár az hogy minden üres volt, nem egészen volt igaz, sőt, igazán nem volt igaz. Jobbára üres volt minden, de tényleg csak jobbára. Itt is - ott is csontvázak heverték. Még hozzá nem is kevés! Na de először is: ez nem akadályozta, hogy tekintetük végigfusson a folyosókon. Aztán meg: a csontvázakkal nincs gond. Csak össze kell szedni őket, s elvinni egy komposztálóba! Meg is tették egy jókora területen, közös munkával, s a komposztáló elnyelte mindet engedelmesen. S most már teljesen tiszta volt az a rész a számukra.

Továbbá, bár a csontvázak bőséggel voltak itt megtalálhatóak, csak hogy egyáltalán nem voltak mégsem olyan számosan, mint az várható lett volna, ha a szint egykori lakóira egyszerre sújt le a halál! S Tukán kimondta azt, amire a nők is gondoltak:

—Úgy lehetett, hogy egykor itt is éltek emberek, de aztán jött a nagy sötétség, ekkor mindenki igyekezett elmenekülni innen más szintekre, többségüknek sikerült is ez, de néhányuknak nem, biztos azoknak nem, akiket agyontapostak a menekülés közben, hiszen azt sem látták merre léphetnek, és ezek meghaltak, aztán elrohadt a húsup, és csak a csontvázuk maradt meg! És nézzétek csak, számos csont törött, ez is azt mutatja, hogy így lehetett ahogy mondom, mert ezek biztos épp amiatt nem tudtak kijutni a sötétségből, mert a nagy rohanásban eltört a csontjuk!

Így is volt, bár nem mindből maradt csupán csontváz: néhol a bőr is rászáradt a csontokra, múmiaszerű ronda maszkot adva a koponyáknak, ezeket még ők is borzongva nézték, holott Tukán világában az emberek igazán hozzá voltak szokva a halálhoz! E múmiaféleségeket igyekeztek legelőször a komposztálóba cipelni, mert olyan rondák voltak.

S épp e múmiáknál tűnt fel Fényecskének valami:

—Te Tukán, figyelj csak, ezek óriások voltak!

—Ne bomolj Fényecske!

—De igen, nézd csak meg ezt a nőt, ha ez felállna, magasabb volna mint mi!

—Talán véletlenül kissé nagyobbra nőtt.

—Nem, mert szerintem a csontvázak is nagyobb emberekből maradtak!

—Nem hiszem. Nem úgy látom.

—De csak mert ilyesmit egy csontvázból nehezebb megállapítani! De ha azok is ilyen összeszáradt izék lennének, láthatnád! - azzal Fényecske lefektette a múmiát a földre, majd melléfeküdt, hogy a talpa ugyanott legyen mint a múmia talpa, s valóban: annak feje jó tíz centire magasabban volt mint Fényecske feje búbja. És Fényecske, igaza tudatában, büszkén nézett körül, s e kísérletet még jópár más múmián is megismételte, s kivétel nélkül minden egyes esetben nagyobb volt a múmia mint ő, azaz, nem kivétel nélkül, de ami kivétel akadt, az kizárólag olyan tetemek fordult elő, melyek nyilvánvalóan gyermektetemek voltak. Mindenesetre amikor már jó negyven múmia bizonyult legalábbis száznegyven de inkább százötven centi magasnak, akkor Tukán is el kellett ismerje, hogy ezek bizony óriások voltak! Sőt, Fényecske nagy szorgalmasan még néhány csontváz maradványait is összeállítgatta a folyosó talaján úgy, ahogyan annak lennie kell, s ezek is úgy tűnt óriásoké voltak! Azután persze mindet bedobta a komposztálóba.

Ez régen tehát az óriások szintje volt. Márpedig ha ez azoké volt, akkor valószínűleg az összes többi is azoké volt régen, tehát igaz lehetett Fényecske elmélete, arról, miért olyan nagyok a székek!

Fényecske jókedve feltűnően kikerekedett azóta, hogy leköltöztek a 01-es szintre! Ez Tukánnak is feltűnt.

—Mi ennek az oka, Fényecske? - kérdezte a lányt.

—Hát azt hiszem az, hogy itt annyira világos van!

—Nem is igaz, szerintem semmivel sincs világosabb mint bármi másik szinten, a Pokolt kivéve!

—Lehet hogy igazad van, de akkor sincs igazad ha igazad van, mert itt akkor is világosabb van, ha tulajdonképpen nincs világosabb!

—Nem értelek!

—Én sem nagyon értem magamat. De talán arról van szó, hogy a lámpák lehet hogy ugyanannyi fényt adnak, csak az a fény most nem vész el, nem ütközik emberekbe mindenütt! Most szerintem az a fény is eljut a szemembe, ami nagyon messziről jön, nagyon távoli lámpákból, mert köztem és a lámpák közt nincsenek más emberek, érted Tukán?! Tehát még ha nincs is itt világosabb a lámpáktól, de mégis világosabb van, a többi emberek hiányától! És én olyan nagyszerűen érzem magamat! Ó Tukán, én olyan boldog vagyok, úgy örülök, hogy elhoztál erre a nagyszerű helyre! - azzal a fiú nyakába ugrott, és csókolta ahol érte.

Tukán is nagyon boldog volt, mert most már eszébe sem jutott a nőknek hogy ő vigye el a bili-jüket, meg ő hozzon nekik vizet. És szó ami szó, a több fény s a tágasabb tér az ő jókedvét is fo-

kozta. Egy darabig csak heverészett, úgylát elfáradt mert oly sokáig kergették a ravasz folyosófalak találkozási pontjait, amit végül sosem sikerült elérniük; pihenhetett, mert most volt csemegejük egy darabig, abból a nőből akit Tukán leütött amikor be akart tülekedni melléjük a liftbe. Hanem aztán kiderült hogy a nők szorgalmasabbak mint a férfiak! Mert bár Fényecske is lefeküdt Tukán mellé heverészni és pihenni, de sokkal hamarabb felkelt, és elbóklászott hogy felfedezze a szintet. Nem mintha bármit találni is remélt volna, de élvezte a nagy terek látványát. Attól nem félt hogy eltévedne, mert elég volt csak annyit megjegyeznie hogy a 01-30-as és 01-31-es folyosók közötti igen nagy teremben vannak, vagy annak környékén. Megegyeztek abban, hogy ha nagyon elkóborolnának, elszakadnának egymástól, akkor itt találkoznak. Ez nagyon jó hely volt, mert néhány lépésre innen akadt fürdőszoba is, tehát víz, meg komposztáló is, meg egy lépcső is, bár remélték azt nem is kell használniuk, meg kissé messzebb de nem túl messze volt lift is. Aminek biztos ami biztos, ki is támasztották az ajtaját. Ezt a környéket már meg is tisztították a csontoktól és múmiáktól.

Fényecske tehát elment erre meg arra, és Tukán nem is aggódott miatta; ám egyszer csak előbukkant a lány, s megrázta az épp alvó Tukán vállát.

—Hé, ébredj!

—Mi kell, no?! - morogta a fiú bosszúsan.

—Van itt egy szoba, aminek nem nyílik az ajtaja!

Erre rögvést kiment az álom Tukán szeméből! Mindig izgatták a rejtélyek! Követte Fényecskét.

A lány egy olyan szobához vezette Tukánt, amiben semmi különleges nem volt látszatra. Efféle szobák néhol akadtak a többi emeleten is, épp csak hogy azoknak ajtaja nyitott volt. Tukán világára nem voltak jellemzők a csukott ajtók.

Ez azonban csukva volt. És kilincs sem volt rajta. Tukánnak fogalma sem volt róla, miként juthatna ide be. Holott nagyon szerette volna. Leült az ajtó elé, és legalább egy órát töprengett ott; végül Nagyfény már nem is állta meg szó nélkül, s megkérdezte:

—Miért akarod annyira kinyitni ezt az ajtót, hát nincs elég helyünk enélkül is?!

—Nem erről van szó, egyszerűen tudni akarom, mi van odabent.

—Hát semmi!

—Nem hiszem. - rázta meg a fejét Tukán. —Hanem már tudom is, hogy mit teszek!

—Mit?

—Megkérdelem a Komputert.

—Merészed megszólítani magát Istent?! - sápadt el Nagyfény.

—Nem istent, hanem Komputert.

—Nem értelek, hiszen az ugyanaz!

—Nem hiszem. Azaz, elhiszem hogy ugyanaz, de, hogy is mondjam... ő nem olyan, mint azt hiszitek róla! Azt mondjátok ugye, hogy isten mindenható és mindentudó! De amikor megkérdeztem tőle miért van a Pokolban sötét, azt mondta, nem tudja mi az hogy Pokol! Tehát nem mindentudó! És ahhoz hogy itt világosságot csináljak, kellett egy biztosíték nevű tárgy, és Komputer azt mondta nekem, hogy abból már nincs tartalék, tehát olyan ami jó, elfogyott, s úgy kellett kivennem egy ilyet a 04-es szintről, ott most tehát sötét lett, holott ha mindenható volna Isten, akkor simán teremthetett volna egy újabb biztosítékot! Vagyis én azt hiszem hogy van ugyan Isten, de az egyáltalán nem azonos azzal, akivel a fürkében beszélhetünk! S mert akivel ott beszélhetünk, a Komputer névre hallgat, ezért én azt gondolom, hogy ő a Komputer, de nem isten! És természetesen nem is ő teremtette a világot! Na de akárki legyen is, a lényeg az, hogy én most megkérdezem tőle, miért van zárva ez a szoba! - azzal keresett egy fülkét mint régen a negyvenes szinten, bement, s ezt kérdezte:

—Komputer, miért van zárva a 01-31-1022 számú szoba ajtaja?

—Nincs zárva. - hangzott a válasz.

—De hát nem tudok bemenni oda!

—Mert nem is próbáltad.

—De hát nincs kilincs az ajtón!

—Az nem úgy nyílik. Érintsd meg a kék sávot az ajtón, s akkor kinyílik. A bezáráshoz a piros sáv érintése szükséges. Figyelmeztetlek azonban, hogy az odabent tartózkodás hosszú ideig nem ajánlatos, az odabenti alacsony hőmérséklet miatt!

—Mit jelent az, hogy odabent alacsony a hőmérséklet?

—Mínusz tizenöt fokot jelent, ami fagyási sérüléseket okozhat.

—Ez a mínusz tizenöt fok azt jelenti, hogy odabent hideg van?

—Pontosan.

—Miért van odabent hideg?

—Mert ez egy hűtőkamra. Ide kell berakni a romlandó élelmiszereket, hogy hosszú ideig tárolhatóak legyenek.

Tukán arca felderült.

—Aha, tehát ha ide berakok egy csomó húst, akkor az sokáig nem romlik meg?!

—Úgy van.

—Tehát csak beteszem oda, s azután akkor ehetek belőle, amikor csak akarom!

—Nem, mert felhasználás előtt fel kell olvasztani.

—Az hogyan oldható meg?

—A legegyszerűbben úgy, hogy kiveszed a hűtőkamrából, és vársz amíg átmelegszik.

—Remek! Köszönöm Komputert! - válaszolta Tukán, azzal máris kiment a fülkéből. És a fülke előtt ácsorgó nő mély tisztelettel a szemükben nézték őt, amiért olyan bátor volt, hogy merészelt magával Istennel beszélgetni.

Most Tukán elsétált a hűtőkamra elé, megérintette felül a kék csíkot, amihez kétségkívül nyújtózkodnia kellett, s erre kitárult előttük ennek az ajtaja. S azonnal iszonyú hideg csapta meg őket, s odabent derlepte falakat láthattak. Életükben először tapasztalhattak olyasmit, hogy hó. A kamra különben teljesen üres volt.

Igen sebesen iparkodott Tukán, hogy becsukja azt, mert hisz pucérok voltak, és soha még nem tapasztaltak megközelítőleg sem ekkora hideget! Hanem most Tukán rögvest elmesélte nekik, mit beszélt „istennel”, s máris indult fel a 04-es szintre! S odafent azt tapasztalta, hogy már valóban senki nem mozog arrafelé. Ellenben minduntalan, néhány lépésenként hullákba ütközött. Azaz, néha némi nyöszörgés is eljutott a füléhez innen-onnan, de óvatosan nem ment arrafelé. Neki úgylis hullák kellenek!

Talált azokból bőven, s mert még alig több mint egy nap telt csak el a sötétség itteni beállta óta, ezért még egyik sem volt romlott. De Tukán tudta, hogy ez hamar megváltozik! Ezért annyit húzgált be belőlük a liftbe, amennyit csak bírt, ott aztán ki sem pakolta őket, csak szólt a nőknek hogy azok húzzák el mindet a hűtőkamrába, mert Komputert szerint ott nem romlik meg a húsuk.

—És - folytatta Tukán - most szerezzünk be a csemegéből minél többet, mert az biztos, hogy ez a legveszélytelenebb módszer! Most egy darabig sokat fáradozunk, de azután hosszú-hosszú ideig nem lesz semmire sem gondunk!

Ezzel a nők is egyetértettek, bár a nagy cipekedés nem tetszett nekik.

—Pedig muszáj lesz nektek - mondta kegyetlenül Tukán - mert ti nem akartok felmenni a 04-es szintre a Sötétbe, ugye, tehát az rám marad!

—Igen, de amikor bemegyek abba a szörnyű hideg szobába, akkor odaragad a talpam a padlóhoz, és iszonyúan fázik! - ellenkezett Kisédes.

—Semmi gond - szólt az ötletdús Tukán - húzz le bőrt az egyik hulláról, és tekerd azt a lábadra, úgy menj be oda! - azzal már ment is egy újabb lifthez, hogy azt pakolja meg hullákkal, míg női ebből a liftből kihúzkodják a rengeteg csemegét.

Bár Tukán nem mérte az időt - nem is volt mivel mérnie - de egy-egy hulla fellelése nem tellett átlag öt percébe sem. S most életében először igazán alaposan kitett magáért a munka frontján, dolgozott megállás nélkül jó tíz órán át, így ezalatt az idő alatt lett neki száznál is több teteme, csemegéje! De ezután is csak egy kis időt aludt, s ment máris tovább „vadászni”. S ez így ment bő négy napon át, míg már kezdte bűdösnek érezni a további hullákat, akkor hagyta csak abba a vadászatot. Ezen idő alatt sikerült beszereznie majdnem ezer tetemet. Mindet elraktározták a

hűtőkamrában, de az oly nagy volt, hogy ettől még félig sem telt meg. Tukán bár jócskán kimerült e rendszeres tevékenységben, ami szokatlan volt a számára, de nagyon sajnálta, hogy bűdösödik már a hús odafent a négyes szinten, mert igazság szerint nagyon élvezte ha nem is a cipekedést, de a gazdagodást, ami eddig ismeretlen érzés és fogalom volt a számára. De most, ó, hogy mennyi csemegéjük van! Eszméletlenül sok ideig elég négyőjüknek, de még akkor is elég volna, ha akár még néhány más nő is csatlakozna hozzájuk!

Meg is fordult Tukán agyában, hogy hoz le ide még néhány nőt, tudta hogy nem lenne nehéz dolga, eddigi tapasztalata szerint nincs olyan nő, aki ne csatlakozna boldogan hozzá némi csemegéért, pláne hogy most már nem is a Sötétbe vezeti, de aztán letett ezen ötletéről. Neki igazság szerint nagyon megfelelt így is, elég volt a vágyaihoz e három nő is, ráadásul tartott kissé tőle, hogy ha lesz néhány más nő is itt lent, akkor valamelyik netán elárulja őt! Még az is megtörténhet - morfondírozott - hogy megöli őt hogy többé senkivel ne kelljen dugnia, végülis most már a nők idelent férfi nélkül is egészen jól elboldogulhatnak, s ha elfogy a csemege a hűtőkamrából, akkor egy nő is megteheti, hogy megfogja a csövet, és azzal valamely felsőbb szinten fejbever valakit, akár egy férfit is! E három nőjében már megbízott, de ki tudja hogy a többi milyen lenne! Azt tudta, hogy ha ennek esélye nem is nagy, de nem kizárható, végülis a nők nemigen lelkesednek a dugás gondolatáért, de amelyik kedveli ezt, az sem annyira, mint a férfiak!

És Tukán annyiból nem is gondolkozott ostobaságon, hogy kiderült, most hogy egy egész szint az övék, a nők nagyon is kezdtek a saját fejük után cselekedni! Történt ugyanis egy alkalommal, hogy Tukán kissé elbóklászott, s amikor visszatért, csodálkozva tapasztalta, hogy megszapordtak: már nemcsak Fényecskét, Nagyfényt és Kisédest találta ott, hanem két másik nőt is. Azaz nem is annyira nőt, inkább kislányt.

—Hát ezek meg kik, és hogy kerültek ide?! - kérdezte álmélkodva. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy dőbbenete nem ismert határt!

—Ők a lányaim! - mutatta be őket mosolyogva Kisédes. —Tudod, amíg elvoltál, felliftezttem korábbi lakhelyemre, ők még ott éltek a régi helyen, és szoltam nekik, hogy jöjjenek velem!

—Felelőtlenység volt! Más is meghallhatta volna! És mi történt volna ha nem jönnek veled, és elárulnak!

—Ugyan már, ennyi eszem nekem is van! Természetesen nem mondtam nekik hogy hová megyünk, csak azt, hogy jöjjenek velem a liftbe, mutatok nekik valami érdekeset!

—Hm... de én úgy emlékszem, hogy négy gyermeked volt!

—Valóban. Csakhogy a másik kettő fiú, na és hát tudod a nagyobbik már eléggé nagy, tíz éves, ő már megáll a saját lábán egyedül is, és nem szoltam neki, mert ha ide lehozom, akkor vagy ő is dugni akarna Nagyfénnel és Fényecskével, ami biztos nem tetszene neked, vagy azonnal maga is nőt akarna ide lehozni, aki ki tudja hogy miként viselkedne, meg te is meg akarnád dugni akkor azt a nőt is, és az meg a fiamnak nem tetszene, veszekedés lenne, s végül valószínűleg megölnéd a fiamat, mert erősebb vagy nála! Szóval őt azért nem hoztam. Van ezen kívül egy kisebbik fiam is, de őt meg ha akartam volna sem hozhattam volna, mert ő már valószínűleg úgyis csak volt, nem találtam, eltűnt a zavargások során.

—Miféle zavargások során?

—Hát tudod amikor a négyes szint lakói felmentek a többi szintekre, akkor ott mindenféle bajok történtek! Mert hát annyi sok ember ugyan hol legyen elhelyezve, hol aludjon, nem volt nekik sem hely, sem élelem! Alig indultak meg azok felfelé, máris kitört a verekedés! Mert azok helyet akartak maguknak, de a fentiek, a régi lakók nem hagyták ezt, meg is értem hogy nem tetszett ez nekik! Rengetegen meghaltak, főként a gyengébbek közül, s most úgy van, hogy a lakosok egy része a régiek közül való, a másik része új jövevény, aki megölte valamelyik régi lakót! Akkora volt a zűrzavar, hogy olyan iszonyúságok is történtek, hogy még kisgyerekeket is megöltek, meg terhes anyákat is! Mindenesetre most egy darabig van csemegéje a fentieknek is. Habár természetesen nem jutott a csemegéből mindenkinek, és amiatt is verekedtek sokat, mert akinek jutott a csemegéből, attól sokan el akarták venni azok közül, akiknek nem jutott! És olyan is történt, hogy minden ok nélkül agyonverték olyanokat aki megsebesültek a verekedésekben, egyszerűen mert ezeket könnyen meg lehetett ölni! Na de mostanra már nagyjából rendeződtek az

állapotok odafent. Mindenesetre a lányaim boldogan velem jöttek, mert itt sokkal biztonságosabb, meg aztán nekik csemege sem jutott. Tizenkét és tizennégy évesek! Nagyon tetszik nekik idelent, és már dugig lakták magukat husikával is! Őt - mutatott a nagyobbikra - szólítsd úgy, hogy Édeske, ez illik hozzá, mert az én lányom, ő a kisebbik pedig, amikor megtudta hogy van idelent olyan lány hogy Fényecske, ő azt mondta, hogy legyen a neve Pici Fény! Mit szólsz hozzá?! - és Kisédes aggódva figyelte Tukán reakcióját. Nagyon szerette volna ha a férfi befogadja a lányait is, de tudta, hogy nem sokat tehet ha Tukán megmakacsolja magát. Végülis Tukán *valóban* erősebb, mint a két leány!

De Tukán csak sóhajtott egyet, s így szólt:

—Meg kell ígérnetek, hogy többé soha el nem mentek e szintről az engedélyem nélkül!

A nők ezt gyorsan megígérték. Erre Tukán így szólt:

—Na, akkor legalább annyi hasznom legyen a dologból, hogy több nőm van! Gyere előbb te, Pici Fény, ilyen fiatallal mint te még nem voltam!

Hát most lett, és jó volt neki, bár Tukán meg kellett állapítsa, hogy egyáltalán nem olyan különlegesség a fiatallal dugás mint gondolta volna, ez sem nagyon másabb, mint idősebb nővel csinálni.

Nemsokára kiderült azonban, hogy Kisédes lányainak lejövetele nemcsak annyit változtatott életmódjukon, hogy Tukánnak most már három helyett öt nője lett, s kissé gyorsabban fogy a husi a fagyasztóból. Mert bár azt megígérték a lányok hogy nem hagyják el ezt a szintet, de arról szó sem volt, hogy ezt be ne kóborolják, s mert e szint is mint minden emelet, sok-sok kilométer sugarú kör volt, így mászkálhattak itt jobbra-balra bőven, nyugodtan! Na és hát e lányok, talán mert kisebbek voltak, mozgékonyabbak is voltak, nagyon tetszett nekik hogy nincsenek beszorítva mindössze tizenhat négyzetméterre, s bizony igen bosszantotta Tukánt, hogy gyakorta amikor mondjuk Pici Fénnyel vagy Édeskével akarna épp dugni, ezt nem teheti meg, nem mintha a lányok bármikor is tiltakoztak volna a közeledése ellen, csak épp általában fogalma sem volt róla Tukánnak, hogy merre vannak! Gyakran amint ettek valamit, máris elkóboroltak, aztán csak a következő étkezésre tértek vissza!

Ennek oka főként az volt, hogy Pici Fény igen hamar felfedezte, hogy azért e szint nem egészen olyan, mint a fentebbi szintek. Majdnem, de nem egészen!

Egyik nap lelkendezve futott haza, s már messziről kiabálta:

—Gyertek gyorsan! Gyorsan! Jöjjetek velem! Mutatni akarok valamit! Valami csodálatosat!

Nosza, felpattantak mind, s mind az öten aziránt érdeklődtek, mit talált Pici Fény.

—Nem tudom! De meg akarom mutatni! Jöjjetek és nézzétek meg!

Sokáig kellett menniük, azaz, inkább futniuk, mert izgatottságában Pici Fény olyan sebesen szedte a lábait, sőt, szinte ugrált és szökölt, hogy alig bírták követni. Aztán végre betértek egy mellékfolyosóra, ami még mindig eléggé széles volt, azon is végigugrabugráltak, majd az bekarodott egy óriási terembe, ők hatan beléptek oda...

S azon nyomban megtorpantak az eléjük táruló látványtól!

Ez nagyon nagy terem volt, ilyen nagy teremmel még nem találkoztak. De azért nem a terem nagysága döbbsentette meg leginkább őket, hanem az, hogy ennek közepén volt egy nagy medence, és ez csurig volt vízzel! Sőt, távolabb még volt néhány más medence is, kisebbek mint emez a nagy, és sekélyebbek is annál. De még ezek nagysága is elképesztette őket, mert eddig olyasmit sem láttak. A vizet ők eddig csak a zuhanyozóból és vízcsapokból ismerték, meg esetleg biliben hozva.

Habozva, félénken óvakodtak az úszómedence partjára, s először csak a csuklójukat, sőt, csak ujjait végéig mártogatták meg a vízben. De nagyon kellemes volt a hőfoka, sőt, Édeske nemsokára felfedezte, hogy az egyik távolabbi, egészen sekély medence vize lényegesen melegebb, s ez még sokkal jobban tetszett nekik! Nemsokára elheveredtek benne mindannyian. És remekül érezték magukat! Sőt, itt még sokkal világosabb volt, több lámpa volt ugyanis a mennyezeten, és erősebb fényt is adtak. A vízfelszín is verte vissza a fénysugarakat... Fényecske rögtön mondta, hogy ő nem hiszi hogy gyakran elmenne innen és hosszabb időre, ő bizony ezentúl ha csak teheti, itt tartózkodik majd! Nagyfény pedig felvetette az ötletet, hogy talán jó lenne állandóan

ideköltözni, de azután elvetették ezt az ötletet, mert itt nem volt hűtőkamra a közelben, s ha lett is volna, az összes csemegét át kellett volna szállítani ide, ami iszonyatos munka! Annak viszont nem látták akadályát, hogy mindig hozzanak ide annyi húst, ami egy napra elég, azalatt nem romlik az meg, sőt, épp csak kiolvad fogyasztható állagúvá. Ez nagyjából egy órás gyaloglást jelent a hűtőkamrától idáig és vissza, de ez kibírható.

Csontok akadtak azért itt a nagy víz mellett is, sőt, néhány még a víz alján a fenéken is, ezekből a hozzáférhetőket azért összeszedték, s bedobták a komposztálóba, csak néhányval nem foglalkoztak, amik a legmélyebb víz alján feküdtek, ezekért nem mert egyikőjük sem lebukni, ami nem is volt épp túlzott óvatosság, ugyanis nemcsak nem tudott egyikük sem úszni, de még csak halovány fogalmuk sem volt róla, hogy mi is az úzás.

Édeskének és Pici Fénynek is nagyon tetszett az uszoda, de annyira azért nem feledkeztek bele mint Fényecske. Sőt, ezután kezdtek csak el igazán kóborolni mindenfelé, mert remélték hogy rálelnek valami még sokkal kellemetesebbre. Egyelőre azonban ez nem sikerült nekik, bár néhány napos elkóborlás után rájöttek hogy e szinten nem is ez az egyetlen uszoda, azaz „nagy víz”, ahogy ők nevezték, mert van belőle még legalább hat másik, de lehet hogy még sokkal több is, csak azokat még nem fedezték fel, mert olyan távol vannak. És vannak olyan termek amik más szinteken nincsenek, bár ebben tulajdonképpen nem lehettek biztosak, mert természetesen egyikük sem járta be soha egyik szintet sem a maga teljességében. Némelyik teremben mindenféle fura tárgyra leltek, egy nap például Édeske úgy állított haza, hogy egy szigetelt nyelű baltát cipelt magával, aminek éle ugyan kissé rozsdás volt már, de mégis jó volt arra amit kitalált Édeske: hogy a fagyott húsból ezentúl ezzel csapkodjanak le maguknak annyit, amennyit akarnak! És valóban, ez a csontot is elvágta, ami nagyszerű volt azért, mert így abból is ki lehetett szopogatni-nyalogatni a finom velőt! S így a koponyát sem Tukán vascsövével kellett szétverni, hogy az agyvelőhöz jussanak, így a velő ugyanis nem fröcsköl szét ezernyi irányba!

Tukán igen megörvendett e felfedezésnek, s máris nem bánta annyira hogy a gyereklányok annyit mászkálnak, s mindig épp akkor nincsenek a közelben, amikor neki sürgős, halaszthatatlan dugnivalója akad! El is szedte tőlük a baltát, s Édeske nem szívesen ugyan, de átadta neki, engedett az erőszaknak, de néhány nappal később nevetve állított be, s még három másik baltát is hozott! S amikor Tukán kérdezte hogy honnét valóak ezek, akkor megmutatta, hogy nem nehéz ezekre rálelni, akad ilyen az ő folyosójukon is biztos, mert figyelje csak meg Tukán, minden folyosó falán magasan a fejük felett van egy kis ajtóféleség, aminek szélén egy kis fényes kallantyú van, ha ezt elfordítja és maga felé húzza, akkor az kinyílik, s odabent egy piros henger van, jó nehéz, ami semmire nem jó, van benne egy nagy tömlő is összetekerve, és mellette lóg a balta! És ilyen fali rekeszekből akad úgy néhány száz méterenként egy minden folyosón, tehát rengetegsok baltájuk lehet, ha ezt akarják! Épp csak nehéz hozzájutni, mert a kallantyút csak úgy érik el, ha egyikük négykézlábra áll, a másik pedig a hátára!

Most már nem volt nehéz, és hamar lett saját baltája mindegyiküknek. Semmire nem használták, az étkezéseket kivéve, mégis állandóan maguknál tartották, Tukán legalábbis le nem mondott volna a magáéról, annyira tetszett neki. S eszébe jutott, hogy ezentúl ha majd valamikor elmegy csemegéért, ezt viszi magával a cső helyett, ez kisebb, de mert élesebb, ezért veszélyesebb!

Nagyon hamar kitalálták, hogy leghelyesebb ha a fagyott húsból a baltával apró kis kockákat darabolnak, így hamarabb is olvad ki, s miután kiolvadt, könnyebb megrágni! De e felfedezést mihamar háttérbe szorította Kisédes felfedezése, aki, miután lányai felfedezték a balták rejtékhelyét, ezután maga is ide-oda mászkált, kutatózott, hátha rájön ő is valamire, és az egyik teremben fel is fedezett maga is egy csomó kallantyút! Ezeket elkezdte nyitogatni, s talált is mögöttük mindenféle faliszekrényeket. Ezek némelyike üres volt, másokban azonban talált még sosem használt fazekakat, amiket ő simán bilinek tartott, talált kanalakat is, ezekről fogalma sem volt hogy mire valóak, talált ellenben késeket és villákat is! A villák tetszetek neki, jópofának tartotta hogy lehet velük szurkálni, de ezeket sem tudta használni; ami viszont a késeket illeti, mihamar rájöttek, hogy ezekkel meg a már kiolvadt húst lehet könnyen szeletelni! Így még sokkal kényelmesebb enni, mintha mindent a fogukkal kell szétrágicsálniuk, továbbá így könnyen hozzáfér-

hetnek a hulla finom belsőségeihez, azelőtt, hogy előbb átrágnák magukat a külső részekén, például a bőrön!

Tukánék tehát nagyon jól éltek, s úgy tűnt semmire sincs gondjuk, s nincs más dolguk mint hogy jól érezzék magukat. Ám ekkor kiderült hogy van köztük valaki, akinek nem elég az a rengeteg jó, amiben részesedik, s még többet akar!

Egyik alkalommal ugyanis alig hogy felébredt, Tukán elszánt arccal állt fel, és szembefordult nőivel.

—Elmegyek, járok egyet. Lehet hogy sokáig nem jövök vissza.

Ez még nem lett volna váratlan bejelentés, nőit inkább az döbbentette meg, hogy Tukán nyílegyenesen a legközelebbi lift felé indul.

—Hová mész? - kérdezte tőle csodálkozva Fényecske.

—Le. Megnézem, azaz, inkább kitapogatom, hogy mi van a 00 szinten!

—Ne örülj meg, minek mész te oda a Pokolba, amikor itt is olyan remekül élünk, hogy olyat még soha képzelni sem mertem! - pattant elé azonnal Nagyfény.

—Engedj már, azért megyek, mert tudni akarom, mi van ott!

—Hát mi lenne, csontvázak, sötétség, más semmi!

—Nono! Ide is érdemes volt lejönnünk, mert itt találtuk meg a nagy vizet, meg ezt az izét is - csapott a baltájára - meg még sok más hasznos akármit is! Ki tudja hogy ott mit lelek!

—Semmit, mert nem látsz semmit, és világosságot sem csinálhatsz, azt mondta neked Isten!

—Komputer.

—Isten vagy komputer, nekem mindegy, de ha azt mondta, biztos úgy is van!

—Remek, akkor hamar visszajövök, mert látom hogy semmit sem látok! Tehát eredj az utamból, tudni akarom hogy mi van alattunk! - mondta Tukán, azzal máris indult a lift felé.

3. fejezet: A titkok szigete

Pucsakaci nem okozott csalódást a nézőknek, de a szereplőknek sem! Hajnali fél négykor keltette őket, s úgy, hogy hirtelen velőt rázó szirénázás harsant, s egy hangszóró azt üvöltötte, hogy „Vészhelyzet! Süllyed a hajó!”

Mindenki kirohant a fedélzetre, bár sejtették hogy ez csak a játék része. Természetesen egy kis esélye volt annak hogy mégsem...

Amikor kiértek, a pirkadat fényében már előttük állt Pucsakaci személyesen, s közölte, hogy most azonnal vissza kell szaladniuk a kabinba, s mindenki magával hozhat egyetlen bőröndöt, s ami még a ruháiba fér! Akinek van hátizsákja, azt is hozhatja! Van pontosan három percük, aki azután nem lesz itt - és Pucsakaci stopperórát húzott elő a zsebéből - az kiesett a játékból!

Természetesen mind odaértek három percen belül. Igaz, némelyikük eléggé szedett-vedett ruhában. *Ennyire* korai kelésre nem sokan számítottak. Jondon, Enkülé és Konsztrúdzsa azonban tisztességesen fel voltak öltözve, nekik volt annyi eszük hogy ruhában aludjanak! Különben is feltételezték bármiféle „aljasságot” Pucsakaci részéről.

Különösen Konsztrúdzsa volt nagyon gyanakvó Pucsakacival szemben. Neki eléggé jók voltak a kapcsolatai filmes berkekkel, és sok mindent hallott a műsorvezetőről. Pláne azután, hogy Pucsakaci felkérte a játékban való részvételre. Nem kétlette ugyanis hogy Pucsakaci alaposan leinformálta őt, de ő is utánaérdeklődött Pucsakacinak! Voltak kapcsolatai. Nem is egy valahai tanítványa volt különböző médiacézároknak felesége. De volt ismerőse - tanítványa - a rendőrségnél, sőt még a titkosszolgálatnál is. És tudta például, hogy Pucsakaci mindenre képes a bevételei növelésének emelésére. Ahhoz meg sok reklám kell. De reklámmegbízások csak akkor özönlenek hozzá, ha kellően érdekes lesz a műsora! Na és hát mindenki úgy tudta, hogy Pucsakaci roppantul gazdag, mert hisz olyan különleges Kukkolókat csinált már két alkalommal is! Hogy is ne dúskálna reklámmegbízásokban!

Igenám, de Konsztrúdzsa tudta hogy ez korántsem igaz! Mert az igaz hogy Pucsakaci Kukkolói nagyon izgalmasak voltak, csak hogy mindkettő jócskán előbb ért véget, hogysem azt Pucsakaci eredetileg tervezte! Különösen a második, ami nem tartott még egyetlen hétig sem! Na és hát Pucsakaci természetesen felvette a reklámok sugárzásáért a díjakat, de egyik alkalommal sem tudta a vállalását teljesíteni, mert a Kukkolói rendkívüli véggel, rendkívül gyorsan végetérték! És hát a hirdetőik sem hülyék: azonnal visszakövetelték Pucsakacitól a pénzeket. Természetesen nem az egészet kapták vissza, mert néhány reklámjuk lement, de a pénzük többségét visszakapták, ráadásul kamattal terhelve, mert a bíróság megítélte azt is, Pucsakacinak tehát e Kukkolókból alig-alig lett egy kicsike kis haszna! Sőt, a második Kukkoló egyenesen veszteséget termelt neki! Mert hiszen igen drága volt ám az is, hogy úrkompokkal vigye fel az úrvárosba a szereplőket, a műsor hozzávalóit...

Továbbá Pucsakacinak más problémái is voltak. Mert a VTV műsorait az egész bolygón lehetett venni, s ez nagyon jól hangzott, csak hogy ezt azon az áron érte el, hogy a műsorait a csiszíkok közvetítik! Na de hát a csiszíkok ízlése rendkívül finnyás! Eleve megtiltották Pucsakacinak nemcsak a dohányreklámot, ami nem volt nagy gond mert a Bargan bolygón elenyésző volt a dohányosok száma, nem érte el a lakosság egymilliomod részét sem, de az alkoholreklámot is megtiltották, holott abból volt a legtöbb bevétel! Ebbe Pucsakaci beleegyezett. Kiderült azonban, hogy még ezen az áron is nehéz a csiszíkkal megegyezésre jutni! Alig volt olyan tévéműsor, ami csiszíki ízlés szerint elfogadható lett volna, s ugyanakkor tetszett Bargan többi lakójának, vagyis amivel kapcsolatban megbízást adtak volna Pucsakacinak a reklámot akarók, hogy szúrja be a műsor közepébe, vagy az elé-mögé a reklámot! A csiszíkok például minden durvább sportot letiltottak, a túl durva szövegű együtteseket is, az olyan filmeket amikben a nőkkel durván bántanak... Pucsakaci erre elkezdett sok-sok mesét sugározni, remélvén hogy erre a gyerekhalmazat, játékokat, csemegéket gyártó cégektől kap reklámmegbízást. Kapott is egypárat, bár a csiszíkok azonnal szóltak, hogy hohó, Pucsakaci ne merészelve játékgyerekeket reklámozni! Továbbá az olyan rajzfilmeket sem engedik, ahol állandóan csak verekednek és lövöldöznek a rajzfigurák,

még akkor sem ha nem emberi alakúak hanem mondjuk kisegerek és macskák! De még ez sem volt minden, mert egyszer Pucsakaci igen komoly feddést kapott magától a csiszi takitól, hogy mit képzelsz, milyen mesét adsz a gyerekeknek esti meseként?! Kiderült hogy lement egy olyan mese is, miszerint az ifjú feleségnek házasság előtt a férj megígéri, hogy sosem fogja megverni. De ezen ígérettel visszaélve a feleség semmit nem csinált otthon, még csak nem is takarított. Erre a férj azt mondta, hogy jó, de akkor megparancsolja a neje helyett a macskának, hogy az takarítson. A macska természetesen mit sem csinált, erre amikor másnap este a férj megjött a munkából, felkötözte a macskát a felesége hátára, s elverte az állatot ostorral. S az ostor természetesen érte a feleségét is, ha nem is teljesen csak a széle, továbbá a macska amíg verték, alaposan össze is karmolta a nő hátát! S amikor ezt már másodszor is megtette, azután a feleség mégis összetakarított. Igaz, először hazaszaladt a szüleihez, de azok is a férjének adtak igazat...

A csiszik e mesefilmen roppantmód felháborodtak, és Pucsakaci hiába mentegetőzött hogy ő nem tudott erről, a gyermekosztály bűne az egész, és azonnal kirúgta annak vezetőjét – a csiszik büntetésből egy teljes hétig nem sugározták Pucsakaci egyetlen adását sem! Ez iszonyú veszteség volt Pucsakacinak! A csiszik azt mondták, nem az ő dolguk, hanem Pucsakacié, hogy ügyeljen a műsoraira! És ez a mese az egyik legdisznóbb amit valaha is hallottak barbároktól, mert először is: a férj megszegte az ígéretét, mert igenis verte a nőt, mert az ostor érte a nő hátát is! Továbbá, ez, a macskakarmolások miatt, sokkal rosszabb is mint a verés! Egyáltalán, ez nem egy sima verés amit a barbárok néha kiosztanak az asszonyaiknak, hanem hosszú időn át folytatott folyamatos kínzás! Plusz állatkínzás is, mert a teljesen ártatlan macskát is veri a férfi, márpedig Pucsakaci tudhatná, hogy ők a csiszik nagy természetvédők, és különösképp épp a macskaféléket kedvelik! Mindemellett a mese a nő szüleit is érzéketlen tuskóknak festi le, akik mit sem törődnek lányuknak nemhogy a jólétével, de még egészségével sem, és nem neki adnak igazat, de annak a szadista vadállatnak aki a férje! És bár a csiszik elismerik, hogy akadhatnak ilyen apák, de e mese szerint az ifjú feleség anyja is így vélekedik, tehát a mese a nőket is rossz színben tünteti fel! Utóbbiakat amiatt is, mert állítólag a feleség nem dolgozott, s bár a csiszik elismerik, hogy éppenséggel akadhatnak lusta nők, de Pucsakacinak nem az a dolga hogy az ilyen női mentalitást mutassa be, hanem a csiszi eszmék és a nők úgy általában való népszerűsítése! De még ha valóban ilyen lusta is a feleség, akkor is csak ahhoz lett volna joga a férjnek csiszi erkölcsi elvek szerint, hogy hazazavarja a szüleihez és elváljon tőle, többre nem! Egyáltalán, a mese azt sugallja hogy az okos férfiek meg kell neveljék a lusta feleségüket, holott ők a csiszik úgy vélik, a férfiek, általában a férfiak, csak ne nevelgessenek semmit és senkit, különösen ne a nőket, mert nevelésre inkább a férfiaknak van szükségük!

De ez még mindig nem volt elég a sok bajból. Mert Pucsakaci aztán sikeresen felhajtott egy nagy reklámmegbízást, aholis különböző fogkrémeket és fogkeféket kellett népszerűsítenie. Úgy vélte, ez már csak nem lesz baj! Fogat még a csiszik is mosnak! Legalábbis néha. Mert fogait többnyire rágófával tisztítják. De nem mindig.

Mégis, alig ment le az első reklámblokk, máris távkonferenciára invitálta őt Lidzsi taki, és megint letolta. Most az volt a baj, hogy e reklám úgy szólt, hogy a strandon egy nőtől megkérdi egy talpig fogorvosi ruhába öltözött férfi, hogy tudja-e, mitől lesz szép és egészséges a foga! A nő mondja hogy persze, a fogmosástól! Erre a férfi, nagyon tekintélyesen kinéző valaki, komoran megkérdi, hogy de azt tudja-e, hogy nem minden fogkefe és fogkrém hatékony! Szegény nő erre megijed, elszörnyülködő arcot vág, mire a férfi megnyugtatóan hogy ne aggódjon, ő elhozta neki a megoldást, és előhúzza a zsebéből azt a fogkrémet és fogkefét, amit az a társaság fejlesztett ki ami a reklámmegbízást adta, s ami garantáltan csudajó, mert ilyen meg olyan tesztvizsgálatokon megállta a helyét!

Ezzel a csisziknek az volt a bajuk, hogy a nőt benne ostobának tüntették fel, akinek az okos, mindentudó férfi kell hogy elhozza a megoldást élete nagy bajára! Lidzsi taki azt mondta, a reklám mehet, de csak akkor, ha megfordítják: egy tekintélyes fogorvosnő magyarázza meg egy ostoba férfinak, hogy miért épp az a márka az igazán jó!

—Egyáltalán - folytatta Lidzsi, a főcsiszi - nekünk csisziknek még akkor sem tetszenek a reklámaid Pucsakaci, ha úgy külön-külön nem lehet kifogást emelni ellenük! A reklámaidból ugyanis

az derül ki, hogy a nők úgy általában véve csak azon tulajdonságokkal rendelkeznek, hogy véreznek, tampont és intimbetétet használnak, fogat mosnak, illegetik magukat szép ruhákban és ékszerekben, és legnagyobb gondjuk hogy a mosott ruhanemű a fehérnél is fehérebb legyen, s hogy ne két, de egyetlen csepp mosószerkoncentrátummal mossák el az edényeket! Tehát ha külön-külön még nincs is baj a reklámokkal, de összességükben negatív módon befolyásolják a nézőkben a nőkről kialakult ösztársadalmi képet! Felszólítalak Pucsakaci, hogy tegyél be olyan reklámokat is, amik a nők előnyös tulajdonságait mutatják be: okosságukat, szelídségüket, empátikus érzéküket, és így tovább!

Bajban volt ám Pucsakaci! Nem is csodálhatjuk, hogy örömmel fogadott egy olyan reklámot, ahol ismét egy mosogatószerrel volt szó, pontosabban folyékony súrolószerrel, de a gyártó cég olyan filmet csináltatott, szándékosan humorosra véve a figurát, aholis egy vékony dongájú, nyápic férfi nézi a meccset a tévében, erre csengetnek, ő ijedten felugrik, kikapcsolja a tévét, odaugrik a kukucskálóhoz, látja hogy a neje az, erre bedob minden koszos edényt a mosogatóba, ráengedi a melegvizet, belespriccel egy kicsit a csodaszerből, majd ajtót nyit, a felesége bejön, szigorúan körülnéz, meghallja hogy folyik a konyhában a víz...

—Elnézést szívem, elfeledtem elzárni a csapot, úgy igyekeztem ajtót nyitni neked! - rebeget a férfi. A nő elzárja a csapot, s alatta íme minden edény vakítóan tiszta!

Ez sem tetszett a csiszíknek.

—Ez a reklám kifejezetten tilos - dörögte Lidzsi - mert olyan benyomás alakul ki a nézőkben, hogy e családban nőuralom van, s a nőuralomban élő férfi fél a feleségétől, és el van nyomva! Hogyan merészség ilyenmit leadni, Pucsakaci?! Továbbá, e reklám nyilvánvalóan hazug is, mert hiszen világos, hogy lehetetlen a filmbeli jelenet, ahol minden szennyeződés lejön az összes edényről, holott hozzá sem értek, tehát nem történt mechanikus behatás! És egy ember nem képes olyan gyorsan mozogni sem, ahogy a filmbeli férfi ugrabugrált! Arról már nem is beszélve, hogy a férfi hazudott is a reklámban, mert szó nincs róla hogy elfeledte volna elzárni a csapot, amikor szándékosan nyitotta ki! E reklám le van tiltva, érted?!

Persze hogy értette! Nagyon óvatosan bánt ezután a reklámokkal! És égi mannaként üdvözölte amikor egy teljesen ismeretlen, nevenincs együttes felajánlotta, hogy sok pénzt fizet neki, ha a dalait néhányszor közvetíti Pucsakaci, hogy ezzel reklámot csináljon nekik. És ez ráadásul nem is valami olyan együttes volt ami szegekkel kivert bőrdzsekiben és magukra halálfejet pingálva mutatkoznak!

De hiába. Az első két nap még nem volt semmi baj, de aztán mégis jelentkezett nála ismét Lidzsi taki.

—Pucsakaci, hát sosem tanulsz?! Milyen nótákat sugárizol te a mi adónkon?!

—Milyeneket?! - kérdezte Pucsakaci halálra sápadva.

—Hát ez az új együttes, tudod... mondd, te nem szoktad meghallgatni a dalaikat mielőtt adásba küldöd?! Egy egész sereg számuk van, ami csiszi ízlés szerint elfogadhatatlan! Nem a dallamuk, az nem számít, sőt, némelyik egészen kellemes! De a szövegük! Ó Pucsakaci, azt hittem a velünk való kapcsolat során már civilizálódttál valamennyire!

—Melyik az elfogadhatatlan?!

—Hát csak úgy tízből kilenc! Ott van például az, aminek valami olyasmi a szövege, hogy „Egy jó asszony mindent megbocsát, mindig megbocsát nekem”, és így tovább! Lehet persze hogy nem idézem tökéletesen pontosan!

—De Lidzsi, nem értelek, hiszen a megbocsátás a csiszi elvek szerint is nemes elv, vagy tévednék?!

—Nem. Csakhogy mindennek vannak határai! Továbbá, nem szeretjük a nemi diszkriminációt, pláne nem a nők kárára!

—Még mindig nem értelek, de hidd el, eszem ágában sem volt semmi rosszat elkövetnem ellenedek szándékosan!

—Ezt elhiszem és ez a szerencséd! Tudom, hogy csak egy agyatlan barbár vagy! Na figyelj ide te szerencsétlen, elmagyarázom neked! Az említett dalban *nem* az szerepel, hogy „van egy asszony, aki most megbocsátott nekem”, mert ha úgy szólna, nem volna vele semmi baj! A dal szerint

azonban mindent és mindig megbocsát a nő a férfinak, ami egyrészt abszolút nonszensz, mert bár valóban akadnak nők akik annyira hülyék hogy elképesztő mennyiségű szenvedést is megbocsátanak a férjüknek, ezt tapasztaltuk, de azért mindenkinél akad egy határ! De te olyasmit adtál le, hogy „mindent”, és „mindig”!

—De ezt nem kell szó szerint érteni!

—Márpedig mi csiszik hajlamosak vagyunk mindent szó szerint érteni, ami fölöttébb javallott és előnyös álláspont, tekintve hogy a beszéd arra van, hogy egyértelműen közöljük vele gondolatainkat! Na de ez még semmi, mert ez még hagyján is volna. Fintorogva ugyan, de ezt még lenyeltük volna, mert ez mégsem igazi csiszí adó, csak egy barbár, még ha csiszí szolgálatban is, tudjuk tehát, hogy engedményeket kell tennünk a jó ízlés terén is! Csakhogy te ezt az imént említett bődületes baromságot megspékelted azzal a minősítő jelzővel, hogy „jó”! Tehát azt mondja a dalszöveg, hogy egy *jó* asszony ilyen! Tehát a dalod azt sugallja a hallgatóinak, úgy a nőknek mint a férfiaknak, hogy az asszony, vagyis a feleség csak akkor jó, ha így viselkedik, tehát amely nő nem nyel le zokszó nélkül mindent a bunkó férjének, nem bocsát meg *mindent* és *mindig*, az már nem is *jó*! Márpedig ezellen határozottan tiltakozom az egész csiszíség nevében, mert annyit már igazán tudhatsz te is rólunk, hogy mi cseppet sem meghunyászkodásra és érdekeik feladására óhajtjuk nevelni a nőket, hanem épp ellenkezőleg, alkotó önérvényesítésre, öntudatosságra, büszkeségre, be nem hódolásra, érdekeik és értékeik tudatosítására! Kreativitásra! Ha kell hát merész lázadásra! Ami azt illeti, a fenti dal sugallmazását még akkor is enyhe túlzásnak éreznénk, ha fordítva hangzana a szövege, valahogy így: „egy jó férj, az mindent megbocsát, mindig megbocsát nekem”, stb.! Tudniillik bár mi csiszik elvárjuk hogy a férfaink engedelmeskedjenek a nőknek, de azért a „minden” és a „mindig”, azok olyan erős általánosító szavak, amikkel nagyon csínján kell bánni! Na de ha így hangzana a dal, akkor azért még nem szóltunk volna. Elkönyveltük volna úgy, hogy a dalszövegíró kissé túllőtt a célon a csiszí elvek népszerűsítésében, és itt valóban nem kell szó szerint érteni a szöveget, csak úgy, hogy „egy jó férj *általában* megbocsát *majdnem* mindent”. Csakhogy te a nőkre vonatkoztatva közlöd ezt a szörnyűséget, a nőkre, akik úgymint sokkal nyuszigabbak és meghunyászkodóbbak mint a férfiak! Hát van neked józan eszed?! Hogy mersz olyasmit adásba adni, miszerint az a nő aki úgy viselkedik ahogy az nekünk csiszíknak tetszik, hogy tehát igenis nem bocsát meg mindent, pláne nem mindig, az már nem is jó?! Hiszen ha nem jó, akkor rossz! S mert mi csiszik igenis nem vagyunk olyanok mint e dal szerint kéne lennünk, ezért már tehát mi csiszik rosszak vagyunk a szemedben?! A csiszí adón leadsz olyasmit, hogy mi csiszik rosszak vagyunk?! Hát nyúlj már magadhoz hogy barbárul szóljak, mielőtt ilyesmit elkövetsz, Pucsakaci, hogy felébredj kissé szellemileg! Ennyi eszed neked is lehetne!

—Félreértesz Lidzsi, nem tartalak én rossznak benneteket, ezt nem én írtam, és különben is, hiszen ez csak egy szerelmes nótácska, mondhatnám lírai...

—Az hogy szerelmes, még nem teszi a szememben ezt az egészet megbocsáthatóvá, pláne mert hisz tudod hogy a szerelmet mi éppenséggel nem sokra becsüljük, enyhénszólva, merthogy enyhébb elmebajnak tartjuk, bár néha nem is olyan enyhe! Például ha a nő a szerelmes kábulata miatt valóban odáig süllyed önértékelésben hogy valóban mindent megbocsát, még ha nem is mindig de amíg a szerelme tart, nos az már súlyos hiba, és okvetlenül sürgős és intenzív terápiára szorul! De meg hát nincs is igazad, mert ez nem is szerelmes dal! A dal szerint ugyanis a férfi sokáig kimaradt az este mert jó volt a társaság. S ezt nem is csak egy alkalommal követte el hanem rendszeresen, permanensen, ami legalábbis azt valószínűsíti a szememben, hogy ő nem a nejébe, de a társaságba szerelmes! Kíváncsi lennék, milyen lenne a barbárok közt egy olyan dal fogadtatása, ami pontosan ugyanez lenne, épp csak a nemi szerepek felcserélődnének benne: a nő énekelné hogy „jó volt a társaság, későn jött haza”, és hogy „hány éve így megy ez”, vagyis rendszeresen kimarad, de „egy jó férj, az mindent megbocsát, mindig megbocsát nekem, most is megbocsát nekem”, és így tovább! Előre megjósolom, hogy nem sok barbárnak tetszene, és az lenne a vélemény, hogy az ilyen nő, az egy mocskos kurva, a csiszik közt a helye, a férj pedig aki ennyire jó, aki ezt megbocsátja a feleségének, még ha csak egyszer is, pláne ha mindig de legalábbis éveken át, az egy szerencsétlen hülye papucsférj, sőt, nem is papucs de valóságos

csizma, egy pipogya, nyámnyila fickó, aki elmeorvosintézeti kezelésre szorul, és tulajdonképpen nem is igazi férfi! Na, kezdted már érteni Pucsakaci, hogy mi a bajunk ezzel a számmal és a hasonlókcal?!

—De hát a szerelem lényege épp ez, hogy a másiknak mindent...

Lidzsi közbevágott.

—Akkor tessék, mutassák meg a dalszövegíróitok a szerelem árnyoldalát!

—Az senkinek sem tetszene!

—Ugyan már, kedvelik az emberek a humoros dalokat is! És ne mondd hogy rossz vagyok: készültem is előre a veled való beszélgetésre, írtam egy kis versikét, épp ebben a témában! Figyeld csak! - és Lidzsi ezt szavalta:

Van nekem egy feleségem,
Olyan hülye, nem is értem,
Miként élhet egy ilyen nő,
A feje soha be nem nő!

Bármit teszek: megbocsátja,
Kimaradok: nem is bánja!
Szememre soha nem hányja,
Úgy lehet tán nem is látja!

Mindent megbocsát ő nekem,
Félig is agyonverhetem.
Ha megcsalom, az sem számít,
Megtehetnék vele bármit!

Agyára ment a szerelem,
Én őt viszont nem szeretem!
Bolondot én nem szeretek,
Legfeljebb néha úgy teszek!

—Ez a szöveg - szólt a szavalás után a taki - megmutatja a hallgatóinak, hogy milyen előnytelen érzelem is a szerelem, főleg a nők számára, s hogy az ilyen nőket csak kihasználják, de nem szeretik a lelkiismeretlen férjek, általában a férfiak! Ezt add le a régi szöveg helyett!

—De hát ennek a szótagszáma, ríme és ritmusa nem illeszkedik a dallamhoz!

—Akkor költsön a zeneszerző egy másik dallamot ehhez a szöveghez! - vetette oda Lidzsi taki, a főcsiszí, azzal bontotta a vonalat.

Roppant nehéz volt tehát Pucsakacinak együttműködni a csiszíkkal, egyszerűen mert annyira kevés pont volt a csiszík és a barbárok életében, ami közös lett volna, ami mindegyiküknek elfogadható! Ráadásul nem is elég hogy az közös pont legyen, de a barbárok számára érdekes is kellett volna legyen, mert akkor kap reklámokat Pucsakaci... De nem kapott! Alig kapott reklámmegebízásokat, s amiket kapott, azokból is csak keveseket mert sugározni. Tehát cseppet sem volt olyan gazdag megközelítően sem, mint azt hitték róla! Konsztrúdzsa nem is csodálta, hogy e mostani Kukkoló nem a világűrben játszódik, hanem e szigeten. Így legalább az úrkompos szállítgatás költségét megspórolja Pucsakaci.

És nyilvánvaló hogy minden eszközzel érdekességre törekszik. Konsztrúdzsa előre számított tehát a kora hajnali kelésre.

Amint a szereplők előállottak, Pucsakaci beparancsolta őket a helikopterekbe, s máris repültek a sziget felé. Természetesen nem Pucsakaci vezette a helikoptereket, egyiket sem, ő maradt a hajón. És ott is azonmód egy olyan kabinba ment, ahol szemmel tudta kísérni mindazt, amit a szereplők homlokkamerái közvetítenek neki.

Minden baj nélkül megérkeztek a szigetre. Ráadásul a helikopterek egyenesen a mintegy háromszáz méter magas csúcsra, a legmagasabb pontra szállították őket, azért, hogy itt szemügyre vehessék a nagy bálványoszlopot, s még inkább az alatta elhelyezett piros ládikát, amivel közhették Pucsakacival, ha netán valamelyikük ki akarna lépni a játékból.

Ezután a helikopterek elrepültek. A játékosok magukra maradtak.

Mindenekelőtt valóban megnézegették a nagy bálványt. Jó két embernyi magas volt, és egy emberszerű szörnypofát ábrázolt, nagy vastag ajakkal, szájából kivillanó szemfogakkal, démoni tekintettel, és iszonyú hosszú, köldökig érő, keskeny fülekkel. Megnézegették, de Zsötekű rögtön így szólt:

—Én megyek a tengerpartra! Én tündér vagyok, annak tartom magamat, vagy legrosszabb esetben is tiszteletbeli tündérnek, és semmi közöm semmihez ami erőszakra utal, márpedig ez a bálvány meglehetősen jó szimbolikus ábrázolása a gonoszságnak, erőszaknak, vérengzésnek, ilyesminek! Már a látványa is kellemetlen asszociációkat sugall nekem, s nem akarom hogy rossz álmaim legyenek! - és megfordult hogy valóban lemenjen a tengerpartra.

—Várj Zsötekű, megyek veled! Mi tündérek tartsunk össze! - szólt utána Ruláj, azzal elindultak, le a hegyecskekről.

—Még hogy tündérek! A két hülye! - morogta Düsevi, azzal így szólt a családjához:

—Gyere fiam, s gyere te is kedvesem! Valami menedékfélét mielőbb össze kell mesterkednünk magunknak! - és szavaira hallgatva Duklipa és Rúbal követte őt.

Konsztrúdzsa sem volt tétlen.

—Igazuk van ezeknek - nézett Düsevi után - tehát gyere csak perverz-kém - fordult Böngyérhez - kövess, most én körbejárom a szigetet, vagy legalábbis néhány részét, és keresek egy zugot, ahol majd te megépíted nekem a házikómat!

—Várj, Konsztrúdzsa! - szólt hozzá Enkülé. —Mit szólnál hozzá, ha a közeledbe költöznék? Szerintem sokat segíthetnénk egymásnak, és különben is, odakint a külvilágban, játékon kívül sem vagyunk ellenségek!

—Az biztos nem, mert nem is ismerlek!

—Dehogynem, tudod ki vagyok: Enkülé, a PÉNISZ vezetője sőt alapítója!

—Igen, erre emlékszem.

—Na látod! Te is a nők javáért küzdesz, s a magam módján én is! Megértem ha azt akarod hogy te nyerj, én magam is nyerni akarok, de attól még segíthetünk egymásnak. Például miből sem áll hogy ha valamelyikünknek ég a tüze, akkor a másik ne kezdjen el kínlódni maga is a tűzcsinálással, hanem megsüthesse a zsákmányát ő is annál a tűznél! De még házat is könnyebben építhetünk együtt!

—Amit a tűzről mondtál abban igazad van, de a házat illetően megoldottam magam a problémát, felfogadtam ugyanis szolgának Böngyért.

—Igen, hát már épp kérdezni is akartam, mit akarsz ezzel a perverz fickóval! Az ilyenektől még a védelmemet élvező vagy kereső örömlányok is undorodnak!

—Én magam is, megértelek, csak hogy szolgának attól még nagyon megfelelő! Megegyeztem vele, hogy ő lesz a csicskásom itt a szigeten, mindennel kiszolgál, s ezért cserébe én majd küldök neki csomagokat a dutyiba, amikor majd bevonul oda!

—Hm... úgy véled hogy elég szorgalmas lesz?

—Ha mégsem, majd nem kap csomagot!

—Hát jó, ha nem akarsz közösködni, azt is megértem, és nem is szorulok rád, van nekem is segítöm, ő, Jondon az!

—Nem mondtam hogy ne fogjunk össze. Nemigen szorulok rá ugyan mások segítségére, még Böngyér nélkül is feltalálnám magamat, erősen hiszem, mert én olyan nő vagyok ám, de attól még összefoghatunk, ha másért nem hát azért, hogy ne teljen olyan unalmasan az idő, és tudjunk beszélgetni!

—Jó, bár ami a beszédet illeti, veled még szívesen is beszélgetek, lesz szerintem sok közös témánk, de hogy ez a perverz izé, szóval, vele nemcsak beszélgetni nem akarok, de még a jelenlétét sem szívesen viselem el! Jobb pasast nem találtál segítőnek?!

—Mással nem is próbálkoztam. Tudod ez úgy van Enkülé, hogy eleve őt pécéztem ki magamnak, azért, mert tudtam hogy vele szemben szinte bármit megengedhetek magamnak. Ő ugyanis nagyon rám van szorulva, azaz a csomagjaimra! Eleve sejtettem hogy ővele meg tudok majd egyezni. Mással nem hiszem. Mások túl büszkék, tudod.

—Ugyan, ott van az a két hapsi, akik tündérnek képzelik magukat...

—És lehet hogy azok is.

—Hogyhogy?!

—Nézd, azután ami az előző két Kukkolóban történt, semmire nem merném azt mondani kapásból, hogy lehetetlen! Ott van például Lolita a másodikból, a pornósztár, ki hitte volna hogy épp ő tündér! Ő, aki fel is vállalta a kurva címet! Kifejezetten olyan nő, aki a te szervezetedbe való, Enkülé!

—Nem volt PÉNISZ tag, de meg kell mondjam hogy azért ismertem ám őt, mert nem is egy alkalommal adakozott csak úgy önszántából a szervezetnek!

—Na látod! És ő maga sem hitte magáról hogy tündér. Aztán mégis kiderült hogy az! Hát el tudom képzelni, hogy aki kellően bezsong abba a gondolatba, hogy márpedig ő igenis tündér, nos, lehet hogy idővel valóban azzá válik! Ez a két srác így gondolja. Nem állítom hogy igazuk van, de nagyon óvakodnék azt mondani hogy biztos nincs igazuk! Na de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy nem kétlem, ha megkérem őket alkalmanként hogy segítsenek, megteszik. Az belefér a tündérgondolkodásba. De hogy állandóan a szolgálaim legyenek?! Ugyan mi joga követelnék tőlük ilyesmit?! Kétlem is hogy megtennék. Ráadásul ha valamit cserébe felajánlanék, kettejüket kéne megfizetnem, mert egyedül egyikük sem vállalná, hiszen hogy mindketten tündérek akarnak lenni, vélhetőleg remekül megértik egymást, s állandóan együtt akarnak lenni! Arról meg eleve szó sem lehetne, hogy halat fogjanak nekem, mert ugye egy tündér nem öl, és nem eszik húst! Most is ketten mentek el a tengerpartra – de nem halat fogni! És a te partnereidet is - nézett Jondonra - hiába kérném, úgy gondoltam, mert ő csak kutatgatni akar majd a szigeten! Nem csodálkoznék, ha a bőröndje egy rakás műszerrel lenne tele!

—Épp így van! - nevetett Jondon.

—Csak tudnám hogy mit akarsz vele! - kérdezte Enkülétől Konsztrúdzsa.

—Ugyanazt mint te, hogy segítsen nekem!

—És vállalta? Nem sajnálta az időt erre?

—Nem. - és most Enkülé elmondta Konsztrúdzsának, miben egyezett meg Jondonnal.

—Hát jól van, én nem bánom, bár természetesen remélem hogy enyém lesz a sziget és nem a tied! Na de menjünk akkor, mert mielőbb meg akarom mutatni, hol építsen házat nekem a perverz, aztán meg valami kaját is kell találnunk!

Elindultak, s most megszólalt Böngyér.

—Figyeljetek, én szeretném ha nem ítélnétek el túlságosan! És nem is érdemes haragudnotok rám, itt a szigeten még ha akarnék sem erőszakolhatnék meg egyetlen kislányt sem, mert nincsenek is itt kislányok! Én nem akarok perverz lenni, ahogy nyomorék sem akar lenni senki, én egyszerűen csak erkölcsi és nemi nyomorék vagyok, semmi más! Nem tehetek róla, ilyennek születtem, na!

—Csak ne igyekezz tisztára mosni magadat - szolt kegyetlenül Konsztrúdzsa - mert az lehet hogy mindaz igaz amit elmondtál magadról, csak hogy az a fajta betegség amiben szenvedsz, az éppen maga a gonoszság! Ennek a betegségnek ez a neve! És nem tudom ugyan mi joga várod el bármelyiküinktől is, hogy szeresse azt, ami rossz, ami gonosz!

—Dehogya várom én el a szeretetet, csak nem kell állandóan emlegetni hogy én ilyen meg olyan vagyok, tudja úgy is azt mindenki, ti is, a nézők is! Nem kell mindig úgy fordulni hozzám, hogy „te perverz”, amikor van nevem is, az hogy Böngyér! Attól hogy én ilyen vagyok, akár még beszélgethetek is velem, hát mi van abban, attól még nem váltok ti is perverzekké, nem fertőző a betegségem, a perverzióm!

—Ugyan miről lehetne veled beszélgetni! - legyintett Enkülé.

—Ó, sok mindenről, intelligens ember vagyok én! Nagy ám az általános műveltségem, olvasni is szeretek például, nemcsak szexelni! Aztán meg rengeteg viccet ismerek...

—Képzem, csupa disznó viccet, mi! - szólalt meg Enkülé.

—Olyat is. Miért ne!

—Nézd, én nem vagyok kíváncsi rád!

—De Enkülé, hiszen a tündérek azt mondják, hogy még az ellenséget is szeretni kell, én meg nem vagyok egyikőtök ellensége sem! Sőt, még azt sem fogadom el, hogy gonosz volnék. Gonosz szerintem az, aki akkor is árt a másiknak, ha abból neki nem származik haszna. Na már most, amikor én megerőszakolok egy kislányt, abból nekem igenis származik hasznom: a kéj, amit érzek! Nem tagadom, ez valóban csúnya tett, de nem nevezném gonoszságnak! Továbbá, bár ez valóban csúnya és felháborító tett, ezt én sem vitatom, de például Ruláj sokkal jobban csúnyáskodott mint én, hiszen ő bérgyilkos volt, rengeteg embert megölt, én meg soha még egyetlenegy sem! Azt hiszem nehezen vitatható az az álláspont, hogy sokkal bűnösebb aki megöl egy embert, mint aki megerőszakol valakit, még ha gyerek is az illető!

—Hát ha tudni akarod, én éppenséggel Ruláj iránt sem rajongok! - mondta keményen Enkülé.

—Az ő esete mégis más mint a tied, mert láthatóan megbánta amit tett! Te azonban nem bánod!

—Hogyne bánnám, nagyon sajnálom hogy ilyen vagyok, egyszerűen nem tudok uralkodni a késztetéseimen!

—Hát épp ez az! Ruláj azonban tud. Megpróbálta, s megváltozott. Legalábbis ezt mondja. Egyelőre gyanakvó vagyok vele szemben, de legalábbis próbálkozik. Nagy célt tűzött ki maga elé: tündér szeretne lenni! Hogy sikerül-e, az más kérdés. Te azonban meg sem próbálsz megjavulni!

—Nem is igaz, én már nemegyszer imádkoztam is, hogy megjavuljak, vagy ha az nem lehet, akkor vigyen el Isten valahová, ahol nem büntetik a nemi erőszakot! Mi mást is tehetnék?!

—Hát annál azért többet, hogy a csodában reménykedel!

—Ne légy nevetséges Enkülé, mondtam már hogy ez nálam olyan mint a nyomorékság, márpedig erőlködhet a féllábú ahogy csak bír, akkor sem nő ki a lába, az is csak a csodában reménykedhet!

—Idefigyelj, hagyj engem békén, ne is szólj hozzám, nem vagyok kíváncsi rád és úgysem tudsz meggyőzni!

—Engem sem győzött meg - mondta Jondon - de abban lehet némi igaza, hogy nem kell állandóan lelki fröccsöt tartani neki, mert ahogy ő nem győz meg minket, úgy mi sem győzzük meg őt, az biztos! Annak meg nincs sok értelme, hogy undok veszekedésekkel teljenek a napjaink! Jelenítsük ki, hogy Böngyér természetesen nem a barátunk, és semmi közösséget nem vállalunk sem vele, sem a nézeteivel, de attól még nyugodtan társaloghatunk vele úgy, mint egy úriember bárki ismeretlen személyyél! Annál is inkább, mert hisz gyakran lesz a közelünkben, ha egyszer Konztrúdzsa felfogadta a szolgájanak!

—Na ez az, épp ennyit szerettem volna csak kérni, pont ezt és nem többet! Végre egy értelmes ember! - kiáltott fel Böngyér. —Na, tudjátok mit, ennek öröme mondok egy viccet, hátha jobb kedvre derít benneteket!

—Kímélj meg tőle! - mondta azonnal Enkülé.

—Na de figyelj már, még csak nem is tudod hogy milyen, hátha tetszeni fog! Ne indulj már ki abból, hogy ami tőlem jön az csak rossz lehet!

—Akkor sem hallgatom meg! Várjatok inkább meg itt, én elvonulok a fák közé, ugyanis sürgős dolgom akadt! - és Enkülé távozott is, méghozzá futva.

—Hát akkor kettőtöknek mesélem el. Mondhatom? - kérdezte Böngyér.

Konztrúdzsa vállat vont, Jondon azonban sokkal kedvesebb volt.

—Mondjad, na! - vetette oda Böngyér felé. Különben Jondon valóban szerette a vicceket, legalábbis ha épp olyan hangulatban volt. Ráadásul olyan hátsó gondolat járt a fejében, hogy ki tudja, talán alkalomadtán még Böngyér segítsége is jól jöhet neki. Olyankor például, ha valami nagy követ kell félregörgetni, vagy akármi más is adódhat.

—Történt egyszer - kezdte Böngyér - hogy a parasztbácsi hallotta, hogy megnyíltak a fővárosban újra a bordélyházak! Korábban édesapjától sokat hallott róla a parasztbácsi, hogy az milyen remek hely volt, no, gondolja, ha meg is vénült de halála előtt kipróbálja ezt! Igen ám, de a falujából nem ment vonat sehová sem. Beszekerezett hát a legközelebbi városba, hogy ott vonatra szálljon. Csakhogy soha nem ült még vonaton! Na de nem baj, elment az utcasarki rendőrhöz, s megkérdezte merre van az állomás.

—Hát az úgy van, hogy itt végig tetszik menni ezen az úton, aztán elér egy nagy fához, ott balra fordul, majd három sarok után jobbra fordul, két sarok balra, és elér egy kis zöldre festett házikóhoz, na, az az állomás!

Parasztbácsi megvakarja az üstökét, fordul erre, fordul arra, persze hogy eltéved! De elér a nyilvános vécéhez, történetesen annak is épp zöldre van festve a fala. Soha nem látott ilyet, azt hiszi ez az állomás. Bemegy oda, leül az ülőkére, oszt' várja hogy utazzon!

Eltelik egy óra, nem történik semmi. Beszól hozzá a vécés néni.

—Na mi az, nem megy?

—Nem megy! - válaszolja a parasztbácsi.

Eltelik még egy óra.

—Na mi van, nem megy?

—Nem megy! - feleli jámboran a vén paraszt.

—Na várjon csak, mindjárt adok valamit, amitől biztos menni fog! - mondja a vécésnéni, azzal benyújt egy pohár hashajtót.

Parasztbácsi csodálkozik hogy ezt így kell csinálni, de jól van, megissza azt, ki is adja a poharat.

Eltelik egy újabb óra.

—Na mi az, még mindig nem megy?! - szól be hozzá a vécésnéni.

—Hát az Isten bassza meg, még mindig nem megy, pedig már össze-vissza szartam magamat!

Jondon nem állta meg, és kitört belőle a nagy kacagás. Több sem kellett erre Böngyérnek, élvezte hogy sikere van, és folytatta a viccet.

—Na, a parasztbácsi aztán mégis feljutott a fővárosba, de már késő este volt. Meg akart szállni valahol. Igen ám, de már minden szálloda dugig volt, mert már mások is hallottak róla hogy megnyíltak a bordélyok! Nem volt sehol sem szabad hely, pedig zuhogott az eső, tehát okvetlenül kellett neki szállás. Végül aztán az egyik portás megkönyörült a parasztbácsin, s mondta hogy némi pénzért megengedi neki hogy megháljon az egyik ágy alatt, ha megígéri hogy csendben marad! Parasztbácsi beleegyezett.

Éjfél felé aztán megjött a szoba lakója, egy pár. Lefeküdtek az ágyra, és szeretkezni kezdtek.

—Milyen két szép zsemled van! - sóhajtotta a fiú.

—Hát még neked milyen szép kolbászod van! - kuncogott elismerően a lány.

S erre a parasztbácsi, aki már nagyon megéhezett, megszólal az ágy alatt:

—Nekem is adjatok belőle, de mustárral!

Erre ismét kitört Jondonból a kacagás, de most már Konsztrúdzsa sem állta meg mosolygás nélkül.

—Reggel - folytatta a viccet Böngyér - a parasztbácsi mégis eljutott a legközelebbi bordélyba. Na de hiába, mert kiderült hogy nem lehet ám nővel, azt mondta neki a madám, hogy már minden lányának minden ideje be van osztva előre egészen ősz végéig! De ha akarja, előjegyzésbe veheti a parasztbácsit.

—Még mit nem, milyen hely ez, ez felháborító, nőt akarok magamnak, de most, azonnal! - pattozott a parasztbácsi.

—Márpedig most nincs szabad nőm.

—Akkor megyek egy másik kuplerájba!

—Nyugodtan, de ott sem jár sikerrel, mert azok is mind foglaltak.

—De én ezért jöttem fel vidékről, én nem megyek vissza dolgomvégezetlenül, nőt akarok, azonnal!

—Nézze uram, nőt mint mondtam nem tudok adni, de ha fizet tízezret, akkor rendkívüli élvezetben lehet része! Menjen be abba a szobába ott ni, ott van egy jókora kacsa, és húzza azt a farkára, ígérem, nagyon kellemes lesz!

—Amindenségit - szökött fel a parasztbácsi szemöldöke a homlokára - valóban, ezt sem próbáltam még!

Ki is fizette a pénzt, bement, megtojózta tisztességesen a kacsát, aztán kielégülten távozott.

Haza is ért a falujába. Nosza, első útja azonnal a kocsmába vezetett. Kérdik tőle a cimborák, hogy mi történt vele a bordélyban, milyen nőt toszott meg!

—Hát nőt, azt nem - mondta a parasztbácsi - de hogy ott mik vannak! Képzeljétek csak, egy kacsával voltam! - és elmesélte nekik, hogy miként járt.

Igen ám, de a cimborák erre azonnal kiröhögték.

—Hát van neked eszed, hogy hagyod így becsapni magadat te hülye?! Képes voltál fizetni tízezret csak azért, hogy egy kacsát basszál, amikor neked is van egy egész sereg kacsád a baromfiudvarban?! Te tökkelütött, te szerencsétlen!

—Hű a mindenségit, hát engem valóban becsaptak! - pattant fel a parasztbácsi. —Na de én nem hagyom ezt annyiban fiúk, azonnal visszamegyek, és visszakövetelem a pénzemet, vagy ha azt nem kapom meg, akkor adjanak helyette nőt! Puncit!

Nosza, fel is ment a parasztbácsi újra a fővárosba, most már ismerte az utat, s első útja azonnal a múltkori bordélyba vezetett. S mondta hogy mi a helyzet.

—Pénzt soha vissza nem adunk! Pénztártól való távozás után reklamációt nem fogadunk el!

—De nekem nő kell, most!

—Nőt nem tudunk adni még most sem...

—Kacsa sem kell!

—Értem. Akkor ha szabad javasolnom, legyen úgy, hogy méltóságod fizet tízezret, s ezért cserébe bemehet abba a szobába ott, és ott az úgy van, hogy leülhet egy padra, és nézheti hogy miként basznak mások! Mert tudja annak a szobának az egyik fala félig átlátszó üveg, erről az oldalról átlátszik, a másik oldalról nem!

—Hű, az áldóját, ilyenről sem hallottam még! - gondolta a parasztbácsi, és kifizette a pénzt, azzal bement a mondott szobába.

Ott valóban volt sok pad, s még szerencséje is volt, mert mindjárt az első sorban talált egy szabad helyet. S alig ült ott két perce, a másik szobába bejött egy pasas, bevezettek hozzá egy nőtény kecskét, s a férfi istenesen megbaszta a kecskét hátulról. A parasztbácsi mindent jól látott az üvegfalon át.

—Hű, nahát, hogy mik vannak! Még ilyet! Ki hinné! - álmélkodott döbbenten.

Mire a szomszédja barátságosan vállon veregeti és így szól hozzá:

—Á, ez semmi öregem, láttad volna a múltkor azt a hülye vén parasztot, aki egy kacsát baszott meg!

Jondon megint nevetett. Ekkor ért azonban oda Enkülé, hallotta az utolsó szavakat, s így szólt:

—Jól gondoltam hát, s disznó viccet mesélt ez a disznó!

—Ugyan már, Enkülé, ne légy prűd épp te! Megjegyzem, tudok nem disznó viccet is. Tudjátok például, hogy hívják a háromdimenziós szekeret?

—Miért, van kétdimenziós is?

—Hogyne, amit rajzolnak a gyerekek! De a háromdimenziós neve, az az, hogy tér-fogat!

Erre már Enkülé is így szólt:

—Ötletes!

—Na és mert úgysem hiszem el, hogy épp a PÉNISZ vezetője tényleg prűd lenne - folytatta Böngyér - merészelek elmondani még egy disznó viccet! Tudjátok az úgy volt, hogy valamikor a középkorban ment a hajó a tengeren, ismeretlen vizeken, hónapok óta. Egyszer csak az egyik hajósinas odaállt a kapitány elé, és azt mondja neki, hogy nem bírja tovább, s ha nem kap azonnal nőt, ő tengerbe ugrik! Mondja neki a kapitány, hogy hiszen egy szál nő sincs a hajón! De neki akkor is nő kell - mondja a hajósinas.

—Hát nézd, nők tényleg nincs - mondja a kapitány - de ha valóban annyira nem bírod fiam, akkor menj csak oda ahhoz a hordóhoz az orrárboc mellett, azon van egy kis lyuk, és dugd be oda a farkadat, meglátod, nagyon jó lesz!

Na, a hajósinas oda is megy, bedugja, s érzi hogy valami nyalogatni kezdi, meleg hús szorul a farka köré... el is élvezett nemsokára.

—Na, jó volt, fiam? - kérdi a kapitány.

—Ó igen, kapitány úr, remek volt, köszönöm!

—Megnyugodtál hát? Kielégültél?

—Igen, tökéletesen!

—Örvendek hogy ezt hallom. De hát valamit valamiért: holnap te mászol be a hordóba!

Na, erre aztán már Konsztrúdzsa is nevetett, nemcsak Jondon! De még Enkülé is kénytelen volt mosolyogni.

—Na és most - vett Böngyér mély lélegzetet - következik egy kis mese a magamfajtájúakról, a perverzekről! De nem kell megijedni. Szóval, egy leányiskolában, talán épp Konsztrúdzsa iskolájában, osztályfőnöki órát tartanak, aholis a tanárnő a különböző nemi eltévelyedésekről világosítja fel a gyerekeket, és mondja például, hogy ha egyedül járnak valamerre, pláne ha sötét van, és magányos felnőtt bácsit látnak arra ólálkodni, akkor legyenek résen, és ne közelítsenek felé! A gyerekek bólogatnak, hogy persze, természetesen!

—És mit teszte, ha ez a bácsi odahív benneteket magához? - kérdi a tanárnő.

—Elfutnánk! - mondják kórusban a gyerekek. Csak az egyik kis, nyolc éves kislány mond mást.

—Én bizony odamennék!

—Hú, szemérmetlen! - szídják őt a többiek.

—Odamennél? - csodálkozik a tanárnő.

—Oda bizony!

—De hát akkor a bácsi esetleg azt akarja tőled, hogy vedd le a szoknyádat!

—Hát akkor levennem.

—Hú, kurva lettél?! - kiáltozzák az osztálytársai.

—Na de ekkor a bácsi esetleg le fogja tolni a gatyáját! - igyekszik elrémíteni a kislányt a tanárnő.

—Nem baj, sőt azt mondom neki, hogy hagyja csak, majd lehúzzom neki én!

—És képes is volnál lehúzni neki?!

—De még hogy, egészen bokáig!

—Na de nem gondolsz bele, hogy azután mi történik?!

—De mennyire hogy belegondolok! Mert azután az történik hogy kiderül majd, melyikünk tud gyorsabban futni: én szoknya nélkül, vagy ő, bokáig lehúzott gatyával!

Na, erre már aztán mindhármukból dőlt a kacaj! Böngyér szerényen mosolygott.

—Úgy látom - mondta Konsztrúdzsa - hogy nem érzel túl nagy szimpátiát a perverzek iránt!

—Én főnökasszony csak egyetlen perverz iránt érzek mély rokonszenvet, és az én magam vagyok! Én úgy gondolom, hogy az lenne a legjobb, ha rajtam kívül egyetlen perverz sem élne a világon, nekem is az lenne a legjobb, mert akkor talán nem is volna törvény a perverzek ellen, s a lányok sem vigyáznának annyira! Akkor én nem is bűnözőnek lennék megítélve, hanem holmi csodabogárnak! De még ennél is jobb lenne, ha én magam sem volnék perverz! Higgyétek el, tiszta szívemből ezt kívánom, mert nyilvánvaló hogy sokkal könnyebb volna felnőtt nőkhöz jutnom, mint kislányokhoz, tehát többet élvezhetnék!

—Ugyan - legyintett Jondon - te akkor is perverz lennél valami módon, például akkor felnőtt nőket erőszakolnál!

—Minek azt, legrosszabb esetben is egyszerűen megfizetnék néhány kurvát és kész! De ha az izgalmat kedvelem, az is megoldható, például férjes asszonyokkal hálnék... jut eszembe erről is egy vicc! Szent Genurc ott áll a Menny kapuja előtt, ő ugye a Menny kapusa, s egyszer csak látja ám, hogy népes társaság érkezik elé, három férfiből és egy nőből áll a lelkek e csoportja. Be akarnak menni a Mennybe.

—Hohó - emeli fel az ujját Szent Genurc - nem addig van ám az! Nem jöhet be ide mindenki, mondjátok csak el, hogy miként haltatok meg! Beszélj te! - bök rá az asszonyra.

—Én szívbajban haltam meg atyám, a nagy ijedelemtől.

—Aha, és mitől ijedtél meg?

—Hát az úgy volt, hogy én fekszem az ágyban nyugodtan, erre csenget a férjem, ez a féltékeny vadállat - mutat rá az egyik férfilelekre - én feltápászkodok, megyek ajtót nyitni, az meglátja hogy hálóingben vagyok, erre üvöltöni kezd hogy megcsaltam őt, még arcul is csap, benéz az ágy alá, persze nem volt ott senki, odaugrik a nyitott ablakhoz, lenéz az alattunk levő erkélyre, felordít hogy „aha, ott az a pizsok disznó”, felkapja a ruhásszekrényt, kihajítja az ablakon, de hát ő nem egy izomkolosszus, s a nagy erőlködéstől megszakadhatott valami benne, és meghalt! Én megijedtem, de azért kinéztem az ablakon is, és hát látom hogy valóban hever egy meztelen ember az alanti erkélyen, akit összezúzott a ruhásszekrény! Ennyi haláltól már annyira megijedtem, hogy megállt a szívem! Én tehát teljesen ártatlan vagyok, beengedhetsz a Mennybe!

—Na jó, akkor most beszélj te! - intett a férjnek Szent Genurc.

—Atyám, ez a szégyentelen ribanc nejem hazudott! Valóban megcsalt! Mert az úgy volt hogy én jöttem haza, de délután kettőkor ám, akkor meg nem szoktak tisztességes nők hálóingben lenni! És én valóban kerestem a felszarvazómat az ágy alatt, ott tényleg nem volt senki, aztán hogy kinéztem az ablakon, láttam hogy egy emelettel lejjebb ott fekszik egy pucér férfi! Gondoltam, amikor lemászott tőlem gyorsan, biztos leesett, azért fekszik. Na, gondoltam fel se kelj többé soha! És fogtam a ruhásszekrényt, rádobtam, nem is tudom miként bírtam el, irtó nehéz volt, de felemeltem mert olyan dühös voltam... de amint kihajítottam, valóban megállt a szívem! Így történt!

—És mit mondasz te? - nézett a szekrény által agyonlapítotttra Szent Genurc.

—Hát hogy odafent ezeknél mi történt, azt nem tudom. Én csak annyit mondhatok, hogy vendégségben voltam annál a családnál, náluk mindenki nudista, én is az vagyok, és kimentem a különben zárt erkélyre, napozni. Egyszer csak jön rám egy nagy ruhásszekrény... és most itt vagyok! Én teljesen ártatlan vagyok a dologban!

—Na és te mit mondasz nekünk? - kérdi a Menny kapusa a harmadik férfit.

—Hát a legártatlanabb azt hiszem én vagyok! Én aztán tényleg semmi rosszat nem tettem, én csak ültem békésen ott bent a ruhásszekrényben...

Na, erre tört csak ki a kacagás hármójukból!

Míg ez történt, elsétáltak a sziget partja mentén kissé messzebb. S egy dombocska teteje felé mutatva Konsztrúdzsa így szólt:

—Böngyér, ott építs nekem házikót!

—Épp a dombtetőn?

—Úgy van! Nem akarom közvetlenül a tengerpartra, mert jöhet nagy dagály, szökőár, mittudoménmi!

—Nekem is jó lesz ott Konsztrúdzsa mellett, Jondon! Természetesen segíték az építkezésben! A te kunyhód felépítésében is. Már amiben tudok! - mondta Enkülé.

—Jó, de azt hiszem egyszerűbb volna ha nem kéne két házat építeni! Inkább csak egyet, még ha az kissé nagyobb lenne is, hogy mindketten elférjünk benne! Ígérem hogy nem leszek tolakodó!

—Jó, én nem bánom!

—És mi lenne - kérdezte Böngyér - ha segítenétek előbb nekem hogy felépítsem Konsztrúdzsa házat, aztán én is segítenék nektek? Kalákában könnyebb mégis!

—Nem bánom! - egyezett bele Jondon. —Az az igazság hogy úgyszincs semmi gyakorlatom az építkezésben, én afféle elméleti fazon voltam mindig!

—Hagyjátok csak gyerekek - szólalt meg Konsztrúdzsa - szerintem elférünk mind egyetlen házban! Építsük meg az enyémet, jó nagyra, abba beleférünk mind a négyen, beleegyezem hogy még Böngyér is ott legyen az egyik sarokban ha elég tisztelettudó lesz, így legalább kéznél is lesz mindig, ha ugráltatni akarom valamiért! De fenntartom magamnak a jogot rá hogy ha valamiért megorrolok rá, akkor kirúgjam a házból! Jó lesz ez így?

És ebbe beleegyeztek mindannyian.

Kiderült aztán, hogy az a domb annyira megtetszett másoknak is, hogy még többen is ott vagy annak közelében kezdtek építkezésbe. Tőlük nem messze, de a tengerparthoz közelebb épített házat magának Kristály művésznő egykori családja, tehát Düsevi, Duklipa és Rúbal, egy közös házat épített Szubrimusz és Jotu, és hasonlóképp egy közös házba költözött Datrix és Nálisz. Ezen aztán csak addig csodálkoztak a többiek, míg meg nem magyarázták ezek ketten nekik, hogy hát gondoljanak csak bele, kettejüknek hasonló céljaik vannak, mert Nálisz valami felsőbbrendű lényre vár aki majd széppé varázsolja, és Datrix is ilyesfélében reménykedik, még ha nem is szép akar lenni, csak valami szörnyetegféle, tehát olyasvalaki, aki különleges képességekkel rendelkezik! Ők jól megértik egymást!

Természetesen Ruláj és Zsötekü, a két „tündérfiú” is közös kuckót épített, bár eleinte megpróbálkoztak azzal, hogy bekéredzkedjenek valakik mellé. De hát ez nem jött össze nekik, mert sokan féltek Rulájtól, aki korábban bérgyilkos volt, nem hitték el hogy megjavult, másrészt idegesítette is többüket hogy ezek állandóan csak a jóságról beszélnek, és örökösen csak hibát találnak mások viselkedésében. Később aztán rájöttek ők ketten, hogy jobb is ha külön laknak, mert ők meg már azt sem bírják nézni, amikor a többi szereplő megeszi a kagylókat, csigákat, pláne ha halásznak és a hal ott vergődik a lándzsára szúrva! Ők mint tündérek, természetesen már kizárólag csak gyümölcsökön tengődtek. Arra azonban hajlandóak voltak, hogy segítsenek bárkinek a házepítésben, és akiknek segítettek, azok is segítettek később nekik. Ez egyedül csak két családnál, Szjord és Iloé családjánál nem sikerült nekik. Ugyan ezek is szívesen fogadták volna a tündérek segítségét, még viszonzni is hajlandóak lettek volna, épp csak Iloé szülei, tehát Dukil és Runca annyira haragudtak Szjord szüleire, Zübemre és Dakópára, hogy kijelentették: nem lesznek hajlandóak együtt dolgozni azokkal semmiféleképp sem, tehát akkor sem amikor a tündérfiúk házat kéne építeniük közösen! Ezért aztán nem is lett ez másképp mint hogy ők maguknak építettek két házat, külön-külön, és egyedül, pontosabban kettesben, mindenki a saját férjével-feleségével. Elég pocsék és kicsi is lett mindkét család!

A legszebb ház az lett, amit Konsztrúdzsa, Enkülé, Jondon és Böngyér épített, a tündérfiúkkal közösen, mert ez lett a legnagyobb. Azután épp a tündérfiúké nézett ki a legszebben, akiknek ők négyen segítettek. Ezek a házak úgy épültek hogy kivágtak nyolc fát, ezekből kettőt-kettőt beásta mindegyik sarokba, jó mélyre, e fák közé kisebb fákat illetve vastagabb vesszőket raktak vízszintesen, mintegy két méter magasságig, jó szorosan összekötötték az egészet liánokkal, és kívül-belül vastagon betapasztották sárral. S hogy a víz se öntse ki őket, a ház külső oldalára földből jó egy méter magasságig földhányást púpoztak fel. A tető is erős gallyakból állt, összekötözve liánokkal, s beborították az egészet pálmalevelekkel, több réteg vastagságban, s hogy a szél le ne fújja, e levélrétegre is raktak újabb gallyakat, sőt, még egy vékony réteg homokot is.

Biztos nem volt olyan szakszerű ez az építkezés, mint amit a gyakorlott bennszülöttek csináltak volna, de a célnak egy időre megfelelt. Úgysem szánták örökké tartónak! Különben sem volt sok értelme tartósabbat csinálni, mert mi van ha az egészet rombadönti egy földrengés!

A többi ház már lényegesen nyomorúságosabb volt. Dukil és Runca például csak egy olyasfélét készített, aminek nem is volt hátul fala, csak elöl: elöl volt két oszlop, erről hátra a föld felé nyúlt két fa, ezeket befedték mindenféle gizzgazzal, oldalra is lelógott néhány ilyesféle, és kész! Az egész háromszögletű tákolmány úgy nézett ki, mintha egy pincebejáró lenne, csak épp nem volt ott semmiféle pince. De be is vallották hogy lusták. Minek dolgozzanak annyit!

—Ha így akarjátok! - vigyorgott Böngyér. —Kezdünk egy igazi városhoz hasonlítani: megvan a milliomosnegyed, ez áll a mi házunkból, ahol Konsztrúdzsa és Enkülé is lakik, meg a tündérfiúk házából, és megvan a nyomortanya is, az a tietek! A középosztály lakhelyének számít az összes többi!

—Igen, valóban igazi város vagyunk, vannak bűnözőink is: te meg a bérgyilkos! Van kurvánk is, ez Enkülé, van örültünk, ez Datrix és Nálisz akik szörnyekről meg varázslókról fantáziálnak, az ő házuk a bolondokháza, és van megszállottunk is, ő Jondon, aki állandóan csak kutatgat, tulajdonképpen ő is örült: ő az örült tudós! - vágott vissza Böngyér beszédére Dukil morcosan.

—Miért is ne mérickséljen, amikor van bőven ideje! Unatkozzék talán mint ti?! - vetette oda Böngyér.

Az igaz hogy Jondonnak volt bőven ideje a kutatásaira, legalábbis a házak felépülése után. Kiderült ugyanis, hogy az élelem megszerzése cseppet sem olyan iszonyú nehéz, mint azt Pucsakaci beharangozta nekik! Először is, volt bőségesen gyümölcs. Igaz, nem a tengerparton hanem beljebb, az erdőben, tehát kellett érte gyalogolni jócskán, de azért aki akarta, hasfakadásig belakhatott belőle. A két tündér így is tett, alig lehetett látni őket, állandóan csak az erdőt járták, és eszegették a gyümölcsöket.

De hús is akadt annak aki akarta. Ehhez természetesen halászni kellett. Ez sem volt nagyon nehéz. Más sem kellett hozzá, mint egy hosszú ág végére rákötni egy kést, vagy akár csak egy keményebb fát jól kihegyezni, ezzel bemenni a tengervízbe úgy térdig vagy derékig, és várni amíg a hal a közelükbe kerül, aztán beleszúrni. És gyakran úsztak a közelükbe a halak, mert nagyon régen nem laktak már bennszülöttek a szigeten, nem ismerték hát az embert. És épp Böngyér volt az aki rájött, hogy még nagyobb a halászat eredményessége, ha úgy mennek be a vízbe hogy mindenféle szárazföldi növények liánjait kötik a bokájukra vagy a térdükre, akkor azok ott tekernek a vízben, a halak meg tömegével úsznak oda, mert kíváncsiak, kukacoknak nézik a növényeket, vagy búvóhelyet keresnek közöttük. De akadtak a tengerparton teknősbékák is, ezeknek tojásait is ki lehetett kaparni a homokból, voltak madarak is a fákon, amiknek a tojásait lehetett begyűjteni, de ezt kevesen vállalták, mert magasra kellett mászni értük. Voltak aztán kagylók is, némelyik egészen finom volt, legalábbis megsütve. De ezt inkább csak Jondon ette, a többiek undorodtak tőlük. Jondon is inkább csak akkor fanyalodott rájuk, amikor nem akarta az időt egyéb élelembeszerzésre fecsérelni, mert inkább kutatgatott.

Néhány nap múlva különben megoldódott ez a gondja is. Hamar kiderült, hogy miután felépültek a házak, Böngyér igazán nem kell hogy agyondolgozza magát Konztrúdzsa mellett! Elég volt reggel kisöpörnie egy leveles ággal, megforgatni a pálmalevélből összekötözött fejpárnát hogy az élősdieket eltávolítsa alóla, vizet hozott a közeli patakból Konztrúdzsa számára egy lábosban, amit Konztrúdzsa előrelátóan becsomagolt magának, ezután szedett neki néhány gyümölcsöt, fogott halat, azt megsütötte... igen, de a hal általában akkora volt hogy jutott belőle nemcsak Konztrúdzsának, de neki Böngyérnek is, sőt, többnyire Jondonnak és Enkülének is! S ha mégsem volt akkora a hal, akkor Böngyér egyszerűen tovább halászott, amíg fogott egy másikat is! Miért is ne, ha már úgyis halászik! Inkább megegyezett nagy ravaszul Jondonnal, hogy ellátja őt is élelemmel, így több ideje marad Jondonnak a kutatásra, cserébe meg Jondon is küld neki a börtönbe majd csomagokat! Jondon ráállt, de azért neki is volt esze, megmondta hogy ő szegény ember, és ezt csak akkor vállalja, ha sikerül megfejtenie a sziget titkát! Akkor biztos lesz valahonnét pénze, akkor küld ő is Böngyérnek csomagot, ha nem is hetente de kéthetente, egy-egy háromkilósat! Böngyér ugyan csak kicsi esélyét látta annak hogy Jondon megoldja a rejtélyt, de ráállt, mert hátha mégis, meg mert olyan marhanagy fáradságába nem került ez az egész.

Volt tehát Jondonnak bőven szabadideje, s ezt arra használta, hogy az egész szigetet igen szorgalmasan beköborolta, a tengerpartját okvetlenül, és térképet rajzolt! Egészen pontosan, kiderült hogy voltak neki már korábban is igen részletes térképei a szigetről, hagyományos térképek és légifelvételek is, különböző méretarányokban, ezekből Jondon több tucat fénymásolatot cipelt ide magával, és volt nála egy laptop komputer, aminek az akkuját időnként napoztatással feltöltötte. E számítógépben is szerepelt a sziget térképe. És e térképekre Jondon különböző fura jeleket rakott, amiknek jelentését csak ő ismerte. A jeleket annak alapján rajzolta, hogy mit mutatnak neki a műszerei, amiket ide-oda lerakosgatott, aztán néha ott is hagyta őket, s csak napok múlva ment értük. Voltak műszerei a tengerparton is, a bálvány mellett is, és még sok más helyen.

Szinte állandóan talpon volt, egyedül éjszaka nem kutatgatott. Volt ugyan zseblámpája, de hát mit ér az! Amint tehát lement a Nap, általában hazajött, hacsak nem úton érte az esteledés. Este tehát ő is pihent, vagy beszélgetett elalvás előtt a többiekkel. Lakótársaival. Ők pedig minden nap megkérdezték, hogy miként halad a kutatásaival, mire Jondon többnyire azt válaszolta mogorván, hogy „sehogy”.

Egyik nap azonban megváltozott a helyzet! Még hozzá alapvetően! Addigi nyugodalmas életük alaposan felfordult, habár eleinte nem történt nemhogy semmi szörnyű, de még csak nagyon vá-

ratlan sem. Mégis, később visszagondolva, megállapíthatták, hogy ez volt az a pillanat, amikor, ahogy egyszer Enkülé nagy művésziiesen mondta, „kezdték megsokasodni az események”.

Az ami nem nagyon váratlan, mégis jelentős esemény volt, az az volt, hogy Jondon mind komorabbá vált, de annyira, hogy egyik este Enkülé kérdőre vonta hogy mit jelentsen ez az egész! Ha valami baja van, mondja el nekik, elvégre mind a barátai, talán Böngyért kivéve, hátha segíthetnek neki, erre aztán Böngyér elkezdett tiltakozni hogy a maga módján természetesen ő is Jondon barátja, s még azt sem kívánja hogy ezért cserébe Jondon kijelentse hogy ő is Böngyér barátjának tartja magát, elvégre megérti hogy Jondon nem akarja kompromittálni mások előtt magát azzal, hogy egy ilyen fickót ismer el a barátjának.

—De - mondta Böngyér - ettől igenis a barátodnak tartom magamat, hát most gondold csak bele, nem is lehet másképp mint hogy a barátod vagyok, mert megígérted hogy küldesz majd nekem csomagot, márpedig aki nekem a börtönbe csomagot küld, az rossz ember nem lehet, és azoknak én a barátjuk vagyok!

—Eh, hallgass már, ne fecsegy, úgysem segíthetsz, senki sem segíthet, ezt nekem egyedül kéne megoldanom, de nem megy! Lehet hogy mégis tehetségtelen vagyok a sziget rejtélyének a megfejtéséhez, pedig igazán bosszantó a dolog, mert nem kétlem hogy karnyújtásnyira vagyok a sikertől!

—Tényleg?! - kapta fel a fejét izgatottan Enkülé. De Konsztrúdzsa is nagy szemeket meresztett.

—Ha mondom! Figyeljete, na, nem bánom, elmondom az eddigi eredményeimet! Ugyebár amint megjöttünk ide, természetesen én is megvizsgáltam a sziget talaját, még néhány kutatóárkot is ástam néhány méteres mélységbe. De lemerültem a partjai mentén is amennyire tudtam. Na és hát úgy találtam hogy ez valóban egy korallsziget, amint azt az eddigi vizsgálatok is megállapították. És teljes joggal lehet korallsziget, ezen az éghajlati területen. Na de biztos hogy mégsem közönséges korallsziget, mert reng állandóan! Az meg nem jellemző a korallszigetekre. Mert azok úgy alakulnak ki, hogy a kis korallpolipok évmilliók alatt nagy mészzátonyokat építenek, azaz ezek az ő elpusztult testük mészvázáiból alakulnak ki, aztán amikor ez már a tengerszint közelébe nyúlik, apránként betemetődik mindenféle hulladékkal, földdel, iszappal, esetleg valami enyhe tektonikus földmozgás néhány méterrel a tengerszint fölé emeli, vagy a tenger szintje csökken néhány métert... de ezek iszonyú lassú folyamatok. Tehát egy ilyen szigeten nem lehet bányát találni, nincs itt sem szén, sem vaslelőhely, ez nem vulkanikus sziget! Itt semmi nem renghet, vagy ha mégis, mert elvileg a bolygó bármely pontja renghet, de csak néhány ezer évenként egyszer, s az a rengés sem lehet erős! Na tehát én megvizsgáltam a talajt, és igen, ez valóban korallszigetnek látszik.

Erre felállítottam a rezgésérzékelőket. Meg néhány más műszert. Napok és hetek óta tanulmányozom az adataikat. Igyekeztem kideríteni, hogy hol vannak erős rezgégócok a szigeten. Hát, kiderült, hogy gyakorlatilag mindenütt! Csakhogy ezek cseppet sem erős rezgések. Épp hogy csak egy picivel haladják meg a méréshatárt. A hegy alatt valamicskét erősebb, de csak egy kicsikét. Gyakorlatilag az eloszlás egyenletes. Szinte mintha a sziget izegne-mozogna, mintha valami nagy vulkánkitörés készülődne!

—Lehet hogy újabb rengés készül?! - kérdezte ijedten Enkülé.

—Minden lehetséges. Nincsenek ugyanis adataim az előző rengések előtti időből, amivel összehasonlíthatnám. De nem hinném mégsem hogy úgy volna, mert a rezgések erőssége nem fokozódott az elmúlt napokban. Úgy tűnik hogy a sziget állandóan ilyen!

Na de nem is ez a legérdekesebb. Mert hát mi sem természetesebb, mint hogy más műszereket is felállítottam, többek közt ultrahangos mélységmérő műszereket is. Na már most, el kell mondjam hogy korábban is tanulmányozták ilyen-olyan tudóscsoportok a szigetet, de amennyire áttanulmányozhattam a rendelkezésre álló szakirodalmat, nem folytattak e szempontból komoly vizsgálatokat. Nem mintha egy ilyen mérés drága lenne, egyszerűen egyetlen ponton mérni, az nem ér sokat, tehát időigényes! Továbbá teljes joggal ítélték feleslegesnek, mert efféle vizsgálat ahhoz kell hogy valami bányát találjanak valahol, mert az ultrahang nem egyformán verődik vissza a különböző fémtelérekről, a kőolaj- vagy földgázlelőhelyekről, és így tovább, de hát e szigeten ilyesmire nem számíthattak! Én azonban mégis felállítottam több helyre is ilyen szon-

dákat, és bejegyeztem az eredményt. Ugyan földgázlelőhelyben vagy szénbányában én sem reménykedtem, de az ultrahang kiválóan kimutatja például a föld alatti üregeket is, és az járt a fejemben, hogy esetleg van holmi nagy barlang a sziget alatt, mert ugye a korallpolipok miért is építkeznének egyenletesen, korallszigetnél cseppet sem ritkaságok a nagy víz alatti barlangok, és gondoltam hátha az olyan nagy, hogy időnként beroskad a tetejének egy része, s az okozza a rengést! Elismerem, eléggé kétségbeesett ötlet, de mindent meg akartam vizsgálni. És hát nézzétek csak mire jutottam! - azzal Jondon kiterített előttük egyet a számos szigettérképei közül, s hallgatói azt látták, hogy azon egy jókora szürke kör alakú paca van, nagyjából a sziget közepe táján, de akkora, hogy a sziget majdnem teljes területét befedi, majdnem mindenütt a partjáig ér, csak néhány kis félsziget ér távolabbra mint a kör alakú paca.

—Természetesen nem vizsgáltam meg a sziget minden pontját tudományos precizitással - mondta Jondon - sőt, bűnösen kevés a vizsgálatok száma, az egyes mérési pontok néhány kilométerenként vannak csak, ezek a piros pöttyök jelzik - mutatta a rajzon - de ha ezeket összekötjük, akkor ezt az ábrát kapjuk, e kör alakú területet határolják, amit besatíroztam! Elvileg tehát nem kizárható hogy ez az alakzat nem kör, hanem két vizsgálati pont közt valami nyúlványa mélyen benyúlik a tengerbe, vagy épp a sziget alá mintegy beöblösödik, de egyelőre körnek tűnik. Nagyjából harminc kilométer sugarú körnek. Vagyis a mérések szerint a sziget amin vagyunk, ennek a valaminek a tetején van lényegében teljes egészében! Na és még valami: ne nevezzenek többé tudósnak, ha ez a valami korall! Mert nem az!

—Milyen mélyen van ez a valami? - kérdezte Konsztrúdzsa.

—Hát, azt nem tudnám megmondani pontosan, ugyanis épp emiatt mondom hogy nem korall! A legfelső rétege talán úgy kétszáz méter mélyen lehet a tenger szintje alatt, de lehet az is, hogy az háromszáz méter. Ez ugyanis valami olyan fura anyag, hogy nem engedi át az ultrahangot, de nem is veri vissza tökéletesen mint a fém, hanem az valahogy elnyelődik benne, majdnem teljesen! S mert csak kis részét veri vissza, emiatt annak egy része is elnyelődik a visszahaladásakor a felette levő földrétegben, így nem nagyon tudom kiértékelni az eredményt! Abban vagyok csak biztos, hogy nincs mélyebben mint ötszáz méter, és okvetlenül mélyebben van, mint száz méter! Van egy táblázatom ami az összes előfordulható közettípus, fémféleség és más ásvány visszaverődési tulajdonságait tartalmazza, de ez az izé egyikre sem jellemző visszaverődést produkál! Homályosan olyan érzésem van, hogy még leginkább talán valami porózus fémféleség lehet, fémszivacs, de az sem egészen, szóval nagyon furcsa! Ha ez valami ismeretlen ásvány, akkor nagyon furcsa, és már emiatt is óriási felfedezés lesz!

—Tehát megoldottad a rejtélyt? - kérdezte Böngyér.

—Nyugi, még ne örülj, még nem biztos hogy kapsz tőlem csomagot, mert ez még csak akkor lesz megoldva, ha megmagyarázom hogy mi lesz ez!

—De hát azt már tudod, hogy ez nem korallsziget!

—Édes öregem, ezt már akkor tudtam amikor még ide sem jöttem, mert korallszigetek nem földrengésveszélyes helyek! Igazi korallszigeten nem földrengéstől, hanem tájfunctól kell félni, mert az az egészet letarolhatja, épp mert a korallszigetek alig néhány méterrel magasabbak csak mint a tengerszint! Ugyanakkor persze ez a sziget annyiból valóban korallsziget, hogy úgy képzelem, úgy alakult ki, hogy van odalent ez az izé, talán valami fémtömörülés, és mert itt elég sekély a tenger, emiatt elég közel volt a felső része ahhoz, hogy a korallpolipok megtelepedjenek rajta. Be is borították a vázukkal a tetejét. Aztán ez a valami egyre lejjebb süllyedt, mert az biztos hogy iszonyatos lehet a súlya, így egyre vastagabb réteg lett a tetején a korallszirtből, de gondolom az oldalát is beborították a korallok, vagy mélyebben, ahol a korallok már nem élnek meg esetleg, ott más tengeri herkentyűk, gezemicék. Szóval, nekem ez a véleményem. De ettől még nem magyaráztam meg, mitől reng itt a föld! Mert ha a sziget így alakult ki, az egyedülállóan érdekes valami, nagy felfedezés, pláne mert valami eddig még nem ismert fémelőfordulásra gyanakszom, de akkor sem szabadna ennyire rengenie!

—De mégis, mi lehet ez? - kérdezte Konsztrúdzsa.

—Nézd, az köztudomású, hogy a tengerfenéken számos majdnem tiszta fémből álló rögöcske van, amik valószínűleg réges-régi, akár évmilliárdos meteoritok maradványai, meg a vulkán-

kitöréskor a levegőbe került olvadt magma darabkái, ezek repülés közben csepp alakot meg gömb alakot vettek fel, s a vízbe érve nem oxidálódtak el, vagy legalábbis nagyon lassan, mert a tengervíz nagy mélységben igen kevés oxigént tartalmaz. Emiatt az igazán mély tengerfenék nem is dúskál életben, azok szinte tengeri sivatagok! Efféle tengeralatti színfém-rögökből tulajdonképpen bányát lehetne nyitni, annyi van ott, hogy csak össze kéne kaparni a tengerfenék felszínéről, milliárd tonnaszám! Na és hát én arra gyanakszom, hogy ez egy efféle szupernagy fémrög, ez, aminek a tetején ücsörgünk! Lehet hogy például egy évmilliárdokkal ezelőtti vasmeteorit magja! Persze biztos nem egyszerű nyersvas, mert fura a visszaverődése, de valami hasonló! Meg kéne vizsgálni közelebbről!

—Miként - kérdezte Enkülé - amikor nem bírunk olyan mély árkot ásni!

—Hát a pusztá kezünkkel nem is, de talán ha szállítanánk ide néhány erős kotrógépet... vagy ha volna néhány bűvárruhánk, legalább egy, mert tudjátok ez a valami kör alakú, de a sziget mindenütt kijebb nyúlik kissé mint ez! Nyilván mert a korallpolipok oldalra is terjeszkedtek kissé! Emiatt aztán úgy gondolom, és az ultrahangos mélységmérés is ezt tanúsítja, hogy a sziget partvonala nem igazán függőleges, inkább a középpont felé ferde, mármint ha keresztmetszetében nézzük, a széle tehát kinyúlik a tenger mélységei fölé! Emiatt jóindulatúan tanácsolom, hogy ne nagyon menjetek messzire a parttól, mert hirtelen mélyül! Eleinte még vígan tapicskoljátok a vizet, aztán máris ott a több száz méteres mélység a talpatok alatt! Ami ugyan még mindig sekély tengernek számít világviszonylatban, de ahhoz bőven elég, hogy belefulladásokat! De ha volna egy bűvárruhám, akkor igenis lemerülnék a sziget partja mentén, és beúsznék alá, hogy megnézzem közelebbről ezt a furcsaságot! Ó, mit nem adnék egy bűvárruháért! Mert tudjátok bűvárszemüveget hoztam magammal, de igazi bűvárruhát, oxigénpalackkal, azt bizony nem! El sem fért volna a csomagomban!

—Hát tudod, én mindig bíztam benne, hogy megoldod a rejtélyt! Ez tulajdonképpen várható is volt egy olyan okos embertől mint te vagy! - nézett a fiúra Enkülé.

—De még nem oldottam meg! Sőt, még el sem mondtam mindent.

—Hát van még valami?!

—Naná! Végeztem radioaktivitási méréseket is. Feltérképeztem a helyi háttérsugárzást, tudjátok, mert ebből következtethettem arra, milyen közel van esetleg egy olvadt magmával teli kamra a felszínhez, mert gondoltam rá, hogy ez hátha egy születő vulkán! Mindenféle járt a fejemben, tudjátok. Na és hát nem kell megijedni, a sugárzási szint cseppet sem veszélyes, de azért egy kicsivel magasabb mint az szokott lenni, ráadásul épp ott a magasabb, ahol azt hinnénk hogy alacsonyabb: a hegy közelében! Ott egyenesen hatszáz százalékkal több, mint mondjuk a sziget szélein! De ismétlem még ez is roppantul csekély érték. Mindazonáltal ha bebúvárkodnék a sziget alá, érdemes volna egy vízhatlan sugárzásmérőt vinni magammal, mert könnyedén el tudom képzelni, hogy ott, arrafelé már életveszélyes is lehet!

—De mitől lehet ez?

—Hát, ha ez egy világürből jött meteorit, akkor bizony nem is olyan lehetetlen hogy akad benne nem kevés radioaktív anyag, és nekem olyasmi jár a fejemben, hogy valamiképp ez lehet az oka a rengéseknek is! Például annak bomlási hője nagyon megolvasztja helyenként az óceánfenéket, akkor az megrogyan meg ilyesmi... de hát ez mind csak spekuláció, amit bizonyítani kéne!

—Erről a radioaktivitásról eszembe jutott egy vicc! - szólalt meg Böngyér. —Két atom találkozik az erőműben. Egyikük véletlenül nekimegy a másik elektronhéjának, és leszakít róla egy elektront. Mentegetőzni kezd:

—Bocsánat, nem akartam tolakodó lenni! De ha már így összefutottunk, hadd mutatkozzak be: Stroncium-atom vagyok!

Ám a másik atom megsértődött az ütközés miatt, s mogorván csak így válaszol neki:

—Tévedsz, te nem Stroncium-atom vagy!

—Hát mi?

—Te vagy a Bán-atom!

Ám Böngyér viccén most senki sem nevetett, mert mindegyiküket a rejtély foglalkoztatta.

Míg ők odabent beszélgettek, Nálisz, nem is sejtve milyen sorsdöntő felfedezések születtek a közelében, bement az erdőbe egy kis gyümölcsért. A közelben azonban nem talált olyan fajtájút amit szeretett volna, s ami valami nagy, piros, lédús bogyó volt. Nem tudta miféle fajta, de ízlett neki, s olyat akart. De erre a közelben már úgy látszik mindet megeszegették. Nem is csoda: negyedik hete voltak már lassan a szigeten! —Ez a Kukkoló úgy látszik nem ér véget olyan hamar mint az előzőek, s unalmasabbnak is tűnik! - gondolta Nálisz.

Beljebb ment hát, majd még beljebb mert talált ugyan bogyókat, de még többet akart. Volt vele egy nejlonszatyor, abba is akart szedni. És különben is szívesen sétált, mert annyira szép volt a tájék, és ő korábban is szívesen járta a természetet. Az állatok és növények nem tartották őt csúnyának, azok pillantása elől nem fordította el soha az arcát zavartan, szégyenkezve.

Észre sem vette hogy már milyen mélyen jár az erdőben. Ám kissé elfáradt, mert, most vette csak észre, már jóideje felfelé vezet az útja! Ó igen, persze, hiszen ő most a hegytető felé tart, ahol a bálvány és a rádiókészülék is van! Tényleg, mi volna ha kilépne a játékból?! Nem sok értelme van itt lennie. Eddig semmi de semmi jele nem mutatkozik annak, hogy e Kukkolóban is lenne legalább egyetlen nagyhatalmú valaki-valami, mely őt széppé tehetné! Amikor jelentkezett a játékra, nem ebben reménykedett.

Milyen nehéz is feljutni a hegytetőre, pedig az nem is igazán magas! Amikor a szigetre hozták őket, ott tette le őket a helikopter, és milyen könnyen, milyen hamar sikerült legyalogolniuk a tengerpartra! Felfelé már sokkal nehezebb!

Na mindegy, ha már így esett, felmegy a csúcsra, s körülnéz ott. Bogyó arrafelé is nőhet, s legalább körülnéz kissé!

S végül fel is ért. Ha nem is került nagyon magasra, de a parttól annál távolabb. A hegyecske nem volt ugyan a sziget legközelebbi közepén, de Nálisz így is a tengerparttól bő tizennyolc kilométernyire lehetett, ennyit tett meg többórás sétája alatt. Legalább öt órát jött, és felfelé. No igen: a lábaival sosem volt baj. Csak az arcával. Az a csúnya.

Körülnézett. Gyönyörű volt a tenger kéksége, vakítóan, szemkápráztatóan szikrázott a napfény, méregzöld erdőség borította a sziget talaját, és bár igen messze volt a parttól, de annyira tiszta volt az ég, hogy Nálisz meg mert volna esküdni rá, hogy icipici pontként látja még Konsztrúdzsa házikóját is a dombtetőn.

Aztán legyintett egyet. Képzeli! Tizennyolc kilométerről még azt az aprócska dombot sem láthatja, nemhogy rajta a házat! Efféle optikai bravúrra legfeljebb valami tündér lenne képes, de nem Ruláj és Zsötekű, hanem az igazi tündérek, a nagy szemükkel, mint például Lolita vagy még inkább Iloé...

—De hát én nem vagyok tündér! - sóhajtotta. —Szörnyeteg sem! Nem mintha nem örülnék egy jó nagy szemnek... lehet ugyan, hogy azzal még rondább lenne az arcom... de bánná a fene! Így sem vagyok szép!

Megfordult és a bálványra nézett.

—Milyen kár is, hogy nem vagy igazi isten! Pedig mit nem adnék érte, hogy szép lehessenek! Persze - nevetett fel - talán jobb is hogy nem tudsz széppé varázsolni! Nem kétlem ugyanis hogy önmagadat is szépnek tartod, de igazán nem akarok úgy kinézni mint te, az én szépségfogalmaim egészen mások!

Legyintett egyet, azzal leült és hátát a bálványnak támasztotta. Jobb ha csak nézelődik és lazít egyet. Már kezd meghülyülni, hogy magában beszél. Mert akkor is azt teszi ha a bálvánnyal társalog. Hiszen az nem válaszolhat neki! De megbocsátható az idegállapota, mert majdhogynem magányosan él itt a szigeten. Datrixszal csak az előző Kukkolók szörnyeiről lehet beszélgetni, Iloé és Szjord szülei állandóan csak veszekednek egymással, és mindenkit a maguk oldalára akarnak állítani a másikkal szemben, a tündérek csak arra képesek hogy azt bizonygatják neki hogy nem baj ha csúnya, mert attól még lehet jó, és különben is alig látja őket mert állandóan csak csatangolnak gyümölcsök után, no igen, abból többet kell egyenek mert ők nem fogyasztanak húst, Jondon állandóan csak méricskél és ő is sokat kószál a műszereivel, Kristály családja csak arról képes dumálni, hogy leányuk óriási vagyona őket illeti meg, Szubrimusz és Jotu is jól elvannak kettesben mert ők meg az első Kukkolóból ismerik egymást, és végezetül Enkülé és

Konsztrúdzsa is jól egymásra találtak, bár még ővelük beszélgethet a legélvezetesebben. Böngyérnek meg nincs is sok szabadideje, de nem is kíváncsi a perverz fickó társaságára. Még képes és letámadja! Mert jó-jó, a kicsiket szereti, de ha ló nincs számár is jó! - és Nálisznak, maga sem tudta miként, egy illetlen verssor tolakodott a gondolataiba:

—Böngyér gyerek fasza fickó, nagy benne az akarat,
ha nem éri fel a lovat, megbassza a szamarat!

Igyekezett elhessegetni e verset a gondolataiból, mert önmagához méltatlannak érezte, de újra meg újra előbukkant. Ezért aztán, a „kutyaharapást szőrivel” gyógymódot követve, nekiállt hogy másról fabrikáljon verset, az majd kiveri ezt a másikat a fejéből. S kézenfekvő volt hogy a mögötte álló bálványról költsön verset.

Ha én széppé lehetnék,
Boldog csak úgy lehetnék!
Aki szépségemet adja,
Nagy lehet annak hatalma!
Meghajtanám én a főmet
Előtte, ki reámönthet
Szépséget bár tonnaszám,
S köszönetre nyílna szám,
Szépséget ha reám kenne,
Mert boldog csak akkor lenne
Nálisz, e szegény kislány,
De erre hiába vár!

Lehet hogy a vers nem volt a legjobb, de csak úgy hamarjában találta ki, lényegében csak egy piszkozat volt, nem is gondolta komolyan - annál inkább megdöbbent azon, hogy amikor elmozgta maga elé, hangot hallott maga mögül.

—Aztán halljuk csak, milyen is a te szépségideálod?

Nálisz igazán ijedten fordult meg, de senki sem állt mögötte.

—Ki beszél?! - kérdezte rémülten. A hang ugyanis teljesen ismeretlen volt a számára, egyik szigetlakó társáéra sem emlékeztetett.

—A bálvány vagyok. - hallotta a hangot. Miközben a bálvány természetesen szikrányit sem moccant, a szája sem nyílt ki.

Erre Nálisz megnyugodott. Ja persze! Ez csak biztos Pucsakaci trükkje! Nyilván a bálvány tövébe rakott rádió beszél, vagy Pucsakaci elrejtett valami kis hangszórószerűséget a bálványba is!

—Ja persze ám, a bálvány, még mit nem! - szólt gúnyosan. —Idefigyelj Pucsakaci, mindennek van határa! Az rendben van hogy mutogatom magamat a műsorban, az is hogy kiadom legtitkosabb vágyaimat, de gúnyt űzni magamból már nem hagyok! Különben is, tessék betartani a saját szavadat: márpedig te még a hajón azt mondtad, hogy amíg a szigeten vagyunk, nem lesz kapcsolatunk a külvilággal!

—Nem Pucsakaci vagyok, hanem a bálvány. A sziget istene. Pucsakaci nem hall téged most, sőt, engem sem, de a nézők sem! Jelenleg csak a sziget szokásos zaját közvetíti nekik a kamerád. Úgy hiszik hogy nem is beszélsz, csak nézed a bálványt. Szóval, milyen is szeretnél lenni úgy igazából? Mert abban igazad van tudod, hogy nekem egészen mások a szépségről alkotott fogalmaim mint nektek embereknek. Én például a legkevésbé sem tartalak csúnyának. Igaz, szépnek sem. Ti emberek a szememben annyira egyformák vagytok, mint két giliszta. Meg tudlak különböztetni egymástól benneteket, de nem foglalkozom annak elemezgetésével hogy melyiktek a szebb, mert neked sem jutna eszedbe hogy azon elmélkedj, hogy két kukac közül melyik az esztétikusabb! Tehát halljuk, milyen szeretnél lenni!

Nálisz erre dühösen fakadt ki.

—Hát ez már aztán több a soknál! Azt hiszed Pucsakaci hogy olyan hülye vagyok, hogy mindent beveszek?!

—Na de Nálisz, nem te emlegetted még a hajón, hogy valami felsőbbrendű hatalommal szeretnél találkozni?! Nézd, ha nem hiszel nekem a te bajod, de utoljára kínálom fel neked a lehetőséget, és később iszonyúan meg fogod bánni a hitetlenségedet!

Nálisz rémülten kapta a szája elé a kezét. Valóban! Hátha igaz... valószínűleg nem igaz. Több mint biztos volt benne, hogy ez csak Pucsakaci trükkje. De ha mégsem?! Végülis mit veszíthet?!

—Jó! - szólt mélyet lélegezve. —Tudd meg, akárki légy is, hogy mindig is irigyeltem Kristályt! A művésznőt! De Iloét is! De azzal is boldog lennék ha úgy néznék ki mint Lolita, még azt sem bánnám ha emiatt én is pornósztár kéne legyek! Tehát valami olyasféleképp szeretnék kinézni mint ezek, imádom a nagy szemeket, azok tündérszépek, ne legyek ilyen nyúlfogú, de természetesen nem akarok telibe ugyanolyan lenni mint ezek valamelyike, mert én önmagam akarok lenni, de éppoly szép!

—Hát ne haragudj, de ez meglehetősen zavaros volt a számomra! Mert te azt mondtad hogy legyél egyszerre olyan mint Kristály, Iloé és Lolita, holott nyilvánvalóan lehetetlen egyszerre mind-egyikükhöz hasonlítani, de ez még semmi, mert te emellé még azt is akarod, hogy úgy hasonlíts hozzájuk, hogy mégse hasonlíts, mert önmagad légy! Egyetlen konkrétumot mondtál: hogy ne legyél nyúlfogú! Ezt már meg is kaptad, lásd milyen jó vagyok hozzád!

—Hogyan...?! - kérdezte elsápadva Nálisz, és a szájához kapta jobb kezét. És valóban, nyoma sem volt benne nyúlfognak! Első két metszőfoga éppakkora volt, mint ami egy normális metszőfog szokott lenni!

—De ennél többet is adok! - szólt a bálvány. —Gondolom értesz a számítógépek kezeléséhez, ugye?

—Ha isten vagy, tudnod kell!

—Na és ha nem vagyok igazi isten, csak olyasféle nagyhatalmú szörnyeteg mint akire vársz te meg Datrix?! Különben költői kérdés volt. Természetesen tudom, hogy igen jól értesz hozzájuk! Nézd, én megtehetném hogy a szemedet is naggyá teszem, az orrodát is lekicsinyíthetem, nem gond, de félek hogy túllőnék a célon! Tehát halld a javaslatomat! Menj vissza a házikódba, és mire odaérsz, a ruháid alatt találsz egy kiváló laptop komputert! Lesz benne egy igen komoly rajzprogram, amit ismersz is, a Turbóművész 4.17 verziószámú, és most figyelj jól: ezzel tervezd meg leendő önmagadat! Ha akarod csak az arcodat, ha akarod, akár az egész testedet is! Hogy könnyebb legyen a dolgod, a gép memóriájában megtalálod meztelen alakod beszkenelt képét, egészalakosat is, arcképet is, szemből és profilból egyaránt! Ezt alakítsd át ahogy neked tetszik! Kapsz rá mindössze két napot, mert utálok várni, tehát igyekezz! Amikor úgy érzed hogy elégedett vagy vele, mentsd el „ilyen szeretnék lenni” névvel abba a könyvtárba, aminek nemes egyszerűséggel az „Isten” nevet adtam, és ezután fuss a tengerparton amíg csak össze nem esel, vagy úgy érzed hogy mindjárt kiszakad a tüdőd!

—Fussak... minek?

—Mert ha alaposan kimerültél, akkor előbb alszol el! Ugyanis mire felébredsz, olyan leszel amilyent megtervezte magadnak! Na, eredj!

És Nálisz, azt sem tudva mit gondoljon, elindult lefelé a hegyről. Az biztos, hogy hiába tapogattja a nyúlfogait, azoknak nyomuk sincs! Mielőbb meg kell nézze otthon az arcát a tükörben! És hátha igazat mond a bálvány! Na, majd meglátjuk, ott lesz-e a komputer!

Igen, de ha ott lesz, a tervezésre csak két napja van! Nem szabad húznia az időt! - és e gondolatra kényelmes bandukolásból rohanásba csapott át. Még a bogyószedésről is elfeledkezett.

Így esett, hogy majdnem mind a tizennyolc kilométert végigfutotta, ami akkor is bámulatos eredmény, ha belegondolunk hogy hegyről lefelé szaladt! Maga sem értette később miként tudta bírni hazáig ezt a tempót, később arra a következtetésre jutott, hogy ebben is a bálvány segíthetett neki. Mindenesetre mire a tengerpartra ért, a házikójához amit Datrixszal osztott meg, épp csak egy kicsikét lihegett. Datrix nem volt odabent, amit Nálisz nem is bánt. Izgatottan túrta fel

a ruháit, s valóban, köztük ott volt egy igen jó minőségű komputer, csurig töltött akkuval, amiről Nálisz tudta, hogy ő bizony nem hozta ezt magával! Semmiféle komputert!

Nem is habozott, bekapcsolta, elindította a rajzprogramot, megtalálta önmaga beszkenelt meztelen képeit is, holott ez is nagyon furcsa volt, mert róla soha sehol, semmikor nem készült még aktfotó! De e képek ott voltak, ott bizony!

S jó hogy ott voltak, mert azért még mindig lehetett volna a komputer odakerülése is valami ravasz trükkje Pucsakacinak, de az aktfotók... habár nem! - jutott eszébe Nálisznak, és előkapta a tükröt. És tényleg nem volt már nyúlfogú!

Eszeveszett lelkesedés és reménykedés ömlött el rajta. Örületes sebességgel kezdett el dolgozni a képein. Csinált róluk több másolatot, majd mindegyiket átalakította, s kritikusan nézte, hogy melyik tetszik neki jobban. Le sem feküdt, megtehetette hogy éjjel is dolgozik, mert a számítógépnek volt belső világítása. S amikor Datrix megkérdezte hogy mit csinál, azt mondta, hogy megcsinálja önmaga eszményi mását, amilyen szeretne lenni! S ezzel még csak nem is hazudott.

—És biztos is hogy ilyen leszek, ha igaza van a tündérfiúknak, hogy ők tündérek lehetnek ha igazán akarják! Mennyivel könnyebb ehelyett csak úgy simán széppé válni!

—Neked elment az eszed! - mondta egyszerűen a férfi, azzal oldalra fordult, és elaludt.

Nálisz nem törődött vele, dolgozott tovább. És az nem volt neki nehéz, hogy többféle szép női képet is előállítson, elvégre nyugodtan elszabadulhatott a fantáziája, ez is volt a dolga, hanem amikor már előállított vagy tizet-tizenötöt, el kellett döntenie, hogy melyik lesz az az egyetlen, ami mellett elkötelezi magát! Mert úgy gondolta, hogy csak egyetlen lehetőség van!

Dolga annyiból volt csak könnyebb, hogy ékszerekkel és ruhákkal nem foglalkozott. Elvégre biztos nem véletlen hogy titkos jötevője meztelen képeket rakott be a komputerbe róla! Biztos nem akar ruhát is teremteni neki, és disznóság, mérhetetlen hálátlanság is volna ha olyasmit is követelne tőle! Azt azonban nem állta meg, hogy mindegyik variáció feje tetejére ne kreáljon egy észtvesszejtő, bámulatos hajkoronát. Mindigis csodálta a nagyon hosszú hajú nőket, akik csodálatos műalkotásokat hordtak a fejükön.

Végül aztán csak-csak elkötelezte magát egyik alkotása mellett. Fájó szívvel ugyan, de belátta, hogy a bálványnak igaza van: nem hasonlíthat egyszerre mindenkire, nem lehet egyszerre több alakja! Igaza van! Naná hogy igaza van: minden bizonnyal valóban valami nagyhatalmú lény, sokkal okosabb lehet nála! De hát ez olyan alapigazság, amit ő Nálisz is képes belátni!

Hosszú, magas, sportos nőt rajzolt Nálisz, vastag, érzéki, kissé kifelé forduló ajakkal, külön részképet rajzolt a nyitott szájáról, amin látszott minden egyes foga, ezzel jelezte hogy milyen fogsort képzel magának. Ahhoz képest hogy Nálisz szép akart lenni, kissé furcsa volt hogy akkora óriási és olyan ferde szemet tervezett be magának, hogy nagyobb volt mint Iloé szeme! Ettől aztán arca furcsa lett, annyira, hogy ő maga is tudta, egyáltalán nem mindenki mondaná rá, hogy szép! De tudta azt is, bőven lesznek azért akik nemcsak szépnek, de gyönyörűnek tartják majd, pláne, mert egy ideje a Bargonon valóságos tündérkultusz dívott, s aki nő csak tehetett, igyekezett mindenféle rafinált trükkökkel nagyobbnak mutatni a szemét mint amilyen az. Hát az ő szeme nagy lesz, nagy és nagyon ferde, igazi tündéri szem! S e szemeknek iszonyúhosszú szempillái lesznek, és ezek nem műszempillák hanem igaziak, hohó, ezt utánozza valaki! Igazi démoni pillantása lesz így, megbabonázza akire csak rápillant! Igen, kérem, ez olyan kép hogy a legnagyobb színésznők sem néznek így ki soha, ilyesmit csak *nagyon* jól sikerült kosztümös filmekben lehet látni, valami kalandfilmben, még inkább rajzfilmben! Ez szinte nem is emberi de földöntúli szépség! Ez kell neki! És olyan bámulatosan szőke lesz a haja, amilyent festékekkel is alig lehet elérni! És nem feledkezik meg arról sem, hogy a nyaka is szép hosszú legyen, karcsú, kecses, királynői! S az egész teste is karcsú lesz, magas de természetesen nem *túl* magas, ugyanakkor izmos, bár nem annyira mint a különböző erőművész nőké. Az szükségtelen. Ő nem olimpiai bajnok akar lenni női pankrációban, inkább talán szépségkirálynő vagy színésznő, vagy valami ilyesmi! Eddig Nálisznak nagy, lapos körmei voltak, inkább férfhoz illőek, most ezeket is kicserélte a képen kecses, ovális női körmőkre, és a melleit is akkorára formázta, hogy ne legyenek kényelmetlenül nagyok, de azért jókorák, akkorák és olyan feszesen állók, hogy erre bízást azt mondja majd bárki, hogy ezek műmellek, szilikonnal vagy más betéttel mesterségesen

kreáltak, de *neki* mégsem műmellei lesznek, hanem valódiak! Csodálatosak! Ó igen, ő minden részletre gondol! De annyira, hogy a kép szélére odaírta:

—És ha nem túl nagy pofátlanság, istenem, akkor kérlek belül is alakíts át úgy, hogy genetikailag a csiszikre hasonlítsak, hogy nekem se legyen havi vérzésem, de legyen akaratlagosan mozgatható izmom a méhszájon, amivel szabályozhatom a teherbe esést! És nem haragudnék meg, ha végtelen szeretetéből amit irántam érzel, kitelne némi életmeghosszabbítás, hogy addig éljek mint a csiszik, vagy akár még tovább is! De tényleg csak ha meg nem haragszol a kérésért, én nem fogok megsértődni ha nem lesz így!

Amikor készen volt ezzel, még nem mentette el az „isten” nevű könyvtárba, ehelyett lefeküdt aludni, bár nehezen aludt el, olyan izgatott volt. De aludni akart előbb erre az egészre, s azt is akarta, hogy reggel is megnézzé a képet még egyszer. Hátha akkor még javít valamit rajta!

Nehezen aludt el Nálisz, de bezzeg annál inkább aludt volna tovább, amikor legszebb álmából durva rázogatós ébresztette! S amikor álmosan nyitogatta a szemét, azt látta hogy Datrix hajol föléje.

—Barbár, hát van neked szíved így kelteni, mit akarsz, hagyj még szundítani! - motyogta, s már fordult volna a másik oldalára, ám a férfi ezt kérdezte:

—Előbb válaszolj rá, hogy ki az ördög vagy te! Hogy kerültél ide, és hol van Nálisz?!

—Micsoda?! - pattant fel a fekhelyéről Nálisz, de olyan sebesen hogy majdnem orrbaverte a homlokával Datrixot. És bezzeg rögvést kirepült az álom a szeméből! Mert az jutott az eszébe, hogy...

Odanyúlt a ridiküljéhez, kinyitotta...

—Hé, veszed el onnan a mancsodat, az Nálisz cucca! - kapta el a csuklóját Datrix, de Nálisz félresöpörte a férfi kezét.

—Hagyj már te hülye, én vagyok Nálisz! - kiáltotta, azzal a ridikülből remegő kezekkel halásztá elő a tűkröt, és megnézte benne önmagát.

És felordított.

—Sikerült! Igen! Betartotta az ígéretét! Ó igen! Nagyszerű! Csodálatos! Köszönöm neked, akárhol is vagy! Akárki légy is! És biztos is vagyok benne hogy itt vagy valahol a közelemben, csak nem látlak! De én úgy szeretlek téged! Te vagy az én istenem, még akkor is ha nem isten vagy hanem más akármilyen! Még ha szörnyeteg is lennél, akkor is szeretlek! Bármit megtennék érted, csak attól tartok hogy nincs mivel viszonznom a jószágodat, mert aki ezt meg tudta tenni velem, annak semmire sincs szüksége tőlem, aki olyan jelentéktelen vagyok hozzád képest! De annyira örülök! Hála és köszönet neked, jótékony ismeretlen! - és Nálisz körbeugrándozta a kis kunyhó minden talpalatnyi helyét, és csókokat dobált mindenfelé, a nagy üres semminek. Datrix csak nézte ezt a vadidegen, ismeretlen nőt, aki minden bizonnyal tökéletesen megőrült, és aki még véletlenül sem hasonlított semmiben sem Náliszra.

—De hát ki vagy te és hogy kerülsz ide?! - kérdezte tőle.

—Értsd már meg, hogy én vagyok Nálisz! Épp csak hogy teljesült életem legnagyobb vágya! Átváltoztam széppé! Mert ugye elég szép vagyok, vagy te nem úgy találod?! Na jó-jó, a ruhámtól tekintés el mert úgy látom kissé szűk itt-ott, és rövid is, mert sudárabb lettem mint régen voltam, mondhatnám délcegebb, királynőibb, ezen nem is hinném hogy tudnék segíteni, ahol viszont szűk, ott kiengedem mindjárt, mert tűt, ollót és cernát szerencsére hoztam magammal! Tudod, a bálvány nem teremtett nekem ruhát, de ez nem az ő bűne, mert nem is kértem! Egyszerűen bennehagyott abban a ruhában, amiben lefeküdtem aludni! Hanem igazán egy rossz szavam sem lehet a munkájára, mert még a hajamat is megcsinálta olyan csodálatossá, amilyennek le-rajzoltam! Bámulatos hajművészeti alkotás! Ha leengedem, holtbiztos hogy a seggem alá érne, de mélyen ám!

—Nem hiszem hogy Nálisz vagy, de ha mégis, hülye voltál, mert lesz elég bajod ezzel a hosszú hajjal!

—Bánomisén, élvezem majd hogy szöszmötölhetek vele, eddig sosem voltam szép, most az vagyok!

—Na jó, most már halljuk hogy miként is kerültél ide a szigetre? Új szereplő vagy és ez Pucsaka-ci valami trükkje, hogy érdekesebbé tegye a műsort?!

—Nyavalyát! Emlékezz csak rá, tegnap este mielőtt lefeküdtél, volt nálam egy laptop, amin terveztem önmagamat, leendő önmagamat! Mondtam is neked! Emlékezned kell rá!

—Igen, Nálisz babrált valamit a gépen, na és?!

—Én babráltam! Azt az utasítást kaptam a bálványtól, hogy tervezzem meg, miként akarok kinézni, mert olyanná varázsol majd! De még nem mentettem el a képet az „isten” nevű könyvtárba, mert ma reggel még akartam ellenőrizni hogy nem kell-e változtatni valamit rajta, de úgy látszik a bálvány türelmetlen volt, s azt mondta jól van az így is, és megcsinált ilyen néálom-ban! De nem bánom, legalább nem kell futnom amíg összeesem!

—Mondd, te örült vagy?! Megbolondultál?! - kérdezte tőle gyanakodva Datrix.

Erre Nálisz elmondta neki hogy mi történt vele a bálványnál. Végülis a bálvány nem fogadtatott vele titoktartást!

—Tudod mit, egy szavadat sem hiszem!

—De hát te is azért jöttél ide a Kukkolóba, mert remélted hogy valami földöntúli izé különleges képességekkel ajándékoz meg téged!

—Igen, de én konkrétan Kajjamban reménykedtem, vagy ha nem is benne de abban hogy valamely szereplőről derül ki hogy varázsló vagy más ilyesmi, de te holmi láthatatlan akármiről beszélsz, ami a bálványban lakik, aki garantáltan nem szereplő! Szóval, én azt hiszem ha adott valamire egy egyszerű magyarázat, kár helyette bonyolultabbat keresni, tehát én azt hiszem hogy az éjszaka Nálisz valahogy kilépett a játékból, és beraktak helyette téged, azzal a paranccsal hogy mondd ezt a hülyeséget! Szóval nekem mindegy is, épp csak nem hiszek neked, és kíváncsi vagyok, mit szólnak majd a többiek!

—Jó, menjünk elébük, erre én is kíváncsi vagyok! - és Nálisz új, zöld, ferde szeme démonian villant. Remekül érezte magát. Élvezte előre, milyen szemmel merednek majd rá a többiek. Még az sem zavarta ha netán senki sem hiszi el hogy ő azonos a régi Nálisszal, legalábbis belsőleg. Bár úgy sem egészen... mert kipróbálta: valóban volt akaratlagosan mozgatható izomgyűrűje a méhszájon! Genetikailag ő tehát nem annyira barbár, mint inkább csiszí! Ezek után le meri fogadni, hogy az élethossza is azokéval megegyező lesz... de talán jóval több is! Mit érdekli őt, hogy hisz-e neki valaki?! Még a sziget sem érdekli! Megkapta amit akart! Ez a lényeg! No igen, az biztos hogy a személyazonossága némi gondokba ütközik ezentúl amúgy hivatalosan, mert a legkevésbé sem hasonlít az igazolványában szereplő képre, könnyen lehet hogy a hatóságok elkobozzák a vagyonát, sőt még az iskolai bizonyítványait sem ismerik el. De ez sem számít. Legrosszabb esetben a csiszík közé áll. Aztán nincs is sok vagyona. Ha kell valami bizonyítvány, majd levizsgázik újra és kész, különben meg az sem szükséges, pénze lesz bőven, ezzel a testtel sőt ezzel a reklámmal amit épp e Kukkoló jelent neki, garmadával kapja majd a filmszerepeket, még válogathat is majd belőlük! Ó milyen nagy csoda, ő mekkora szerencse! - és körbenézve megint megköszönte a nagy semminek:

—Köszönöm istenem! Ha bármit kívánsz tőlem csak szólj, s a tied vagyok, ha tudom, megteszem!

Míg ő a csodát köszöngette, Datrix szorgosan kutatott Nálisz holmija között, majd így szólt:

—Különben is hazudtál, nincs itt semmi komputer!

—Pedig este még itt volt, erre a helyre tettem le, egészen pontosan emlékszem rá!

—Nincs itt!

—Akkor biztos elvitte a csodatevő bálvány. Engem ugyan nem izgat!

—Vagy elvitted te! Vagy a régi Nálisz!

—Tudod mit, gondoldj amit akarsz, engem ugyan nem érdekel! Jössz a többiek elé, vagy mutakozzam be egyedül?!

—Megyek!

Így aztán együtt léptek ki a kis kunyhóból.

Nem kellett nagy távolságot megtenniük Konsztrúdzsa házáig, s ezalatt senki nem is vette észre őket, mert eléggé korán keltek. Azaz, igazából cseppet sem korán, de a szigeten élve kissé ellustult mindenki, s hajlamosak voltak későn kelni. S már épp ott álltak a bejárat mellett, amikor belülről csodálkozó hangot hallottak. Sőt, nem is hangot, inkább felkiáltást.

—Nahát, ez nem lehet igaz! Ez a Pucsakaci! Ki hitte volna róla! Azaz, tulajdonképpen számíthat-tam rá hogy valami meglepetésről csak gondoskodik... Bár most tulajdonképpen egy rossz szavam sem lehet ellene!

A hang Jondoné volt. Datrix nem is kopogott, csak úgy belökte türelmetlenül az ajtót, baljával Nálisz, vagyis a számára ismeretlen lány kezét fogva, mintha azt hinné, hogy az el akar szaladni tőle. S amikor beléptek, látták hogy min csodálkozik Jondon: míg ők odabent aludtak, valaki odarakott a szoba kellős közepére egy rendkívül modernnek látszó, vadonatúj bűvárfelszerelést, a bűvárruhán egy egész rakás titokzatos műszer volt látható, még vízhatlan komputer is, meg volt mellé egy palack sűrített levegő is. Sőt, egy egész felfújható gumicsónak is!

És Jondon máris mellette volt, nézegette, s a belépőket még mindig észre sem véve így kiáltott: —De hiszen ez nem is barbár, hanem csiszí holmi! Eredeti csiszí minőség mindegyik! És nicsak, itt alatta van egy szigonypuska, meg elektromos sokkoló, ó, ez aztán a nagyszerű meglepetés! Köszönöm Pucsakaci! - azzal levette a kamerát a fejéről, látványosan megcsókolta, majd visszarakta a fejére azt. —Bár - tette hozzá kissé elgondolkozva - egyetlen palack oxigén kissé kevés-nek tűnik!

Hanem aztán hogy a valóban kicsikének látszó palackot közelebből szemügyre vette, szélesen elmosolyodott, s így szólt:

—Vissza az egész, bocsika! Visszaszívtam! Gondolhattam volna rá, hogy ez csiszí holmi! Szóval ebben nem sűrített levegő van, hanem szilárdodá lefagyasztott levegő! Nem hittem volna hogy a csiszík képesek azt nemcsak ennyire lehűteni, de úgy tárolni is hogy ne fagyjon jéggé a kezem ha megfogom a palackot, de úgy látszik elérték! Jó lehet a szigeteléstechikájuk! Nem semmi tudomány kellhet ahhoz sem hogy a szilárd levegőből mindig annyi szabaduljon fel amennyi épp kell, s a kellő hőfokon legyen! Na de hát ha valakiről, a csiszí népről elhiszem hogy képes rá! Szóval szilárd levegő! Így már mindjárt más! Azt írják, hogy a tartalma elég ezer órára! Ha jól számolom, az több mint egy hónap! Remek! Annál több időt biztos nem töltök a tenger alatt! Máris megyek bűvárkodni! - azzal felállt, kezében a pillekönnyű csónakkal. Ekkor vette észre a belépőket.

—Hát te meg ki vagy?! - kérdezte ő is Nálisztól.

—Nálisz. - felelte Nálisz.

—Na ne viccelj - szólt Konsztrúdzsa - Nálisz egészen másképp néz ki!

—Pedig Nálisz vagyok! Emlékezzetek csak, szép akartam lenni, ez volt minden vágyam, mondtam a hajón is már, hát szép lettem! Sikerült! Van itt a szigeten ugyanis valami nagyhatalmú lény, aki megtette nekem ezt a szívességet! Én a bálványnál találkoztam vele. - és Nálisz elmondta nekik a kalandját.

—Na tudod mit, én sem hiszem egy szavadat sem, nemcsak Datrix de én sem - mondta Jondon - ez Pucsakaci valami trükkje lesz, aki unalmasnak tarthatta az eddig történeteket, s berakott téged Nálisz helyére valami ravasz furfanggal! De engem nem is érdekel az egész, legfeljebb annyiból hogy kár volt épp most zavart keltenie, most, amikor egy nagy felfedezés küszöbén állok! Ennek ellenére nem panaszkodom, inkább hálás vagyok neki a csónakért, s benne vagyok a mókában hogy Nálisznak szólítsalak téged is a játék kedvéért, csak épp kijelentem hogy nem vagyok hülye, hogy elhiggyem ezt a mesét!

—Biztos a csónakot sem Pucsakaci küldte neked, hanem a bálvány hozta! Azaz, varázsolta!

—Na jó, hagyj a gyermekmesékkel, szédítsd ezzel a tündérfiúkat, azok talán hisznek neked! Mert nekem van ennél fontosabb dolgom is: azonnal megvizsgálom a sziget talapzatát! - azzal fogta is a csónakot, a bűvárruhát, mindent, és vitte ki a házból a tengerpartra.

4. fejezet: Jövevények

Pici Fény, Nagyfény, Fényecske, Édeske és Kisédes izgatottan, sőt, nem kevés aggodalommal várták a lift előtt Tukán visszatértét a 00 szintről. Tukán igen soká elmaradt; végül azonban felbukkant, méghozzá nem is üres kézzel! Pontosabban, a keze üres volt ugyan, a lift belseje azonban cseppet sem! Tele volt pakolva mindenféle érdekes tárggyal. Tukán mindenekelőtt egy óriási koponyát tett ki ámuló szemeik elé.

—Tessék! Ezek voltak aztán az igazi óriások! S nézzétek csak meg, mekkorák voltak! - azzal kipakolt még egy rakás csontot, mind emberi csont volt, s ebből összemesterkedte a folyosó padlójára a csontvázat. Igaz, az egyik kar csontjai hiányoztak, azt a sötétben Tukán úgy látszik nem találta meg; azonban így is elszörnyülködhetnek a látványon. Valóban óriás lehetett amíg élt: legkevesebb százhetven centi magas!

—És - szólt Tukán - merőben valószínűtlen azt hinni hogy az egykor ott élő óriások legnagyobb példányát sikerült megtalálnom! Valószínűbb inkább, hogy egy teljesen átlagos egyedük lehetett ez! Vagyis, lehetek köztük ennél akár jócskán nagyobbak is!

Na de ez nem az egyetlen szerzeménye volt Tukánnak. Volt a liftben még néhány vascső, nem mintha szüksége lett volna ezekre Tukánnak, de megkedvelte őket, nem akarta ott hagyni. Lehet hogy elkapta a gyújtószenvédély! Sőt, hozott néhány igazán óriási fazekat is, „óriásbilit”, ahogy Pici Fény mondta, ezek olyan tíz és húsz literesek lehetnek, de akadt egy negyven literes is. Mindemellé pedig volt a liftben egy olyasmi is, amire egyszerűen nem találtak szavakat!

—Olyan, mintha a lenyúzott bőre lenne egy óriásnak! - nézte Nagyfény elgondolkozva a fura holmit. És valóban, nemcsak az alakja hasonlított egy emberéhez, már ha a méretétől eltekintettek, de még többé-kevésbé hajlott is ide-oda, mintha igazából bőr lenne.

—Na és most nézzétek csak meg, hogy mire jöttem rá ezzel kapcsolatban! - szólt büszkén Tukán, azzal megnyomott valamit azon a gömbön, ami e fura holminak azon a részén volt, ahol egy embernek a feje lenne. S e nyomásra a gömb egy pontjából vakító fény áradt a plafonra.

A nők először egyöntetűen felsikoltottak, hátra is ugrottak, de mert Tukán erre elnevette magát, közelebb óvakodtak, jól megnézegették a holmit, majd Fényecske behunyta a szemét, a gömb fölé hajolt és úgy nézett bele a fénybe... majd zavartan elhajolt.

—Még így behunyt szemmel is túl erős a fénye! Fel kéne állítani, és távolabbról belenézni, úgy jó lenne! - mondta.

—Na de hát gondoljatok csak bele, te is Fényecske - mondta Tukán - itt nem az a lényeg hogy te csak nézegesd a fényt, itt sokkal többről van szó! Képzeld csak hogy ezt a holmit magunkkal visszük, amikor a Pokolba megyünk, és ott hiába van sötét, mi visszük magunkkal a fényt, s mindent láthatunk!

—Az úgylis nagyon félelmetes lenne, mert csak előttünk lesz fény, de mögöttünk meg körülöttnünk nem!

—De legalább látunk majd valamit, sőt, mindent!

—Nagyon kényelmetlen lenne ezt cipelni - mondta Édeske - és eleve többen is kellenénk hozzá, mert ezt egyedül egyikőnk sem bírná elvinni, legfeljebb húzni a padlón! Hanem nekem eszembe jutott egy érdekes gondolat! Lehet hogy ezt az óriások úgy használták, hogy magukra vették, belebújtak, mintha valóban a bőrük lenne! Hiszen nézzétek csak, épp olyasféle az alakja, és úgy hajlik!

—Ez lehetetlen - mondta maga Tukán - mert ha én óriás volnék is, s belefeküdnék, amint felállnék, kijönnék belőle!

Ez bizony igaz volt. Hanem Tukán megtalálta a megoldást: fogta a baltát, és néhány csapással elválasztotta a világító gömböt a tárgy többi részétől.

—Na, ehhez mit szóltok?! - büszkélkedett. —Most már elvihetem ezt egyedül is magammal ha akarom! Van fényem! - mondta.

Ám Nagyfény bosszúsan fintorgott.

—Kár volt tönkretenned, Tukán! Szerintem igaza volt Édeskének, és ezt úgy használták az óriások, hogy belebújtak! Valahogy biztos elérték hogy ne essen le róluk ha felálltak!

E szavakra Tukán megsértődött.

—Én csak jót akartam, és igazán több elismerést vártam! Ha olyan okos vagy, akkor menj le oda, aztán találd ki hogy miként rakták magukra az óriások; különben meg úgyis mindegy még ha rá is jönnél, mert mi sokkal kisebbek vagyunk annál, hogy magunkra tehessük!

—Minek menjek le oda?

—Mert ott lent tucatjával van efféle, olyan helyeken a falban, ahol a baltát is találtuk! Menj le, és szerezz magadnak, úgysem árt ha lesz több fénygömbünk is! - azzal morgolódva félrevonult, a nők úgy vélték az irányválasztásából hogy a fürdőbe megy. A gömböt sem vitte magával, minek is cipelte volna, amikor ezen az egész szinten világos volt!

—Igenis rá fogok jönni! - kiáltotta utána Nagyfény.

—Igenis hogy soha!

—De igenis hogy igen, mert tudd meg Tukán hogy attól hogy van az az izéd amivel szét lehet csapkodni a húst, attól még nem áll minden húsból hogy szétvagdosd!

—Ugyan már, túl ostoba vagy te ahhoz hogy rájőjj bármire, minden nő ostoba, másra sem vagy-tok jók csak hogy dugjalak titeket, én jöttem rá arra hogy miként lehet a Pokolban fényt csinálni, és ezt a fénylő gömböt is én találtam, mindenre én jöttem rá, és még bátrabb is vagyok mint ti, mert ti még sosem mertetek lemenni a Sötétbe! Szóval inkább lennétek hálásak nekem, ahelyett hogy szemrehányást tesztek nekem! Hálátlan népség!

Tukán alig fordult be a folyosón, Fényecske máris felpattant.

—Én is lemegyek a nullanullásra!

—Mit beszélsz?! - nézett rá döbbenten Pici Fény.

—Lemegyek! Lemegyek, mert szerzek magamnak ilyen fénylő gömböt!

—El sem bírod!

—Az egész óriásbőrt talán nem, de legfeljebb levágom én is a gömböt róla, úgyis csak az kell!

—De mire neked, van már itt egy!

—Mert lehet hogy Tukán elveszi ha visszajön! Ismerem őt. Képes rá és magával viszi, és azzal bekóborolja az összes Poklot, hogy lássa mi van ott! És akkor nekem nem lesz itt nagy fényem! Pedig én ezt nézni akarom amikor csak kedvem van hozzá! Azaz nekem kell ebből egy saját! Most tehát fogom ezt a gömböt, hogy legyen ott is fényem, lemegyek vele oda, s addig ott maradok amíg rálelek egy másikra, aztán felhozom azt is ide!

—Ez nem fog menni - mondta neki Nagyfény - mert már ez a gömb is jókora, nem bírod el ezt is egyszerre azzal a másikkal, pláne ha még emellé azt a vágó dolgot is viszed, amivel levágod a gömböt az óriásbőrről!

—Azt legfeljebb odalent hagyom, olyan vágót találok idefent is akármennyit!

—De akkor sem bírsz el egyszerre két gömböt.

—Akkor gyere velem, sőt, gyertek mindannyian, szerzünk magunknak egyet-egyet! Nem is árt hogy legyen mindönknek!

—Miért?

—Hát mert gondolatok csak bele! Szerintem úgy lehetett régen, hogy a világunkban egyáltalán nem volt olyan hogy Pokol. Minden szinten laktak. Lehet hogy óriások, de akkor is laktak. Aztán sorra kialudtak a fények, hol egyik, hol másik emeleten. És mert ott sötét lett, az emberek elköltöztek onnan, illetve néhányan meghaltak, és azok a szintek lettek a Poklok. És azért aludt ki a fény, mert elromlott az a bigyó, amit Tukán kiszedett a négyes szintről, és berakott ide! Ez olyas-mi lehetett annál, mint amikor egy bili kilyukad! Szóval, akármikor megtörténhet hogy az a bigyó elromlik itt nálunk is, és akkor sötét lesz! Természetesen ettől még nem halunk meg, mert felmegyünk egy másik szintre, most már nem is félünk annyira a sötétől mint régen, de azért irtó kellemetlen ám, és sokkal jobb ha akkor tudunk legalább egy kis fényt csinálni magunknak! De meg ha van ilyen fényünk, akkor még azért is jó az, mert visszük magunkkal, és ha nagyon muszáj, ha Tukán valamiért kiállhatatlan lesz, akkor szedünk ki mi is olyan bigyót valamelyik szintről, és berakjuk azt valamelyik Pokolba, és lesz saját szintünk! Például kiszedjük azt a bi-

gyót a 99-ik szintről, és miután onnan elmenekültek az emberek, kiszedjük a 98 és 97-es szint-ről is, aztán hogy onnan is elmentek, visszarakjuk a 99-re, és akkor lesz egy saját szintünk, amit a többiektől elválaszt a Sötét! És így lesz tartalék bigyónk is, hogy ha tönkremegy ami nekünk a fényt csinálja a szinten, akkor lesz mit betenni a helyére! Tehát gyertek csak!

—Igaza van Fényecskének! - mondta Nagyfény. —Nem hinném ugyan hogy Tukán valaha is kiállhatatlan lenne, de szerezzünk csak fényeket magunknak, egyszerűen hogy bebizonyítsuk Tukánnak, hogy nem is vagyunk mi olyan gyávák mint hiszi! Mert az igaz hogy ő jött le először a Pokolba, de szerintem ez eszébe sem jutott volna, ha be nem kergetik oda! Ha viszont minket kergettek volna be, akkor mi mutathattuk volna meg neki vagy másnak hogy ez remek hely, mi mondhattuk volna hogy mi hú milyen bátrak vagyunk! Tehát egyszerűen szerencséje volt! És én igenis hiszem azt amit Édeske mondott hogy az óriások régen belebújtak ebbe, tehát menjünk csak le, és megpróbálom rájönni erre!

—De ott akkor is Sötét van! - borzongott meg Pici Fény.

—Igen, de tényleg tapasztalhattuk hogy semmi szörnyű nincs a sötétben, és már viszünk fényt is magunkkal! - nyugtatta meg a kislányt Nagyfény.

—És nem is egyedül leszünk! - mondta Édeske.

S így aztán a nők beszálltak a liftbe, vitték magukkal a világító gömböt is, és lementek vele természetileg a 00 szintre.

Igazán semmi iszonyú nem fogadta őket! Nem ugrottak a nyakukba szörnyek, nem szorította össze őket a két fal, bár az igaz volt hogy valóban sötétség uralkodott idelent. De a Kisédes kezében tartott gömb vastag fénysugara megnyugtatóan oszlatta el a sötétséget közvetlenül előttük.

Mehettek a szinten bármerre, nem kellett félniük tőle hogy eltévednek, mert a folyosók és termek itt is meg voltak számozva, tudták épp hol járnak. Különben is egyszerű volt a dolguk: elég csak beszállniuk bármelyik liftbe ha megünják itt, és felmenni vele a 01-esre!

A szint különben meglehetősen fura képet mutatott. Nem igazán nézett ki olyannak, amilyent megszoktak. Itt bizony még annál is sokkal több csontváz volt, mint a 01-esen. És ezek majdnem mind óriásoké voltak! Néhány csontváz volt csak jóval kisebb, olyasféle mint az övék, vagy még akár sokkal kisebb is, de ezekről feltételezték, hogy e csontvázak az óriások gyermekeiből lettek. Egy egészen picike csontvázat egyenesen egy ovális teknőféleben fedezett fel Nagyfény, s észrevette azt is, hogy e teknőt billegtetni lehet ide-oda. S rögtön rájött hogy ez arra való, hogy benne ringassák a kisgyereket! Nem restellte a fáradtságot, s a bölcsőt elhúzgálta a liftbe.

—Ez kell nekem! Ha lesz kisgyerekem, ebben ringatom majd! - mondta.

De nemcsak az óriásmaradványok miatt volt furcsa e szint. A legtöbb fal ide-oda volt görbülve, néha nagy rések voltak az ajtók mellett a falakon hogy be lehetett látni rajtuk a szobákba. Egyáltalán, itt számos ajtó zárva volt, és akkor sem nyíltak ki, amikor tapogatták felül a kék, piros, vagy néha más színű csikokat. Amelyik ajtón volt kilincs, az is csak ritkán nyílt, többnyire hiába rángatták azt. Némelyik ajtó ki volt törve a helyéről, a székek is felborultak, sok teremben a pulatok darabokra törtek, és feltárult a belsejükben a sok titokzatos drót és egyéb alkatrész. A fali szekrények is számos helyen nyitva voltak, ezekből majdnem mindig hiányzott a balta, néhol le volt tekeredve a vaskos cső, és sok vörös henger a folyosó padlóján hevert. A falak rengeteg helyen kormosak voltak. Máshol meg apró pici lyukak tátongtak a falakon, néha csak egy-egy, másutt tucatjával. De úgy látták hogy a lámpák is igen sok helyen összetörtek. Igaz, ez mindegy is volt, mert az sem világított ami látszatra ép maradt.

Azt nem mondta meg nekik Tukán, merre keressék az óriásbőröket. Úgy vélték azonban hogy nem lehet nagyon messze a helyük a lifttől, mert amíg ezeket meg nem találta Tukán, addig ő is csak sötétben botladozhatott! Így nem mentek messzire egy irányban, inkább bejárták a környéket. És tényleg, az egyik szélesebb folyosó falán találtak egy nyitott szekrényt, amiben még számos olyan bőrféleség lógott.

—Nagyszerű! Van már ilyenünk! - kiáltott fel Kisédes. Azzal leakasztotta az egyik öltözetet, s mint korábban Tukán, levágta annak fejrészét a baltával. Nagyon borzongató volt a sötét, s azt akarta hogy öneki is legyen világítóeszköze.

Nagyfény is lekasztott egyet, s megpróbált rájönni, hogy miként bújhattak bele az óriások. Le is fektette a padlóra, bele is feküdt, bár a bokája alig ért benne lejjebb mint ahol, úgy sejtette, az óriás térde kéne legyen. A feje meg nem ért fel a nyakáig sem.

Míg ő ezzel foglalatostkodott, Pici Fény bekapcsolta a szekrényben levő összes öltözék gömbjén a világítást. Hadd legyen barátságosabb a környék! Lett is hamarosan olyan fényesség, hogy nagyobb mint a 01-es szinten! Csakhogy az összes fénysugár lényegében a folyosó szemközti falára vetült, s ott észrevettek egy résnyire nyitott ajtót. Nosza, több sem kellett a kíváncsi Édeskének, és sarkig tárta azt. Csalódással kellett azonban tapasztalnia, hogy az egy olyan helyiségbe vezet, ami szokatlan formájú ugyan, olyan mint egy jókora cső, de ebből sehová sem lehet menni, továbbá teljesen üres. Ki is jött hamar onnan. S épp akkor, amikor Kisédes így kiáltott fel:

—Nézzétek csak, vannak kicsi óriásbőrök is!

Ugyanis a nagy öltözékek szekrénye mellett volt még több más is a falban, amik ugyanúgy nyíltak mint azok ahol a baltákat találták, és ezekben mindenféle más méretű „óriásbőrök” is voltak, még egészen kicsik is. Nagyfény odarohant, és egykettőre talált akkorát, ami épp jó volt őrá.

Lefektetett egyet a padlóra, belefeküdt, és így már fel is tudott állni, mert az öltözék nem esett le róla, ugyanis megtartotta azt őrajta a csizma, amibe a talpa került, meg a gömb is, amit a fejére húzott, s ami a tarkótájékon csatlakozott a ruha többi részéhez. Most már akármerre fordult, mindig oda világított a feje tetejéről a fény! De nagyszerű is ez!

Karjait is bedugta a ruhaujjakba, és mert egyre inkább szilárd meggyőződésévé vált hogy igenis valamiképp teljesen be tudták zárni ezt az óriások, ezért elkezdte tapogatni az öltözéket, hátha ez is olyasféléképp nyitódik-záródik mint a hűtőkamra! Tapogathatta eleget, mert volt mindenféle bizgentyű a ruhán is, ilyen-olyan színű sávok, meg kis pöckök és gombok amiket nyomkodni, húzkodni, csavarni lehetett. Végül maga sem tudta miként, de valamit csinálhatott, mert hangozós sziszegés hallatszott, meg is ijedt tőle, de a következő pillanatban minden rés bezáródott a ruhán, sőt, a sisakról valami átlátszó az arca elé ereszkedett.

—Ez az! - kiáltotta. —Látjátok, meg lehet csinálni! Így használták ezt az óriások! Ez biztos az óriások gyermekeié volt!

Társai azonban, bár jól látták őt, de nem válaszoltak neki. A szájuk mozgott ugyan, de Nagyfény nem hallotta a hangjukat. Röggvest eszébe is jutott, mert nem volt ostoba nő, hogy azért nem hallja a hangjukat, mert a sisak eltakarja a fülét. És feltehetőleg a társai sem hallják az ő hangját! Hm... úgy látszik hátrányai is vannak az óriásbőr viselésének!

Egyelőre azonban remekül érezte magát odabent, s eszébe sem jutott levetnie magáról, főleg mert nagyon hamar jó meleg lett odabent. Kissé ugyan mintha fullasztó lett volna a levegő, de a meleg tagadhatatlanul kellemes!

Elsétált néhány lépést, hogy szokja és kipróbálja az óriásbőrben való járást. Fura érzés volt, hogy állandóan van valami a bőre körül! De mert annyira kevés új élmény volt Tukán világában, Nagyfény egyelőre élvezte ezt is. Változatosság volt, ami kellemesen, izgalmasan úzi el az unalmat!

Besétált az első ajtón ami elé került, s ami történetesen épp az a fura, csőszerű helyiség volt, amit Édeske fedezett fel. Itt ő sem vett észre sok látnivalót, ám valami nagyon figyelemre méltót igen! A bejáratnál szemközti falon is voltak olyan sávok, mint a hűtőkamrában! Nosza, nem habozott, nyújtózkodott ahogy csak bírt, s épp sikerült elérnie ujjhegyeivel a felső, piros sávot. Valószínűleg nem sikerült volna neki különben, de mert az óriásbőrben volt, annak vastag csizmatalpa megnövelte jó három centivel is a magasságát.

S erre alig ért ahhoz hozzá, máris roppant csoda történt! Remegés futott végig a szoba padlóján, olyan erős hogy Nagyfény ijedten rezzent össze. Megfordult, és azt látta hogy az ajtó amin bejött, csak úgy magától bezáródik. Bár egy hangot sem hallott, de minden idegszálával érezte hogy óriási zajjal zárulhatott be, mert nemcsak az az ajtó csapódott be amit ők kinyitottak, de ezután a falból egy másik ajtó is kitolódott, iszonyú vastag ajtó, majdnem olyan vastag mint amilyen széles egy ember! Ezután ismét rázkódott valami, és Nagyfény rémülten látta hogy megnyílik az ajtó vele szemben, az, ami fölött a csíkot tapogatta, de egyáltalán nem egy újabb üres szobába vezet az! Alig nyílt az meg résnyire, máris ömleni kezdett be a csőszerű szobába a víz,

temérdek víz, iszonyatos erővel, Nagyfényt hatalmas ütés érte, egészen nekisodorta az imént bezárult ajtónak, a nagy ütés a sisakon át is jócskán érte a fejét, majdnem elájult tőle, kissé valóban el is kábult, majd az ajtó még jobban kinyílt, és Nagyfény hinni sem akart a szemének: a sisakról kisugárzó fény nem verődött vissza semmiről! Előtte egy óriási nagy, iszonyúan hatalmas vízmedence terült el!

S e medencében fura lények mozogtak, testük mint egy orsó, igen lapos kezük volt, hártavékony, lábuk nincs is csupán egyetlenegy a testük végén, azzal jobbra-balra csapkodnak, így mozognak...

Ekkor azonban valami áramlás kapta őt el, és ki is sodorta a fürkéből ebbe a fura világba. Közben ide-oda pörgött, mert természetesen nem tudott úszni, s amikor épp hátrafelé nézett, azt látta hogy a szobából buborékok szállnak ki, majd felfelé, mert a levegő is kiszökött onnan, csakúgy mint ahogy ő is, azaz, őt épp a kifelé tóduló levegő ragadta magával, bár ő ezt nem is tudta...

És Nagyfény teste, az „óriásbőr” belsejében, elkezdett lassan felfelé szállni, mintha ő is valami roppant buborék lenne.

Mögötte kis idő múlva becsukódott a zsilipkamra, majd az automatika sűrített levegővel ki nyomta belőle a vizet.

S amikor Pici Fény és a többiek kitartó rángatására végre feltárult annak belső ajtaja, odabent senkit sem találtak. Nagyfény eltűnt közülük!

* * *

Jondon a bűvárkodást természetesen valami olyan helyen akarta kezdeni, ahol mérései szerint a titokzatos, kör alakú valami széle a lehető legközelebb esett a sziget széléhez, azaz az ezen valami tetejét beborító fedőréteg széléhez. Elvégre őt nem az ezen valamit beborító korallszirt érdekli, még ha úgy különben az nagyon esztétikus legyen is!

Nem volt nehéz ilyen helyet találnia, méghozzá nem is messzire táborhelyüktől. Ki is csónakázott ide, de amikor már épp le akart merülni, ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy bűvárkodását ne itt kezdje, hanem messzebb. Később nem tudott számot adni magának cselekedetéről, de vad evezésbe kezdett, haladt is előre a tengeren jó hat kilométert, és ráadásul úgy, hogy korábban bizony semmiféle evezőstapasztalata nem volt. Most mégis remekül ment neki ez a tevékenység, úgy húzta az evezőt, hogy az a legprofibb kajakozó világ bajnoknak is becsületére vált volna! S még ki sem fáradt túlságosan, sőt, élvezte hogy evezhet!

Aztán hogy elért egy olyan pontra, ami semmiben sem különbözött a sziget körüli tenger bármilyen más helyétől, erős belső meggyőződés hatalmasodott el rajta, hogy épp ez az a szent hely, ez és nem más, ahol neki a bűvárfelderítést kezdenie kell!

Nosza, belebújt a bűvárruhába, azzal kiugrott a csónakból. Azt nem horgonyozta le, mert nem lehetett: itt már jó mély volt a tenger ehhez. Ellenben egy cérnavékony zsineg kötötte össze őt a csónakjával, ami azonban szintén csiszí holmi volt, tehát nagyon erős. Az átmérője kevesebb mint hat mikrométer, de állítólag elbírt volna egy egész vasúti szerelvényt. Ez a zsineg egy Jondon övére erősített orsóról tekeredett le, amin volt belőle valami hat kilométer hosszú darab.

Jondon természetesen tudta, hogy ha beúszik a sziget partvonalá alá, akkor elképzelhető hogy valami tekervényes járatba ér, ahol a zsineg akadályozza majd az előrehaladásban. El volt szánva rá hogy akkor lecsatolja az orsót magáról, s anélkül úszik tovább. Egyelőre azonban nem tett ilyet, mert minek ha nem muszáj!

Lendületes mozdulatokkal úszott tovább. Tudott úszni, bár közel sem valami jól. Most mégis bámulatosan jól ment neki. De ez nem tűnt fel, nem lett gyanús a számára, egyszerűen elkönyvelte magának mint olyasvalamit, ami bizonyára a remekbeszabott csiszí bűvárruha adománya. Ebben még úszni is könnyebb!

Hamar beért a sziget széle alá. Fölötte korallszirtek sorakoztak. Mintha egy barlangban lenne! Itt már természetesen nem világította meg a Nap a tenger világát, be kellett kapcsolja a sisakreflektort. Emellett kiválóan láthatott mindent. Jondon hamar felfedezte, hogy a fényereje állítható,

s ha akarja, akár erősebb fénnel világít, mint a Nap fényes délben! A halak nem is voltak hozzászokva itt ekkora fényhez, és rémülten menekültek előre.

Jondont ez sem zavarta. Nem halbiológiai kutatásokat végezni jött ide, s nem is azért, hogy a korallzátonyok különben valóban csodálatos élővilágát fényképezze. Neki el kell érnie a sziget közepétájához, ahol az a fura valami van!

A csuklójára szerelt mélységmérő százhetvenkét métert mutatott. Igazán nem nagy mélység! De Jondon nem is akart lejjebb menni ha nem muszáj. Alig hat-hét méterrel mélyebben úszott, mint a feje fölötti korallszirt alja. Mélyebbre menni ráér akkor is, ha kell!

Egyre erősebb izgatottság uralkodott el rajta, maga sem tudta, miért. Aztán egyszer csak az eléje vetülő fénysugár valami kis, hosszúkás testet világított meg. A test kissé magasabban lebegett mint ahol Jondon úszott, egészen a koralltető alatt billegett.

Jondon még nem látta jól, hogy mi az. Nem tűnt nagynak, de hátha cápa, márpedig a kis cápa is cápa! Óvatosan kézbe vette a szigonypuskát. Útja mindenesetre afelé vezetett, és nem volt hajlandó eltérni a céljától. Közelebb úszott hát, s akkor igazán döbbenten látta, hogy a szigonypuskát nyugodtan elteheti, mert ez bizony nem cápa, hanem egy bűvár! Mégpedig gyermekbűvár, kisgyerek, semmi esetre sem lehet nagyobb mint legfeljebb százharminc centi, de inkább csak százhusz!

Jondon el nem tudta képzelni hogy mit kereshet itt, miként kerülhetett a szigetre vagy annak közelébe! Mindenesetre rossz érzés lopódzott a szívébe, mert az ismeretlen annyira mozdulatlanul lebegett ott, hogy Jondon rögvest arra gyanakodott: az idegent baleset érte!

Odaúszott hát, s bevilágított, benézett a gyermek sisakjába. Gyanúját beigazolódnia látta: egy kislányt pillantott meg, aki azonban halottsapadt volt!

Jondon nem tudta mi lehet az idegen rosszullétének az oka, de nem habozott: kilötte csak úgy a semmibe a szigonypuskát, majd a szigonyt visszahúzta, a végén levő kötéllel a lábához kötözte a gyermekbűvár bal csuklóját, és amilyen gyorsan csak tudott, igyekezett visszatérni a csónakhoz!

Ha idefelé gyorsan úszott, hát most visszafelé bizvást világrekordot döntött! Alig néhány perc múlva már a felszínen volt. A csónakot is megtalálta, némi erőlködés árán beemelte oda a gyermeket, majd maga is utánamászott, és igyekezett kihámozni őt a bűvárruhából. Úgy gondolta ugyanis, lehet hogy annak oxigénhiánya van, bár az is lehet hogy a gyors felmerüléstől keszonbetegséget kapott, de lehet hogy csak beverte a fejét valamibe, vagy netán úgy megijedt valamitől hogy infarktust kapott – mindenesetre a gyors orvosi segítség elengedhetetlen!

—Pucsakaci, azistenedet, küldj már egy kórházhelikoptert! - kiáltotta Jondon, akinek a kamera természetesen most is a fején volt.

Addig azonban míg az ideér, neki kell megtennie mindent! Igyekezett meglelni a bűvárruha kinyitásának módját, de nem találta. Temérdek bizgentyű volt ezen, de mind ismeretlen! Idővel talán rájönne a nyitjára, de lehet hogy addig meghal aki benne van!

Nem habozott, övéhez nyúlt, s előhúzta onnan a saját bűvárruhájának tartozékát, egy borotvaéles kést, jó harminc centi hosszút. Ez is csiszí holmi volt, és Jondon nagyon bízott a csiszí technikában. Úgy sejtve hogy a bűvárruha azon a részen a leggyengébb ahol hajlik, megcélozta vele a nyaktájékot, és vágni kezdte azt. S némi erőlködésre a csiszí kés valóban lemetszette a sisakrészt a ruha többi részéről.

Most már biztosítva volt hogy kapjon a gyermek levegőt, ha ugyan ez volt a baja! Jondon a fülét az ajkára tapasztotta, hogy megnézzze, lélegzik-e. Nem észlelt semmit. Erre megrázta és pofogtatni kezdte, de hiába. Megpróbálkozott a szájából-szájba lélegeztetéssel is, de ez sem vezetett eredményre. Erre így szólt:

—Hátha lesz nagy mázli! - azzal megragadta az elektromos sokkolót, bedugta a nyak mellett a kislány szíve fölé, és bekapcsolta.

Hát lett mázli! Akkorát rándult annak a teste, hogy majdnem kizuhant a vízbe Jondonnal együtt. Ez nem is csoda. Jondonnak csak most utólag jutott az eszébe, hogy miért is nem állított az áramerősségen, mert az természetesen akkora értékre volt beállítva, hogy egy nagy cápának

is elvegye a kedvét a közeledéstől! És hát ez a kislány hol van meg akkora mint egy cápa, bele is halhatott volna!

Na de szerencsére nem halt meg, bár igencsak lihegett és fel is jajdult. Ám a lényeg hogy lélegzik már, sőt, már a szemét is kinyitotta!

Jondon kihúzta a ruha alól a sokkolót, rámosolygott, s megkérdezte hogy hívják. Ám a lány nem válaszolt neki, csak bámult álmélkodva előbb Jondonra, majd a csónakra és a tengerre, körbe-körbe mindenfele, leginkább azonban a Napra nézett, bár természetesen nem bírt bele-nézni, állandóan le kellett hunynia a szemét, sőt a fejét is elfordítania, pislogott, könnyezett de mégis újra meg újra oda-odapillantott, mintha el sem hinné hogy létezik olyan hogy Nap, vagy legalábbis ellenőrizni akarná néhány percenként, hogy ott van-e még az égen most is.

S most ő kérdezett valamit Jondontól, de valami ismeretlen nyelven, amit Jondon nem értett. S mert annyi világossá vált a fiú előtt, hogy nem értik egymás nyelvét, úgy döntött nem tehet mást, hazaviszi a kislányt! S így kézbe fogva az evezőket, hajtani kezdte a csónakot.

* * *

Azután hogy Jondon elment bűvárkodni, heves vita bontakozott ki a többiek közt! A vita természetesen Náliszról szólt, hogy ő azonos-e önmagával, vagy sem. Nálisz élvezettel hallgatta a vitát. Nagyon örült neki, hogy ilyen vita egyáltalán kibontakozhatott, hiszen ez azt jelentette hogy már van miről beszélni, tehát ő már szép!

A vitában valamennyi szigetlakó részt vett. Többségük véleménye megegyezett Datrixéval, hogy ez Pucsakaci valamiféle trükkje. Már a „tündérfiúk” azonban egészen másként gondolták! Zsöte-kű például így nyilatkozott:

—Én hajlamos vagyok hinni neki! Nem abban hogy valami különleges lény változtatta át őt, inkább abban, hogy mert oly nagyon annyira minden erejével akart szép lenni, ezért ez végül be is következett! Amit az ember akar, azt el is éri! És ez azt jelenti, hogy ez a lehető legjobb hír nekünk, mert bizonyíték arra, hogy ha igazán elszántan akarjuk hogy tündérekké legyünk, akkor az nekünk is sikerülni fog! - és bizakodó mosolyt eresztett meg Ruláj irányába. Az egykori bergyilkos egyetértően bólogatott.

—Na de hát én a saját fülemmel hallottam a bálvány hangját! - ellenkezett Nálisz.

—Ugyan már, te természetesen semmit sem hallottál, csak képzelted azt, annyira beleélted magadat a vágyadba! Az egész afféle hallucináció volt vagy önhipnózis! Nem kétlem hogy Pucsakaci és a nézők semmit sem hallottak!

—Naná hogy nem, a bálvány megmondta hogy csak én hallom a hangját!

—Na ugye, ez csak utólagos magyarázata a dolgoknak!

—És az hogy megtaláltam a komputert a ruháim alatt, azután meg nem találtam meg?!

—Nézd, senki nem kutatott ki téged amikor idejöttél! Valószínűleg mindigis nálad volt! Aztán éjszaka felkeltél, és például tengerbe dobtad! Lehet az is hogy nem emlékszel erre, mert afféle alvajáróként művelted ezt!

—Akkor Pucsakaci és a nézők tudnának erről a kamerának hála!

—Lehet hogy tudnak is erről, de nekünk természetesen nem mondják meg! Megjegyzem, meg lehetett ezt oldani úgy, hogy azok se tudjanak róla: például hátat fordítasz a komputernek, hogy a kamera ne fogja azt be, a kezddel hátra nyúlsz, a hátad mögött viszed el a tengerpartra, hátat fordítasz a víznek, s úgy hajtod bele! Na de hidd el, engem ez nem is érdekel különösebben, mert az egészből egyedül csak az a fontos hogy ha ezt elérheted kellő elszántsággal, akkor mi is elérhetjük a célunkat, talán még könnyebben is mint te, mert inkább belső mint külső átalakulást akarunk; az hogy emellé még mi mindent képzelsz be magadnak mintegy logikus vagy épp logikátlan magyarázatként, az a szememben már tökéletesen jelentőség nélküli! Mindenesetre fogadd legszívből jövőbb gratulációmat, és hidd el őszintén örvendek a sikerednek és boldogságodnak!

—Jól van fiúk, én is azt mondom hogy tökéletesen jelentéktelen mellékkörülmény a szememben hogy mit gondoltok rólam ti vagy bárki más, de higgyétek el e szavaimat nem sértésnek szánom!

Mind a barátaim vagytok! De most beszélgessek csak tovább egyedül, mert én most elmegyek újra a bálványhoz, nem azért hogy kérjek tőle valamit, de mert hátha *mégsem* hallotta meg a köszönetet amit felébredésemkor mondtam neki, tehát elmegyek oda, és ott is megköszönöm neki amit értem tett, ez alapvető kötelességem, de meg roppantul ajánlatos is, mert nem kétlem hogy amint széppé tehetett, úgy könnyedén bányarémet is csinálhat belőlem! De ezt csak a teljesség kedvéért mondom, mert egyáltalán nem félek tőle, szeretem inkább, csak azért említettem hogy ezzel is kifejezzem, hogy szerintem mekkora is az ő hatalma! Mindenesetre most elmegyek oda, ha úgy tetszik hát imádkozni hozzá!

—Bálványimádó lettél? - kérdezte gúnyosan Jotu.

—Nem, cseppet sem hiszem hogy Ő a bálványban lakna, de mert nem tudom hogy épp merre van, ám először a bálvány mellett hallottam a hangját, emiatt teljesen logikus hogy most is elmenjek épp oda, és ott is megköszönjem! Biztos vagyok benne, kevés dolgom akad az életben ami ennyire fontos lenne! Ez igazán a legelemibb udvariasság a részemről! Na pá, aztán további jó vitatkozást! Sokáig ne várjatok vissza, mert nem fogok rohanni sem odafelé, sem visszafelé! Ja, és még valami: amíg elvagyok, gondolkodjatok el rajta, mi az igazi vágyatok! Mert az enyémet már teljesítette a bálvány, és biztos Jondon is azért kapott bűvaruhát és gumicsónakot mert ilyesmit említett valamikor; de hát lehet hogy ti nem akarjátok beérni mindössze egy gumicsónakkal! És én azt hiszem a bálvány lesz olyan jólelkű, hogy mindegyikteknek teljesíti egy kérését, ha elég tisztelettudóak vagytok!

—Ezt mondta? - kérdezte Datrix.

—Nem, semmi ilyesmit nem mondott, de hát már kétszer is tett csodát! Na szóval most elmentem, s további jó hitetlenkedést! Mert én tudom amit tudok! - kacagott Nálisz, azzal valóban elindult ismét fel a hegyre.

Nálisz távozása után a többiek még beszélgettek egy darabig, természetesen mi másról mint Náliszról! Igaz, Konztrúdzsa annyira biztos volt benne hogy ez a nő nem Nálisz, hogy nem is igen érdekelte az ügy, úgy vélte ez csak Pucsakacira és az igazi Náliszra tartozik; ő inkább Jondon felfedezéséről szeretne volna tájékoztatni a többieket. De nem tette meg, egyrészt mert azokat most annyira az „új Nálisz” felbukkanása foglalkoztatta, másrészt úgy érezte ez illetlenség volna Jondonnal szemben, mert hát úgy illik hogy Jondon maga számoljon be a saját felfedezéséről!

A társaság különben hamar feloszlott. Leghamarabb a „tündérfiúk” váltak ki belőle, elmentek a tengerpartra, leültek, és ahogy mondták, „koncentráltak”, természetesen saját tündérségükre. S amikor Szubrimusz arra járt s megkérdezte hogy tulajdonképpen mit is kell érteni e koncentráció alatt, akkor arról kezdtek el beszélni, hogy ők most igyekeznek átérezni a rokonságot és testvériséget az egész világgal, tehát minden élőlényt szeretni próbálnak! Azt sem tartják elképzelhetetlennek, hogy e szeretetük valamiképp ki is sugárzódik, talán épp fényruha formájában, ha tehát nekik épp csukva lenne a szemük, de fénylene valami körülöttük, akkor Szubrimusz azonnal szóljon nekik; különben azonban jobb lenne ha nem zavarná őket!

—Ezt megígérem, nem zavarkodom, úgyis agyatokra ment a rögeszmétek úgy látom! - legyintett Szubrimusz.

—De hát most miért volna az furcsa, hogy nekünk az a legnagyobb vágyunk hogy tündérek legyünk?! Neked talán nincs valami nagy vágyad?!

—Hogyne volna, csak hogy az nem olyan önző mint a tietek! Mert még ha lehetne is embernek tündérré változni, ennek kívánása akkor sem más mint az egyéni boldogság vágyása, de én sokkal önzetlenebb vagyok mint ti! Én azt kívánom hogy olyan világ legyen, ahol minden magzat megszületik! Ahol nincs olyan iszonyúság hogy abortusz! És hogy ne mondjátok hogy én meg ebbe a rögeszmébe örültem bele, folytathatom még a kívánságaimat: hogy olyanná váljon a világ, ahol mindenki egyenlő! De természetesen nem úgy mint a csizók közt ahol a nők az urak, hanem úgy, hogy a férfiak és a nők valóban tökéletesen egyenlőek! És pacifista is vagyok, azt kívánom tehát hogy ne legyen hadsereg sem, és természetesen ne legyen olyan különbség sem az emberek közt hogy gazdag és szegény, tehát anyagilag is legyen mindenki egyforma! Sőt, bár

nem hiszem hogy volna valami nagyhatalmú izé itt a szigeten aki Náliszt átváltoztatta, de ha mégis meghallaná ő vagy Isten a kívánságomat, nos, akkor azt is kívánom emellé, hogy legyen a világunk nem mássá mint magává a Mennyé, hogy még dolgozni se kelljen benne senkinek sem! —Akkor nem lenne mit enni. - mondta Ruláj.

—Eh, ha Isten mindenható, adjon ingyen élelmet az embereknek, megteheti ha szeret minket! Semmiből sem állna neki! Na de ezt nem azért mondtam el mintha elhinném hogy valaki megvalósíthatja ezt a csodálatos világot, csak hogy lássátok hogy vágyaim nekem is vannak, de azok nemes, haladószellemű, közösségi vágyak, s nem olyan önzőek mint a tietek, értitek?! Én tehát sokkal derekabb ember vagyok mint ti! - és Szubrimusz, fejét gögösen felvetve, elvonult a két „tündér” mellől.

E beszélgetés alatt nem volt azonban messze tőle Düsevi sem. S most Kristály apja így szólt: —Hát én bizony bevallom hogy nem vagyok olyan nemes jellem mint te Szubrimusz, bár inkább úgy mondom hogy nem vagyok olyan hülye! Mert amit mondtál szép és jó talán, de attól hogy valakinek van egy afféle jövőképe az ideális társadalomról mint neked, attól nagyonis lehetnek még egyéni kívánságai is! És az én esetemben ez egyszerűen az, hogy legyen eszméletlenül sok pénzem! Mondjuk, ha megkaphatnám a lányom vagyonát amire rátenyerelt Pucsakaci és az a hülye új egyház amit Kajjám alapított, vagyis inkább Drás és Mácsi Kajjám tanaira alapozva, igen, az nagyon megfelelné nekem!

—Akkor miért nem néztél a lányod után amíg élt! Mert mindenki tudja hogy még akkor sem látogattad meg, amikor a halálán volt!

—Hát nézd, amikor megtudtam hogy beteg, világos hogy nem mentem hozzá, minek, nem vagyok bolond, nem akartam elkapni a nyavalyáját amire akkor még gyógy mód sem létezett! De előtte sem mentem oda, nem tagadom, ám azért nem, mert én tisztességes, istenfélő ember vagyok, márpedig a lányom a szememben megbocsáthatatlan bűnt követett el amikor egyrészt kilépett a zárdából ahová gyermekként beadtam, másrészt többekkel le is feküdt a házasság szentsége nélkül! Nem állítom hogy én valami bigott erénycsősz volnék, de azért vannak elveim!

—Mégis bevallottad épp most, hogy pénzéhes vagy!

—Elveimmel összefér, hogy szeressem a pénzt. Miért is ne, ha istennek ellene volna a pénz szeretete, akkor nem engedné hogy legyen a világban pénz! Különben is, ha volna annyi pénzem amennyi meg is illette, tehát ha megkaphatnám Kristály vagyonát, azt én igenis jó és kegyes célokra költeném, többségében egészen bizonyosan!

—Nem hiszek én a te nagy kegyességében!

—Pedig hihetsz, mindig nálam van például a Legszentebb Könyv is, hogy olvasgassam! Még most is, igen, ide a szigetre is elhoztam egy apróbetűs példányát! Még most is itt van a zsebemben! - mondta, azzal benyúlt ruhája belső zsebébe hogy előhúzza onnan.

—Mi a csuda... mégsem tettem volna ide?! Pedig megesküdtem volna rá! - vágott csodálkozó arcot, s keze tovább tapogatta a különben eléggé mély zseb belsejét a kis könyvecske után. Ám zsebében csak valami papírfecnit talált. Ami azonban, ezt jól látta amikor előhúzta, nem volt más mint egy lottószelvény! Méghozzá olyan szelvény, ami egy jó két hónappal ezelőtti játékot tartalmazott. Olyan játékot, amit a dátuma alapján még a szigetre érkezésük előtt tehetett meg a játékos, de a húzás eredményét Düsevi nem tudhatta meg, mert akkor viszont már a szigeten volt!

—De hát én ezt nem értem, hiszen soha az életben nem lottóztam! - álmélkodott a férfi, és megnézte a szelvényt. Azon a 13, 65, 72, 73, és 88 számok voltak megjátszva.

Odaszaladt a feleségéhez.

—Hé, anyjuk, te lottóztál ezzel a szelvénnel?

—Én ugyan nem!

—És te fiam? - kérdezte Rúbalt.

—Én sem apám! Nem foglalkozom szerencsejátékokkal, tudod jól, hiszen még én számoltam ki a múltkor hogy a nyerési esély szánaalmasan kicsi, egészen pontosan annak esélye hogy eltaláljunk öt számot a kilencvenből, még most is emlékszem rá, egy a 43949268-hoz, de a legegyszerűs-

rúbb úgy megjegyezni, hogy mintegy egy a 44 millióhoz! Ilyen esélyre nem adok ki szelvényenként kétszázat!

—Na de hát ez egy érvényes szelvény, és valaki csak megjátszotta rajta a számokat!

—Nincs ráírva a fogadó neve?

—Tényleg, ezt még meg sem néztem! Bár nem hinném!

De azért Dűseví mégis megfordította a szelvényt, ám arra nagyonis rá volt írva a fogadó neve: épp az hogy „Dűseví”. Sőt, még a lakcíme is rajta volt!

—Hihetetlen! - álmélkodott.

—Ugyan apuci, biztos elfeledkeztél róla! - mondta neki a felesége.

—De nem, szó sincs róla, nem értem én ezt! Ez is Pucsakaci trükkje lenne?!

—Nem hinném - mondta a fia - mert mi értelme volna ideraknia egy nyeretlen szelvényt! Azt meg hogy épp ez nyerjen, nem hinném hogy el tudná intézni! Vagy ha mégis, az annyi pénzébe kerülne, hogy nem éri meg neki!

—Na de vajon nyertem-e?! Mert a fogadóirodákban már biztos tudják hogy nyertem-e, de annak híre nem jut el ide a szigetre!

—Fogalmam sincs róla hogy miként deríthetnénk ki ezt - tűnődött a felesége - de emiatt nem léphetünk ki a játékból, mert hátha mégsem nyertünk! Amire mégis nagyobb az esély!

—Igen, mintegy negyvennégymilliószor nagyobb! - mondta gunyorosan a fia.

—És ha felballagnánk a hegytetőre és a rádión megkérdeznénk Pucsakacit?

—Nem megy. Azt mondaná hogy szerződést szegtünk, és elvinne a szigetről. Nincs más megoldás, mint hogy megvárjuk a játék végét! A nyereményért egy teljes éven át lehet jelentkezni, tehát nem maradunk le róla! Épp csak nehéz lesz kibírni addig bizonytalanságban!

Böngyér is hamar otthagyta a beszélgetőket, bár ő szívesen maradt volna. De Konsztrúdzsa ráparancsolt, hogy hozzon neki rákot, és főzze meg! Ahhoz pedig be kellett kóborolnia a tengerpartot, mert a rákok arra éltek.

Na de Böngyér sem esett a feje lágyára! Amikor megtudta hogy mehet a szigetre, utolsó pénzcsekjén vásárolt egy kis zenemasinát, aminek memóriájába valami háromszáz órányi zeneanyagot raktározhatott el, s ezt fel is töltötte kedvenc zenéivel. Ráadásul ez olyan hangdoboz volt, aminek akkuját feltölthette némi napoztatással. Nem szólt ugyan nagy hangerővel, de neki ennyi is elég volt. Most hát rákot keresve a tengerparton kóborolt, s közben zenét hallgatott. Titokzatos zenét, „kriptazenét”, ahogy ő nevezte, ami leginkább mindenféle suttogásokból, hörgésekből, sikolyokból állt, s a címe ez volt a dalnak: „Hullavilág”. Böngyér nagyon szerette az efféle titokzatos, kísérteties zenéket. A szövege ennek ez volt:

Döglégy repül koponyába,
Kígyó bújik a szájába,
Totális hulla! Rohad a húsa!

Foszlik a hús a karjáról,
Bűz ömlik ki a szájából...
Oszlik a tetem! Nem az én testem!

Lóg a hulla a hurokról,
Mesél a régi korokról
a Történelem! Megénekelem!

Hullaének-estimese,
Emberi vesepecsenye...
Hóhérnak való! A hulla-adó!

Döglégy zümmögi a nótát,

Kukac penget egy bélhárófát...
Temetődiszkó! Mindenki disznó!

Hóhér ír itt történelmet,
Akárkit is felnégyelhet.
Félj! Csak félj legény! Ha nem vagy kemény!

Dzsungeltörvény vadállatnak,
Gennyes húsbá belevágna...
Fáj! Csak fáj a seb! Mazo öröm ez!

Mit érdekel engem bárki,
A világból nem vágnak ki!
Úgyis megdöglök! Ezen röhögők!

Állítsák meg a Világot,
Hadd mondjak reá egy átkot!
Káin gyermeke vajon nyerhet-e?!

Kiszállnék én a Világból,
Mint a majom le a fáról...
Ember leszek-e? Évezredekre?

Techno-zene, zenetetem,
Fülem mellé eltemetem.
Tehetetlenek! Lehetetlenek!

Puhán pottyán, hull a hullá,
Sírba sodorja a sorsa,
Hullahumusszá! Neki ez muszáj!

Féreg mozog a bőr alatt,
Valaki mindig ott matat
Ahol nem látszik! Velünk packázik!

Hullavilág, világ-hulla,
Benne mindenki csak nulla!
Tested ki rágja? Aztán kihányja?!

Jönnek sorba a sok hullák,
Emberileg bízvást nullák.
Nem érdekelnek! Nem énekelnek!

Úgysem visznek el magukkal,
Nem törődöm a szavukkal.
Nem rám tartoznak! Szeretefoszlanak!

Minden álmokkép szétfoszlik,
Mint a hullá ha széteszik,
Ez a Valóság! Ez, nem a jószág!

Nincs itt angyali üdvözlét,

Rágalommal lefröcskölnek,
Élők: nem holtak. Barátok voltak.

Most látom csak amit látok,
Visszaszállt reám az átok:
Hiába várok én már tirátok!

A hulla húsa oly finom,
A vérét is egyre iszom!
Megáll az eszem! Egyre csak eszem!

Mohó fogak húsba vájnak,
Mögöttem sorba is állnak...
Idegesítő a jelen idő!

Lóg a hulla le a fáról,
E gyümölcs csüng minden ágról...
Nem ér a nevem! Enyém a tetem!

Böngyér tehát hallgatta ezt a zenét, és járta a tengerpartot. Talált is néhány kisebb rákot, de ezeket nem bántotta, mert nem lettek volna kiadósak. S ahogy így kissé távolabbra ért, s tekintetét a láthatárra vetette, hát azt látta hogy csónak közeledik felé.

Rögvest sejtette hogy ez Jondon lesz, csak azt csodálta hogy már ilyen hamar visszatért. Úgy gondolta, megvárja a fiatalembert, mert kíváncsi volt hogy mit talált, sőt, hogy talált-e valamit a sziget alatt.

Na, aztán nem is sok idő múlva már azt is látta hogy ketten ülnek a csónakban, s ezen még jobban elcsodálkozott, mert jól tudta hogy Jondon egyedül ment el bújázkodni, pláne mert még azt is látta hogy a másik utasa a csónaknak egészen kicsi valaki csak! Gyermek! De hát miként is kerülhetett egy gyermek a szigetre?!

A csónak még ki sem kötött, amikor hangos zúgás töltötte be az eget, s feltűnt egy helikopter. A helikopter kék színű volt, de hasa aljára is és két oldalára is egy-egy óriási vérvörös kör volt felfestve. Egész Bargonon minden nemzetnél ez volt az egyezményes jelzése a kórházhelikoptereknek és kórházrepülőknél, de még a mentőautóknak is, mindennek, ami elsősegéllyel, életmentéssel foglalkozott. A helikopter egy darabig körözött Jondon csónakja fölött, majd mert látta hogy nincs értelme az azonnali beavatkozásnak, leszállt a partra arrafelé, ahol Jondon kikötése volt várható. Ez meg is történt néhány percen belül.

Amikor aztán Jondon kikötött, odafutottak hozzá a mentősök, s már épp ki akarták emelni a kislányt a csónakból, amikor az felállt, és a partra ugrott. Csak úgy magától, minden segítség nélkül. Na de hát a mentősöket nem lehetett ilyen könnyen lerázni, és nekiláttak hogy kihámozzák a ruhájából. Ebben Jondon is igyekezett segédkezni nekik. Böngyér ugyan nem, sejtette hogy nem látnák őt szívesen a leány körül, de azért annyira közelre somforfált amennyire csak merte, és jól szemügyre vette a lányt.

Tehette, hamar leszedték róla a bújáruháat. Ugyan a mentősök sem tudták kideríteni hogy miként nyílik az, de a probléma hamar megoldódott, mert Jondon bedugta a bújárkést a nyakrész alá, s kisvártatva szétvágta annak az oldalát. Most már kiemelhették onnan a kislányt. Aki teljesen pucéran volt odabent. És, ezt Böngyér hamar megállapíthatta róla, mintha csak miniatűr csiszí lenne, tökéletesen szőrtelen volt neki a lába köze!

Böngyér izgatottságában nagyot nyelt. Ez a kislány kifejezetten úgy nézett ki, hogy megtestesítette mindazt, amire csak vágyott leányokban! Nem volt magasabb mint százhusz centi, aránylag nagy, ártatlan babaszemei voltak, bár semmi esetre sem akkorák mint mondjuk egy tündérnek vagy az új Nálisznak, szőrtelen volt a lába köze, voltak mellei, de aprók, és szép hosszú haja

volt. Az egész valóban egy kis játékbabára emlékeztetett, és Böngyér nagyon szeretett volna babázni vele!

Na de hát erre semmi reménye. Még ha a lány akarná és nem kéne erőszakoskodni, akkor sem. Kiskorúval a törvény akkor is bünteti, ha a kiskorú beleegyezik, sőt, maga kezdeményez! No igen, ő Böngyér természetesen gyakran áthágta már ilyen szempontból a törvényt, de most itt a szigeten... még akkor sem lehet, ha a mentősök elrepülnek! Ott a fején a kamera, mindenki látna mindent! Ha meg leveszi, azonnal ő lesz a gyanús mindenkinek! Ami azt illeti, a múltja alapján ez nem is csodálható!

Böngyér nagyot sóhajtott. Cseppet sem örült neki, hogy idejött ez a kislány. Eddig aránylag egészen jól megvolt itt a szigeten, nem lévén kitéve semmi kísértésnek. Valójában annyira jól megvolt, hogy még önkielégítést sem kellett végeznie, amin maga sem győzött csodálkozni. De most hogy látja a lányt, most bezzeg úgy meredezik a férfiassága, hogy cölöpverő rúdnak is használhatná! Most állandóan ki lesz téve kísértéseknek, egyfolytában a lányról fog álmodozni, képzelődni, nem lesz egy nyugodt pillanata, sőt, mert értelmes ember volt, előre sejtette, hogy mindenki gyanakodni fog rá, nem is akkor ha szól néhány szót a kislánnyal, de ha akár csak felbukkan annak egykilométeres körzetében! Eddig elérte, hogy úgy-amennyire befogadták a közösségbe, nem emlegették már állandóan hogy ő milyen büdös disznó, milyen undorító perverz, de ez, tudta, most egykettőre meg fog változni!

És ahogy erre gondolt, megfordult a fejében a gondolat: ha már úgyis kiutálják, hát ne legyen-e annak alapja is?! Miért is ne erőszakolja már akkor meg ezt a lányt?! Persze nem itt és most...

Igenám, de tudta, ezt nem teheti! Nem is csak azért mert akkor lelepleződik, mert egye fene, nem számít, egy hónappal többet sóznak rá és kész! Hiszen úgyis be kell vonulnia a dutyiba! Csakhogy Böngyér úgy sejtette, amennyiben a kislány a szigeten marad - ami, Pucsakacit ismerve, nem kizárható, mert az az előző Kukkolóban is benne akarta hagyni a potyautas Motoszkát - nos, akkor e kislány lesz itt a szigeten mindenki kedvence! Na és ha ő ilyesmit tesz a lánnyal, akkor, Böngyér úgy sejtette, a dologból nem lesz bírósági tárgyalás, mert előző tetteiért sem kell bevonulnia a börtönbe! Nem kell, mert holtak nem raboskodnak! Abból ugyanis itt népítélet lenne, lincselés, felkoncolás! Valószínűleg még Jondon is nekiesne, pedig az olyan tudósféle, elméleti ember. De hogy például Rúbal, Kristály bátyja kitörné a nyakát, az holtbiztos, mert az elég indulatos embernek látszik! De nekiesne Jotu is, aki ugyan elég kákabélű, de ő Böngyér sem egy izompacsirta, és Jotu biztos szeretne népszerűsége szert tenni a nézők előtt, amire szüksége is van, mert valóban undokul viselkedett Kristállyal annakidején! Nekiesne Szubrimusz is, attól igazán nem állhat távol a gondolat, hogy ne csak a magzatokat védje, de a már megszületettek közül is a kisebbeket! Valószínűleg besegítene az agyonverésébe Iloé apukája, de Szjord apja is, hiszen mindketten elvesztették a gyermeküket, s ez a lelkiállapot hajlamossá tehet valakit arra, hogy kiálljon más gyerekek védelme érdekében, vagy azt megbosszulandó! Hiába haragszanak egymásra, *abban* tökéletes lenne köztük az egyetértés, hogy őt agyon kell verni, de lehetőleg nem gyorsan, csak úgy szépen módjával, kínhalállal!

De Böngyér még a nők részéről is feltételezte a bosszúvágyat. Hogy Enkülé úgy vetné rá magát mint egy felbőszült anyatigris, az biztos! Hiszen ő, a PÉNISZ vezetője eleve bizonyos nőnemű lények védelmével foglalkozik, továbbá, mert valami jogász vagy ügyvéd, Böngyér nem tudta pontosan mi de tudta hogy ilyesféle, ezért bízást nyugodt lehet afelől, hogy úgyis felmenteti magát a bíróságon! De Böngyér félt Konztrúdzsától is, aki ugyan nyugodtabbnak látszik talán mint Enkülé, de ha beindul, az régen rossz, mert erősebb is mint Böngyér! Az a nő biztos nem ijed meg az árnyékától! A többi nő biztos nem fog beavatkozni eleinte, de amikor már félig agyonverve hever a földön, akkor lehet hogy odajönnek hogy befejezzék amit a férfiak elkezdtek! Mire Pucsakaci ideküld egy helikoptert hogy kimentse őt ezek kezéből, addigra a szitakötő már nyugodtan hozhat magával egy hullazsákot is! De meg nem is biztos hogy Pucsakaci küldene helikoptert. Azaz, egészen biztos hogy küld, de valószínűleg úgy időzíti hogy eleve későn érjen ide, nem mintha Pucsakaci annyira utálná őt, de mert hát olyan izgalmassá teszi a műsort, ha benne agyonvernek valakit!

Különben sem segítene rajta, ha akár mindenki nyugton is maradna ezek közül. Mert ott van ugye a két tündérfiú! És ezek közül Zsötekútól Böngyér nem félt, az még nála is gyengébb, félkezével a földhöz teremti. Hanem a másik, Ruláj, az már egészen más eset! Az bérgyilkos volt korábban! Az tuti hogy ért hozzá, miként kell valakit úgy kivégezni, hogy pusztá kézzel! És még válogathat is a módszerekben! Hiszen ez a szakmája! És neki már olyan mindegy, hogy eggyel többet vagy kevesebbet nyír ki! No igen, ő azt mondja tündér, és már elveti az erőszakot. De biztos azt az erőszakot is elveti, amit egy kislányon akar valaki elkövetni! És hát még nem igazi tündér, még csak szeretne az lenni, erre „koncentrál”, ahogy ő mondja, vagyis még nem tündér, tehát nem is biztos hogy úgy viselkedik! Az lehet hogy később keserű könnyeket hullat majd Böngyér teteme fölött, és sajnálja hogy elragadta az indulata, de az őt Böngyéért már fel nem támasztja!

Böngyér nagyot sóhajtott, majd tovább szötte a gondolatait.

—Még az sem lenne jó, ha megkaphatnám erőszak nélkül, és senki nem verne agyon. Mert az azért biztosra vehető, hogy ezesetben Konsztrúdzsa nem küldene nekem még tíz deka fekáliát sem a börtönbe, nemhogy néhány kilós csomagokat hetente! És az azért nem mindegy! Egy kislány zsenge puncija nagy élvezet, de egyszerűen nem éri meg azt, hogy emiatt elpotyázzam azt a sok finom csemeget! Ó, a csuda vigye el, nekem az lenne a legjobb, ha a mentősök magukkal vinnék mielőbb ezt a csöppséget! Remélem súlyos a baja, és állandó gondoskodásra szorul az intenzív osztályon! Minek is jött ide nekem, kísértőnek! Távozz tőlem Sátán!

Épp eddig jutott gondolataiban, amikor mellé lépett Jondon. És Böngyér legsötétebb sejtelméit látta beigazolódni, mert Jondon azzal kezdte a társalgást, hogy megragadta Böngyér ingét a torka alatt, megcsavarta, megszorította, hogy Böngyér fuldokolni kezdett, de ez nem soká tartott, mert az ing hamar megadta magát, és egy reccsenéssel elszakadt.

—Idefigyelj Böngyér, én hajlamos vagyok mindenkiről jót feltételezni elsőként, de *te* kivétel vagy! Ezért itt most a kamera mikrofonja és minden néző nyilvánossága előtt jelentem be, hogy ha megpróbálkozol e kislány megrontásával, akkor dögöljek meg, ha nem döglesztelek meg én téged! Még akkor is ha emiatt életfogytiglant kapok! Amit különben úgysem kapok, maximum megúszom egy felfüggesztéssel, mert ha engem egy bíró elítélne, az azután ki sem léphetne az utcára, mert agyonverné őt a jónép! De ha mégis úgy lenne hogy elítélnek, hát bejelentem hogy csiszí leszek, és kész! És a csiszik be fognak fogadni, mert úgy vélik majd hogy a te kinyúvasztásoddal nemes és tiszteletre méltó tettet követtem el! Különben is a Csiszik Barbár Barátja vagyok, tehát mintegy az ő joghatóságuk alá tartozom! Szóval csak azért mondtam el neked ezt hogy tudd: én semmit nem kockáztatok azzal sem ha akár halálra kínozlak, s ez okvetlenül meg is történik még akkor is ha csak amiatt panaszkodik ez a lány, hogy egyáltalán túl csúnyán nézett rá a perverz bácsi!

—Ne fenyegezz Jondon, ennyi eszem nekem is van! Nem lesz velem semmi baj, én azt akarom hogy küldd nekem majd a csomagokat a dutyiba! Különben is tudd meg, hogy házinyúlra nem lövök, akikkel korábban voltam, azokat sosem a lakhelyem közelében kaptam el, mert a róka sem a vacka közelében vadászik! Sosem értettem meg azokat a hülye perverzeket, akik például a szomszéd kislányt kapják el! Azokat persze hogy elkapják! De meg is érdemlik! Nem azért mert perverzek, hanem mert hülyék! Szóval nyugi, azt bevallom hogy igen nagy vágyat ébresztett bennem a kiscsaj, de ezt még igenis le tudom küzdeni! Tisztában vagyok vele, hogy a helyzet nem kedvez nekem!

—Ne is! Mert ismétlem, ha csak panaszkodni is kezd...

—De hát tud egyáltalán a nyelvünkön? Mert eddig úgy vettem észre hogy csak valami ismeretlen nyelven csacsog!

—Hát igen, nem tudom hogy honnan kószált ide, beszéltem Pucsakacival a helikopter rádióján, de azt mondja hogy a műholdak szerint kétezer kilométeres körzetben semmi hajó nincs erre felé, de még tengeralattjáró sem!

—Csiszí hajó sem?

—Persze hogy nem, azok is bejelentik a pozíciójukat a barbár irányítóknak, mert nem akarják hogy a barbár hajók nekik menjenek! Különben sem csiszí nyelven beszél! Na de ez nemsokára megváltozik.

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy mindjárt jön ide egy újabb helikopter, s az hoz egy csiszí holotévét, nyelvtanító sisakkal! És azt ráarakjuk a lányra, s beletömjük a fejébe a csiszí nyelvet! Azt mindannyian ismerjük, talán téged kivéve!

—Tévedsz, mert én is ismerem!

—Annál jobb! Szóval ennyi az egész. Holnapra a lány tud majd csiszíül, bár néhány órát fáj majd a feje. De el fog múlni.

—De hát akkor nem viszik el valami kórházba?! - komorodott el Böngyér.

—Nem. A dokik szerint lényegében semmi baja. Néhány erősítő injekciót azért belenyomtak.

—De tulajdonképpen miért jöttek ide az orvosok?

—Mert nem volt eszméleténél, amikor kihúztam a vízből.

—Hogyan fulladhatott bele, amikor bűvárruhában volt?

—Nem tudom. Furcsa az eset! Az orvosok szerint oxigénhiánya volt. Holott amennyire most így kutyaftutában megvizsgáltuk a felszerelését, mindkét palack a hátán csurig van levegővel! Épp csak hogy nem nyitotta ki a csapot, ami vitte volna a levegőt a ruhájába! Ami kevés oxigén abban benne volt, egykettőre elhasználódott, és ha nem jövök, megfullad!

—Talán így akart öngyilkos lenni.

—Nem hinném, inkább szerintem nem is tudta mit kell csinálnia, miként kezelendő a bűvárruha! Hiszen látod milyen kicsi, alig látszik hatévesnek is!

—Szó se róla... bár, mintha volna valami a tekintetében! Kissé olyan érzésem van, mintha koraérett gyerek lenne! Van már tapasztalatom ilyesminek a megítélésében!

—Hé, Böngyér, fogd vissza magadat, mert megismerkedel az öklömmel!

—Nyugi, nem mondtam én semmi rosszat!

—De igen! Ez nem koraérett, nem érett annyira hogy rámássz, tehát...

—Nem is erre gondoltam! Csak hát nézd már meg előítélet nélkül! Furán viselkedik! Még a földet is hogy tapogatja, hogy bámul mindenfelé, csodálkozva, de valahogy nem igazán játékosan, figyelmesen, nem, ez nem úgy viselkedik mint egy normális gyerek... lehet persze hogy valóban örült. Na mindegy, én megyek is innen...

—Jobb is lesz, nem tagadom hogy nem bízom benned!

—Jó, jó, már itt sem vagyok! - azzal Böngyér már fordult is valóban el, és inkább megkereste Düsevit.

Kristály apja nem kevés meglepetéssel fogadta.

—Mit akarsz itt Böngyér, hallottam hogy Jondon talált valami kislányt a tengerben, azt hittem ott ólálkodol hogy kielégítsd piszkos vágyaidat!

—Megnéztem, de nem az esetem. - hazudta Böngyér. —De te miért nem mentél oda?

—Ne hidd hogy nem vagyok kíváncsi, épp csak nem vagyok olyan illetlen, olyan pofátlan mint te, és tudom hogy nem illik zavarni az orvosokat a munkájukban! Minek tülekedjek a kislány körül, hogy elszívjam előle a levegőt?! Így messziről úgyis láttam, aztán meg különben is, mit néztek rajta: egyik kislány olyan mint a másik! Ráadásul tudom a lényegét: valamiképp baleset érte, biztos kizuhant egy hajóból és nem leltek rá, de Jondon megtalálta amikor már javában fuldoklott! Előre sejtem azt is, hogy Pucsakaci valószínűleg elintézi hogy itt maradjon egy darabig a szigeten akár mint vendégünk, akár mint teljes jogú szereplő, attól a kegyetlen pénzéhes médiasárkánytól kitelik, hogy produkáltatni akarja a kicsit, mert az olyan megható! Na de ha így lesz, úgyis lesz bőven időm hogy megismerjem a leánykát! Bár meg kell mondjam, olyan nagyon nem érdekel! De természetesen udvarias leszek vele!

—Biztosra veheted hogy itt marad, hallottam hogy mindjárt küldenek egy másik helikoptert egy hipnopédiás sisakkal, hogy a fejébe tömjék a csiszí nyelvet és így szót tudjunk érteni vele!

—Na látod!

—Különben meg úgy néz ki nincs sok baja. Átmeneti oxigénhiány, de nem veszélyes.

—Ezt is sejtettem. Félig hullák nem pattannak ki úgy a csónakból, ahogy ez tette. Különben meg mindegy, mert Pucsakaci egy haldoklót is kész volna szerepeltetni, csak hogy többen nézzék a műsorát.

—Nem vagy túl jó véleménynyel róla!

—Miért, te talán igen?

—Nézd, nekem egy rossz szavam sem lehet ellene, de igazán, mert ő intézte el hogy itt legyek amíg el nem kezdődik a tárgyalásom, és ne az előzetesben! Na de figyelj csak Düsevi papa! Ha akarod, megtudakolom neked, hogy nyert-e a szelvényed!

—Hogyan?

—Az az én titkom.

—Ne ökörködj, amint felhívod Pucsakacit ezügyben, azt mondja hogy kiestél a játékból!

—Az nem biztos.

—Ha nem, akkor sem válaszol. Nekem is eszembe jutott már, de nem szerzem meg neki az örömet hogy visszautasítson, mert úgyis azt tenné, mert úgy hiszi hogy élvezetesebb a műsor, ha izgulok, ha bizonytalanságban tarthat!

—Ez tiszta sor, de én akkor is tudom a módját, hogy miként tudhatom meg!

—Hát jó, akkor tudd meg!

—Hohó, annak feltétele van ám!

—Én is küldjek neked csomagot?

—Az nekem nem elég. Sokkal többet akarok! Tudod, én emlékszem rá, hogy akkoriban amikor ezt a szelvényt kitöltötted te vagy más, akkoriban már jóideje nem volt telitalálatos szelvény, s így a nyeremény három és fél milliárd fölé kúszott! Szóval ha nyertél, akkor legkevesebb három és fél ezernyi milliót kasszírozol!

—Ezt én is tudom!

—Na és gondolom ha ezt tudnád biztosan, azonnal kilépnél a játékból.

—Naná hogy, még szép, azonnal! Bolond lennék itt majomkodni tovább, és enni a félig sült halat, meg kagylókat, és szenvedni a szúnyogoktól!

—Na jó, tehát ajánlatom a következő: megtudom hogy nyertél-e, de csak akkor, ha megígéred, megesküszöl rá itt mindenki előtt, hogy ha nyertél, akkor nekem adod a nyereményből mindazt a pénzt, ami hárommilliárd háromszázmillió fölött van!

—Micsoda?! Hiszem az legkevesebb kétszázmillió!

—Ugye milyen kis összeg, hiszen ez a te nyereményednek csak valami hat százaléka!

—Akkor is hihetetlen összeg!

—Nekem mindegy, ha itt akarsz még aszalódni a szigeten hónapokig, holott valószínűleg multi-milliomos vagy...

—De ha nem?!

—Akkor nem történt semmi különös, nem adsz semmit nekem, s potyán fáradoztam! Te törvényt és szabályt nem szegtél, mert az nem tilos neked a szerződés szerint, hogy *velem* beszélj, és eleve nem is vagy felbújtó, mert magam ajánlkoztam, s azt sem tudod, mire készülök!

—Komolyan azt hiszed, hogy adok több mint kétszázmilliót neked?! Annyi pénzért igazán várhatok még egy-két hetet, amíg végetér a Kukkoló!

—Nem lesz annak vége egy-két héten belül szerintem! Most hogy idekerült ez a kislány, biztos hogy nem! Te is mondtad hogy milyen Pucsakaci: biztos lehetsz benne hogy amit csak lehet, ki-sajtol ebből a rendkívüli eseményből! Sőt, tudd meg, hogy biztos forrásból tudom, Jondon rájött valami nagyon izgalmasra a szigettel kapcsolatban! Lehet hogy valóban megoldotta a rejtélyt!

—Igazán? Miként?

—Hát hogy pontosan miként azt nemcsak én nem tudom de ő sem, de a lényeg az, hogy ez egy egészen különleges sziget, mert egy dőgnagy valami tetején ülünk, ami valószínűleg a világűrből érkezett, és a közepe talán még radioaktív is! Úgy tűnik hogy időnként robban ott a mélyben a tengerfenéken egy kicsit és akkor reng a föld!

—Na hülyíts más!

—Nézd, ezt Jondon maga mesélte nekem és Konsztrúdzsának meg másoknak tegnap este! Persze tudományosabb szavakkal! És azért ment el búvárkodni, hogy felderítse a csak ő tudja hogy mit a tenger alatt! Szóval öregem lehet hogy jobb is lesz ha mielőbb kiszállsz, mert irtó ciki volna ha ez a valami netán felrobbanna, és te úgy válnál párafelhővé, hogy nem is lenne muszáj, mert

másutt milliomos lennél! Még a túlvilágon is röhögnének rajtad a lelkek, hogy egy percre sem élvezted a vagyonodat! És ha nekem nem hiszel, kérdezd csak meg Konsztrúdzsát vagy Enkülét, ők is hallották amikor Jondon elmondta a felfedezését!

—Nem hiszem hogy milliomos vagyok! Nem is lottóztam, nem értem e szelvény hogy került hozzám, miért van rajta a nevem, és miért is épp ez volna a telitalálatos!

—Hát talán épp azért, mert nem tudod, hogyan került hozzád! Ugyanis gondold csak bele: az előző két Kukkoló is teli volt különleges lényekkel! Tulajdonképpen még a saját lányod, Kristály is ilyen volt, mert nem véletlen hogy a végén elment a tündérekkel... ugyanis biztos vagyok benne, hogy ezt tette! Na és hát én eleinte magam sem hittem Nálisznak, de most már elhiszem hogy valóban ő Nálisz, csak valami nem tudom micsoda széppé tette! Azért hiszem el, mert nemcsak az az egyetlen fura eset történt. Hanem figyelj csak: Nálisz szép akart lenni, erre szép lett! Jondon a fülem hallatára sopánkodott hogy miért is nincs egy bűvárfelszerelése amivel megvizsgálja a sziget talapzatát, erre reggelre ott a bűvárfelszerelés, sőt, még egy csónak is, mindegyik a legmodernebb csiszi csúcstechnológia, ami csak elérhető a Világegyetem ezen tájékán! Tehát teljesültek a vágyaik! Én meg, mindenki tudja, a zsenge kislánypuncik után sóvárgok, ami, elismerem, disznó és undorító dolog, de így van, mindenki tudja, na és hát lámcsak, Jondon úgy tér meg az útról, hogy hoz egy pátyolgatásra szoruló kislányt magával, aki igazán minden elképzelhető vágyamat kielégíti!

—Az előbb azt mondtad, nem az eseted!

—Hazudtam, hogy agyon ne verj. De sietve megjegyzem, hiába az esetem, nem kezdek ki vele, mert továbbra sem akarom hogy agyonverjete! Na de ami a lényeg: ez már kissé sok a vágyak teljesüléséből, nem?! Biztos él itt a szigeten valami akármilyen, nagy a hatalma de jóindulatú, és az teljesíti a kívánságokat! Nevezzük az egyszerűség kedvéért úgy, hogy bálvány, mert Nálisz ott találkozott vele először! Na és emlékezz csak, te épp arról beszéltél hogy szeretnél sok pénzt, s pillanatokkal később megtaláltad a szelvényt a zsebedben! Ennek csak úgy van értelme, ha az a nyertes szelvény!

—Akkor is kockázatos lenne kilépni a játékból! Mert ha nem nyert, akkor se pénz, se nyereség!

—De nem is kell kockáztatnod! Én megtudom az igazságot neked!

—Mire neked az a pénz, amikor úgyis börtönbe mész?!

—De nem örökre, tökfél!

—De az az akármilyen hogy is intézhette volna el, visszamenőleg, hogy nyerjek, hiszen amikor a húzás volt, akkor ez a szelvény még nem létezhetett! Időutazni csak nem tud!

—Még az sem biztos. De ha nem tud is, van arra számtalan mód. Például most úgy tudják hogy nincs nyertes, de amint előbukkansz a szelvényeddel, ellenőrzik újra a szelvényeket, s megtalálják a tied ellenőrzőpárját! De ez csak egy hirtelen ötlet. Lehet hogy valaki megnyerte akkor a pénzt, de egy darabig nem tudott erről, a nagyhatalmú segítő ellopta tőle a szelvényt, kijavította rajta a nevet a tiedre... de akár még sok más trükk is elképzelhető! Mindegy is hogy miként lett, ez az ő dolga és kész! Na, tehát áll-e az alku vagy sem?! Megtudjam-e hogy nyertél?

—Jó! Tudd meg! - lélegzett mélyet Dűsevi.

—De akkor enyém minden pénz, ami hárommilliárd háromszázmillió fölött van!

—Igen, igen, menj már, azistenit!

—Még hogy „azistenit”! És te olvasod naponta a Legszentebb Könyvet?! - kacagott Böngyér szemtelenül, azzal megfordult és elment.

Útja egyenesen a helikopter felé vezetett, méghozzá futva. A három légimentő még mindig a kislányt vizsgálgatta, bár arra már szemlátomást semmi szükség nem volt.

Böngyér már messziről kiabálni kezdett feléjük.

—Gyorsan, gyorsan! Siessetek! Enkülé rosszul lett! Vért is hány!

A három orvos azonnal felpattant, és eliramodott arra, amerre Böngyér mutatott a karjával. Jondon is, de ő néhány lépés után visszafordult.

—Nem! Ez csak valami csel, hogy egyedül maradhass a kislánnyal!

—Vidd akkor a kiscsajt is ha nem hiszel nekem, de siess már ha még el akarsz búcsúzni tőle! Én itt is maradok ha akarod, hogy ne is legyek a lány közelében!

És Jondon valóban annyira nem bízott Böngyérben, hogy felkapta a kislányt, s úgy futott vele hogy az a hóna alatt himbálódzott.

Böngyér gúnyosan somolyogva nézett utánuk, majd amikor már jó távol voltak, bepattant a mentőhelikopterbe, és beült a vezetőülésbe. De nem indította el a gépet, ahhoz nem is értett. Ahhoz azonban annál inkább, ami a műszerfal közepén volt: egy kis számítógéphez! Ez természetesen be volt kapcsolva. Most Böngyér elindította rajta azt a programot, amivel a Világhálóra kapcsolódhatott, belépett a legnépszerűbb hírportálra, s ott is a „sportfogadás” rovatba. A lottózás ugyanis sportnak számított Barganon.

Nem volt nagy számítógépszakértő, de amennyi ehhez kellett, azt majdnem mindenki tudta a Barganon. Pillanataiba sem tellett hogy megtudja, hogy akkoriban amikor Düseví szelvénye készült, valóban volt ötthalálos a lottón, bár eddig még senki nem jelentkezett érte. De ezen még csak senki nem is csodálkozott, a nagy nyeremények tulajdonosai ugyanis nem ritkán hónapokkal később szokták csak felvenni a nyereményeiket, hogy ki ne figyeljék őket holmi tolvajok, emberrablók, egyéb gazemberek. A szerencsés nyertes nyereménye hárommilliárd-nyolcszázötvenkétfélmillió-hetvenezer!

Böngyér elégedetten füttyentett. Ő tehát most a Düsevível történt alku eredményeképpen öt-százötvenkétfélmillió-hetvenezerrel lett gazdagabb! Mert amennyien hallották a beszélgetésüket a kamerának hála, Düseví ezt soha le nem tagadhatja!

Volt egy kis nyomtató is a műszerfalon, és Böngyér máris kinyomtatta a hírportál megfelelő oldalát, majd kiszállt a helikopterből. Szép nyugodtan sétált visszafelé, kezében lóbálva a papírlapot. Ekkor már jöttek visszafelé az orvosok is és Jondon is, igaz, Jondon most a gyerek nélkül, de rohanvást ám!

—Becsaptál! Nem is lett Enkülé rosszul! Kitekerem a nyakadat! - ordította Jondon.

—Hé, csillapodj! Csak ellenőrizni akartam valamit!

—Azt, hogy mennyire vagyok átejthető?!

—Nem. Hanem azt, hogy Düseví milliomos-e! És ehhez kellett a helikopter számítógépe!

—Nem értelek!

—Akkor gyere velem Düsevíhez, s mindjárt megértesz mindent! Szerintem Düseví pillanatokon belül kilép a Kukkolóból! De az egész családja is!

Jondon ugyan nem sokat értett ebből, de mert kíváncsi volt, követte Böngyért. Pláne mert még azt sem döntötte el, megverje-e a vaklármáért. Roppantmód ízléstelennek tartotta, ha valaki viccel, tréfál, gúnyt űz egy másik ember betegségéből, rosszullétéből, még ha az nem is igaz! Ez az emberi segítőkészség megcsúfolása! Persze mit is várhatna egy Böngyér-félétől!

Hamar odaértek Düsevíhez.

—Na?! - kérdezte az röviden de annál izgatottabban Böngyértől. Jondonra ügyet sem vetett.

—Milliomos vagyok! - jelentette be neki Böngyér szélesen mosolyogva, azzal a kinyomtatott Világháló-oldalt odanyomta Düseví kezébe. Az igen hamar áttekintette rajta a számára legfontosabb részt, majd ugrándozni kezdett.

—Milliomos vagyok! Nagyszerű! Csodálatos! - azzal lekapta a fejről a kamerát, a földre dobta, már majdnem meg is taposta, ám hirtelen meggondolta magát, felemelte, arca elé rakta hogy őt fogja be a mini képernyő, és belekiabálta:

—Hé, Pucsakaci, azonnal kiszálltam a játékból! És vedd tudomásul hogy egy utolsó, mocskos, senkiházi disznó vagy, mert hétszentség hogy már hetek óta tudtál a nyereményemről, de nem értesítettél!

—Ugyan miből gondolod hogy tudtam volna a nyereményedről?! - hallatszott erre a kérdés, még-hozzá Pucsakaci hangján. De nem a kamerából, hanem Düseví háta mögül. S amikor az apuka megfordult, magát Pucsakacit látta ott, teljes élő valójában, tőle talán tíz lépésre.

—He?! Há?! Hogy kerülsz ide?! - hebegte csodálkozva.

—A második helikopterrel jöttem, amelyik a hipnopédiás sisakot hozta a kislánynak. Nem akartam ugyan beavatkozni a szigeti eseményekbe, de ez rendkívüli helyzet, amire én sem gondoltam előre. Természetesen nem maradok soká, sem én, sem az orvosok.

—Aha, de a kislányt biztos itt hagyod hogy produkáltasd!

—Itt hagyom valóban, de máris hajlandó vagyok e döntésemet megmásítani, ha jobb alternatívát ajánlasz! De nem tudsz, csak vádaskodol, mert teljesen biztos hogy az a legjobb a kislánynak, ha itt marad!

—Miért nem egy kórházban?!

—Mert az orvosok szerint semmi szüksége kórházi kezelésre! És ugye nem vagy olyan hülye hogy azt állítsd, jobb lenne a kislánynak egy kórházi szoba négy fala közt, mint itt ezen a tágas, meleg, csudaszép szigeten?!

—Itt, ahol csak mindenféle férgeket ehet?!

—Ti sem haltatok éhen! Különben is, a sült hal s különösen a sült rák igazán nem mondható valami ehetetlen szörnyűségnek, sőt, a világ jelentős részén kifejezetten nagyúri csemegének számít legalábbis a rák, amiért roppant pénzeket fizetnek!

—De sosincs rendesen megsülve!

—Mert elsieted, mert lusta vagy! Az már igazán nem a rák hibája! - vigyorgott Pucsakaci. —Na de a lényegi kérdésre visszatérve: a kislánynak természetesen a szülei mellett lenne a legjobb. Csakhogy nem tudjuk, hogy kik a szülei! Nem tudjuk, bár természetesen leadtam a hírblokkban, hogy találtunk egy kislányt, és még a fényképét is mellékeljük a hírhez. Lehet, hogy később jelentkeznek a szülei vagy más rokonai, azesetben természetesen meg is kapják. Ámde erre nem sok esélyt látok, lévén hogy se közel - se távol nincs semmi hajó vagy más tengerjáró eszköz erefelé, az én hajómat kivéve, vagyis valószínűnek tartom hogy az amivel e kislány utazott, elsüllyedt, és egyedül ő élte túl e szomorú eseményt! Tehát árva!

—Ha árva, akkor árvaházban a helye!

—Naná, mert az árvaházak olyan remek helyek, mi?! Biztosra veheted, nem él a Bargonon akár egyetlenegy olyan árvaházi gyermek is, aki ha rábízzák, ne döntene maga boldogan úgy, hogy inkább itt lakik a szigeten amíg csak teheti, mintsem hogy az árvaházban legyen, még ha az akár valami ultramodern, luxus árvaház legyen is! Tudod, Dűseví, van már tapasztalatom ezügyben, a második Űrkukkolóba például három árva kislányt is beválasztottam!

—El is tűntek, bajt hoztál rájuk!

—Az egyáltalán nem biztos hogy rossz lett a sorsuk, mert én inkább úgy képezem hogy elmentek Decuval és a többiekkel valami barbár bolygóra úrnőt játszani, netán épp a tündérek vitték magukkal őket! Mindenesetre boldogan beleegyeztek hogy az árvaház helyett az űrvárosban lakjanak egy darabig, márpedig szerény véleményem szerint ez a sziget kellemesebb, hangulatosabb, s talán izgalmasabb is, mint egy űrváros! De még tovább megyek. Ha a kislány itt marad, mindenki kedvence lesz, az holtbiztos. Az árvaházban csak egyetlen jelentéktelen senki lenne a nevelők számára a sok más senki közt! Így hogy itt marad a szigeten, nézők milliói láthatják, lehet hogy felismeri őt valami távoli rokona, és jelentkezik érte! Erre csakis így van esélye! S mert a nézőknek is a kedvence lesz, jelentős az esélye hogy neki ítéljék a szigetet, ami ugye nem tagadható hogy jelentős érték bárkinek is! Tehát csakis a legjobbat teszem a kislánynak, ha itt hagyom!

—Hm... ezzel inkább magadnak akarsz jót, mert nézettebb lesz a műsor!

—Ha az én érdekem egybeesik a kislányéval, ugyan mi rossz van abban?!

—Hát mindenesetre vedd tudomásul, hogy én azonnal kiszálltam a játékból, mert milliomos vagyok, és igenis fenntartom a véleményemet, hogy disznó vagy, amiért nem értesítettél a nyere-ményről korábban!

—Mérget vehetsz rá, hogy ha tudtam volna a nyereményedről, már rég közöltem volna veled hogy mi az ábra!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy nekem is az lett volna az érdekem. Pontosabban szólva, most így visszagondolva rá hogy mit csináltam volna ha így vagy úgy lett volna, nos, megkérdeztem volna mindegyik szereplőt, hogy adott-e fel lottószelvényt korábban, aminek nem tudja az eredményét! Na és most két eset van. Vagy azt mondod hogy adtál fel, és néhányan mások is ezt mondják, s akkor azt mondom hogy köztetek van a főnyeremény tulajdonosa, de nem mondom meg ki az, csak akkor ha kilép a játékból! Tehát bárki kiléphet, de azt kockáztatja hogy esetleg nem nyert, de már nem

is játszik tovább! Irtó izgalmas lett volna! Vagy azt mondtad volna hogy te nem emlékszel rá hogy adtál volna fel szelvényt, és a többiek is ezt mondják, erre én állítottam volna hogy de igen, valamelyiktek feladta a nyertes szelvényt csak nem emlékszik rá, és ugyanazt mondtam volna mint az előbb, hogy csak annak mondom meg hogy ő-e a nyertes, aki kilép! Hú, hogy milyen izgalmas lett volna a játék! Na de hát az a helyzet Dűseví, hogy amíg elő nem bukkant a zsebedből a szelvény, fogalmam sem volt az egészről! Ugyanis én sem vagyok mindenható! Azután hogy megtudtam a kamerádon át a számokat, természetesen utánanéztem, és tudtam már hogy nyertes vagy, de hát attól számítva még két-három óra sem telt el, tehát nem vádolhatsz túlzott halogatással, pláne hogy itt volt a kislány ügye, ami kétségekívül fontosabb!

—Nem hiszem el hogy nem tudtál róla előbb!

—Pedig igaz, ugyanis nem én vagyok a Bargani Szerencsejáték Felügyelet! Miből gondolod hogy azok majd épp az én orromra kötik, hogy ki a főnyeremény birtokosa?! Hát mi közöm van nekem hozzád, apád vagyok tán vagy a gyámod?! Hiszen nem vagy cselekvőképességet kizáró gondnokság alá helyezve! Vélhetőleg azt sem tudták, hogy te nem tudsz a saját nyereményedről! Miből gondolták volna, hogy elfeledkeztél a szelvényről, meg sem nézted azt, mi?! Teljes joggal hiheték, hogy úgy véled, ráérsz a Kukkoló után jelentkezni a nyereményért, mert miért is ne nyerj a milliárdok mellé egy szigetet is! Sőt, arra is joggal gondolhattak, hogy ha szétkürtölik a világnak hogy milliárdos vagy, akkor utólag beperled őket, mert rontják a nyerési esélyeidet, hiszen a nézők vélhetőleg sokkal kevésbé szívesen szavazzák meg a szigetet annak, aki már úgyis milliárdos, hiszen annak van bőven vagyona! Tudod, a szerencsejátékok szervezőit nagyon szigorú szabályok és törvények kötik, de különösképp épp a nyertesek kilétének nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban! Tehát, olyan komolyan mondom mint egy csizí: amíg elő nem húztad a szelvényt, halovány fogalmam sem volt róla, hogy nyertél bármit is, sőt, hogy egyáltalán lottóztál! Itt mindenki előtt esküszöm erre, és örök időkre vonják meg a VTV sugárzási jogát a csizik, ha nem így lenne!

És ezt aztán Dűseví el kellett higgye!

—Jól van na, rendben, bocsánatot kérek a gyanúsítgatásért... de azt hiszem érthető volt a gyanú az én helyzetemben! Mindenesetre én akkor is kiszállok a játékból!

—Ez jogodban áll. Csak te szállsz ki vagy az egész családod is?

—Még szép hogy ők is!

—Jó, én elfogadom azt is ha ők is kiszállnak, nem vagytok a rabszolgáim, de csak akkor fogadhatom el, ha ők maguk jelentik ki, már ne is haragudj!

—Micsoda bürokrácia! - fintorgott Dűseví, de azért nem tiltakozott, ellenben így szólt:

—Intézzük ezt el most rögtön, kérdezd csak meg a feleségemet és a fiamat, aztán hadd repüljek el máris, felvenni a pénzemet!

—Merre vannak? - kérdezte engedelmesen Pucsakaci.

—Hát ugyan hol, mint a kunyhómnál, ilyen melegben árnyékban kellemes lenni! Ott ni! - mutat-ta.

Arrafelé indultak hát. Nem volt messze a kunyhó, de amíg odaértek, Pucsakaci ezt kérdezte:

—És te, Böngyér, nem szállsz ki a játékból?

—Én? Miért?

—Hát mert azért neked is van már mintegy fél milliárdod!

—Hát igen, igen, van, de én nem szállok ki, hacsak ki nem rúgsz!

—Miért rúgnálak ki?

—Hát ugye, végülis megszegtem a szabályt! Érintkeztem a külvilággal!

—Megbántad?

—Őszinte leszek: cseppet sem! Hiszen ha nem teszem, nem járna nekem a félmilliárd!

—Bizony! És bár valóban szabályt szegtél, de elnézem neked. Mert ez is rendkívüli helyzet. Továbbá, igencsak feldobta a Kukkoló színvonalát azt hiszem! Izgalmasabb lett tőle a műsor! Tehát maradhatsz ha akarsz.

—Naná hogy akarok! Hiszen amint lelépnék a szigetről, elkapnának a zsaruk! Márpedig nekem nem hiányzik, hogy előbb vágjanak síttre! Különben is dolgom van még itt!

—Csak nem ám hogy rá akarsz mászni a kislányra?! Megrontanád őt is?! - hördült fel Düsevi.

—Nem ez a tervem, bár meg kell jegyezzem, hogy szerintem sokkal kevésbé ártanék neki azzal ha megdugom, mint amennyire te ártanál neki azzal, hogy ha a lányod lenne és bedugnád egy apácázárdába, mint Kristállyal tetted! - vágta rá Böngyér. —Elvégre a nő azért nő hogy szüljön, az meg nem megy közösülés nélkül, ha tehát a kislány lefekszik velem vagy mással, akkor csak azt teszi ami neméből fakadóan a dolga, még ha túl korán teszi is. Az a nő azonban aki apáca-életre kényszerül, az ezzel megtagadja egész nőiségét, egész női mivoltát, az a szememben nem is nő, hanem valamiféle semlegesnemű lény, vagy legalábbis olyan nő, aki semlegesnemű szeretne lenni! Mint a hernyók, azoknak sincs nemük! Iszonyú! Borzalmas! Az apáca meggyalázza az egész női nemet! Tehát jól jegyezd meg Düsevi: én ugyan megtudtam neked hogy milliárdos vagy, de nem azért mintha a barátod lennék vagy egyetérténék veled, hanem a magam jutaléka érdekében tudtam meg a nyeredményedet, de itt mindenki füle hallatára jelentem ki, hogy bár én valóban sok kislányt megrontottam, de szerintem egyetlenegy sem annyira, amennyire te meg akartad rontani saját lányodat, Kristályt, még tiszta szerencse hogy nem sikerült! Őszintén sajnálom a művésznőt amiért annyit szenvedhetett az apácázárdában, mert én tudom, milyen a börtön, s nem hinném hogy a zárda annál sokkal kellemesebb lett volna, sőt, még kellemetlenebb is, mert a börtönben senki sem kényszerített bennünket imádkozni nemhogy éjfélkor, de még nappal sem! S mondom ezt annak ellenére, hogy jól tudom, ha Kristály ismerne engem, akkor ő is iszonyodna tőlem! Különben is: a megerőszakolás egyszeri eset, ami, nekem elhihetitek mert szakértő vagyok benne, semmi esetre sem tart tovább mint fél óra de inkább csak tíz perc, a zárdában pedig éveket szenved akit oda beraktak!

—Helyes! Vedd tudomásul, hogy örülök hogy egy magadfajta utolsó senkiházi nem akar a barátom lenni, és mert így beszéltél, nem kapsz egy vasat sem!

—Hohó! - szólalt meg Pucsakaci. —Nem addig van ám az! Biztos lehetsz benne Düsevi, hogy nem kapod meg a magad nyeredményét úgy, hogy ugyanakkor Böngyér is meg ne kapja a magáét!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy vannak jó ügyvédek, s elintézik ezt.

—Miért véded ezt a perverz disznót?!

—Mert azt is be akarom mutatni, miként veszi fel a nyeredményét, s hogy később mit kezd vele! Remélem Böngyérnek nem lesz ezellen kifogása!

—Persze hogy nem! - válaszolta sietve Böngyér. Még szép hogy nem volt ellene kifogása, örült hogy Pucsakaci személyében erős segítője van, aki támogatja a pénz megkapásában!

—Továbbá - folytatta Pucsakaci - Böngyér ugyan a szememben is egy undorító fickó, de te alig valamivel vagy csak szimpatikusabb, nem is annyira azért mert apácának adtad a lányodat, mint inkább mert utána elfordultál tőle, még akkor is, amikor már halálos beteg volt! Mindez persze a nejedre is vonatkozik. Ugyan miért is kedvezek én neked Böngyérrel szemben?! Inkább még szimpatikus is leszek a nézők szemében mert ügyelek a törvényességre, a szerződések betartására, s ez a csiszíknak is tetszeni fog!

—Böngyér nem érdemli meg azt a pénzt!

—Ez teljesen igaz, csakhogy szerintem te sem érdemled meg! Ráadásul az sem lehetetlen hogy a sok pénznek hála Böngyér megjavul. Végülis ezesetben megfogadhat például drága pénzért luxuskurvákat, akadnak akik bár nagykorúak már, de mégis kissé a serdületlen lánykákra hasonlítanak, s ha Böngyér ezeket meg tudja fizetni, akkor senkit nem erőszakol meg!

—Pucsakaci, én is mindenki szeme és füle hallatára követelem, hogy Böngyért távolítsd el a szigetről! Most már hogy itt lesz az a kislány, Böngyér nem idevaló, mert veszélyes a kislányra nézve! Vagy Böngyér maradjon itt, vagy a lány, de egyszerre mindkettő, az nem megy!

—De, megy, nem kétlem ugyanis hogy Böngyér nem fog semmit sem kezdeni vele, mert annyi esze azért van! Tudod, a tolvajok sem a Miniszterelnöki Hivatalba törnek be, mert azt jól őrzik! Böngyér tudja, hogy e kislány túl jól lesz őrizve, pláne mert Böngyér fején is ott a kamera, ha meg leveszi, azonnal mindenki előtt gyanús lesz!

—Nem azért akarod hogy Böngyér is itt maradjon, mert így izgalmasabb a műsor, hogy mindenki félti tőle a kislányt?!

—De igen - válaszolta őszintén Pucsakaci - ugyanakkor meggyőződése is hogy feleslegesen féltik, mert ismétlem, *ennyire* azért Böngyér sem lesz hülye!

—Különben is - mondta Böngyér - tudom hogy mindenki agyonverne! S ha mégsem, akkor sem kapnám a csomagokat később Konsztrúdsától és Jondontól! Ez a punci egyszerűen túl sokba kerülne nekem, nem érné meg!

—De azért - folytatta Pucsakaci - a többiek mégis gyanakodnak majd Böngyérre, és féltik a lányt, óvják, pátyolgatják majd, és ez jó, de nemcsak nekem és a műsornak, hanem a kislánynak is, mert még többet foglalkoznak majd vele, s így még inkább megszeretik, sőt nem kétlem, mire a Kukkoló végetér, ha nem jelentkezik a kislány szülei vagy más rokonai, akkor valamilyen szereplő bejelenti majd az igényét hogy örökbefogadja, amiben a jogi csoportom támogatja is majd! De lehet hogy többen is lesznek ilyenek, és összevitatkoznak majd hogy melyiküké legyen a kislány... az volna csak az igazán jó!

—Pucsakaci, ugyanolyan disznó vagy mint Böngyér, mert téged meg csak a látványosság érdekel!

—Az érdekel, de az azért túlzás ám amit mondtál! Azt amit én csinálok, nem tiltja ugyanis a törvény!

Odaértek Duklippához és Rúbalhoz.

—Milliárdosak vagyunk! - újságolta nekik már messziről Düsevi, s még az sem zavarta hogy ne-jénél és fiánál ott időzött épp, mintegy vendégségben, Dukil és Runca is, akik Iloé szülei voltak. Miért is zavarta volna ez, hiszen az egész világ tud már a kamera miatt arról, hogy ő milliárdos! Úgysem tudná többé titokban tartani a nyereményét, de bánja a fene, lényeg az hogy nyert! E pénzből telik bőven arra, hogy testőröket fogadjon!

Bejelentésére nagy ujjongás támadt, főként amikor Pucsakaci maga is tanúsította hogy úgy van ahogy azt Düsevi mondja. És megkérdezte, hogy most csak Düsevi akar kilépni a Kukkolóból, vagy a felesége és a fia is. Valószínűnek tartja ugyan hogy azok is, de rend a lelke mindennek, emiatt megkérdi!

Duklipa mondta is azonnal, hogy az ő helye természetesen a férje mellett van. Rúbal azonban elgondolkodott.

—Hát nem is tudom, nem is tudom... én azt hiszem egyelőre maradnék inkább!

—Elment az eszed, fiam?! - csodálkozott az apja. De mindenki más is.

—Nem, cseppet sem ment el az eszem, sőt, azt hiszem nagyonis megjött! Arról van szó apám, hogy ha én most kilépek a Kukkolóból, akkor gondolom azonnal el kell hagynom a szigetet!

—Ez bizony így van! - bólogatott Pucsakaci. —A szigeten csak a szereplőknek van helyük, emiatt órákon belül elhagyom azt még én is és az orvosok is!

—Na és?! - kérdezte még mindig értetlenül a fiát Düsevi.

—Hát pedig ha elhagyom, akkor az azt jelentené, hogy nem vehetek részt az itteni izgalmas eseményekben, holott ha igaz az hogy Jondon felfedezett valamit a sziget alatt, akkor tudni szeretném, hogy mi az!

—Én nem. Lehet ugyanis hogy valóban robban, ha igaza van ennek a perverz disznónak és valóban radioaktív a közepe! - bökött fejével Böngyér felé Düsevi.

—Nézd apám, ha eddig nem robbant, akkor valószínűtlen hogy most robbanna fel! Hiszen ahhoz hogy a tetején kialakuljon a sziget, kellettett minimum néhány ezer év, de inkább néhány millió! Ráadásul a radioaktív izotópok aránya egyre csökken az idő múlásával, tehát egyre kisebb is az esély rá, hogy robbanjon! Ugyanis kevesebb valami marad benne, ami egyáltalán robbanhat! De még nem is ez a leglényegesebb.

—Hát mi?

—Hát az, hogy azt hiszem én is elzarándokolok majd a bálványhoz nemsokára.

—Ugyan minek?!

—Hát hogy elmondjam neki az én kívánságaimat.

—Micsoda?! Miféle kívánságokat?!

—Azt még nem igazán tudom, és tulajdonképpen épp emiatt nem mentem még oda, mert előbb ki akarom találni! Nem akarok úgy járni, mint sok mesében van, hogy akár nem is egyet de hármat is kívánhat valaki, aztán csupa hülyeség vagy kifejezetten ártalmas valami sül ki a nagy lehetőségből! Amióta nyilvánvalóvá vált előttem hogy valószínűleg nyertél, egyre azon töprengek hogy mit kívánjak!

—Miért nem pénzt te is? - kérdezte Böngyér.

—Lehet hogy azt fogok, de egyáltalán nem biztos! Majd még meglátom.

—Te szerencsétlen, te tényleg azt hiszed hogy holmi bálvány teljesíti a kívánságokat?! - nézett le-sajnálóan Rúbalra Dukil.

—Hát nem?!

—Nem. Mindenre ami itt történt, akad természetes, normális magyarázat!

—Aha, igen, hát persze! Hiszen te olyan remekül megmagyaráztad azt is, miért nem történt semmi csoda egyik Űrkukkolóban sem! - fintorgott gúnyosan a fiatalember.

—De hát ha egyszer így van! Figyelj csak! Itt először is nem történt más, mint hogy Nálisz, a csúnya nő Pucsakaci beépített embere volt, és amikor Pucsakaci úgy látta hogy ez a Kukkolója nagyon uncsi, akkor valahogy szólt Nálisznak hogy ideje végrehajtani az előre jól megbeszélt cserét, és Nálisz visszatért a hajóra, s a helyébe jött az a bombázó nő, aki magát Nálisznak hazudja! Ugyanakkor pedig éjszaka odarakott Konztrúdzsa házába egy csónakot a bűvaruhával.

—És senki fel nem ébredt rá, mi?!

—Miért is ne, könnyű anyag, csiszí holmi, nem jár nagy zajjal! De lehet hogy előbb csak óvatosan befújtak valami anyagot oda egy sprével, amitől mélyebben aludtak!

—És a kislány felbukkanása?!

—Lehet hogy még az is Pucsakaci trükkje. Könnyen lehet ám még meg is venni örökbe egy ilyen korú lánykát a szülőktől, vannak még primitív részei a világnak! Vagy egyenesen valami másik bolygóról hozta! Megtehetette! De talán tényleg véletlen, hogy épp akkor esett hajótörés áldozatául. Jondon aztán megmentette, és kész. Mit kell ide csoda, meg emberfeletti hatalom, meg minden?! Apád nyereménye meg még egyszerűbb: valóban vett régen egy szelvényt, de megfelekezett róla. Van ez így néha. És azon se csodálkozz hogy ez a telitalálatos, mert bár annak esélye valóban csak egy a majdnem 44 millióhoz ahogy mondtad, de jól tudjuk hogy néha igenis születnek telitalálatok a lottón, ez igazán nem mondható rendkívülinek! Mihez kell itt csoda?!

—Valóban, könnyen meg lehet magyarázni mindent ami történt - bólogatott Rúbal - nem is különöseks nagyon az egyes események külön-külön, hanem az egész így együtt, az egész sorozat, na, az a furcsa!

—Nem furcsa, mert ismétlem hogy legalábbis az első két eset, Nálisz „átváltozása” és a csónak felbukkanása, az nem más mint Pucsakaci trükkje!

—Nem az. - mondta Pucsakaci.

—Ugyan, úgysem vallod be ha úgy van is, mert ez a tagadás is hozzátartozik a játékhhoz! És még talán a kislány felbukkanása is a te trükköd! A lottónyeremény már nem, de mint mondtam, az nem is olyan különlegesség, mert néha egyszerűen megüti valaki a főnyereményt és kész.

—De apám azt mondja, nem szokott lottózni, és tudom is hogy nem szokott.

—Most mégis kipróbálta, életében egyszer. Mázlija van. Van ez így.

—De nem emlékszik rá.

—Mert a nagy izgalom hogy idejőhet szerepelni a szigetre, kiverte a fejéből.

—Nem hiszem. Mindenesetre - mondta Rúbal - én maradok, és megpróbálkozom a bálvánnyal, már amiatt is, mert semmit sem veszíthetek, ellenben sokat nyerhetek!

—Igenis veszíthetsz - szólalt meg Düsevi - mert bolondot csinálsz magadból!

—Ki előtt?

—Természetesen a nézők előtt! S ez nem is méltó már hozzád, aki az én fiam vagy, egy milliárdosnak a fia!

—De apám, hát épp te beszélsz így?!

—Hogyan?

—Letagadod a valóságot?!

—Amit te hiszel, az nem a valóság! Dukilnak majdnem mindenben igaza van. Engem meggyőzött hogy az egész csak Pucsakaci trükkje, maximum a kislány hajótörése nem az. De azt én is nehezen hinném el, sőt, sehogy sem, hogy Nálisz csak úgy hipp-hopp átváltozott! Ami pedig a nyere-ményemet illeti, nos, ott nincs igaza Dukilnak, mert erősen hiszem hogy ha én töltöttem volna ki a szelvényt, arra emlékeznék, csak hogy erre meg szintén van egy magyarázat: az tudniillik, hogy ez valóban csoda, de nem holmi varázshatalmú lény csodája, hanem Istené! Hiszen én valóban őszintén tisztetem az Urat, lám, ez az oka annak is hogy lányomat annakidején a zárdába adtam, biztosítván így neki a lehetőséget hogy majdan a Mennybe jusson, s remélve hogy imái hatására az én vétkeimből is sokat elnéz az Úr! Mert bár igyekszem, de azért én is vétkezem néha, lám, nemrég is kicsúszott a számon az a szó, hogy „azistenit”, amit őszintén röstellek, és még ma este leimádkozom, legalábbis megpróbálom! De igyekezetem mégis tagadhatatlan, mert én valóban mindig magamnál hordom a Legszentebb Könyv egy apróbetűs példányát...

—Most sem találtad meg! - vágott közbe Böngyér.

—Nem, de épp ez bizonyítja hogy az Úr maga adta a kezembe a szelvényt! Azt ugyanis épp arra a helyre tette, ahová a Legszentebb Könyvet szoktam rakni, annak a helyére, s ezzel meg a könyv elvitelével óhajtotta a tudomásomra hozni, hogy épp ő, Isten e roppant csoda szerzője és szervezője! Talán így akart kárpótolni méltatlanná vált lányom elvesztéséért!

—Én hihetőbbnek érzem ennél Böngyér magyarázatát, hogy mégis valami nagyhatalmú lény, de nem Isten művelte e csodát is! Eddigi tapasztalataim szerint ugyanis Pucsakaci Kukkolóit feltűnő gyakorisággal tisztelik meg jelenlétükkel effélék!

—Fiam, felszólítalak rá hogy tarts velem, s lépj ki a Kukkolóból!

—De apám, ha már itt vagyok, miért is ne maradhatnék?!

—Nincs már erre a majomkodásra szükségünk!

—De én tulajdonképpen jól is érzem itt magamat, izgalmas!

—Nem hagyom! Különbem sem hagynám, de most hogy megtudtam mi a célod, pláne nem! Nem tűrhetem ugyanis, amire te készülsz! Hiszen azzal hogy leborulj valami bálvány előtt, könyörögni neki...

—Nincs szándékomban leborulni, még könyörögni sem! Erre nincs is szükség, Nálisz sem mondta hogy könyörgött volna...

—Akkor is! Amire készülsz, az nem más mint bálványimádás, szó szerint az mert bálvány előtt teszed...

—De én nem hiszem hogy maga a bálvány tenné ezt, csak...

—Mindegy, akkor is! Márpedig a Legszentebb Könyv nem is egy helyén kategorikusan megtiltja és elítéli a bálványimádás minden formáját, és azt mondja, hogy az ilyen tett fertelmes és undo-rító Isten előtt! Ha te ezt teszed azzal súlyosan hálátlannak bizonyulsz Isten iránt, aki pedig e roppant nyere-ménnyel megajándékozott minket, holott inkább illenék a hálaikat kinyilvánítani felé! De meg is teszem, amint nálam a pénz, első dolgom lesz hogy nagy összeggel támogassam a szent karotány egyházat, hogy az ezáltal hatékonyabban tudja felvenni a küzdelmet Drás és Mácsi egyházának tévtanaival, akik úgylis megérdemlik hogy kissé az orrukra koppintsak, mert rátenyereltek lányom vagyonára! Sőt, emellett azt hiszem építetek egy saját templomot is! Természetesen nem magamnak, de az Úr Isten tiszteletére, ugyanakkor természetesen a templom oldalán el lesz helyezve egy szerény márványtábla is, belevésve hogy ez a templom az én adományom az igaz hitnek!

—Apám, tudod mit mondok én erre?

—Mit mondasz fiam?

—Te vagy a hálátlan ha így cselekszel! Én magam ugyan hiszek Istenben, de azt nem hiszem hogy az Úr lottószelvények által ajándékozza meg a híveit! A Legszentebb Könyv szerint sem jellemző rá a pénzbeli adakozás, inkább csak olyasmi, hogy például elmulasztja valakinek a betegségeit! Ez a csoda nem Isten, hanem egészen másvalaki műve, akinek valóban illendő ezt megköszönni, de azt itt a szigeten tehetjük meg, leginkább valóban a bálvány tövében, nem mintha ott lakna szerintem, mert lehet ő akárhol, talán most is hallja minden szavunkat, de az egy szimbolikus hely, és már az oda való kimenetellel is, hogy megteesszük azt a hosszú utat

gyalog, azzal is jelezzük a hálánkat felé! S bár személy szerint én még mit sem kaptam tőle, de valóban hálás vagyok mert a családom mégis gazdagabb lett a nyereményed által, apám...

—Állj csak meg, fiam! Nem lett a te családod gazdagabb, ha meg nem változtatod a dologhoz való hozzáállásodat!

—Hogy érted ezt?

—Úgy, hogy nem tetszik a beszéded! Kezdesz a vallástalansággal kacérkodni mint Taisz tette! Hiába ismered el látszólag a szavaiddal Isten létét, ha meg akarod fosztani az Urat a csodája révén őt jogosan megillető dicsőségtől! Ezt nem tűröm el, mert ha eltűrném, cinkosoddá és bűnrészeseddé válnék!

—Úgy van fiam! Ne szállj szembe Istennel! - óvta Rúbalt édesanyja is.

—De hát nem látjátok, hogy...

—Fiam! Felszólítalak hogy dönts: Isten vagy a bálvány! De ha az utóbbi mellett döntesz, akkor ezzel megtagadtad Istent, nem lehet hát közöd ahhoz a pénzhez sem amit Isten adományozott méltatlan kezembe! Tehát ezesetben kitagadlak a családból!

—Ez komoly?!

—Igen! Tehát megparancsolom hogy légy józan, és kövess! Szállj ki te is ebből a Kukkolóból, s meglátod majd hogy milyen élvezetes lesz együtt munkálkodnunk a templom felépítésén!

—Apám, emlékezetedbe idézem hogy nagykorú vagyok, tehát nem vagyok köteles engedelmeskedni a parancsodnak!

—Ez az utolsó szavad?!

—Nem. Van még valami, amit el akarok mondani.

—És mi az?

—Az - állt fel Rúbal - hogy nem maradok itt tovább, ugyanis azt hiszem épp itt az ideje, hogy felkeressem a bálványt! - azzal megindult előre az erdő belseje felé.

—Hát - foglalta össze a történeteket vigyorogva Pucsakaci - azt hiszem egyértelmű, hogy Rúbal nem lépett ki a Kukkolóból! - azzal megfordult ő is és távozni akart.

—Hé, mikor viszel minket vissza a civilizált világba?! - kiáltotta utána Dűseví.

—Még mielőtt beesteledik! Előbb még megnézem a kislányt! Tudod, nem te vagy ám a legfontosabb nekem, hogy is lehetnél az amikor már nem szerepelsz, de mások még nagyonis! - azzal Pucsakaci megszaporoztatta a lépteit Konsztrúdzsa kunyhója felé.

Böngyér előbb kis ideig Pucsakaci után nézett, majd Dűsevíre pillantott.

—Dűseví, rólad eszembe jutott egy vicc!

—Kímélj meg tőle!

—Azért mégis elmondom, hátha a nézők közül valaki még nem ismeri. Megy a hülye az erdőben, s egyszerszak megpillant egy szép, nagy gombát. Felkiált.

—Jé, gomba! Mindjárt leszedem!

Ám erre megszólal a gomba.

—Ne szedj le te hülye, teljesítem inkább három kívánságodat!

—Ez komoly?

—Persze!

—Legyek okos!

—Máris okos vagy, teljesítettem az első kívánságodat!

—Nahát, tényleg, okos vagyok! Na hát, még ilyet! Sosem hittem volna, hogy egyszer okos lehetek! Öcsém, mindjárt beszarak!

—Máris beszartál, teljesítettem a második kívánságodat! - mondta a gomba.

—Ó jaj nekem, hát ez nem lehet igaz, így elbaszni egy kívánságot! Mindjárt elmegy az eszem!

—Máris elment az eszed, teljesítettem a harmadik kívánságodat! - mondta a gomba. Mire a hülye odanéz, elálmélkodik azon amit lát, s így szól:

—Jé, gomba!

—Nem értem, ennek mi köze van hozzám! - mondta mérgesen Dűseví.

—Hát csak az, hogy te vagy a hülye! Mert amint a viccbeli hülye, úgy te sem vagy képes helyesen élni a kívánságaiddal!

—De igen, gazdag lettem!

—De hálátlan is. Kérdésem hogy meddig maradsz gazdag, vagy nem lesz-e valami más bajod! Mert tudod, Isten ha van is, szerintem nem avatkozik az emberek dolgába. Nem érdeklik őt az emberek. Ha nem úgy volna, nem engedte volna hogy megerőszakoljam eddigi áldozataimat! Na de nem is vitázom egy ilyen hülyével: megyek én is a bálványhoz!

—Tudod mit, nem én vagyok a hálátlan hanem te!

—Ugyan miért, ha azt hiszed hogy neked köszönhetem a millióimat, tévedsz: azt magamnak köszönhetem, ötletességemnek, helyes helyzetfelismerésemnek!

—Telhetetlen vagy, két bőrt akarsz egy rókáról lenyúzni! Ha tényleg van valami nagyhatalmú lény a szigeten, megdühödik rád, mert nem elégedel meg félmilliárddal, hanem még merészség más is követelni tőle!

—Nem követelni, hanem kérni! És előre elárulom neked: az nem anyagi jellegű kérés lesz! Különben is: miért elégedjek meg kevesebbrel, mint ami neked van?!

—Értékesebb ember vagyok mint te, azért!

—Ebben én nem lennék biztos! Továbbá: ez úgy van, hogy aki anélkül hogy másnak ártana, anélkül előnyhöz juthat, tegye meg! Éljen a lehetőséggel! Ehhez néha természetesen kell egy kis gógyi az embernek! Nekem van, neked nemigen hinném!

—Vagyok olyan eszes mint te!

—Igazán? Akkor hadd tegyek fel neked egy találós kérdést! Így hangzik: van három nőd és mindössze két gumi óvszerez! Hogyan baszod meg a két óvszerrel a három nőt úgy, hogy egészen biztosan ne kaphasson el nemi betegséget egyikőtök sem a másiktól?!

—Tudtam hogy valami undorító, erkölcstelen...

—Hé, most ne rólam beszélj hanem válaszolj: meg tudod-e oldani ezt a feladatot?!

—Nem is akarom!

—Mindegy hogy akarod-e, de ha akarnád, hogyan oldanád meg?!

—Nem érdekel az egész téma!

—Szóval nem tudod a választ.

—Veszek egy harmadik óvszert és kész!

—A feladat úgy szól, hogy két óvszerez van csak! Na szóval megadom a választ. Felhúzod a farkadra először egyszerre mindkettőt, és toszod úgy az egyik nőt. Azután lehúzod a külső óvszert, félreteszed, és azzal ami a farkadon marad, megizéled a második nőt. Azután farkadon hagyod azt ami most ott van, fogod azt, amit az előbb lehúztál, kifordítod, így kifordítva ráhúzod arra ami a farkadon van, és úgy kúrod meg a harmadikat! Tökfej! - azzal Böngyér elégedetten kacagott, és elindult a bálvány felé az erdőbe.

De most sem jutott messzire, mert Dűseví utánakiáltott:

—Hé, Böngyér, ugye nagyon szeretnéd ha nem kapnám meg a milliárdjaimat?!

—Nem. Nekem ugyanis teljesen mindegy, hogy megkapod-e.

—Hát éppenséggel nem, mert jól figyelj: ha bekövetkezne az ami úgysem fog, hogy valami úrlény vagy ki bosszúból elveszi a pénzemet – nos, akkor *te sem* kapsz egy vasat sem, mert nem lesz miből adjak neked! Hahaha! Tehát: ha nekem van igazam és Isten a pénz adományozója, akkor tökmindegy hogy mit kívánsz majd a bálványnál, mert nem teljesül, sőt Isten megharagszik rád a bálványimádás miatt! Ha ellenben neked lenne igazad, amit nem hiszek, de ha mégis, nos, akkor is rossz az neked, mert akkor nem kapsz pénzt tőlem! Tehát csakis rosszul járhatsz! Ehhez mit szólsz, perverz-kém?!

—Azt, hogy ritka ostoba valaki vagy! Gondolhatnád hogy ha kívánok valamit, olyasmit kívánok, hogy annak teljesezése esetén nem is nagyon érdekel már az a pénz! Továbbá, az a hatalom aki képes volt e roppant csodákat elvégezni, az mérhetetlenül okosabb nálunk, és miből sem áll úgy intézkednie, hogy bár te rosszul jársz, de nekem abból károm ne származzék, vagy ha valóban nem is kapnám meg a jussomat tőled, de valahogy másképp kárpótolva legyek! Szóval hagyj is békén, ne tarts fel!

—Hát majd meglátjuk, melyikünknek lesz igaza! Én azt hiszem ha tényleg a bálvány lenne is csodatevő, akkor is legfeljebb agyoncsap téged egy villámmal, mert nem elégszel meg a magad pénzével!

—Düseví, te már kívántál. Én még nem. Én tehát még nem kaptam meg a magam kívánságának a teljesülését, azt a pénzt ugyanis amiről te beszélsz, nekem nem a bálvány adta, hanem te adod majd, hála az élelmességemnek! Ezt ne feledd! De jóindulatúan mondom neked ismét, térj észre és gyere velem a bálványhoz, mert illik hogy köszönetet mondj!

—Lárifári, Jondon sem mondott köszönetet a csónakért! Különben nem is kellett hogy megtegye, mert azt nem Istentől kapta, nem úgy mint én a pénzt! Amiért én természetesen köszönetet is fogok mondani, de nem most kutyafuttában, hanem este, meghitt, bensőséges ima formájában, mert a köszönetem Isten felé csak rám és az Úrra tartozik, nem mások kíváncsi füleinek van szánva!

—Jondon igenis megköszönte a csónakot és bűvárruhát, tudniillik Pucsakacinak, mert akkor még azt hitte hogy tőle kapta!

—Na ugye hogy nem a bálványnak!

—Valóban, de amint rájön erre, légy nyugodt hogy megköszöni annak is! Megjegyzem, Jondon talán még jogosan is tenné ha nem köszönné meg, mert az ő igazi vágya nem a csónak volt, hanem hogy nagy felfedezést hajtson végre, megfejtse a sziget titkát! Amihez bár a legjobb úton halad, de még e célt akkor sem érte el, s amit eddig elért, abban sem a bálvány segítette hanem saját tudása és szorgalma! A bálvány csónakjával és bűvárruhájával ő tulajdonképpen semmi eredményt nem ért el, nem jutott előbbre a kutatásaiban, egyelőre legalábbis, csak a kislányt mentette meg, ami azonban nem Jondon haszna, ebből értelemszerűen inkább a kislánynak van haszna mert ő az aki nem halt meg, tehát inkább a kislány illene hogy köszönetet mondjon, de ilyen kicsiktől szerintem ez nem követelhető meg, másrészt nem is tud róla hogy a bálványnak köszönheti az életét, tehát nem vonható felelősségre a köszönet elmaradása miatt! De most már aztán tényleg elegendem van belőled, tehát ne is szólj hozzám amíg vissza nem érek! - és Böngyér megszaporázta a lépteit.

E beszélgetésbe, mely jórészt Jondonról szólt, Jondon maga nem szólt bele, mert bár Böngyért követve ő is elment Düsevíhez, de amint megtudta hogy Düseví nyert több milliárdot, visszatért megmentettjéhez. Az az igazság hogy a kislány sokkal jobban érdekelte mint egy újdonsült milliárdos, akiről különben ő maga is úgy vélte, hogy nem érdemelte meg a vagyonát. A kislány azonban... nos, az kedves volt, de most már Jondon is úgy gondolta, hogy valami igaza csak lehet annak a börtöntöltelék Böngyérnek, mert ez valóban egy nagyon furcsa kislány! Már az is furcsa volt hogy egyáltalán pucéran volt a bűvárruhában, mert az igazi bűvárok általában fel szoktak venni valami könnyű öltözetet testük és a bűvárruha közé. Egy darabig tehát még az is gond volt hogy mibe öltöztessék fel a kislányt, akit azonban cseppet sem zavart a meztelenség; végül szerencsére megoldódott ez a probléma, mert a gép ami hozta a hipnopédiás sisakot, hozott néhány gyerekholmit is, erre, mint ezt épp maga mondta el nekik, Pucsakaci gondolt.

Jondon tehát igyekezett vissza a kislányhoz, akit bár névleg Konsztrúdzsa felügyeletére bízott, mert neki mint a „Jó Férj” leánynevelde tulajdonosának voltak gyermekekkel kapcsolatos tapasztalatai, de ennek ellenére lényegében minden szereplő a kislány körül tülekedett, egyedül csak Nálisz hiányzott, meg Düseví, Duklipa, Rúbal és Böngyér. Böngyért természetesen senki sem hiányolta... eleinte ugyan nem volt ott Dukil és Runca sem, de azután ők is befutottak. Aztán hogy Jondon is megérkezett újra, a fiút meglepő hír fogadta! Alig toppant be, rögvést elébe állt Datrix, és vádló mozdulattal mutatott a Jondon által szétvagdalt bűvárruhára.

—Te barbár! Tudod mit tettél te?! Van fogalmad róla?!

—Miről beszélsz?! - értetlenkedett ijedten a fiatalember.

—Tönkretettél egy úrruhát!

A bejelentésre Jondon előbb elsápadt... majd megkönnyebbülten felnevetett.

—Aha, szóval ez valami tréfa, ugye?! Nem mondom jó vicc, igazán, egy bűvárruha valóban hasonlíthat kissé egy üröltözékhez, de...

—Jondon, ez nem vicc! Különben is, neked nem tűnt fel, hogy ezen a ruhán van egy a fejet teljesen körbeölelő zárt gömb, míg az igazi bűvaruhákon általában csak oxigénmaszk és bűvarszemüveg van?!

—Általában igen, de kivéve azokat, amiket nagy mélységekben használnak!

—Az igaz, de azért e kislányt nem ezer méterekről hoztad fel!

—De lehet hogy eleinte olyan mélyen volt!

—Ez merőben valószínűtlen, mert kislányokra nem szokták rábízni mélytengeri árkok felderítését, ráadásul errefelé nincs is olyan, mert te mesélted hogy ez sekély tenger! Továbbá: a kislány valószínűleg egy hajóról esett a tengerbe, esetleg süllyedő hajóról, eddig legalábbis úgy gondoltuk! Na és hát nekem szöveget ütött a fejembe, hogy ha beesik egy kislány a vízbe, miért van rajta bűvaruha! Általában ugye anélkül szoktak az emberek a hajókról tengerbe esni! Ha meg tudják előre hogy lesz baleset, akkor inkább mentőmellényt öltenek magukra vagy csónakba szállnak! De még valószínűbb hogy segítséget kérnek rádión! De ha valami csoda folytán mégis kerül valamelyikükre bűváröltözék, az akkor sem olyan lesz, amit kifejezetten a mélytenger specialistái használnak csak, de még ők is csak különleges feladatokhoz! Na és hát nekem az is nagyon gyanús volt, hogy annyi sok bizgentyű van ezen a ruhán! Megnéztem Jondon a tiedet is, az csiszíholmi, kifejezetten csúcstechnikának mondható hát, a legjobbnak a világon, de azon még sincs feleannyi miskulancia sem, mint a kislányén! Na és hát nem akarom tovább szaporítani a szót, mondtam már hogy én űrhajós vagyok, ismerem tehát az űrruhákat, megvizsgáltam ezt az öltözetet, s bár egyáltalán nem szabványos, de mégis, mesterségem szakavatott képviselőjeként mondom, mintegy tehát szakvéleményként, hogy ez egy űrruha!

—Ne nevetess, akkor nem tudtam volna szétvágni a késemmel!

—Jondon, az űrruhák nem készülnek késállónak! Az űrben nem fenyeget minket késelés, tudniillik! Az igaz hogy jöhet egy mikrometeorit, de ha az kellő erővel jön, úgyis átütne a fémruhát is! Az űrruha olyan kell legyen, hogy hajlékony, könnyen lehessen tehát mozogni benne, bírja a kozmosz nagy hidegjét, tehát jó hőszigetelő legyen, ne engedje át a káros sugárzásokat, erre kell tehát az űrruha, az ilyen kell legyen! Elárulom hogy a korszerű űrruhák nemcsak nem késállóak, de olyanok, hogy szükség esetén halálnyugodtan át lehet bökni őket egy injekcióstűvel, s azon át így a ruha levétele nélkül be lehet adni a viselőjének bármi szert, ha például valami elsősegély miatt ez szükségessé válik! És miután kihúztuk a fecskendőt, a ruha olyan rugalmas hogy azonnal úgy összeszorul a lyuk körül, hogy betömi a lyukat, és nem megy ki így a levegő! Na de hát tényleg csak a tűszúrást viseli el így, azt már nem, ha valaki egy törkessel nyiszálja! Szóval Jondon, megvizsgáltam a ruhát, s a műszereket is! Sajnos a nyelvet nem értem amiben a néhány szavas jelzések íródtak rájuk, sőt még a betűket sem ismerem. De ez, ezt le merném fogadni, valószínűleg az ultraibolya sugárzást méri, ez a sisakrádió lesz, ez a sisakján egy fényszűrő ami szintén az ultraibolya sugarak ellen véd, s erre ugye a világon semmi szükség az óceán mélyén, ez a látható fény szűrője, és ez sem kell az óceán mélyébe mert ott inkább világítani kell a sötétcsinálás helyett, ez meg itt a hátán az oxigénpalack alatt egy kis rakéta, ami arra való, hogy súlytalanságban bekapcsolva repülhet vele a ruhát használó személy! De a tenger alatt teljesen felesleges, mert azonnal felforrálná a vizet maga körül, és megfőne a ruha gazdája, másrészt a víz alatt akkora a közegellenállás, hogy nem haladna gyorsabban mint egy gyalogos, még úgy sem, tehát ennek az egésznek csak akkor van értelme, ha az űrben van és nem a víz alatt! Ezt egyenesen döntő bizonyítéknak tartom!

—De hát én mégis a víz alatt találtam rá, sőt, a sziget alatt, nem a... - és Jondon döbbenten bámult rájuk, elhallgatva a mondat közepén. Majd ezt kérdezte:

—Csak nem arra gyanakodtok, hogy... de hát az lehetetlen!

—Pedig én igenis arra gondolok! - bólogatott Datrix.

—Idefigyelj, az a valami ami a szigetet alkotja, nem lehet űrhajó. Nem lehet. Több millió éves ugyanis. De minimum néhány tízezer éves. Vagy, ha az is, akkor sem élhet benne senki!

—Tegyük fel, nem él benne senki. Attól a kiscsaj még jöhetett a kozmoszból. Valahogy a tengerbe esett, egy áramlás a sziget alá sodorta... nézd Jondon, én csak azt állítottam, hogy ez űrruha! Ebben viszont biztos vagyok!

—Azt is állítottad, hogy szerinted ez a sziget egy űrhajó!

—Erre gondolok. De ez csak a magánvéleményem. Mint űrhajózáshoz értő szakértő, hivatalosan ezt mégsem állítom, olyan minőségemben csak az űrruháról mondok véleményt, mert egyedül az az, amit láttam! Az viszont biztos hogy űrruha és nem bűváröltözék! Szerintem Pucsakaci jobban teszi, ha megmutatja a csisziknek, és konzultál velük!

S ekkor lépett be Pucsakaci, akit Datrix azonnal el is kapott, és izgatottan kezdte el magyarázni neki a felfedezését. Pucsakaci nem is titkolta mérhetetlen örömét. Hiszen ez aztán az izgalmas fordulat!

—Sőt - mondta röggvest, elgondolkozva - én megvettem a szigetet! Ha tehát valóban van alatta egy ősrégi űrjármű, azaz ha a sziget nem más mint ennek a teteje, nos, akkor én megvettem ezt az űrjárművet, az teljesen hivatalosan és törvényesen az enyém! Hohó! Pompás! Bárcsak igazad lenne, Datrix!

—Na de eszerint a kislány is valami úrlény! - mondta Enkülé, és megsimogatta az úrlény-kislány fejét, aki épp mellette ült.

—Persze hogy az, elméletemből ez logikusan következik! - bólogatott Datrix.

—Hát akkor mire várunk, tegyük rá a fejére a sisakot, tanítsuk meg a nyelvünkre, és mindjárt megtudunk tőle mindent! - mondta Pucsakaci.

—Nem megy! - ingatta a fejét szomorúan Konsztrúdzsa.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy egyszerűen túl kicsi a feje a sisakhoz, Pucsakaci! Tudod, az efféle masinát nem gyerekek számára tervezték, mert a gyerekek úgyis megtanulják azt a nyelvet, amit a szülőházájukban beszélnek a felnőttek! Ezt felnőtteknek csinálták, hogy felnőtt fejjel tanuljanak újabb idegen nyelveket a felnőttek!

—Na de hát nemegyszer láttam hogy gyerekek fején is volt ilyen, akik maguk is tanultak ezzel nyelvet, általában csisziül!

—Teljesen igazad van Pucsakaci, csakhogy nem az a baj hogy ez a kislány gyermek, hanem hogy ilyen kicsi a feje! Azok a gyerekek akiket te láttál, meglehet tán hogy *társadalmilag* gyermekek voltak, de *biológiailag* már nem annyira, annyira biztos nem, hogy kellően nagy volt a fejük! De ez egy egészen kis gyermek még, és egyszerűen nem elég kicsi neki a sisak!

—Hát nem állítható a mérete?

—De igen, csakhogy nem annyira, mint kéne!

—Hát akkor görbítsétek össze, vagy mit tudom én mi...

—Jaj Pucsakaci, most nem árulsz el valami nagy észet, tudod ugye?! - kérdezte nevetve Konsztrúdzsa. —Mondd, miért nem gondolsz rá, hogy a sisak valamiféle hatással kell legyen az agyra, ha egyszer tanítani akar, na és hát ha mi csak úgy nekiesünk és hajlítgatni kezdjük, akkor tuti hogy csak elronthatjuk! Egyáltalán, egy gyermek piciny agyában biztos hogy más helyen vannak a különböző agyi gócek, agyközpontok, mint a nagyobb méretű felnőtt agyban, tehát...

—Jó, jó, na, igazatok van!

—Továbbá - folytatta Datrix kegyetlenül - még az sem biztos hogy e kislány egyáltalán ember, még ha így külsőre annak is néz ki! Lehet hogy egészen más az agyberendezése, és emiatt nem is hatékony rá a sisak! Vagy netán megőrjíti! Emlékszem, az első Űrkukkolódban is panaszkodott Iloé, aki pedig itt a Barganon született, emberi apától-anyától, mégis panaszkodott hogy ő ugyan megtanult csisziül e géptől, de utána nem rövid ideig és kicsit fájt a feje, hanem baromi erősen és sokáig! S nyilván amiatt, mert ő tündér, tehát más volt az agyberendezése mint az emberi agy, nem annyira ugyan hogy a gép használhatatlan legyen az esetében, de annyira már igen, hogy komolyabb mellékhatásokat okozzon! Pedig Iloé agya ugyanakkora lehetett úgy nagyjából mint egy átlagos emberi agy! Tehát én azt hiszem nincs más megoldás, mint hogy megtanítsuk a kislányt a nyelvünkre csak úgy, hagyományos módszerekkel! El is kezdtük már különben, megtanítottuk neki csisziül azt a néhány szót hogy „enni”, „inni”, sőt, a számokat is egytől tízig, és megjegyezte.

—A nevét nem tudakoltátok meg?

—De igen, úgy tűnt megérti hogy mit akarunk tőle, megjegyezte a mi neveinket is, és kiváló a kiejtése is, de az ő nevével nehezen boldogulunk, mert valami egészen fura hangokat produkál, amik szerintem egyetlen más nyelvben sincsenek, csettintő, gurgulázó hangokat, meg zümmögőket, szóval nem értjük! Azaz, nem tudjuk kiejteni! Valami olyasmi a neve, hogy Zcsdrng Psztrf, de ez is csak úgy nagyon nagyjából felel meg annak amit hallunk tőle, mert szerintem nincsenek betűink a hangjaihoz. És bár így az én számból kiejtve ez rém rondának hangzik, jól tudom, de ő nagyon bájosan tudja mondani, azaz inkább selypíteni!

—Ennyi mindent kiderítettetek róla ilyen rövid idő alatt?!

—Ugyan már, nem olyan sok ez, és sokan voltunk e feladatra! Különben meg rendkívül barátságos, és úgy tűnik nagy a kedve a nyelvünk megtanulásához. Ráadásul amint meglátta hogy Enkülé eszik egy kis fügét, ő is nyúlt azonnal érte, éhes lehetett, és hát így kézenfekvő volt legalábbis az „enni” szó megtanítása neki...

—Jól van. Tanítgassátok csak. De én még nem vagyok meggyőzve róla hogy ez a lány nem a bolygónk szülötte, tehát most elmegyek innen a doktorokkal! - állt fel Pucsakaci. És Konsztrúdzsa megértette, de a többiek is: Pucsakaci ugyan valószínűnek tartja hogy igazuk van, ennek legalábbis jelentős esélyét látja, de ezt nem vallja be, mert akkor át kéne adnia a lányt a hatóságoknak, és nem szerepelhetne tovább a műsorában!

S mert ők sem akarták hogy valami rosszarcú rendőrök, katonák vagy titkosszolgálati emberek kezébe kerüljön a kislány, emiatt nem is tartóztatták Pucsakacit.

A szigeten való maradás ellen Nagyfénynek sem volt kifogása, bár az ő véleményét senki meg sem kérdezte. Nem is értette volna a kérdést. Sőt, nem is tudta, hogy létezik más is a világon mint ez a sziget. Ami azt illeti, mérhetetlenül megdöbbent azon ami történt vele. Majdnem beleőrült az izgalomba, ijedelembé! Tulajdonképpen tiszta szerencséje volt hogy korábban a 01-es szinten felfedezték már az uszodát, mert így legalább a roppant víz létéhez és látványához hozzászokott valamennyire, nem kellett ezzel is akkor szembesülnie elsőként, amikor a zsilipkamrán át kilöködött az óceánba. Mert igaz ugyan hogy az óceán vize sokkal nagyobb mint egy medencéé, de hát azért mégis más volt ez így, mint amikor a vizet még csak csapokból és a zuhanyozóból ismerte!

Az óceán halainak látványa is rendkívül megdöbbentette, mert eddig azt sem tudta, hogy létezik olyan hogy állat, ezeket simán furcsa embereknek nézte, akik csodálatosmód a vízben élnek. Sokáig azonban nem csodálhatta őket, mert hamar elájult, bár tulajdonképpen nem annyira az oxigénhiánytól, mint inkább attól, hogy a ruhájában felszaporodott a széndioxid. Hamar elmúlt azonban ez róla, míg Jondonnal a csónakban a szigetre utazott. Eleinte kissé kába volt, de azután rendbejött. Nem vitás hogy e hamari jobbulásában szerepet játszott megintcsak a temérdek új inger ami érte!

Mindenekelőtt természetesen az óriás látványa döbbsentette meg. Jondon még így ülve is nagyobb volt, mint ő Nagyfény ha felállt volna! És eszébe jutott az a vita, amit Tukánnal folytatott leánya, Fényecske, arról, hogy milyen is lenne ha Fényceskével egy óriás dugna. Tukán azt mondta, az óriás szerszáma simán szétrepesztené Fényceskét ott alul, de Fényecske azt mondta, hogy ez azért nem olyan biztos, mert a nők ott lent igen tágulékonyak! Hát tágulékonyak az biztos, de azért Nagyfény enyhe aggodalommal gondolt rá, hogy ennek az óriásnak kétségkívül nagy lehet a szerszáma is, és azért mégsem biztos hogy nem fájna az, ha belényomná... márpedig idővel okvetlenül belényomja, mert ha óriás is, de akkor is férfi, s a férfiak azt bizony úgy szokták! Elképzelhető természetesen, hogy idővel kitágul a lyuka kellőképp odalént, de most még biztos nem ekkora hímtagokhoz van hozzászokva, vagyis lehet hogy ha később nem is fáj majd, de most az elején igen! És tulajdonképpen szerencse hogy nem Fényecske van itt helyette, mert hiszen a leánya még nála is kisebb!

Bár az is biztos, hogy furcsa ez az óriás! Nagyfény előbb azt hitte, ez egy nyomorék óriás, mert nincs is farka! Valószínűleg sokáig megmaradt volna e tévhitében ha nem találkozik az űrruhával, hiszen népe nem ismerte a ruha fogalmát, ám mert ő maga is valami ruhaszerűségben bukkant ki a víz alá, ezért gyorsan rájött, hogy Jondon a nagyságától eltekintve tulajdonképpen épp

olyan ember mint bárki más, csak hát rajta is van egy „óriásbőr”, ahogy Nagyfény a ruhát nevezte magában, épp csak ez másfajta mint amiben ő Nagyfény érkezett e furcsa világba!

Eszébe jutott az is, hogy Tukán egyszer mesélt neki arról a gondolatáról, hogy talán nem is csak az az egyetlen világ, amiben ők élnek, mert Isten végtelensok világot teremtett, tehát a világok legkülső fala tulajdonképpen két-két világot választ el egymástól. Hát tessék, kiderült hogy igaza volt! Nyilván úgy lehetett hogy kikerült a maguk világából annak külső falán át, s itt van egy másik világban, ami ráadásul igencsak más, és igencsak nagy is, de annyira, hogy nem is látja a falát, egyetlen falat sem! Mintha lenne ugyan alja, azon kell legyen a víz is elvégre, de ez a szintje e világnak olyan magas, hogy nem is látja a tetejét, csak a lámpát rajta, de az is olyan erősen világít, hogy bele sem lehet nézni, sőt, furcsa egy lámpa, mert azt azért már egy aránylag rövid idő múlva észrevette, hogy nem maradt egyhelyben, valaki odafent mintha húzná az egyik irányba! - és meg is kérdezte Jondont, miért mozog a lámpa, és mutogatott a Nap felé, de Jondon nem értette egy szavát sem, ám mert látta hogy Nagyfény mire mutat az ujjával, megmondta hogy annak Nap a neve. Ezt Nagyfény meg is jegyezte, és később a szigeten mindent ami világítani tudott, úgy nevezett hogy Nap, még a tábornözet is, mindaddig míg meg nem tanulta annak helyes nevét.

Különben már az is furcsa volt Nagyfénynek, hogy egyáltalán másképp beszélnek az óriások mint ők. De ezen csak kis ideig csodálkozott. Elvégre ha külsőre másképp néznek ki, miért is ne „nézhetne ki” másképp a beszédjük is?!

Még tiszta szerencse, hogy Nagyfény úgy találta, hogy az óriások beszédjének legalább a hangjait ő gond nélkül ki tudja ejteni. Az óriásra aki őt megtalálta, ugyanis messzemenően jellemző volt a lassú mozgás. Nagyfény úgy vélte, hogy bár ő kétségtelenül sokkal gyengébb mint az óriás, de lényegesen gyorsabban képes mozogni alkalomadtán! És a beszéde is gyorsabb, pergőbb amazénál! Amikor Jondon szólt hozzá, az valami tompa mormogásnak hangzott Nagyfény füle számára, afféle dörmögésnek. De épp mert lassú volt, el tudta különíteni benne az egyes hangokat. Ő a szavakat aztán természetesen gyorsabban ejtette mint Jondon, de úgy találta hogy az óriás azért megérti az ő magasabb hangon mondott, gyorsabb beszédét. Bár amint Nagyfény e felfedezésére rájött, igyekezett alkalmazkodni az óriáshoz, és lassan beszélni. Különben meg sok szót nem is tanult a csónakban az óriásnyelvből, csak a Nap nevét, Jondon nevét, azt hogy „tenger” és azt hogy „csónak”, meg „víz”. Ő igen, és azt is hogy „ruha”. De Nagyfény magában azt továbbra is óriásbőrnek hívta.

Ez nem volt sok szó, de Nagyfény úgy vélte, ha az óriások beszédje nehéz volna, akkor ennyi szóban csak találna néhány kiejthetetlen hangot! De ilyen nem volt. Ám amikor a saját neve után tudakozódott Jondon, és kimondta, hiába mondta ki többször is, olyan lassan ahogyan az csak kiejthető volt, látta Jondon arcán, hogy óriása azt bizony annyira nem képes kimondani, hogy még azon is csodálkozik hogy őt így hívják, ezt el sem akarja hinni!

Hát igen. Jóval később kiderült, hogy egyszerűen arról van szó, hogy Nagyfény és népe nyelvén szerepelt az összes mássalhangzó ami megvolt a csiszi nyelvben, mind a 29, és még további 12, ami a csiszi nyelvben nem szerepelt, de néhány más nyelvben igen. És szerepelt benne mind a 10 magánhangzó ami megvolt a csiszi nyelvben, és még további 14, ami néhány más nyelvben megvolt. Ez összesen 41 mássalhangzót és 24 magánhangzót jelent. Csakhogy ezeken felül még további 63 hang szerepelt Nagyfény nyelvében, aminek egyetlen olyan nép nyelvében sem akadt párja, amivel eddig valaha is kapcsolatba kerültek a csiszik! Ezek nagyrészt be sem lehetett sorolni tisztességesen abba a felosztásba hogy magánhangzó-mássalhangzó, mert valami bizonytalan, köztes helyzetet foglaltak el. És még az eddig említettekén felül is volt két végképp besorolhatatlan hangjuk: az egyik az ajkakkal végzett cuppantás, ami olyasféléképp hangzott mint egy távolból dobott, jelképes puszi, amit akár Jondon is „kiejthetett” volna, képes is volt rá, de nem ám egy szó kellős közepén, a másik az ajkak pergetése. További négy hangot pedig Nagyfény úgy képzett, hogy közben nem kifelé fújta hanem befelé szívta a levegőt!

Ez tehát azt jelentette, hogy nyelvében volt összesen, magánhangzót-mássalhangzót-mindent beleszámítva, pontosan 134 hang, na és hát érthető ezek után Jondon meg a többi szigetlakó helyzete, hogy ha ők nem szoktak hozzá csak ahhoz hogy ezen hangok legfeljebb fele szerepeljen

egy nyelvben, akkor nehezen ment nekik ezek megtanulása és utánzása! Sőt, meg kell még említenünk, hogy Nagyfény nyelvében is volt szerepe, jelentésmegkülönböztető szerepe a hangok hosszúságának, tehát nála sem volt mindegy a magánhangzók hosszúsága, illetve a mássalhangzók kettőzése, hogy azt mondják-e – magyar példával élve – hogy „megörül” vagy „megőrül”, vagy azt hogy „emelet” illetve „emellet”.

Nagyfény tehát igen hamar rájött, hogy neki kell megtanulnia „óriásul”, mert neki ez jóval hamarabb megy mint ha az óriások tanulnának meg az ő nyelvén, különben is, azt úgysem hiheti hogy a nyelvét az összes óriás megtanulná! Neki kell beilleszkednie ebbe a világba, ha nem akar visszatérni, ami nem is biztos hogy lehetséges volna, de nem is akarja. E világ jóval kellemesebbnek ígérkezik!

Nagyfény nyelvének roppant hanggazdagsága különben arra az egyszerű tényre vezethető vissza, hogy majdnem minden szó benne egyszótagú volt. Már a kétszótagú szavak is nagyon ritkák voltak benne, a háromszótagúak meg végképp ritkák mint a fehér hollók, s inkább csak szóösszetételek esetén bukkantak elő, illetve ha valaki holmi becenévvel elnevezte magát a számok helyett. Olyankor szívesen választottak sokszótagú szavakat, a félreértés elkerülése végett. Ilyen volt Tukán egykori szomszédjának, Cerborám bácsinak a neve is. Na és bár igazán nem sok mindenhez kellett név Nagyfény világában, de ha *mindent* egyetlen szótaggal akarunk azonosítani, akkor ahhoz jól jön, ha sok a nyelvben a hang! Továbbá, e nyelv ismerte a ragozás egy különleges formáját, aminek hála nem nagyon kellett kínlódnia benne a szavak sorrendjével. Csakhogy ez nem igazi ragozás volt, nem úgy ment hogy különböző szótagok tapadtak a szótó elé-mögé, hanem az volt amit a nyelvészek a „flexálás” szóval neveznek. Attól függően hogy mi volt a szó nyelvtani szerepe a mondatban, más és más mássalhangzóval kezdődött illetve végződött, sőt, néha a magánhangzó is kicserélődött benne valami másra! Érdekességképpen szerepeljen itt egy ige, a „választ” ragozása Nagyfény nyelvén, sőt, ez még nem is a teljes ragozási paradigma bemutatása, csak szemezgetés belőle!

választani: dzsain (az „ai” hang diftongus, az i-t egészen lágyan ejtik benne).

választok: fain

választasz: vain

választ: ain

választunk: faim

választotok: vaim

választanak: aim

választhatok: fajmn

választhatsz: vajmn

választhat: ajmn

választhatunk, stb: mint az egyes számban, de benne az „m” hang zöngétlen.

választható: vvfein (a „v” hang hosszú benne)

választatik: prrfain

és így tovább.

Két dolog azért rögvest világossá vált előtte. Egyik, hogy Fényecskének igaza volt, mert zseniális leánya lám, rájött, hogy az óriásoknak nemcsak élelemből kellhet több, de fényből is, mert íme az óriások világában annyira sok a fény, hogy az már elképesztő, sőt, néha már-már kellemetlen! Igen, nem neki Nagyfénynek kellett volna ide kikerülnie, hanem Fényecskének, mert leánya az, aki oly mohón sóvárogja a fényt! És az is világos, hogy az ő világukban miért nincsenek már óriások. Persze hogy nincsenek, amikor azok az óriások akik nem haltak meg valamiért, valamitől, azok kiköltöztek ebbe a világba, mert ez nekik sokkal megfelelőbb, a több fény miatt!

Aztán alig jutott el idáig a töprengéseiben, máris kikötöttek a szigetrél. Pillanatokkal a kikötés előtt pedig történt ismét egy roppant csoda: valami zúgó akármi - Nagyfénynek nem volt rá szava - megjelent a levegőben, de nem esett le! Nagyfény meg is ijedt jócskán, de aztán ránézett Jondonra, látta hogy az óriás ügyet sem vet erre a valamire, s erre Nagyfény úgy döntött, hogy még ezernyi és tízezernyi akármi lehet az óriások világában, amiről neki fogalma sincs, ami neki

újdonság, amitől megijedhetne, félhetne – de ő nem szeret félni, tehát ezentúl egyszerűen figyeli majd hogy miként cselekszik a hozzá legközelebbi óriás, és ráér akkor rettegni, ha annak arcán félelmet lát! Ezért aztán igyekezett leküzdeni a félelmét amit a helikopter iránt érzett.

A csónakban való imbolygásból azonban elege volt már, igazság szerint a hányinger környékezte mire a szigethez értek, nem is habozott hát hogy gyorsan szilárd talajra ugorjon. Amit meg is vizsgált. Elképesztő volt amit látott, ilyen padlót még sosem tapasztalt, soha más padlót még nem látott mint ami fémből, illetve néha, itt-ott, ritkán, műanyagból készült. Még meg is szaglásztta. Ilyen illatokat sem érzett még sosem.

Aztán kiderült, hogy azért nem csupa nagyszerűség itt minden! A levegőben lebegő valami leereszkedett, abból óriások ugráltak ki, az őt megtaláló óriás szétvágta az óriásbőrét és kiemelte őt belőle, az óriások elkezdtek őt nézegetni, tapogatni, Nagyfény már attól félt egy darabig, hogy meg akarják enni!

E félelme jelentősen megerősödött amikor egyszer csak az egyik óriás lefogta a kezét, egy másik pedig beleszúrt egy hosszú tűt. Nem fájt nagyon, de Nagyfény sikoltott. Hanem a tűt hamar kihúzták belőle, bátorítónan megsimogatták, mosolyogtak rá, és ezután már nem okoztak szenvedést neki. Nagyfény fel nem tudta fogni, miért művelték ezt vele!

Aztán elvezették kissé messzebb a víztől, és itt végre bementek egy szobába. Ennek ugyan furcsa anyagokból volt a fala, de Nagyfény így is heves megkönnyebbülést érzett. Irtómód szokatlan és nyugtalanító volt neki a roppant szabad térség látványa! Ő ahhoz volt szokva kiskorától fogva, hogy kabinokban és folyosókban gondolkodjék. Most ez a kunyhó biztonságot sugallt neki a maga zártságával, meghittségével, bár még ez is kifejezetten nagynak tűnt ahhoz képest, amit ő megszokott. De hát nagy szobák akadtak azért a 01-es szinten is.

És idebent aztán Nagyfény arra is hamar rájött, hogy az óriások már rég elfeledték hogy egyáltalán létezik Nagyfény világa, s benne azok, akik olyan nagyságúak, mint ő, Nagyfény! Erre ékes bizonyíték, hogy őt gyereknek nézik!

Amint Nagyfény erre rájött, széles jókedve kerekedett. Hiszen ez remek! Gyereknek lenni jó! A legjobb dolog a világon! A gyerekről mindig gondoskodik valaki, általában természetesen az anyukája, márpedig Nagyfény tapasztalta, hogy itt nagyonis sok óriásnő akad, akik boldogan dajkálgatják! A gyermekeket nem küldik párbajozni, a gyermeknek ha akad valami finomság, azt odaadják... S hogy itt rendkívüli csemegék akadnak, azt hamar tapasztalta is, amikor megkóstolta a fűgét. Soha életében nem evett még ennyire finomat! S amikor sóvárogva nézett körül hogy akad-e még ilyen, akkor kapott még egy egész rakás mindenfélét, nem is csak fűgét, de mind csudafinom volt! Húst is kapott, de az is messze sokkal jobb volt mint az ő világában akár a legjobb része is a legzsengőbb emberhúsnak!

Nagyfény még mindig nem tudta hogy a tengerparton miért szúrtak belé, de kezdett úgy vélekedni, hogy ő ugyan nem bánja, szúrják meg akár naponta, nem fájt nagyon, ha ez az ára annak, hogy örökké itt lehet és ilyen finomakat ehet! De még az is jólesett neki, amikor Enkülé megsimogatta a haját, vagy más nők cirógatták meg őt.

Egyedül azt csodálta hogy egyelőre egyetlen férfi sem akarta még őt megdugni, de azt sem látta hogy más nőt megdugtak volna. Érthetetlen!

Bár igaz ami igaz: ha őt gyereknek nézik, megmagyarázza a dolgot, részben legalábbis. Kiskorúakat az ő világában is csak rendkívüli esetben dugtak meg. Nem volt jellemző! Biztos idefent is így megy ez. Na de a többi nőt, az óriásnőt?! Persze, lehet hogy most nem érdekli a dugás az óriáshímeket, mert vele vannak elfoglalva, rá kíváncsiak!

Hamar megtanulta a jelenlevő óriások többségének a nevét, sőt a számokat is, nem is csak tízig de még tovább is valamennyivel, bár meglepődve vette tudomásul ezt a fura számelnevezést, hogy „tizen-ez vagy az”. Az ő világában a számoknak egészen háromszázig külön nevük volt.

Aztán az óriások egy része elment, elrepült azzal a furcsa valamivel, a többiek azonban maradtak. S bár Nagyfény elhatározta hogy ő csak akkor fog félni ha az óriások is félnek, de tagadhatatlan hogy kissé megriadt amikor azt látta, hogy odafent a Nap nevű roppant lámpa már félig is belemerült a nagy vízbe! Egyre sötétebb lett! Sőt, később valóban teljesen is sötét lett. Az óriások azonban ügyet sem vetettek erre, ehelyett valami fura tevékenységbe kezdtek, s

hamarosan tűz lobogott a kunyhó előtt. Nagyfény meg is tanulta hogy ennek „tűz” a neve, és jó is hogy megmondták neki e nevet, mert neki e jelenségre nem volt a nyelvén saját elnevezése. Annyi bizonyos hogy adott némi fényt, bár igen nyomasztó volt a sötétség körülötte, amit ráadásul falak sem határoltak. Na de legalább a sok erős óriás ott volt körülötte, ez megnyugtató volt bizonyos mértékig!

A tűz fénye is nagyon tetszett Nagyfénynek, egészen közel húzódott hozzá, s élvezte a melegét is. És még azt is megtette hogy megfogott egy apró parázsdarabot, meg akarta nézni közelebből; nosza, igen hamar el is engedte azt! És bosszankodott, hogy miként is lehet ilyen ostoba, sejt-hette volna hogy ha a tűz meleget ad, akkor minden meleg ami a tűzben van! És sziszegett, nyalogatta az ujjacskáit, mert az ugyan nem volt szokatlan az ő világában hogy valaki megsérül, de nem ám az hogy megég! És pirult, mert az óriások nevettek rajta.

Na se baj. Legalább valóban gyerekek nézik!

Néhány órával később aztán az óriások eloltották a tüzet. Most még zavartalanabbul lehetett látni a csillagokat. Amik különben egészen lenyűgözték Nagyfényt. Mennyi apró kis lámpa! Megnyugtató azért, hogy mégis *teljesen* sötét, hiába dobták be a vízbe a nagy melegítő lámpát! Meg is tudakolta a nevüket, meg is tanulta hogy *csillag* ezeknek a neve, de amikor feljött az égre a Hold, azt nem nevezte csillagnak. Azt hitte, az a Nap, csak valamiért kisebb fényerőre állították. Annak azért örvendett, hogy nem ment tönkre végleg.

Aztán lefeküdtek. S bár a szigetlakók néha-néha morgolódtak amiért oly kemény a fekhelyük, de meg kell mondjuk hogy Nagyfény a pálmalevél-ágyat igazán módfelett puhának tartotta, mondhatni zsongítóan kényelmesnek! És melegnek! Hiszen ő eddig világléteében csak a kemény, hideg fémpadlón aludt!

Az volt csak a baj, hogy neki egy külön ágyacskát készítettek a nők, nem mintha ragaszkodtak volna hozzá, hogy az úrlány egyedül aludjék, de hátha úgy szeretne, legyen meg tehát a lehetősége neki! Na és hát se Konzstrúdzsa, se Enkülé nem akart vitatkozni egymással, melyiküknél is aludjon a kis ismeretlen, nehogy úgy nézzen ki, hogy kisajátítják maguknak! És Nagyfény amikor látta hogy az óriások lefekszenek ide meg oda, megértette hogy itt az alvás ideje, és lefeküdt ő maga is a saját kicsi fekhelyére.

Nem is volt semmi baj egy darabig, a fekhely is varázslatosan kényeztető volt, épp csak annyira nyomasztotta az odabenti sötét! Még arra is gondolt, hogy kimegy és a szabadban alszik, ahol ugyan több a sötét, mert nincsenek falak, de legalább vannak azok a csillag nevű apró fényforrások, és odafent van a Nap is, mégha most kisebb fényt ad is! De mégis lát valamit, nem úgy mint idebent!

Igen, igen, megfogadta hogy csak akkor fél, ha az óriások is félnek. Azok biztos tudják mit csinálnak, ők ismerik a világukat. Csakhogy ő azt fogadta meg hogy az evilági ismeretlen dolgoktól fél akkor, amikor az óriások! Ám a sötétség, az másvalami, attól félt már ő a maga világában is!

Egyszerűen nem érezte biztonságban magát. Hogy is érezhetné, amikor semmit sem lát?! Jó-jó, az óriások nem félnek, de ki tudja hogy itt mi minden szokott történni a sötétben, amire az óriások fel vannak készülve, tudják hogy olyankor mit kell tenni, de neki halovány fogalma sincs róla!

Valószínűleg semmi sem szokott történni, és semmit sem kell tenni. Hiszen szemlátomást az óriások is alszanak!

Na de ha mégis?!

És különben is: Nagyfénynek eszébe jutott, hogy amikor odakint leszállt a sötét, ő rögvest jobban érezte magát, amikor kissé közelebb húzódott az óriásokhoz! Az is eszébe jutott, amikor a nagy víz partján a Jondon nevű óriás felkapta őt könnyedén mint egy újszülöttet, és befutott vele ide a szobába. Nem tudta Nagyfény, miért futott az óriás, később azután úgy gondolta hogy csak nagyon megéhezhetett, mindenesetre semmi baj nem történt, mert azután hogy lerakta őt, Jondon cseppet sem látszott ijedtnak, mindenesetre abban a pillanatban amikor felkapta, Nagyfény úgy gondolta hogy valami veszély közeleg, és az óriás elfut a veszély elől, de lám, őt is ma-

gával viszi! És akkor nagyon örült hogy van egy ekkora hatalmas valaki, aki így gondot visel rá, aki csak úgy könnyedén felemelheti, és máris elragadja a veszély elől!

Természetesen ha odabújik egy férfi mellé, az biztos megdugja. Halálbiztos. Bár talán mégsem, mert gyerekek nézik, tehát kiskorúnak... na de ha mégis megteszi, annyi baj legyen, a dugásról már tudja milyen... bár ilyen nagy emberrel még sosem csinálta... és különben is, akadnak itt nők is...

Nincs a sötétben semmi félnivaló. Nincs. Tudja. Erősen hiszi. Na de ha ő jobban érzi magát valaki mellett mint egyedül... hát mi rossz van abban?! A gyerekek úgyis gyakran bújnak a mama mellé...

Igenám, de nem egy óriásnő vette őt a hóna alá, hanem Jondon. Nem is más férfi, hanem Jondon. Sőt, eleve Jondon volt az is, aki megmentette a nagy víz alatt az életét! Mert Nagyfény arra azért pontosan emlékezett, hogy mennyire nem kapott levegőt. Azután már csak a csónakban tért magához. És volt annyi esze hogy tudja: a Jondon nevű óriás valamiképp rálelt a víz alatt, kihúzta onnan, és csinált vele valamit, hogy újra éljen. Ez holtbiztos. Eddig Jondontól kapott a legtöbbet az óriások közül is, naná hogy tőle: minimum az életét!

Felállt, és félve-rettegve de elszántan, arrafelé tapogatózott a sötétben, amerre Jondon vackát sejtette. Bánja is ő ha megdugja, nem érdekli semmi, de ő akkor is odamegy! Különben is, hadd dugja ha azt akarja, megérdemli, tényleg megmentette!

Jondon még nem aludt el, amikor azt érezte hogy valaki hozzálép, és befészkel magát melléje. Az illető méreteiből könnyedén rájött, hogy az úrkislány az. Természetesen nem küldte el, sőt, nagyon jólesett neki e nagy ragaszkodás.

Ellentétben Nagyfény aggodalmaival, eszébe sem jutott hogy megdugja, ám azért átölelte, amittől Nagyfény olyan biztonságban érezte magát mint még soha, sehol, még Tukán mellett sem, sőt, nemcsak biztonságban érezte magát, de mérhetetlenül boldognak is, annyira, hogy még a sötétet sem bánta. Sőt! E pillanatban döbbsent rá, hogy hiszen ő tulajdonképpen *szereti* a sötétet! Ha nincs sötét, nem mer az óriáshoz bújni, nem érzi hogy átölelik, nem lenne ilyen boldog! Hohó, a sötétség valami nagyszerű!

Még szorosabban fészkelődött Jondonhoz, Jondon még erősebben ölelte át, még meg is puszilta a homlokát, erre Nagyfény szinte mámorosan sóhajtott egyet... majd a következő pillanatban máris elaludt, de tényleg egyik pillanatról a másikra. Rendkívül kimerítette az őt eddig ért sok izgalom.

Eközben Rúbal egyre beljebb ért az erdőbe, s amikor már több mint a fele utat megtette, Nálisszal találkozott, aki már visszafelé tartott onnan.

—Na? Megköszönted? - kérdezte a lánytól.

—Igen.

—Na és?

—Miféle „na és”?

—Hát az az, hogy mi történt!

—Semmi.

—Nem hallottad megint a hangját?

—Nem. De hát nem is az ő dolga volt most, hogy szóljon hozzám! Én ennyit tehettem hogy eljöttem ide és köszönetet mondtam, ezt meg is tettem, mást nem tehettem. De te miért vagy itt?

—Mert hiszek neked. Remélem, engem is szólásra érdemesít!

—Sok sikert! - nevetett rá a lány, azzal továbbment.

Nem Rúbal volt azonban az, aki Nálisz után elsőként ért a bálványhoz! Megelőzték őt többen is. Például a tündérfiúk.

Akik természetesen nem voltak igazi tündérek, ám nagyon szerettek volna azzá válni! És bár még most is azon a véleményen voltak hogy Nálisz esetében az erős elszánás és koncentráció segített a széppé válásban, de miután egy darabig maguk is koncentráltak a tengerparton, egyszer csak kipattant a gondolat Zsötekű agyában, hogy hát hiszen semmit nem veszíthetnek

azzal, ha tesznek egy próbát a bálvánnyal is! Megbeszélték a dolgot, s elindultak az erdőbe. És ahhoz azért eléggé heves vágy élt bennük, hogy ha ettől tündérré még nem is váltak, de egyre gyorsabban igyekezzenek a bálvány felé, végül már majdnem futottak, s így tulajdonképpen Nálisz is majdhogynem megelőzték. Épp akkor értek oda, amikor Nálisz távozott a hegytetőről. De nemigen törődtek egymással, csak köszöntek és ment mindegyikük a dolga után.

Ruláj és Zsötekű pedig letérdeltek a bálvány elé, és Ruláj így szólt ünnepélyes hangon:

—Nagyhatalmú bálvány, vagy légy akármilyen is: nagyon szépen és alázatosan kérünk, hogy amennyiben létezel, úgy légy oly kegyes és teljesítsd életünk legnagyobb vágyát, s változtass minket tündéreké!

S íme, megtörtént a csoda! Megszólalt a bálvány! Vagy nem a bálvány. Mindenesetre hangot hallottak.

—Aha, szóval ti tündérek szeretnétek lenni és nem szörnyetegek mint Datrix? - kérdezte tőlük valaki.

—Hát tudsz róla hogy Datrix mit akar?! - ámult Ruláj.

—Mindent tudok. - hangzott a fellengzős válasz.

—Hát akkor kérlek tégy minket tündérré! Mi ezt szeretnénk.

—Mi a jó abban, tündérnek lenni, magyarázzátok meg nekem, mert akármennyivel legyek is több mint ti, de ezt nem értem!

Az egykori bérgyilkos és az egykori kábítószeres csodálkozva néztek egymásra, majd Zsötekű kezdett a nehéz magyarázatba.

—Hát... jónak lenni jó... meg aztán... a tündéreknek vannak mindenféle előnyös képességeik... szép a fényruhájuk... jó a zenei érzékük... biztos sokáig élnek is... és más mindenfélét, amikről én valószínűleg nem is tudok...

—Valóban, a tündérek sokkal többre képesek mint ti emberek, még varázsolni is tudnak bizonyos dolgokat, ezt én jól tudom mert igen alaposan ismerem őket! Biztos hogy jobban mint ti! De én nem is azt kértem hogy a fizikai képességeikről beszéljete. Mert benneteket nem is az vonz elsősorban. Ha az vonzana, akkor csak azt akarnátok mint Datrix, hogy legyetek szörnyetegek, Datrix ugyanis röviden e szóval fejezi ki azt, hogy szeretne különleges képességeket!

—Adtál már neki olyanokat? - kérdezte kíváncsian Zsötekű.

—Minek, ha még nem is kért meg rá! - hangzott a rövid válasz. Majd a bálvány így folytatta:

—Benneteket valami elvont jóságesszmény vonz, azért épp tündérek akartok lenni! De mi a jó abban?! A jóság gyenge, a világban nem a jó győz, hanem az erős! Mi a jó abban, tündérnek lenni, bírni egy rakás valóban vonzó képességet, amiket azonban erkölcsi elveink miatt épp akkor nem használhatunk, amikor a legnagyobb szükség volna rá, amikor például életveszélyben vagyunk?! Hiszen ismeritek Iloé elveit!

—És a tündérek valóban olyanok? Élnek valahol milliószám, és úgy, olyan elvek szerint mint azt Iloé kifejtette? - kérdezte Ruláj.

—Élnek, de cseppet sem milliószám! Valaha sok milliárdnyian is voltak, de már egy maroknyi is alig van belőlük, hála épp az elveiknek!

—Mi történt velük?

—Megettem őket én, és fajtám többi tagja.

—Tessék?!

—Tudd meg, hogy én nem a bálvány vagyok, amint azt sejtettétek is nagyon helyesen, hanem egy szellem. Nem ennek vagy annak az embernek a szelleme, csak úgy egyszerűen szellem és kész. Ez a fajtám neve, s mielőtt idejöttünk, egy másik univerzum lakói voltunk. Amint a tündérek is. Akik különben valóban az emberek ősei. Az emberek tényleg elkorcsosodott tündérek. De annyira elkorcsosodottak, hogy mi szellemek már nem is igen eszünk embereket, legfeljebb kivételes esetekben, mert már annyira nem vagytok vonzóak és gusztusosak a számunkra. Néhány szellem akad csak, aki szívesen fogyaszt embereket, de ezek száma elenyésző. De a tündérek, ó, a tündérek azok igazán mások! Ritka csemegék! Az egész világmindenségben, s nemcsak ezen univerzumban de az összesben amiben valaha is voltam, nem akad semmi más ami olyan finom lenne mint a tündérek, egyetlenegy valamit kivéve, de annak is a tündérekhez van köze: és az a

tündérkristály! Ez az úgynevezett kristályfa gyümölcse, egészen úgy néz ki mint egy jókora gyémánt, de keményebb még annál is, ám a tündérek szájában felolvad, és energiával tölti el őket! Ránk szellemekre is hasonló hatással van, de egyben olyan jó érzést is ad, mint neked Zsötekű a legpompázatosabb kábítószer! És nincs semmi káros mellékhatása! Mi szellemek megettük a tündérek kristályerdőit is mind. Csak egy egészen kevés maradt belőlük, abban a Tündérhon nevű menedékhelyen, amit a tündérek megerősítettek maguknak, ahová százalmas maradékuk behúzódott. E tündérkristályt termő erdők az emberek meséiben úgy maradtak fenn, hogy „gyémánterdő” néven emlegetik őket. És mielőtt azzal jönnének nekem hogy mi szellemek milyen rosszak és gonoszak vagyunk, azzal védekezem mint nem is oly rég a fülem hallatára Böngyér: az a gonosz, aki másnak akkor is bajt okoz, amikor neki abból nem származik haszna! De nekünk szellemeknek igenis nagy hasznunk származott abból amit tettünk: az a hihetetlen jó érzés amit éreztünk! A tündérek és még inkább a kristályaik nekünk nem más, mint neked Zsötekű a kábítószer volt! És te ugye aztán jól tudod, mert átélted, hogy te nem gonoszságból kábszerezted, hanem mert muszáj volt az neked! Nem tudtál lemondani róla!

Szóval én nem vagyok gonosz, bár jó néhány millió tündért megcsemegeztem már. És mert nem vagyok gonosz, ezért jóindulatúan tanácsolom nektek: ne is akarjatok tündérek lenni! Ne csak itt a szigeten ne, de másutt se. Mert ha azzá sikerülne válnotok, rögvest fincsi csemege lennétek a számomra, és végetek lenne! Néhány percet élnétek csak tündérként, azután újra átalakulnátok: vacsorámmá lennétek!

—Akkor Iloét miért nem etted meg? És Lolitát sem?

—Azért, Zsötekű, mert akkor még nem voltam itt ezen a bolygón.

—De őket ugye valóban magukkal vitték a tündérek?

—Igen. Na de most én kérdezek valamit, ismét, főleg Rulájtól! És ajánlom hogy válaszoljatok nekem, mert ha nem, akkor morcos leszek, annak meg következményei szoktak lenni! Újra felteszem hát a kérdést: mi a jó a jóságban? Miért akar tündérré lenni egy olyan ember mint te Ruláj, aki bérgyilkos voltál, aki megtapasztalhattad a hatalom, az erő érzését? Mi a vonzó ebben: gyengévé válni?!

—Nehéz a kérdésre válaszolni, ó szellem!

—Nehéz, de fölöttébb ajánlatos! - hangzott a fenyegető válasz. És Ruláj ki is érezte a fenyegetést belőle. De nem ijedt meg, ehelyett ezt válaszolta:

—Teljesen felesleges fenyegetned engem, szellem, mert amit csak tudok erről, biztos lehetsz benne hogy elmondom a lehető legnagyobb igyekezettel, és boldog vagyok ha elmondhatom, legfeljebb az akadályozhat meg benne, ha elégtelen elméleti képességeim miatt nem találok szavakat rá, amivel érzelmeimet és gondolataimat kifejezhetem! Biztos lehetsz benne hogy így van ahogy mondtam, mert én még most is tündér szeretnék lenni, még ha csak néhány percre is ahogy mondtad, márpedig a tündérek lényege szerintem nemcsak az hogy ők maguk jók, de az is hogy igyekeznek, ahogy csak bírnak, minél szélesebb körben el is terjeszteni a jóságot!

—Ez így van. - ismerte el a szellem is.

—Tehát amit csak tudok a jóságról, elmondom neked, ez kötelességem mint reménybeli tündérnek, sőt, mint korcs tündérnek, de örömmel is tölt el, ha róla beszélhetek!

—Hát, azért ti emberek nemcsak korcs tündérek vagytok!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy az emberiség tulajdonképpen hibrid faj. A tündérek és a manók kereszteződéséből alakult ki, a Zója nevű bolygón. A manókat különben ismeritek is ti emberek, legalábbis a csiszik azóta már eljutottak a Zója bolygóra. Na és hát a manóktól is, tündérektől is ti emberek a legrosszabb tulajdonságokat örököltétek. De néha születnek nemcsak olyanok köztetek mint Iloé, akik mint atavizmus a tündérekre hasonlítanak, de olyanok is akik a manókra hasonlítanak; sajnos nem is élnek soká!

—Őket is megeszitek ti szellemek?

—Nem. Ők végképp nem vonzóak a számunkra, nem étvágygerjesztőek. Nekik egészen más ok miatt lesz hamar végük. Például nemrég történt - már persze az én fogalmaim szerint nemrég - hogy egy másik bolygón jártam, az egyik ottani nép nyelvén Föld volt a neve, aztán ott született

egy olyan nő, valami Mária nevű, aki gyakorlatilag tökéletes manónő volt, épp annyira, amennyire tündér volt Iloé! És tudjátok meg, hogy a manónők képesek szűznemzéssel, tehát férfi nélkül is szülni, általában fiúkat. E nő nem tudta magáról hogy manó, hogy is tudta volna, nem volt aki megmondta volna neki, de a teste tette ami a dolga, és bár még férjhez sem ment, szült egy fiút! Na és hát az ilyen nőket parázñaságért halálra szokták kövezni, ezért nem élnek soká. Ennek a Máriának azonban bizonyos mértékig szerencsésen alakult a sorsa, mert volt elég esze, és bemesélte a vőlegényének, hogy a fiú benne Isten gyermeke, különben még az is lehet hogy ő maga is elhitte, hiszen ő aztán tudta, hogy még soha senkivel sem közösült! Na de így is szomorú lett a sorsa, mert a fia is elhitte hogy ő Isten gyermeke, hiszen ezt mondta neki apja is, anyja is, ráadásul a manófiúkra jellemző, hogy soha meg nem kérdőjelezi azt, amit a mama mond nekik! És annyira beleélte magát a vallásba, hogy hamarosan prédikálni kezdett. De ez nem tetszett a papoknak, mert olyasmiket is prédikált amivel kritizálta az egyház visszaéléseit, s ezért azok keresztre feszítették.

—És mi lett azután Máriával? - kérdezte Zsötekű kíváncsian.

—Gondoltam egyet, és hipphopp elvittem a Zójára. Ez ajánlatos is volt, mert a nagy bánat miatt hogy a fia kínhalált szenvedett, újra terhes lett, holott hosszú idő óta nem volt már nemi kapcsolata a férjével, és elég nehéz lett volna bemesélnie neki hogy az újabb gyerek is Isten adománya, pláne mert annyira nyilvánvalóan nem védte meg Isten a keresztfán csüngő fiát, sőt, még csodák sem történtek. Sok évvel a fiú halála után természetesen beszéltek már mindenfélét összevissza mindenféle csodákról, de akkor igenis nem történt semmi különös! Tehát gondoltam, minek haljon meg ez a Mária, amikor élhet még akár húszezer évet is, tudjátok a manók nagyon hosszú életűek, és elvittem amíg aludt Zójára! Ott majd a manók felvilágosítják, hogy hogy és mint. Ezt azóta biztos meg is tették már. Na de most halljunk téged bérgyilkos komám, miként is van ez ezzel a jószágdologgal!

—Bocsáss meg, de tulajdonképpen miért segítettél Márián?

—Mondd, te még nem mentettél ki bogarat a pókhálóból? De most már válaszolj arra, amit kérdeztem!

—Nem szeretnék felbosszantani, de talán könnyebben elmagyarázhatnám, ha előbb megtudhatnám, miért is érdekel ez oly nagyon téged!

—Hát mert már azt hiszem mindent tapasztaltam a világmindenségben amit lehetett, több milliárd éves vagyok, néha fenemód unatkozom, és ez az egyetlen titok, amit még nem értek! Nem mintha mindenható volnék, de amit nem tudok megtenni, annak is ismerem legalább az okát és a létét! De az ahogy a tündérek viselkednek, teljesen logikátlan! És ha csak néhányan volnának, akkor nem érdekelne, azt mondanám hogy hülyék és kész, de eredetileg sokmilliárdnyian voltak! És még amiatt is érdekel ez, mert azt jól sejtette Datrix, hogy Kajjám egy varázsló, csak épp azt nem tudja hogy a Világmindenség egyik legnagyobb varázslója, s bár ő nem mindenben ért egyet a tündérekkel, de számos dologban igen, márpedig az a szomorú igazság, hogy minden szellem fél Kajjámtól, mert neki nagyobb nálunk is a hatalma! És én emiatt hajlamos vagyok nem venni félvállról, ami Kajjámtól ered! És ez a Kajjám olyasmiket mondott, ami most Drás és Mácsi tanának része is, hogy a Világegyetem végül egyesülni fog a jószág jegyében! Csak ezt én nemigen hiszem! De az még hagyján is volna hogy én nem hiszem, elvégre tévedhetek is. Ám úgy tűnik hogy a jószágnak van valami vonzó jellege, ami arra készlet egyeseket hogy mérhetetlen szenvedést is vállaljanak érte, ilyen vagy te is, és ezt nem értem, mert nem érzem át! És tulajdonképpen ide a szigetre is emiatt jöttem, mert én odakint az űrben találkoztam Szjorddal. Ez a Szjord nem az a Szjord aki Zübem és Dakópa fia, mert azt a Szjordot megette egy kishatalmú szellem, csak felvette az alakját és a nevét. Pucsakaci akkori Űrkukkolójában már ez a szellem-Szjord szerepelt, mint Iloé partnere. Na és hát az úgy volt, hogy amikor a szellem megette az igazi Szjordot, akkor még nem volt jó, és eredetileg Iloét is meg akarta enni természetesen. Ám azután Iloé mellett megjavult! De nem értem hogy miért! Én találkoztam vele az űrben, és megtudtam tőle, hogy ő a tündérek szolgálatába állt, akik összebarátkoztak vele. Ez hihetetlen, soha szellem még nem tette ezt, és a tündérek sem barátkoztak eddig velünk, ami különben nagyon okos dolog a részükről, mert minden okuk megvan rá, hogy inkább féljenek tőlünk. De Szjorddal ki-

vételt tettek. És Szjord elmondta, hogy nagyon boldognak érzi magát így, kap bőven a tündérkristályokból is amikor csak akar, de alapvetően nem ez a legnagyobb öröme, hanem az, hogy tudja, hogy ő már jó, és hogy egy közösség tagja, és szeretik őt! És nagyon biztatott hogy kövessem a példáját, és legyek jó, de ez hatalmas hülyeségnek tűnik a szememben! És még talán azt mondtam volna hogy egye fene, megpróbálom hogy elmegyek a tündérekhez, hátha kapok én is tőlük potya kristályokat, mit veszíthetek, csakhogy mert Szjord azt mondta hogy ezen felül is megéri jónak lenni, ezért nem tettem, mert ez nem lehet igaz, szerintem hazudik, ha meg ebben hazudik, lehet hogy másban is, és nem hagyom átejtteni magamat! Ám aztán hogy erre kóboroltam a Bargan felé, hallottam a tévéműsoron át, hogy ti ketten tündérek akartok lenni, tehát jóvá akartok válni! És épp emiatt, miattatok döntöttem úgy, hogy figyelemmel kísérem a Kukkolót, és megpróbálok rájönni, hogy miért éri meg ez nektek! Nem mintha ez sikerülne, ugyanis el kell szomorítsalak titeket: arra hogy tündérré tegyelek benneteket, még én sem vagyok képes! Biztosak lehettek benne hogy nem hazudok, mert ha képes volnék rá, mást se tennék csak hogy tündért varázsolok emberekből, s azután mindegyiket megenném! De nem is az az érdekes hogy lesztek-e tündérek, csak maga a próbálkozás!

—De hát ha tündér leszek, nem leszek bérgyilkos, és máris nem kapnak el a rendőrök!

—Ne idegesíts, ha csak ez volna a célod, különleges képességeket igyekeznél szerezni, azt kérnél tőlem mint Datrix, mondtam már!

—Hát igen! Akkor hadd próbáljam meg szavakba önteni azt, amit érzek, s remélem annyira meggyőzlek, hogy te is jóvá válsz! Nagy dicsőség volna ez nekem! De hogy ezt megtegyem, egy egészen aprócska kérdést még engedj meg: miért teljesítetted Nálisz kívánságát, meg Jondonét is, és miért adtál nagy nyereményt Dűsevínék?

—Azért, amiért azt a manó-Máriát is megmentettem, áttettem a manók bolygójára. Játszottam. Néha gyerekek is megteszik, hogy mennek az utcán, s közben csak úgy leszakítanak egy levelet valami fáról vagy gízgazról.

—Na de levelet letépni rossz, mert kárt okozunk a növénynek ok nélkül!

—Én is játszottam már úgy, hogy azt te biztos rossznak tartanád. Sőt, tulajdonképpen én is gonoszságnak tartom. Volt már rá példa, hogy nagy házakat összedöntöttem, meg hogy elálmosítottam a pilótát repülőgépen, de okoztam már árvizeket is. Kipróbáltam én már mindent. Ez olyasmi nálam, mint amikor egy kisgyerek szórakozásként felgyújt egy hangyabolyt, mert milyen izgalmas is amikor látja a rémült hangyákat menekülni és megpörkölni! Élvezi a hatalmát is! Van úgy is hogy levizeli a hangyabolyt. Ó, nagyon sok ilyesmit csináltam én már! Meglehet hogy ez gonoszság. Ez talán az. Ez, és nem az, hogy megettem a tündéreket! Abból ugyanis lett hasznom, ebből nem, hacsak nem a szórakozás.

Aztán egyszer láttam egy gyereket, aki a hangyákat megetette. Adott nekik egy bogarat. S bár a bogárnak ez biztos kellemetlen volt, nem tagadható, hogy a hangyák iránt jót tett! És akkor eszembe jutottak Szjord szavai is. És úgy gondoltam, kipróbálom hogy milyen az, ha jót teszek! Attól még figyelhetlek benneteket is! Hát így esett.

—Na jó! - szólt mélyet lélegezve Ruláj. —Hát akkor én elmondom amit tudok, remélem segítetek veled neked szellem! Tehát én azt hiszem nem figyeltél eléggé Szjordra, amikor ő beszélt veled. Ő olyasmit mondott neked, hogy örül neki, hogy egy közösség tagja. Egészen biztos hogy azért örvend ennek, mert aki a tagja annak a közösségnek, azt szeretik is azok, akik abba a közösségbe tartoznak. Én amikor bérgyilkos voltam, magányos voltam, épp úgy mint te. Senki sem szeretett. Az lehet hogy féltetek tőlem, de nem szerettek! Ha különleges képességeket, nagy hatalmat kérnék tőled, s tegyűk fel megkapnám, akkor jobban félnének tőlem az igaz, de akkor sem szeretnének. Tehát nem lennék gazdagabb egy új minőséggel. Azzal a minőséggel, hogy szeretnek is! Ez olyasmi, hogy ha van mondjuk egy csirke, aki úgy-ahogy tud repülni, az ha váratlanul kívánhatna valamit, meggondolná hogy azt kívánja-e hogy úgy tudjon repülni mint a sas, vagy azt, hogy úszni is tudjon a víz alatt! Mert repülni már tud, igaz, nem annyira mint a sas, de tudja azért hogy milyen érzés a repülés, de úszni a víz alatt nem tud! Ha azt is tudja, gazdagabb lesz valami újjal! Tehát én ha tündér leszek, gazdagabb leszek a szeretet adományával!

De többet is mondok. Még hatalmasabb is leszek! Nem azért mert a tündérek tudnak varázsolni, hanem mert egy közösség része leszek. Márpedig egy közösség mindig sokkal de sokkal többre képes, mint egyetlen magányos egyed!

—És ez olyan sokat jelent?

—Ítéld meg magad, szellem! Biztos ismered a csiszíket. Ők azért a világ leghatalmasabb társadalma, mert köztük összefogás van, tehát szeretet. Több köztük a szeretet mint a barbárok közt, ezért hatalmasabbak is. De mennyivel hatalmasabb Csiszilla egésze, mint egyetlen ember! És e hatalom minden előnyét élvezheti bárki, aki közösségük tagja! Nagyonis megéri tehát közösségben élni! De mondhatok olyan példát is, ami közelebb áll hozzád. Mondtad hogy a tündérek kevesen vannak, és maradékuk valamiféle megerősített helyre szorult vissza, ugye?

—Igen, na és?

—Gondolom az a hely úgy van megerősítve, hogy oda ti szellemek nem tudtok bemenni.

—Ez pontosan így van.

—Na látod! De egészen biztos vagyok benne, hogy egyetlen tündér nem lett volna képes azt megcsinálni olyan erőssé, hogy nektek áthatolhatatlan legyen. Ehhez sokan kellettek.

—Nincsenek is odabent olyan sokan! Néhány ezernél nem több a számuk!

—Na látod, épp erről beszélek! Annyian vannak csak talán mint egy nagyobbacska falu lakossága itt a Barganon, de máris képesek dacolni a leghatalmasabb szellemek akaratával is! És légy nyugodt, idővel felszaporodnak majd! Na és tudod remek érzés ám, ha valakinek nő a hatalma, ezt biztos te magad sem tagadod! Aki tehát egy közösség tagja lesz, az élvezheti, hogy megnőtt a hatalma! E hatalommal természetesen nem rendelkezhet egymaga, tetszése szerint, de ez nem baj, mert a közösség úgyis úgy él vele, hogy az a lehető legjobb legyen minden tagjának! De még tovább megyek. Neked mert szellem vagy és nem tündér, még nagyobb érdeked is hogy a tündérek barátja légy, mint nekem, hogy tündér legyek.

—Ugyan miért?! - ámult a szellem.

—Mert eltérő fajú lények kapcsolata, szimbiózisa mindig különösen gyümölcsöző! Ott vannak például a méhek és a virágok, egyik sem élhetne a másik nélkül! Na és hát annyira biztos vagyok benne hogy megehetsz ha nem úgy van, hogy te is és a tündérek is képesek vagytok egy csomó mindenre amire a másik faj nem, vagyis igen nagy hasznára lehettek egymásnak! És képzelj csak el, ha te megcsinálnál valamit nekik amit ők nem tudnak, mennyire dicsérenének, hogy szeretnének, ámulnának a hatalmadon, és ez jó érzés! Biztos Szjord is érezte ezt már nemegyszer!

—Igen, mondta hogy tanítgatja erre meg arra a tündéreket...

—Na ugye!

—Ez méltatlan hozzám, én sokkal hatalmasabb szellem vagyok mint Szjord!

—Hohó, ezesetben több mindenre taníthatod a tündéreket mint Szjord, tehát még jobban szeretnének! Még jobban örülnének neked! Na de hadd kérdezzek még valamit: ugye ti szellemek nem kell hogy egyetek, anélkül is élhettek örökké?

—Hát azért időnként fel kell töltenünk magunkat energiával, nem gyakran, de néhány ezer évenként!

—És ez hogy megy, mi kell ehhez?

—Nem gond az egész, elég ha például megfürdözünk egy csillag belsejében néhány percig. De akár az űrben is lebeghetünk, napozhatunk ha tetszik, bár az természetesen nem olyan hatékony. De volt már úgy hogy ráültem egy hidrogénbombára amit épp fel akart robbantani az egyik ország, s amikor az robbant, magamba ittam az energiáját! Ha váratlanul ér egy ilyen robbanás, az némi fájdalmat okozna, de ha előre készülök rá, akkor semmi baj, a bomba fel is robbant, de rögvest beszívtam az energiáját, és így aztán semmit nem is tett tönkre, s amikor csodálkozva odamentek az emberek hogy megnézzék, mi volt a baj a kísérleti atomrobbantással, mert még egy vakondtúrás sem keletkezett ott, akkor azt látták, hogy a bomba testén keletkezett egy tenyérnyi olvadt lyuk, de más semmi! Szerintem azóta is azon tanakodnak, hogy mi történt! - kuncogott a szellem.

—Örülök hogy ezt elmondtad és fogadd dicséretemet, mert szerintem ezzel kifejezetten nagy jót tettél! - bókolt neki Ruláj. —Szerintem bármi fegyverét teszed tönkre az embereknek, azzal jót cselekszel! De ugye e szigeten nem te okozod a földrengéseket?

—Persze hogy nem. Ha el akarnám pusztítani, megtehetném egy pillanat alatt. A földrengéseket az okozza, hogy a réges-rég szerencsétlenül járt űrhajó számítógépe időnként megpróbálkozik a felszállással, de ez nem megy neki, mert túl nagy a teher rajta, meg mert már kevés is az energiája. De foglalkozzunk csak veletek! Még mindig nem értem, hogy miért éri meg jónak lenni még azon az áron is, hogy biztosan tudod, hogy meghalsz miatta! Mert a tündérek akkor sem ölnek, ha teljesen nyilvánvaló, hogy másképp meghalnak! Ők úgy érzik hogy akkor már nem volnának elég jók! Lehet hogy ez így is van, de nem tudom elképzelni hogy én így gondolkozzam! Ti ketten azonban erre készültök, tehát tessék, magyarázzátok meg nekem ezt a csodát!

—Erre nem vagyok képes. Ezt át kéne élni. - sóhajtotta Ruláj.

—Én azonban megpróbálom! - szólt gyorsan Zsötekű. —Tudod szellem, én amikor még kábítószeres voltam, a társadalom egyik legnyomorultabb egyedének számítottam. És annyi sok bánatomban és megvetésben volt részem, hogy többször is úgy gondoltam: ennél a halál is jobb volna! Na és hát egy tündér még egy átlagos emberhez képest is mérhetetlenül több, ebben biztos te is egyetértesz velem. Én azt hiszem sok ember úgy gondolja, hogy inkább a halál, mint hogy kábítószeres legyen! A tündérek biztos úgy gondolják, inkább a halál, mint hogy lesüllyedjenek a közönséges emberek szintjére, márpedig az következne be, ha úgy viselkednének mint azok, tehát ölnének!

—Ezt még mindig elég nehéz felfognom.

—Hát akkor tessék, halljunk téged, van-e valami, amitől nagyon félsz, amit semmi esetre sem akarsz megkockáztatni, amit még akkor is megpróbálnál elkerülni, ha emiatt majdnem biztos lenne a halálad?! Van-e ilyesmi?!

—Van. - mondta a szellem és megborzongott. —Az, hogy Kajjám palackba zárjon néhány ezer évre!

—Na ugye!

—De miért ragaszkodik valaki ahhoz a tudathoz, hogy ő okvetlenül jó legyen?

—Mert amint nem lesz jó, kivetik őt a közösségből azok, akik megmaradtak jónak. Továbbá, így a tündérek különbnek tarthatják magukat az univerzum összes többi lényénél. És te szellem, nem szeretnél-e úgy gondolni magadra, hogy ha talán nem is te vagy a legisleghatalmasabb akárki a világegyetemben, de legalábbis ahhoz a fajhoz tartozol, amely faj a leghatalmasabb?!

—De igen, és oda is tartozom, mert mi szellemek vagyunk a leghatalmasabb lények!

—Egészen biztos hogy nem.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy azok az emberek.

—Naná, persze, még csak nem is a tündérek!

—De hát Kajjám, akitől félsz, szintén ember!

—Nem. Az emberek nem tudnak varázsolni. A tündérek azok, akik tudnak. Az emberek közt azok akik tudnak, lényegében valóban korcs tündérek, mert a varázslói képesség bennük tündérörökség.

—Jó, hát akkor a tündérek a leghatalmasabbak. Szeretnél-e te is közéjük tartozni? - kérdezte Zsötekű diadalmasan.

A szellem sokáig hallgatott, majd így szólt:

—Menjtek most, mert jön másvalaki is ide hozzám.

—Jó. Csak arra kérlek szellem, hogy ha úgy gondolsz hogy szeretnél a tündérekkel beszélni ez-ügyben, vigyél el hozzájuk kettőnket, ez ugyanis nemcsak nekünk, de neked is jó volna.

—Miért?

—Mert azt hiszem rájöttem valamire, aminek a tündérek nagyon örülnének, méghozzá amiatt, mert ennek segítségével még tökéletesebbé válhatnának, még hatalmasabb fajjá, sőt, ez az út előttem, szellemek előtt is nyitva áll!

—Mi ez?

—Ezt elmondani nincs értelme ha előbb meg nem javulsz. Ez az út ugyanis csak a jók előtt áll nyitva.

—És akkor hatalmasabb lennék?

—Igen. Te is és a tündérek is. De csakis akkor sikerülhet neked, ha szövetkezel a tündérekkel, de a tündéreknek sem sikerülhet, csak ha szövetkeznek veletek. - azzal Zsötekű vigyorogva felállt, s így szólt Rulájhoz:

—Gyere, menjünk! Hagyjuk a szellemet töprengeni!

S már bizony jónéhány lépésre eltávolodtak, amikor Ruláj tekintetébe hirtelen döbbenet költözött, megtorpant, és Zsötekű szemébe nézve így szólt:

—Miről is beszélt a szellem, mitől reng a föld?! Egy úrhajó van a sziget alatt?!

Ők eddig ugyanis még nem hallottak arról, hogy a sziget lakóinak körében, Datrixnak hála, felbukkant ez az elmélet.

A szellem következő látogatója Szubrimusz volt.

—Nagyhatalmú bálvány, kérlek ha valóban létezel, ha valóban van hatalmad és nem csak valami rosszízű beugratás az eddig történt furcsa eseménysorozat, akkor tedd azt, hogy megölsz minden csiszít!

—Húha, ez aztán a rövid, velős, de igazán véres kívánság! - hallotta meg Szubrimusz a bálvány válaszát. S ettől Szubrimusz bizony alaposan elképedt, még meg is ijedt! No nem azon hogy kérését kritika érte, hanem hogy egyáltalán kapott választ. Alig-alig hitte csak ugyanis, hogy tényleg él valami csodatevő nagyhatalom a szigeten.

—Na de kérlek szépen, hiszen miből állna neked megtenni amit kérek?! - győzködte mégis a bálványt.

—Nagyonis sokból. Van neked fogalmad róla, hogy mit kérsz?! Csiszík nem csak ezen a bolygón élnek, hanem mindenütt amit összefoglalóan úgy neveznek hogy Csiszilla, az pedig áll Tlaxán bolygóból, meg még legalább harminc másik bolygóból, sok úrállomásból, rengeteg nagykövetségéből... tudod te, hogy ez hány millió embert jelent?!

—Nem baj, én akkor is ezt kérem. Ezzel szerintem nagy hasznára lennél a világnak, ez részemről azt hiszem nemes, önzetlen, és haladó jellegű kérés, amivel pártolom az Életet!

—Az életet?! Hiszen te vérengzőbb vagy mint én voltam bármikor is! Én amikor megettem azt a néhány millió tündért akiket vétkemül lehet felronni, apránként ettem meg őket, és azért faltam fel őket mert nekem jó érzést okoztak, mondhatnám gasztronómiai élvezetet, de neked semmi hasznod nem lenne a csiszík halálából, és mégis el akarod őket pusztítani! S még azt mered mondani, hogy ezzel az Életet szolgálod?!

—Te tündéreket ettél?! - sápadt el Szubrimusz, és most először jutott az eszébe, hogy e nagy hatalom akivel beszélget, talán nem is okvetlenül olyan jó és kegyes, mint azt mindenki hiszi a szigeten!

—Igen, megtettem már néhányszor hogy tündéreket ettem, de most ne rólam beszéljünk!

—Kedves... izé... elnézést, hogyan szólíthatlak?

—Mondd csak egyszerűen, hogy szellem és kész.

—Kedves szellem, hát ugye látod én nem akarlak megsérteni, de épp ez a különbség kettőnk közt hogy te ugyebár önző voltál, mert a magad érdekében öldököltél, én meg önzetlen vagyok! A világnak igenis nagy hasznára válna a csiszík pusztulása, mert ők a magzatelhajtás legfőbb támogatói!

—Aha, már kezdelek érteni! Ám tévedsz. A csiszík közt nagyon ritka a magzatelhajtás, ritkább mint az hogy én jót teszek, pedig az tényleg ritka! Egész roppant Csiszillában nincs több magzatelhajtás évente mint egy vagy két tucat, de száznál okvetlenül kevesebb, és még ez is csak az esetben, amikor már a világhíres csiszí gyógyítótudomány sem tudja megmenteni sem a magzat, sem az anya életét, és a terhesség további folytatásába mindketten belehalnának, akkor meg már úgy gondolják, és szerintem is helyesen, hogy inkább haljon meg az abortusz által csak a magzat, de az anya éljen tovább!

—Nem is igaz, mert ők akkor is abortáltatnak, amikor a magzat sérülten jönne a világra! Például elmebajosan vagy nyomorékon!

—Igen, akad néhány ilyen eset is, de még ezekkel együtt is belefér az összes abortusz a mind-össze néhány tucat számba. Tudod, náluk a prevenció igen magas fokú!

—Prevenció?

—Megelőzést jelent. Még ezt sem tudtad? Milyen magzatvédő vagy te? - kuncogott a szellem.

—Mindegy, én akkor is a csiszík pusztulását óhajtom!

—De gondolj bele kérlek, a csiszík fele nő, sőt, több mint fele mert náluk kevesebb férfi születik, s e nők igen jelentős része várandós! Aztán meg vannak már megszületett gyermekek is köztük, akik éhen halnak, ha meghal az anyjuk, aki gondoskodna róluk!

—Semmi baj, öld meg őket is gyorsan, fájdalommentesen!

—Hú, hát te aztán tényleg vérengző vagy! Nem gondolsz rá, hogy hány millió magzatot ítélsz a szavaiddal halálra?!

—De igen, de ez egyszeri mészárszék lesz, hamar vége lesz mindennek, s azután hogy nem élnek már csiszík, a világ végre nyugodtan fejlődhet a korlátlan szeretet útján, ahol a szeretet oly nagy fokú, hogy az a még meg sem születettek is kiterjed!

—Gondolkodásod rém zavaros! Megismétlem neked: a csiszík annyira kevés abortuszt hajtanak végre, hogy bizvást állíthatom, az egész általam ismert világmindenségben kizárólag a tündérek és a manók hajtanak végre kevesebb abortuszt, de a tündérek csak amiatt mert annyira kevesen vannak, a manóknak pedig egészen más a szaporodásbiológiájuk, tehát nem is jó összevetni őket, mert az olyan lenne mint amikor arról vitázunk, hogy melyik fa az értékesebb: a körte vagy a barack, tudniillik mindegyik másra használandó! Szóval te a magzatvédő, kiirtanád azt az embercsoportot, amely a magzatait a legkisebb arányban pusztítja el?

—Nem az számít hány abortuszt csinálnak, hanem az, hogy ők ezt elvileg megengedhetőnek tartják! Tehát az *elvi* álláspontjuk teszi őket utálatossá a szememben! Kérlek tedd meg nekem!

—Szubrimusz, van egy jó hírem és egy rossz hírem a számodra! Melyiket mondjam előbb?

—Talán a jót, az felkészít a rosszra, lelkierőt ad!

—Erősen kétlem. De halld! A jó hírem az, hogy nem öllek meg.

—Tessék?! - sápadt el Szubrimusz.

—Most mit ijedezel, az imént mondtam hogy nem pusztítalak el! És tudod miért?

—Miért?!

—Mert nagyon örülök annak, hogy felkerestél. Tanulságos volt a számomra. Néhány pillanatig megfordult ugyan az agyamban... hogy így mondjam, mert igazából nincs agyam mint nektek embereknek... de szóval megfordult bennem a gondolat, hogy a világnak nincs szüksége egy akkora vérengző vadállatra mint te, aki ráadásul ilyen eszement hülye is, és már majdnem megettél! Nem mintha gyakran ennék embert, nem vagytok valami ínycsiklandozó falatok, s korábban is inkább csak kíváncsiságból kóstolgattalak benneteket néhanapján. De most majdnem megtettem mégis. Ám az utolsó pillanatban eszembe jutott valami, s letettem e szándékomról. Még hozzá azért, mert rájöttem, hogy a tündérek biztos hogy éppoly vérengző vadállatnak tartanak bennünket szellemeket, mint én téged! Nagy különbség természetesen, hogy nekünk meg is van a hatalmunk a vérengzéshez, de neked szerencsére nincs!

Na tehát ez volt a jó hír. A rossz pedig az, hogy nemcsak nem teszem meg amit kérsz, de ha akarnám sem tudnám megtenni. Legalábbis nem egyszerre, hirtelen. Ugyanis én sem vagyok mindenható! Innen a Barganról a csiszíket ki tudnám paterolni, meg tudnám ölni őket, de ezt sem akarom, az egész világmindenségből meg nem is tudnám, csak sok-sok idő alatt apránként, és ehhez semmi kedvem, de meg még az sem lehetetlen hogy amilyen zseniálisak, idővel kitalálnának ellenem valami hatékony fegyvert. Sőt, lehet hogy erős szövetségesekre is szert tennének! - és a szellem e szavaknál Kajjámra gondolt. Tudta hogy Kajjám, és Kajjám felesége, Mirjan, nagyon kedveli a csiszíket. Márpedig ezek egyikével sem jó összerúgni a port egy szellemnek, pláne nem kettejükkel egyszerre! S főleg nem akkor, ha valóban nem érdeke a csiszík pusztulása. *Neki* aztán tényleg semmi baja a csiszikkal.

—Hát jól van, akkor elmentem! - tápázkodott fel Szubrimusz, csalódott orcát öltve.

—Ne olyan sietve MAJOM komám! - szólt a szellem. —Mert azért azt elismerem, hogy ha a kívánságod gonosz volt is és nem sok észre valló, de tényleg önzetlen volt. Csakhogy én eddig e szigeten kizárólag önző kívánságokat teljesítettem! Teljesítem tehát neked is egy nagy, de önző kívánságodat, jó?

—Úgy érted hogy kívánjak valamit?

—Felesleges, mert már kívántál rég. Hát nem te szónokoltál arról a tündérfiúknak, hogy ők milyen önzőek, de te bezzeg! Hogy te olyan világot szeretnél, ahol kivétel nélkül minden magzat megszületik, ahol nincs háború, ahol a férfiak és nők teljesen egyenrangúak, de a nők nem uralkodnak a férfinép felett, sőt, ahol még dolgozni sem kell és a kaja is ingyen van?

—Hát el tudnád ezt intézni?!

—Azt hogy a Bargan ilyen hely legyen, pláne hogy az egész világmindenség, azt nem. De a világegyetemnek van azért egy kicsinyke zuga, ahol mindez már meglehetősen rég megvalósult...

—Szeretném látni! - csillant fel Szubrimusz szeme.

—Épp erről beszélek. Elvihetlek oda egy pillanat alatt, ha akarod. De gondold meg: ott valóban minden magzat megszületik, ezért annak a világnak sok lakója van!

—Nem baj, a közmondás is úgy tartja, hogy sok jó ember kis helyen is elfér! De fogom-e érteni azt a nyelvet, amit ott beszélnek az emberek?

—Fogod. Egyetlen pillanat alatt megtanítalak rá! Készülj fel, mindjárt ott leszel! Hunyd be a szemedet, el fogsz aludni, s amikor felébredsz, már ott is leszel, s a nyelvet is tudni fogod!

Szubrimusz engedelmesen lehunyta a szemét. Még hallotta a szellem hangját, ami határozottan kajánnak tűnt, mintha csak tréfálkozna:

—Hókusz-pókusz, csiribí-csiribá, ott legyél ahol nem akarsz... - és Szubrimusz a következő pillanatban máris elvesztette az eszméletét. Egyben el is tűnt a bálvány elől.

És alig öt másodperccel később betoppant a bálvány elé, mondhatni tehát hogy a szellem ott-honába, Rúbal. Kristály bátyja természetesen nem tudta, hogy mennyire kevésen múlt, hogy összefusson Szubrimusszal.

Rúbal odaállt a bálvány elé, szembefordulva vele, egy darabig csak ácsorgott ott így, és azon gondolkodott, mit is tegyen, mit is mondjon. Végül dacos elszántság ébredt benne. Ha apja olyan önfejű hogy emiatt kitagadja, hát akkor duplán ne legyen igaza apjának, legyen akkor amit tesz valóban bálványimádás! - és letérdelt a bálvány elé, s így szólt:

—Nagyhatalmú bálvány, kérlek tégy velem jót!

S íme, rögvest megjött a válasz a kérésére!

—Tegyek veled jót? Jót? Csak ennyi a kérdés, csak ilyen általánosságra futotta a fantáziádból?

—Kérhetnék én sok mindent - válaszolta Rúbal - de lehet hogy túl szemtelen volnék, túl sok mindent kérnék, s nem óhajtalak felmértesíteni, mert annak biztos nem volna jó vége, s még örülhetnék ha csak semmit sem kapok, mert megtörténhetne az is, hogy valami bajt hozol rám! De ha nem is így lenne, ha meg is kapnám amit kérek, életem végéig gyötörne a kapzsiság kínja, hogy hátha többet is kérhettem volna s azt is megkapom, s akkor lenne mondjuk a sok pénz mellé még luxusautóm is, meg repülőgépem, helikopterem, tengeralattjáróm, úrvárosom, vagy lenne még több pénzem, meg annál is több, meg háremem, meg egy barbár bolygó királya lehetnék, de ha az is lennék akkor arra gondolnék hogy miért is nem vagyok egy egész galaktika császára, miért nem vagyok örökéletű, meg varázshatalommal bíró, és így tovább a végtelenségig! Hiszen az ember olyan telhetetlen! Én ezt mind jól végiggondoltam, s ezért arra kérlek, hogy tegyél értem minél többet, minél több jót, tégy meg nekem mindent ami kellemes csak elképzelhető és amire képes vagy, de csak annyit, hogy az ne legyen kedved ellenére! Vedd úgy, hogy a lehető legtöbbet kérem tőled, amit még *éppen* nem érzel szemtelenségnek, annál kevesebbet nem kérek egy szikrányit sem, ámde többet sem kérek annál szemernyivel sem! És bármennyit adsz is, ez esetben nem leszek elégedetlen, sőt, kimondottan hálás leszek neked, és a kapzsiság sem fog gyötörni utólag, mert hiszen tudom majd, hogy éppen pontosan annyit kaptam, ami a lehető legtöbb még elérhető volt a számomra! A legtöbb mi adható!

—Akkor is, ha az netán kevesebb mint ami valaki másnak jutott?

—Akkor is. Hiszen csakis tőled függ, hogy kinek mennyit adsz, kényed-kedved szerint dönthetsz tisztelt... hogy is szólíthatlak?

—Mondd csak hogy szellem.

—Szóval tisztelt szellem, én csakis mély hálát érzek majd irántad, és biztos lehetsz abban is, nem fogom elvitatni tőled az adomány dicsőségét, nem úgy mint a saját apám is, aki annyira beleőrült a vallásba, hogy azt hiszi, Isten adta neki a szelvényt, s ráadásul a pénz jelentős részét templomépítésre akarja pazarolni!

—Hm! Ravasz vagy, ravaszul kérsz! Tetszik az élelmességed! De mondd csak, nem érzed-e úgy, hogy nem volt szép dolog bemószerolni előttem a saját apádat?

—Nem. Biztos vagyok benne, hogy úgyis tudsz az esetről. Különbösen is: ha ő kitagadott engem, akkor már nem is az apám, de ha az is, akkor sem tartozom neki semmivel! Nekem különben már az sem tetszett, ahogy a húgommal bánt. Az még hagyján volt hogy beadta apácának, elvég-re jól is elsülhetett volna a dolog, lehet hogy Taisznak megtetszett volna odabent. Akadnak lányok, akiknek tetszik az az élet, ha nem így volna, nem is lennének apácák! Na de hát nem tetszett neki! Márpedig nekem az a véleményem, hogy mindenki a saját életét kell élje. Apám persze nem így gondolja, szerinte én túl liberális vagyok.

—Na de te sem látogattad meg a húgodat soha!

—Hát nem! Valóban nem! De tudod, szellem, ez amiatt volt, mert... szóval, több oka is volt. Amikor még nagyon kicsik voltunk, nem volt köztünk jó kapcsolat. Ő volt a mama kedvence. És Taisz már akkor is sokat énekelt, még táncolt is néha, mi meg szegények voltunk, egyetlen szoba volt csak nekünk gyerekeknek közösen, és a kornyikálása állandóan zavart a tanulásban, én ugyanis nagyon sokat és komolyan tanultam, mert akkoriban úrhajós akartam lenni. Aztán persze nem lettem az, de akkor még az volt a vágyam, és tényleg zavart a jelenléte, nyivákolása. Meg is vertem néha, bevallom, de ettől sem javult meg, be nem állt a szája, nagyon mozgékony volt, belátom most már hogy nem tehetett róla, de én sem hogy én meg nyugalmasabb fickó voltam, s vagyok is! Mindenesetre cseppet sem csodálom hogy nem bírta ki az apácák közt. Taisz sosem tűrte a fegyelmet. Ő azt szerette ha zajlik körülötte az élet, sőt, úgy zajlik hogy ő a központ, mindenki körülötte ugrál! Kifejezetten neki való volt az énekesnői pálya, ellenben a lehető legkevésbé neki való az apácaság. Annál rosszabb helyre nehezen kerülhetett volna! Na és persze amikor elgyepáltam, akkor is én kaptam ki a szüleimtől. Aztán meg mindig velem rakattak rendet a gyerekszobában, mert én voltam a nagyobb! Mindig nekem mondták hogy tőrjek, hogy viseljem el, mert hiszen ő még kicsi, de én meg okos, nagy fiú vagyok! Hogy okos enged, számár szenved, de én gyűlöltem ezt a közmondást, mert naponta tapasztaltam, hogy igenis én, az okos szenvedek! Tehát nemigen szerettem akkor sem a húgomat, de ettől még azért igyekeztem jó testvér lenni, s amikor néha az iskolában meg akarták verni, akkor megvédtem. Az volt az elvem, hogy őt csak nekem szabad verni. De bevallom, nagyon örültem amikor zárdába adták, mert végre megszabadultam tőle! Nem is hiányoltam soha a jelenlétét, s nem is leveleztem vele. Na de hát egy dolog hogy örültem az elmenetelének, s egy egészen más, hogy szerintem joga volt kilépni a zárdából, mert a saját élete az övé! Különbösen is, amikor az történt, már ő is nagyobb volt, én is, akkor már feltételeztem róla, hogy nem fakadna dalra épp akkor, amikor a legfontosabb vizsgatételeket tanulom! Sőt, addigra én is rég levizsgáztam már! Továbbá, még csak vissza sem költözött hozzánk, élte a maga életét, és én nem értettem hogy miért is lenne ez bűn, miért kell haragban lenni vele! De valóban nem látogattam meg, mert sosem szerettem annyira, hogy emiatt összevesszek a szüleimmel, de nem is haragudtam rá, egyszerűen nem érdekelt! Tudod szellem, talán amiatt sem alakult ki köztünk jó testvéri viszony, mert nagy volt köztünk a korkülönbség, hat év, ami gyerekkorban sokat számít! Na és most kérlek gondold bele, ha ilyen előzmények után meglátogatom amikor már gazdag, hát ugyan mi mást hihetett volna, mint hogy le akarom nyúlani néhány millióra?! És bár a pénz valóban jól jött volna nekem, el is fogadom szemrebbenés nélkül ha ad, de magától nem jutott az eszébe adni, én meg sokkal büszkébb vagyok annál hogy kérjek tőle, és nem vagyok olyan mint Jotu, a látszatát is el akarom kerülni annak, hogy... szóval érted ugye! Amikor meg a halálán volt, akkor is az volt a helyzet, hogy nem hittem hogy olyan nagyon hiányolna engem, a betegségtől is félttem, a szüleim is ellenezték a ta-

lálkozást bár tulajdonképpen kétszer is szóba hoztam hogy illene őt meglátogatni. És az is járt a fejemben, hogy azt hinné a hugica, hogy a vagyonára pályázok, hogy azt akarom hogy hagyja rám amiye van, örökségként! De én nem vagyok olyan sakál, nem vagyok egy hullarabló! És vizsgálom attól is, hogy a szüleim igényt formálnak Taisz vagyonára! Nemigen mondogatom nekik, de szerintem semmi közük ahhoz a pénzhez. A húgom azt egyedül szerezte, minden segítségük nélkül! Egyáltalán, aki szerezte azt a pénzt, az nem Taisz hanem Kristály, jó is hogy van művészneve, ő egy egészen más nő mint akit a szüleim látni szerettek volna hogy a lányukból váljék, na de nem is beszélek tovább, értesz engem ugye, hiszen biztos sokkal okosabb vagy mint én!

—Jól van. De beszélj egy kicsit mégis tovább! El kell döntenem, mi legyen az a jótett amit teszek veled. Megnyugodhatsz, nem mész el adomány nélkül. De a lehető legjobbat akarod magadnak, s ez nem csekély feladat nekem, mert bár sok mindent megtehetek, de én a konkrétumokhoz vagyok szokva, nem efféle találókérdésekhez! Ugye nagyon megbántott, hogy apád megtagadott téged?

—Így igaz, nem tagadom.

—Szeretnéd, ha kigyógyítanám a vallásörületből?

—Igen, nagyon! Akkor biztos visszafogadna!

—Jó. Menj most el nyugodtan, egy darabig úgy fog tűnni a számodra mintha semmit nem kaptál volna tőlem, talán néhány napig vagy akár néhány hétig is, de ne türelmetlenkedj! Biztos lehetsz benne hogy nagyon jól jársz majd, és apád viselkedése is nagyon hamar megváltozik!

—De ugye nem hozol rá semmi nyomorékságot?!

—Nem. De neki ne szólj semmit sem a beszélgetésünkről, jól vigyázz! Ha kérdi netán hogy mit beszéltél velem, mondd azt hogy azt kérted, tegyem veled a lehető legjobbat, ez ugye még nem is hazugság, és erre én azt mondtam hogy menj el, s majd meglátod mit teszek! Ez tényleg jó összefoglalása az itt történeteknek! Részletekbe ne bocsátkozz! Na, menj már mert jön még valaki!

És Rúbal felállt, s távozott.

Ekkor ért oda Böngyér. Ő sem habozott letérdelni, sőt, térdeltében még fejet is hajtott a bálvány előtt. S arra gondolt, nem bánja ha látja ezt akárhánymillió néző is! Mert ha a bálvány teljesíti a kérését, akkor megéri. De ha nem, vagy ha nincs is aki teljesítse, az sem baj, mert legalább mindjárt hallják a nézők hogy ő mit kér, hogy ő milyen rendes ember, s ha a nézők közt vannak azok akik az esküdtszéket alkotják majd az ő ügyének tárgyalásakor, pláne ha netán még a bíró is nézi most a Kukkolót e pillanatokban, nos, akkor e letérdelés neki jónéhány hónap nyereséget jelenthet, de talán egy-két évvel is kevesebbet sóznak rá!

S kimondta a kérését:

—Csodatevő bálvány, kérek tedd meg nekem azt, hogy ne legyek többé perverz! Gyógyíts meg, könyörgök!

S erre ő is meghallotta a hangot.

—Meg akarsz gyógyulni? Biztos?

—Naná, persze, de még hogy, teljesen biztos, semmi kétségem nincs efelől!

—De tényleg ezt akarod?

—Mi mást is akarhatnék?

—Például hogy elkerülj egy olyan világba, ahol nem számítász perverznek, holott megmarad minden mostani késztetésed és vágyad is!

—Nem értem! Hiszen ha megmarad, akkor továbbra is a kislányokat szeretem majd!

—Ez ott nem lesz gond.

—De én úgy szeretem majd őket hogy megerőszakolom őket, hiszen ismersz, tudod milyen vagyok!

—Nem hiszem hogy ott bárkit is megerőszakolsz majd, mert az egy olyan világ, hogy ha nem is minden kislány, de legalábbis a legtöbbje boldogan fekszik le veled minden erőszak nélkül is! És én azt hiszem Böngyér fiam, hogy nem vagy te olyan rossz ember, hogy megerőszakold minden

tizedik kislányt, mert ők nem akarnak dugni veled, ha egyszer a többi kilencet erőszak nélkül is megkapod! Ilyen esetben te egyszerűen vállat vonnál és mennél a következőhöz, vagy nem?

—De, biztos, hiszen azért egy erőszak mégis munka...

—Na ugye hogy igazam van! Mellesleg, abban a világban az sem baj, ha *mégis* megerőszakolsz valakit. Közlöm veled ugyanis, hogy ott egyszerűen nem számít bűnnek a nemi erőszak, de annyira nem, hogy a kutya sem törődik vele, nyugodtan csinálhatod egy rakás másik ember orra előtt is, és be nem avatkozna senki sem! Különben, abban a világban kutyák sincsenek! - és a szellem vihogott.

—El sem akarom hinni, hogy létezik ilyen világ! A csiszik közt szabad ugyan párizni mások előtt, de az erőszak még ott is bűn, sőt, ott bűn csak igazán, mert a tettest simán kivégzik, de azonnal ám!

—Ez nem a csiszik világa. És most sértegetsz hogy nem hiszel nekem?!

—Ó, bocsáss meg, nem úgy értettem, hiszek én természetesen, ha azt mondd hogy van ilyen világ, hát persze hogy van, te csak tudod, jobban mint én, én ezzel csak a csodálkozásomnak akartam hangot adni!

—Rendben, elnézem neked. De akkor még hadd fokozzam a jó híreket: abban a világban amiről beszélek, még akkor sem büntethetne meg senki sem téged, ha akarna. Ugyanis te leszel a leg-erősebb fickó! S nemcsak erős embernek számítasz majd, de kifejezetten óriási valakinek, erősebb leszel, mint az ottani négy-öt legerősebb férfi együtt!

—Nahát!

—És a legokosabb is te leszel. Na tehát Böngyér, felelj nekem, de gyorsan ám, mit akarsz: maradsz ebben a világban, s kigyógyítalak a perverziségből, ugyanolyan undorítónak tartod majd a kislányokkal levést mint bárki normális ember, vagy maradsz ilyennek amilyen vagy, de elvigyelek abba a másik világba?

—Vigyél el! Azt választom! Természetesen! Hiszen a csiszik is azt mondják hogy az ember lényege a tudata, ha meggyógyítasz, megváltozom, más ember leszek, nem ugyanaz mint most! És ott jól érezném magamat! És ha itt maradok, nem hinné el senki sem hogy megváltoztam, a korábbi ügyeimért lesittelnének...

—Jó, ne is mondj többet, máris elviszlek oda! Hunyd be a szemedet, elaltatlak, s amikor felébredsz, máris ott leszel! Sőt, még arra a nyelvre is megtanítalak álmodban amit ott beszélnek!

Böngyér behunyta a szemét, s már el is aludt a következő pillanatban.

De még mindig nem volt vége a vendégjárásnak! Mert most betoppant Jotu. Ő sem átalott térdre ereszkedni, de csak ennyit mondott:

—Ó, bálvány, szégyellem kimondani a kérésemet milliók füle hallatára, de te biztos képes vagy azt a szívedből kiolvasni, teljesítsd kérélek!

—Nem olvashatok ki semmit a szívedből, a gondolatok ugyanis, csakúgy mint az érzelmek, nem a szívben, hanem az agyban lokalizálódnak! Különben meg eszem ágában sincs gondolat-olvasással fárasztanom magamat. Mondd csak el nyugodtan mit akarsz, de ne aggódj: ahogy a többiek, úgy a te szavaid is csak számomra hallhatóak! Se Pucsakaci, se senki más nem hall egy szót sem, s az én válaszaimat sem!

—Ó, ez nagyszerű! Köszönöm neked! Hát akkor kimondom: tégy engem kérélek bátorrá!

—Megléptél! Meggyőződésemm volt hogy azt szeretnéd, ha találkozhatnál Kristállyal!

—Á, azt biztos úgysem tennéd meg! De ha mégis, mire mennék vele, Kristály biztos elment a tündérekkel, s ha odavinnél, azok rövid úton visszazsuppolnának ide, mert nem vagyok közéjük való! És Kristály már korábban sem foglalkozott velem, megvet engem, hát hogy is hihetném hogy majd visszajön a Barganra hogy itt velem éljen, amikor élhet a tündérek között is! Pláne hiszen láttam a Kukkolóban, mert ott voltam vele, hogy ő lényegében szerelmes lett Iloéba! Márpedig szeretni lehet ugyan egyszerre többeket is, de szerelmesnek lenni, hát azt bizony csak egyetlen valakibe, úgy értem egyszerre csak egyvalakibe!

—Aha. Szóval te bátor szeretnél lenni.

—Igen.

—De miből gondolod, hogy nem vagy bátor?

—Hát már hogy is lehetnék az, amikor otthagytam Kristályt, mert nem mertem szembeszállni a szüleimmal!

—Nono, nono! Amennyire én tudom, te egyszerűen azért hagytad ott a lányt, mert nem akartad hogy kitagadjanak a vagyonból. Erre persze mondhatod azt hogy nem akartál szembeszállni a szüleiddel, de én inkább úgy fogalmaznék ahogyan azt Kristály is tette: jobban tetszett neked a pénz mint ő, a vagyont választottad őhelyette! Hitvány dolog volt ez Jotu komám, én is azt mondom tehát mint Kristály, s mint majdnem mindenki a Barganon, aki ismeri az esetet! Meg kell mondjam neked, hogy én nem a bálvány vagyok, hanem egy szellem, hogy az mi, abba most ne mélyedjünk bele, de több más hozzám hasonló lény is létezik a világegyetemben, és egyáltalán nem csak csupa jót teszünk, néha még embereket is eszünk, és azt is elárulom hogy mi a tündérek nagy ellenségei vagyunk: szívesen fogyasztjuk őket! Gondolhatod, hogy utálnak minket! Na de meg kell mondjam hogy bár a tündérek sok rosszat hisznek rólunk, s ezek nagyrészt teljesen jogosan, de azért úgy van ám az, hogy az adott szavunkat még mi szellemek is be szoktuk tartani! Előfordul néha hogy nem, ha például az életünket fenyegetné veszély, de ez nem jellemző. Épp úgy vagyunk ezzel tehát mint a csizsik! Általában azok is csak akkor hazudnak, ha életveszélyben vannak. Gyakran még akkor sem. Na és hát ezt amiatt mondtam el, mert mi vagyunk a tündérek szerint a világmindenség leggonoszabb lényei, s ha még mi is be szoktuk tartani az ígéretünket, hát akkor most gondolhatod hogy mi a véleményem rólad, Jotu! Te ugyanis megígérted Kristálynak, hogy támogatni fogod, nyugodtan kiléphet a zárdából. Nem az a lényeg hogy nem vetted feleségül, de minden kapcsolatot is megszakítottál vele. Tehát nem támogattad. Ígéretet szegtél. Megszegtéd a szavadat. Ez akkora hitványság, hogy én, aki egyike vagyok a világmindenség leggonoszabb lényének, még én is elítélem. Mert tudod Jotu, ez olyan, hogy még a vallásos gondolkodók is úgy tartják, hogy az ördögök nagyon gonoszak, de az ígéreteiket azok is betartják, mert egy minimális bizalom nélkül még a Pokol társadalma is összeomlana!

Jotu lehajtotta a fejét, majd kis idő múlva ezt kérdezte:

—Ha gonosz vagy, miért teszel most jót?

—Ebbe most ne mélyedjünk bele, ez nem rád tartozik, és most nem is rólam hanem rólad van szó. De nem! Eszembe jutott egy rövid, ám számodra könnyen érthető magyarázat. Mondd, találkoztál már olyasmivel, hogy van egy rendkívül jólnevelt, udvarias, segítőkész, s az iskolában is kitűnően tanuló diák, aki mindig jól viselkedik, senkinek semmi panasa nem lehet ellene, de egyszer-egyszer, nagyritkán, elkapja valami önmaga által is érthetetlen szenvedély, és tesz valami rosszat, például megdobja a szomszéd mit sem vétő kutyáját, megrángatja a macska farkát, vagy épp elkezdi öngyújtóval égetni az elfogott cserebogarat? Tehát *néha* kitör belőle a rosszság, de ritkán, s akkor sem sok időre, azután újra visszavedlik jóvá? De néha kissé ki kell tombolja magát?

—Én ugyan nem tapasztaltam ilyesmit, de elhiszem hogy létezik ilyen.

—Látod Jotu, én épp így vagyok most ezzel, csak fordítva! Általában nagyonis nem vagyok jó, de néha rövid időre kitör belőlem a jóság, mert annak is ki kell tombolnia magát bennem! Belőlem! Na de tényleg térjünk vissza rád. Én tehát, a gonosz szellem, elítéllek. Szerintem is hitvány voltál. És ezt komoly helyről jövő kritikának vedd Jotu, mert nem mindegy hogy valakiért a rendőrök jönnek el, vagy maga az ördög, és az sem mindegy hogy a szomszéd néni dicséri meg, vagy maga Isten! Tehát hitvány voltál. Csakhogy az hogy hitvány, nem azonos azzal, hogy gyáva! És azt hiszem te is pontosan tudod ezt, csak szívesebben vállaltad fel a gyáva-címkét mint azt hogy hitvány, hogy haszonleső, hogy megbízhatatlan, hogy szöszező!

—Jó, akkor tégy róla kérék, hogy ne legyek ilyen hitvány!

—Úgy áll a dolog Jotu, hogy neked nem elég, hogy ne légy hitvány. Mert tegyük fel én azt mondom neked hogy történt egy nagy csoda, és már nem vagy hitvány. Gondolod hogy akkor boldog lennél?

—Naná, persze, még szép!

—Még szép hogy nem.

—De igen, mert akkor végre nem vetne meg mindenki! Mert most az egész bolygón tudják hogy mi meg hogy volt velem meg Kristállyal, és még a boltos csajok is összesúgnak a pult mögött miután kiszolgáltak, az utcán utánam fordulnak, megbámulnak...

—Népszerű lettél.

—De rossz értelemben! És adtam fel házassági hirdetést is az újságban, jelentkeztek is rá sokan, de azután hogy kiderült, én vagyok az, senkinek sem kellett! És aztán adtam fel hirdetést névvel és címmel ellátva...

—És nem kaptál rá választ?

—De igen, de bár ne kaptam volna, mert hárman is jelentkeztek, az egyik hetvenhatéves volt, a másik egy kanccsal, púpos és féllábú nő, a harmadik pedig fiatal volt ugyan, nem volt még tizenhat éves sem, de máris száznegyven kiló! De ha megváltoznék...

—Akkor sem történne semmi.

—De igen!

—Jotu, ha nem hiszel nekem, kár beszélgetnünk. De felteszek neked egy kérdést, jól figyelj! Gondolj most egy pillanatra ne magadra, hanem Böngyérre.

—Arra a gennypacnira?!

—Igen. Gondolod hogy tud ő bármi olyan jótettet, akár hőstettet is elkövetni, ami után megszeretik őt az emberek? A nézők, akik tudják a múltját?!

—Hát... nem is tudom, talán ha megmentene valakit...

—Még ha valaki sokakat, akkor sem. Tegyük fel, történik valahol egy nagy tűzvész. Mondjuk egy leányiskolában, Konztrúdzsáében. Vagy egy oviban. És Böngyér ott van a közelben, és berohan a lángok közé, és megteszi ezt újra meg újra, és kihoz onnan egymaga mondjuk harminc kisgyermeket is, és közben iszonyúan összeég ő maga is! Majdnem belehal. Gondolod hogy ezáltal úgy vélik az emberek, hogy levezekelte a vétkeit? Ezután akad olyan nő aki a felesége lesz, még ha a plasztikai sebészek meg is gyógyítják az égéseit és szép lesz újra?

—Hát...

—Na ugye hogy habozol! És igazad van. Az emberek gyanakvóak, s teli vannak előítéletekkel. Úgy gondolnák hogy Böngyér most jót tett ugyan, de számításból: épp azért, hogy az emberek ne haragudjanak rá, s elengedjék a börtönbüntetését, mert neki kényelmesebb volt megégni, mint évekig a börtönben aszalódni! És számolgatnák a percekét, olyanokat mondanának, hogy „amikor a tizenhatodik gyerekért is befutott a tűzbe, túl sokat időzött odabent, lehet hogy megdugta a füsttől ájult gyermeket mielőtt kihozta”, meg hasonló! Meg arra gondolnának, hogy Böngyér ha most jót is tett, de nem javult meg, s később újra megerőszkol majd valakit! Szóval Jotu, akire egyszer az emberek rásütöttek egy címkét, arról nem hajlandóak azt levakarni, ha a feje tetejére áll, akkor sem! És ez rád is igaz. Neked Barganon annyi, kész, befellegzett, még akkor is ha bebizonyítod valamivel hogy már nem vagy hitvány, hát még ha nem is bizonyítasz, csak én vagy más azt állítja rólad, hogy te már derék ember vagy!

De mást is mondok. Nem tudlak derék emberré tenni. Tudod, aki beteg, azon tudnék segíteni, ilyen például Böngyér is. Az hogy neki a kislányok tetszenek szexuálisan, egy betegség, lényegében pszichoszexuális fejlődési rendellenesség, más ingerekre indul be a libidója mint ahogy az például nálad van. Ezen könnyen lehetne változtatnom. De hogy valaki jobban szereti a pénzt mint egy nőt, vagy hogy betartja-e az ígéreteit, az olyan sok mindentől függ az emberi agyban, amit én sem tudok szabályozni.

—Akkor most mi lesz velem? - hajtotta le Jotu a fejét.

—Kíváncsi vagy a tanácsomra?

—Nagyon.

—Jó. Hadd halljam, szeretnéd-e legalább *jóvátenni* a vétkeidet, hogy önmagadra úgy tekints, hogy vezekeltél, hogy már büntelen vagy?

—Igen!

—És mondd, álmodoztál-e már arról, hogy te milyen okos, milyen nagy ember lettél volna ha régen születesz, a lovagkorban, de ezzel a tudással amivel most rendelkezel?

—Hogyne, nem is egyszer! Nem is hiszem hogy lenne olyan kamasz, akinek ez egypárszor meg ne fordult volna a fejében!

—Helyes. Akkor most felszólítalak, hogy ragadd meg a rádiót itt a bálvány alatt, és szólj bele, mondd meg Pucsakacinak vagy az emberének, hogy kiléptél a Kukkolóból!

—De mi lesz utána velem?

—Azt majd megtudod azután! Előbb lépj ki, bizonyítsd be ezzel, hogy bízol bennem!

—Jól van! - vont vállat Jotu. —Különben sem hinném, hogy én nyertem volna...

Megragadta a készüléket, bekapcsolta, s beleszólt:

—Hé, annak aki hallja! Jotu vagyok, és azonnal kiléptem a Kukkolóból!

—Tessék?! - szólt bele valaki a túloldaltól, s Jotu csak másodpercekkel később ismerte fel a hangot: maga Pucsakaci volt az.

—Megismétlem: kiléptem a Kukkolóból! - azzal Jotu leemelte a fejéről a kamerát és messzire hajtotta.

—De miért?

—Az az én magánügyem. Nincs válasz! - azzal Jotu kikapcsolta az adót.

—Megtettem amire kértél!

—Jó. Akkor most készülj fel a nagy kalandra! Elviszlek egy másik bolygóra. Ott az egész bolygón, minden országban középkori viszonyok uralkodnak. Még a puskaort sem ismerik. Az egyik országba ott leteszlek, belerakom a fejedbe az ottani nyelvet is, és kapsz egy lovat...

—Nem tudok lovagolni!

—Fogsz tudni. Arra is megtanítalak. Olyan jól lovagolsz majd, hogy nálad senki sem jobban! És kapsz egy géppisztolyt, és egy nagy hátizsákot, teli tölténytárakkal! Sok töltényed lesz tehát, de spórolj velük, mert nem végtelen a mennyiség! Ha annál többet akarsz, találj fel az első kezdetleges pisztolyokat, akár az ágyút is! Te leszel abban a korban a legokosabb, mert ott még az is ritka aki írni-olvasni tud! Kultúrhős lehetsz! Már persze ha meg nem ölnék... és azt is elérheted, hogy sokan szeressenek. Egyenesen egy olyan helyre pottyantalak ugyanis, ahol lesz egy kolostor. Azon a bolygón is valamelyik karotány irányzat a leginkább követett vallás. Na és abba a kolostorba kizárólag olyan nők vannak bezárva, a főnökhasszonyt és néhány bizalmasát kivéve, akiket akaratuk ellenére küldött oda a nők családja! Például olyan lányok akiknek nem jutott férj, vagy akiket megerőszakoltak, vagy akik a maguk jószántából feküdtek le valakivel, vagy azért kerültek oda, mert nem akarta engedni a gyámjuk hogy férjhez menjenek, mert akkor nem kezelhette volna tovább a lány hozományát... mindegy tehát miért, de a lányok ott majdnem mind igazi rabok, mert akaratuk ellenére vannak ott! Ez egy ilyen speciális kolostor! De te megmenthetnéd őket... - és a szellem várakozóan elhallgatott.

—Értelek már! Köszönöm! - kiáltott fel Jotu. —Így jóvá teszem a vétkeket, hős is leszek, szeretnek is majd a lányok... igen, igen, nagyszerű ötletet adtál! Vigyél oda máris!

És a szellem megtette neki ezt a szívességet.

Jotu után a szellem jó fél órát kellett várjon a következő kliensre, de nem bánta. Tudta hogy érkezni fog hozzá valaki, s azt is tudta, hogy ki. S ez a valaki Datrix volt!

S alig ért a bálvány elé, máris kihúzta magát, s harsányan, elszántan ezt kiáltotta:

—Akárki légy is, kérlek tedd meg, hogy átváltoztatsz, hogy olyan legyek, mint a második Úrkukkolóban Röcepi!

—Nocsak, nocsak! Te is szép akarsz lenni mint Nálisz? - kérdezte a szellem.

—Nem erről van szó!

—Pedig Röcepi igazán csinos nő volt!

—Csinos, de nem nő, hanem szörnyeteg! És azt ugyan nem tudom hogy mi történt ott a végefelé, de annyit mindenki tud, hogy legalábbis három terroristával ő bánt el odafent, és azokat olyan pici darabkákra szétszedte, hogy szinte fasiozottat csinált belőlük, s valamiképp úgy érte el ezt, hogy amikor nekikezdett még bilincsben is volt, de azt valahogy szétrohasztotta magán, holmi kristályközi korrózióval, miközben több száz fokra felhevítette, s neki az a meleg sem ártott! És a

három rosszfiúnál fegyver is volt, nála meg nem! S azok egyetlen lövést sem tudtak leadni! Olyan akarok lenni mint ő, mert ő egy szörnyeteg volt az biztos!

—Röcepi a te fogalmaid szerint valóban szörnyeteg volt. Azaz még most is az, mert él, csak viszsztatért a saját bolygójára. Csinálhatnék is belőled Röcepit, képes vagyok rá. Röcepiéknél azonban nagyon különbözőképp néznek ki a férfiak mint a nők.

—Mennyire másképp? - kérdezte gyanakodva Datrix.

—Remélem emlékszel rá, hogy mit mesélt Röcepi a bolygójáról: hogy ott él egy cükürici nevű állat, nagyobb mint egy úrsikló, de csak a nőstény, mert a hím akkora, hogy elfér a nőstény hüvelyében, sőt, elfér ott négy-öt hím is, nem is ritkán, a tojásokat termékenyítik meg, és abból élnek, hogy a nőstény hüvelyfalának váladékát nyalogatják!

—Igen, emlékszem rá! Fúj! Undorító!

—Jó ha tudod, hogy Röcepi kisasszony amikor szerepelt abban a bizonyos Kukkolóban, ő bizonyos értelemben javában férjnél volt! Volt férje, nem is egy, mind benne laktak a hüvelyében!

—Micsoda?!

—Ugyanis náluk is úgy megy ez mint a cüküricinél: a férfiak igen aprók! Természetesen nem is értelmesek, merthogy nem nagyobbak mint egy-két centiméter, három centisnél biztos nem nagyobbak, s ekkora nagyságba nem sok agy fér! Vagyis gondold meg Datrix, hogy akarsz-e még röcepi férfi lenni! Annyi biztos hogy kényelmes életed lenne, mert vállalom hogy rögvest beraklak egy ottani nő hüvelyébe, akár még épp abba a Röcepibe is akit te a képernyőről ismersz, s aki valóban csinos nő, észre sem venné, hogy te is beléje költöztél...

Datrix megborzongott.

—Nem, köszönöm! Ez iszonyú!

—Csodálkozom rajtad, Datrix! Számíthattál volna rá, hogy szörnyetegéknél eléggé mások a szokások!

—Igen, ebben persze igazad van. De megtaláltam a megoldást: én igenis röcepi akarok lenni, de úgy, hogy egyben nő is!

—Biztos? Nem gondoltad meg magadat?

—De nem ám!

—De gondolj rá, hogy az a bizonyos röcepi is - mert az hogy röcepi, az a fajtájuk neve, nem személynév - az is tehát akire te gondolsz, aki Zonderáj kapitánnyal jött ide, az is azért vállalkozott e nagy útra részben, mert unatkozott! Ott másból sem áll az élet, mint hogy elejt egy állatot és megeszi!

—És ha futná végtelen kedvességedből, hogy átváltoztatsz ugyan, de itt hagysz a Barganon?

—Nem. Nem akarom hogy itt maradj akkor, mert az esetben az gyanús lenne, s a csiszík kiszagolnák hogy valami nagyon furcsa dolog történt, és nem akarom, hogy rájöjjenek a mágia létezésére! Elég bajom van a már meglevő varázslókkal is, nem óhajtom hogy egész Csiszilla buzgón kutassa a mágia titkait!

—De így is gyanús lehet nekik valami!

—Eh, ami eddig történt, azt kimagyarázzák, mint ahogy azt Iloé apja is tette! Szerencsére túl materialisták, nem fér be a világképükbe a mágia, csak ha nagyon súlyos bizonyítékok szólnának a léte mellett! De nem akarok ilyen bizonyítékokat!

—Akkor átváltoztatás után tégy át kérlek egy másik barbár bolygóra, ahol nincsenek csiszíkok!

—Kérlek! Milyen alakot óhajtasz?

—Jó lesz pont olyan, mint amilyennek Röcepi kisasszony mutatkozott!

—Vállalod tehát hogy nő leszel?

—Igen, ha ez az ára annak, hogy messze sokkal hatalmasabb legyek mint bárki más azon a világon! Sőt, hozz legalább egy hímet is Röcepi bolygójáról nekem, hogy szaporodhassak is, ha akarok!

—Tehát nem maradsz itt? Nem érdekel hogy mi van azzal az úrhajóval, ami a sziget alatt van?

—Annyira nagyon nem érdekel, hogy lemondjak miatta életem legnagyobb vágyáról! Különbösen is tudom már a kérdésedből a legfontosabbat: hogy valóban van egy úrhajó a sziget alatt! Tehát átváltoztatsz és hozol nekem hímet is? Megteszed, ugye?

—Rendben van. Berakom a hímet is a hüvelyedbe, bár úgysem érzed majd hogy ott van és teszi a dolgát.

—És rakd a fejembe az ottani nyelvet is, jó? Már ha képes vagy rá és nem túl nagy kérés!

—Nem túl nagy kérés, de nem teszem, hogy legyen valami dolgod neked is, és ne unatkozz! Különben meg ne aggódj, mert hamar rájössz majd hogy a röcepik néhány óra alatt képesek bárki fejéből kiolvasni a nyelvet, sőt, még sok más tudást is! Tehát használd csak a képességeidet! Akkor tehát most készülj a nagy útra, hunyd be a szemedet, el fogsz aludni, s amikor felébredsz, már nem leszel itt, sőt, ember sem leszel!

És Datrix boldogan hunyta be a szemét.

5. fejezet: Az óriások megjelennek

Szubrimusz egy nagyon furcsa helyen ébredt! Furcsa, de lakatlan helyen. Ő ugyan nem tudta, de az üres szoba a közepén a körbekorlátozott lyukkal nem más volt mint egy komposztáló. Persze hogy az volt, a szellem nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy valami lakott területen hirtelen megjelenik Szubrimusz alvó teste. Így sem maradt azonban sokáig magányos a férfi!

Annyi eszébe jutott rögvést a felébredésekor, hogy a szellem azt ígérte neki, hogy elviszi őt egy csodálatos világba, ahol már rég megvalósult minden, amit csak ő kívánt. Gondolhatjuk, hogy amint rájött hogy ő már tulajdonképpen ébren van, rögvést olyan éber lett mint még soha, és lázas kíváncsisággal tápáskodott fel, hogy megismerjen itt mindent! Annyit mindenesetre már fekve is látott, hogy ez valami zárt hely, valami mesterséges építmény belseje, tehát eléggé modernnek tűnik; no persze, azt a nagyszerű kulturális vívmányt hogy ne kelljen dolgozni, s azt a magas etikai tartalmat a gondolkodásmódban, mely kell az élet oly fokú tiszteletéhez hogy elítéljék az abortuszt, nos, azt nyilvánvalóan csak magas fokú technikai színvonalon lehetett elérni! Ezek akik itt élnek, egészen biztos hogy messze megelőzték a csiszíket, de még a tutukat is!

Ehhez képest kissé zavarta hogy a szobaközépi lyuk körül a csövek rozsdásak voltak, de neki is eszébe jutott, hogy a feltűnés elkerülésére a szellem biztos valami elhagyatottabb helyre rakta őt, a világ valami félreeső zugába. Habár úgy tűnt Szubrimusz számára, kissé túllőhetett a célon a szellem, mert biztos valami szeméttelep közelében lehet ez az építmény, olyan iszonyú a bűz errefelé!

Jobb is lesz ha gyorsan távozik innen.

Felállt, s felkiáltott. Kétségbeesetten tapasztalta, hogy eltűnt minden ruhája! Teljesen pucéron állt a szoba közepén!

Nézett ide, nézett oda, körbe-körbe, mindenfele, még a plafonra is, de a ruháinak bizony nyoma sem volt! Szegény Szubrimusznak bizony fogalma sem volt, hogy ugyan mit is csinálhatna! Hiszen ez kész rémálom! Nemcsak hogy nincsenek ruhái, de ráadásul egy tökéletesen üres helyiségben van, ahol még egy árva falevél vagy újságpapír sincs, amivel eltakarhatná a legfontosabb részeket az altestén!

Igazán nem tehetett mást, elővakodott az ajtó felé, hogy átnézzon a másik helyiségbe, hátha az is lakatlan, ám nem üres, és talál ott valami alkalmatosságot amibe bebugyolálhatja magát. Legjobb lenne valami ruha, el volt szánva rá hogy bár ő törvénytisztelő állampolgár, de most kivételesen akár lop is ruhát ha más megoldás nincs, ha már a szellem ilyen rossz tréfát űzött vele! De legalább egy átlátszatlan nejlonzacskó legyen, vagy egy újságpapír! Remélhetőleg nem modern annyira ez a világ, hogy ne használjanak már nyomtatott szövegeket az információörögzítésre, remélhetőleg nem csupán a mágneslemezeket és optikai diszkeket ismerik!

Még nem ért egészen az ajtó mellé, amikor lépteket hallott onnan, sőt, halk sírást is. Ugrott volna, bújt volna, futott volna – de hová?! Ám nem is volt már ideje gondolkodni a menekülés útjain, amikor az ajtóban megjelent egy pöttömnyi kislány. Ráadásul teljesen pucéran ő is! És észre is vette Szubrimuszt, de úgy, hogy megtorpant, sőt, még egy nagyot sikoltott is.

Szubrimusz iszonyúan szégyellte magát! Lehajolt, és mindkét markával igyekezett eltakarni a férfiasságát.

—Elnézést, nem vagyok én mutogatós, nem akartalak megijeszteni, tudod, balesetet szenvedtem, nem emlékszem semmire... - fecsegett mindenfélét.

S erre megtörtént a csoda amit Szubrimusz remélni sem mert: a kislány abbahagyta végre a sikoltozást! Aminek Szubrimusz azért örvendett oly nagyon, mert így nem csődít ide mindenkit a kiabálásával, akik aztán lehet hogy agyonverik őt, mint afféle mutogatós bácsit. Szubrimusz ugyanis nagyon szerette volna ha nem neki kell úgy végeznie, ahogy az szerinte csakis és egyedülcsupán Böngyérnek dukált volna!

A kislány tett előre néhány lépést, majd megszólalt:

—Nagyon fáj a farkad, azért tapogatom, és azért jajgatsz?

Szubrimusz értette a kislány szavait, bár rögvést konstataálta, hogy az egy számára teljesen ismeretlen nyelven beszél. Méghozzá olyan nyelven, amiben eszméletlenül sok hang van! De értette azért. Na, legalább azt az ígérétét teljesítette az a kaján szellem, hogy a nyelvet beletölti a fejébe, ha már a ruháit elvitte! És hát jó munkát végzett, mert lám, cseppet sem fáj a feje a nyelvtanítás után, nem úgy, mintha a csiszík hipnopédiás gépét használta volna!

Csak azt nem értette, miért vádolja őt a kislány holmi jajgatással.

—Nem jajgatok! - mondta, de el nem vette volna a tenyerét a lába közül.

—Dehogynem, az imént jajgattál egy csomót! És még most is hogy tapogatsz a férfiasságodat, biztos mert fáj! Nem kell szégyellni! Bár csodálom hogy vesztettél a párbajon, amikor ekkora nagy valaki vagy!

És Szubrimusz hirtelen megértette. Az előbb az ő anyanyelvén mondott szavait értette jajgatásnak a kislány, aki feltehetőleg nem is tudja, hogy létezik másféle nyelv is, mint az övé!

Amit a kislány a párbajról mondott, azt nem értette, de nem is érdekelte pillanatnyilag. Egészen más kérdés foglalkoztatta.

—Idefigyelj kicsikém, mondd, merre talállok valami... - és itt Szubrimusz megakadt. Azt akarta kérdezni, merre lel valami ruhát, de döbbenten tapasztalta, hogy halovány fogalma sincs róla, miként mondják e nyelven azt, hogy „ruha”. És amikor rokonértelmű szavakat keresett gyorsan e fogalomra, kiderült hogy nem ismeri azokat a szavakat sem, mint például az *öltözék, gönc, rongy, hacuka, kabát, bugyi, nadrág, gaty, ágyékkötő, köpeny, szövet, ing, öltöny*, de még az olyan szavakkal is megpróbálkozott mint a *pizsama, pelenka, törülköző, ágynemű*, - ám hiába. Egyiknek sem tudta a megfelelőjét ezen a nyelven. A fene a tréfáskedvű szellembe, vagy nem végzett tökéletes nyelvtanítói munkát, vagy szándékosan, viccből direkt nem rakta be a fejébe e szavakat! És Szubrimusz rémulten tapasztalta, hogy még a *zokni, cipő, csizma és papucs* szavakat sem tudja e nyelven kimondani. Ezért kínjában így fejezte be a mondatot:

—Merre talállok valamit, amit idetehetek magam elé?!

—Minek azt, elég meleg van! - csodálkozott a kislány.

—Ne törődj ezzel, így mégsem mutatkozhatok!

—Hol?

—Hát mindenki előtt!

—Miért nem?

—Hát mert izé... az nem való!

—Nem értelek! De ha ez a bajod, segítek neked.

—Az nagyon jó lesz! - könnyebbült meg Szubrimusz. Ám kissé korán. Mert a kislány így folytatja:

—Itt nem messze láttam egy lyukas bilit, azt behozom neked ha akarod, azt odateheted a farkad elé! - azzal ki is fordult az ajtón, s nemsokára visszatért a mondott tárggyal. Szubrimusz kétségbeesetten nézte, de mert jobbat nem tudott, valóban kézbe fogta a már eléggé rozsdás bilit, ami kivételesen valóban bili és nem lábost volt, s ezt rakta maga elé. Ez mindenesetre valóban nagyobb felületet takart, s elég volt fél kézzel tartani. A kislány érdeklődve követte minden mozdulatát, s most így szólt:

—De hiszen nem is vérzik a farkad!

—Nem, persze, nincs annak semmi baja! - motyogta Szubrimusz zavartan.

—Akkor miért takargatsz? És miért akarsz meghalni, ha semmi bajod?

—Akar a... - és Szubrimusz azt akarta mondani, hogy „akar a rosseb meghalni”, de nem tudta a „rosseb” szó megfelelőjét sem. Ezért ezt mondta:

—Dehogy akarok én meghalni, nem tudom miből gondolsz ilyen furcsa dolgokra!

—Hát nem azért jöttél ide, hogy beugorj a komposztálóba?

—Az mi?

—Hát az a lyuk ott, még ezt sem tudtad?

—Eszem ágában sincs beugranom oda!

—Akkor miért vagy itt?

—Csak. - válaszolta Szubrimusz, aki pillanatnyilag nem sok kedvet érzett egy efféle vitához. Majd, mert rájött hogy jobb ha nem vész össze senkivel, s különben is segítségre van szüksége, így szólt:

—Figyelj csak, mondd, nem tennéd meg, hogy idehívod a szüleidet?

—A szüleimet?! - tágult a kislány szeme kerekre a csodálkozástól.

—Azt hát! Azaz, azokat! Őket! Beszélni szeretnék velük.

—De hát hogy is hívhatnám ide őket, apámról természetesen azt sem tudom hogy kicsoda, szerintem anyám sem tudta, ki az, de ha tudta is, én akkor sem tudom, mert sosem kérdeztem meg tőle! Minek is tettem volna! De anyámat sem hívhatom ide, mert már legalább tíz éve meg-
ették!

—Mi... micsoda?! - vált Szubrimusz arca falfehérre. —Ki ette meg?!

—Hát az a nő, aki legyőzte párbajban, meg én és a három testvérem! Rendes volt ugyanis a mos-
tohaanya hogy adott nekünk is anyánkból, bár a legfinomabb részeket mégis ő ette meg. Na de ez végülis érthető, pláne mert anyám nagyon vadul küzdött, s bár vesztett, de előtte jócskán helybenhagyta őt!

—Mondd, te megőrültél?! - kérdezte Szubrimusz, ám azután hirtelen felnevetett. —Már értem, ez valami hülye tréfa csak! Hiszen hogy is lehetne ez igaz, hogy is ehettél volna anyádból tíz évvel ezelőtt, amikor talán nem is vagy tíz éves, de ha mégis tévednék, akkor is legfeljebb tizenkettő-tizenhárom!

—Nem értelek, hiszen láthatod rajtam, hogy felnőtt nő vagyok, sőt, kifejezetten idős!

—Na hülyítsd az öreganyádat, kölyök! Hiszen még az izé... na csak kimondom: még a lábad köze sem szőrös! Egyáltalán, nem illik hogy itt... - és Szubrimusz megint megakadt, mert azt sem tudta hogyan mondják e nyelven azt, hogy „meztelenkedik”, de azt sem hogy „pucérkodik”. Végül így fejezte be a mondatot:

—...hogy itt mutogatod magadat!

—Nem tudom mi az a mutogatás, nem mutatok én semmire sem, itt meg azért vagyok, mert ide-
jöttem hogy meghaljak.

—Öngyilkos akarsz lenni?!

—Tehetek mást?! Hiszen legyőztek a párbajban! Nem annyira ugyan hogy belehaljak, de kifica-
mítottam a jobb karomat, úgy meg nem tudtam volna folytatni a küzdelmet, ezért elszaladtam, mert kényelmesebb halál ha beugrom a komposztálóba, mint ha hagyom, hogy agyonverjenek!

—Nem hiszem el, hogy párbajba küldik ebben a világban a kisdedeket!

—Kisded az apád töke te nagyra nőtt mamlasz, nem értem hogy ekkora fejbe hogyan fér olyan kevés ész, hogy ezt sem érted! Hát hol nőttél te fel hogy semmiről nem tudsz, a Pokolból buk-
kantál talán elő?! Értsd már meg, hogy én nem kisded vagyok, még csak nem is gyerek, hanem felnőtt nő, majdnem huszonhét éves, és eddig már hatszor is szültem! - aztán a kislány legyin-
tett egyet. —Na mindegy, nem is bánom hogy ilyen ostoba vagy, tulajdonképpen szórakoztat a butaságod, és szívesen is húzom az időt mielőtt meghalok! Ráérek végtére akkor is beugrani a lyukba, ha már nagyon éhes leszek!

Szubrimusz megint nem tudta, mit mondjon erre. Az biztos hogy ez a kislány cseppet sem úgy beszél mint egy kisgyermek! Ám ahogy most végignézett rajta, bár pirult amikor a tekintete a meztelenségére vetődött, de most mégis látta ami az első pillanatban valóban elkerülte a fi-
gyelmét: a kislány válla tényleg furcsa szögben lóg! Ez biztos nem csekély fájdalmat okoz neki! Nem vitás, valóban úgy tűnik hogy kificamodott a válla, ennyi legalábbis igaz lehet a beszédéből! Ha meg ez igaz, ha egy kislánynak kificamítják a vállát, hát igen, akkor talán igaz lehet a többi is... nem biztos hogy igaz, de botorság volna kapásból lehetetlennek mondani...

—E ficam miatt akartál meghalni? - kérdezte végül.

—De hát hogy is küzdhetnék így tovább!

—És ha nem volnál kificamítva?

—Hát akkor sem hiszem hogy soká élhetnék, de talán megpróbálkoznék azzal, hogy elmegyek messzire, és keresek egy olyan nőt, aki gyengébb nálam! Nem illik ugyan párbajra hívni valakit akit nem Isten jelölt ki nekünk, de néhányan megteszik, és illem ide vagy oda, de én bizony nem

szeretnék meghalni! Bárcsak olyan erős lehetnék mint te! De hát...! - és legyintett egyet a baljával keserűen.

—Gyere ide, mindjárt segítek rajtad.

—Ne haragudj, de most nem szívesen párzanék veled! Ha csak megmozdul a karom, máris iszonyúan fáj, márpedig lötyögne jócskán minden lökésnél! Máskülönben szívesen dugnék veled magam is, mert érdekel minden ami újdonság, de most légy oly jó és mondj le erről, jó?! Dugj mással, bárki nő biztos szívesen párizik veled, mert reméli hogy tőled nagy gyermeket fogan, de én már úgysem szülök, meghalok hamarosan, gondolj erre és ne kínozz ezzel, jó?!

—Minek nézel te engem, nem dugok gyerekekkel... jó, jó, tudom, te nem tartod magadat gyerekeknek... de gyere már ide, rendbeteszem a válladat!

—Mit akarsz? - kérdezte gyanakodva a kislány, és inkább hátrált. Ám Szubrimusz már nagyon ideges volt, előrelépett gyorsan, elengedte a maga előtt tartott bilit is, megragadta a kislány hónalját bal kézzel, jobbjaival erősen magához ölelte, megemelte a vállat, a kislány ordított egyet teli torokból, a vállizület mintha reccsent volna egyet - de megérte! Mert a kislány szeméből ömlött ugyan a könny, de íme, a váll bekerült a helyére!

S ezt ő is tudta, mert érezte. S bár még javában sírt, de ezt hüppögte:

—Nem tudom, megköszönjem-e amit tettél! Mert minek is engem gyógyítgatni, amikor úgyis meghalok!

—Nem halsz meg, nem engedem!

—Ugyan mit is tehetnél! Bár igaz ami igaz, te iszonyú erős vagy, ezt senki más meg nem tudta volna tenni!

—Na jó, akkor ha már így összeismerkedtünk, mondd meg hogy hívnak!

—Engem már sehogy.

—Hogyhogy?!

—De hát hogy is hívnának akárhogy is, amikor elvesztettem a lakhelyemet!

—Nem értelek. Mindenkinek van neve!

—Csak annak, akinek van hol laknia is. Ezt sem tudtad? Te semmit sem tudsz?!

—Na jó, ezt nem értem, de akkor korábban hogy hívtak?

—Úgy, hogy 18-92-1144.

—Azt akarod bemesélni nekem, hogy ez a számhalmaz volt a neved?!

—Téged talán nem számokkal neveznek?

—Hogy az istenbe neveznének számokkal, az én nevem az, hogy Szubrimusz!

—Szubrimusz... tetszik! - és a lány sóvárogva nézett végig Szubrimuszon. —És nemcsak a neved tetszik, de a tested is! Olyan szép, izmos! És hatalmas! Mondd, tényleg nem akarsz meghalni?

—Hagyd már ezt az ostobaságot, miért akarnék meghalni?

—Hát ugye, mégis idejöttél valamiért! Kérlek ha meggondolnád magadat, azonnal szólj, jó?

—Miért?

—Mert eszembe jutott valami! Tudod, éhes vagyok! Még nem nagyon de egy kicsit, és hátha addig meggondolod magadat! És akkor talán megengednéd, hogy úgy halj meg, hogy nem beugrasz oda, hanem addig verném a fejedet a bilivel míg meg nem halsz, és utána megeszlek! Hát nem mindegy neked, ha már úgyis meg akarsz halni?!

—De NEM akarok meghalni! És nem is hiszem el, hogy itt szokás volna az emberevés! Ó Istenem, mit vétettem, hogy elsőként épp egy örült kölyökkel kell összeakadnom ebben az új világban! - kiáltotta Szubrimusz, azzal az ajtó felé óvakodott hogy kipillantson rajta. Ám azután észbekapott, s visszaugrott a biliért, azt maga elé rakta, s úgy kukkantott ki a folyosóra.

Aggodalma teljesen felesleges volt, mert csak hitte azt hogy egy folyosóra bukkan. Ugyanis egy szobaféleségbe jutott, mely azonban teljesen üres volt. Ebből is továbbment így, kijutott egy második helyiségbe, onnan egy harmadikba, de mindegyik töküres volt. S csak ezután következett be, hogy amikor végre nagy óvatosan kidugta a fejét ennek ajtaján is és körbenézelt, hát akkor már végre megpillantott embereket is. Igaz, nem közvetlenül a bejárat mellett, hanem attól csak jó ötven méternyire, de végre látott már embereket. Nem is keveset.

De milyen embereket! Még a bő ötven méteres távolságból is világosan látta Szubrimusz, hogy ezek mind gyermekek, nagyjából felerészt fiúk és lányok. A nemükön kívül csak az volt a különbség köztük, hogy némelyikük nem olyan fiatal volt mint egy gyermek, hanem annál is fiatalabb. Akadtak ugyanis szó szerint csecsemők is. Ott ültek a folyosó fala mellett sorban, vagy feküdtek épp, csak alig néhányan közlekedtek erre vagy arra, és mind anyaszült meztelen volt!

Ennek következtében igazán könnyű volt neki bármely ittleőről eldönteni, hogy nő-e vagy férfi! Elég volt csak ránéznie a mellére, ugyanis egykettőre észrevette, bár mértéktelenül elcsodálkozott rajta, hogy e gyereklányoknak milyen szépen fejlett cicijük van. De ha némelyiküknek nem volt is, elég volt lepillantania az illető lába közé, s máris megtudta hogy kivel van dolga. És itt sem téveszthetett el semmit, mert a nők ott teljesen szőrtelenek voltak, a férfiak azonban nem, bár az ő ottani szőrzetük is igen gyér volt. Szakálla és bajusza egyiknek sem volt.

Amint ezt az embercsoportot megpillantotta Szubrimusz, először ijedten visszahőkölt, ám azután mégis leskelődni kezdett, mert hát muszáj megtudnia valamit erről a világról! És lassan-lassan kezdte elfogadni a hihetetlen tényt, hogy ezek bizony valóban nem kislányok és kisfiúk, hanem, legalábbis többségükben, felnőtt emberek, épp csak ennyire aprók! És még amelyikük igazán felnőtt, az is annyira fiatalos arcú, fiúk és lányok is, de különösképp a nők, hogy szinte babáknak tetszenek, tényleg szinte csak a mellük jelzi hogy ők már felnőttek! De tényleg felnőtteknek kell lenniük, mert nem is egy efféle gyermeknő Szubrimusz szeme láttára szoptatta a csecsemőjét! Mások mellett pedig nyüzsgött akár három-négy apróság is, olyan kicsik hogy az már egészen biztos volt hogy ezek nem felnőttek, de az egyik nő mellett, a Szubrimuszhoz legközelebb ülő mellett, egyenesen hét is!

A folyosón a férfiak is meztelenül közlekedtek vagy ücsörögtek. És most Szubrimusz azt látta, hogy jön egy férfi, de ágaskodó farokkal ám, megáll az egyik nő előtt, aki mellett két kisgyerek is volt, és elbömböli magát:

—Hé!

És nem is mondott többet, de a nő engedelmesen lefeküdt a padlóra, és széttette a lábát. A férfi pedig fölébe kerekedett, és máris dugta ahogy csak bírta.

Szubrimusz szédült attól amit látott.

—Hiszen ezek rosszabbak mint a csiszík, ha a csiszík párzanak is néha egymás szeme láttára, de legalább az aktus nézői nem meztelenek...!

Látott azonban nemsokára még megdöbrentőbbet is. Mert alig fejezte be a közösülést a férfi, aki, Szubrimusz úgy vélte, a nő férje lehet, máris érkezett egy másik férfi is a nőhöz, épp akkor, amikor az előző lekászálódott arról.

—Hé! - üvöltötte az is, azzal máris mászott volna a nőre. A nő azonban most nem feküdt le, biztos semmi kedve nem volt az előző aktus után azonnal újra, és mondott valamit a férfinak. Ám az nem hagyta magát, máris úgy arcul csapta a nőt hogy az nekivágódott a folyosó falának, majd össze is esett mellette. A férfi lehajolt, megragadta a nő bokáját, kissé arrébb húzta, a nő felemelte a kezét, de rögvést kapott még néhány pofont...

Szubrimusz még mindig döbrenten bámult, nem is annyira azon hogy javában egy nemi erőszakot figyelhet, de azon, hogy senki az égvilágon be nem avatkozik az eseményekbe! Még az a férfi sem, aki az imént pározott a nővel! Sőt, annyira közömbös a történetek iránt, hogy még csak nem is nézi azt, egyszerűen ballag elfele szép kényelmesen!

Szubrimusz azonban nem volt ennyire közömbös. Elfeledkezve saját meztelenségéről, még a bilit is otthagya az üres szobában, kirohant a folyosóról, s most ő üvöltött:

—Hé!

Az erőszakot elkövetni szándékozó férfi a váratlan és igen erős hangra hátrafordult. S elsápadt azon amit látott: egy óriás dübörgött felé a folyosó mélyéről, de akkora léptekkel, hogy... hogy arra szava sem volt. És mielőtt még elfuthatott volna, vagy akár csak felállhatott volna, máris mellette volt az óriás, lehajolt, megragadta a torkát, csak úgy fél kézzel, s máris akkorát lódított rajta, hogy repült egyenesen vagy öt métert, s iszonyút nyekkenve ért földet. Azaz padlót.

A nagy repüléstől nem tört el semmije, de mégsem volt szerencséje, mert attól hogy olyan hirtelen rántotta meg a nyakát Szubrimusz, elszakadt a gerincagya, és meghalt.

Szubrimusz egyelőre észre sem vette ezt. A nőhöz fordult, aki maga is sikoltózott.

—Jól érzed magadat? Nem történt nagy bajod? - kérdezte részvétteljesen.

—Nem, nem, dehogy, máris megdughatsz, tessék, nem ellenkezem, csak ne bánts kérlek... - rebegette a nő, azzal engedelmesen lefeküdt a padlóra, és széttette a lábát, olyan tágra nyitva amennyire az csak lehetséges volt egyáltalán. De Szubrimusz semmi vágyat nem érzett a vele való közösülésre, pláne mert a nő ivarnyílásában fehér cseppeket látott, amik biztos az előző partnerének ondómaradványai voltak. De másrésről sem keltett benne vágyat a különben meglehetősen széparcú nő: nem messze a nőtől ugyanis egy félfülű fazék állt, félig tele húggyal és szarral, s még csak le sem fedték, szabadon bűzölöghetett. Szubrimusz undorodva fordult el. Tekintete a legyőzött erőszakoskodót kereste, úgy gondolta, elkapja, és igyekszik megtudakolni, merre van itt valami hatóság, rendőrség, hivatalos szervezet, akinek átadhatja a fickót, bár elég nehéz lesz ezt megtudnia, erre hamar rájött, mert e fogalmakat sem ismeri e nyelven.

A fickó azonban gyanúsan mozdulatlan volt. Szubrimusz odaugrott, megrázta, de nem tért magához. Meghallgatta a szívverését: nem hallott semmit.

—De hiszen... hiszen ez... meghalt... megöltem... - hebegte rémülten, elsápadva, és körbepillantott. A gyerekemberek arcán azonban a legteljesebb közömbösséget látta. De annyira, hogy épp ekkor kezdett el egy másik férfi közösülni egy másik nővel. Az a nő pedig akit megmentett e férfitől, egyenesen ezt kérdezte, még mindig a földön fekve:

—Most akkor eszel, és nem dugsz meg?

—Mi, hogy én téged, no nem, nem, semmi esetre sem... de hát most mi lesz? - kérdezte Szubrimusz.

—Gondolom csemegézel, vagy nem?

—Van itt valamerre ennivaló? - kérdezte Szubrimusz, úgy véelve, hogy nyugodtan ehethet valamit, mielőtt jön az itteni rendőrség hogy elkapja őt. S mi tagadás, valóban megkordult a gyomra!

—Hogyne volna, ott van előtted! - mutatott a hullára a nő, majd feltápáskodott. —Na tudod mit, szétszedem neked én, remélem hagynál úgyis belőle pár falatot nekem! Ígérem hogy nem nyúlok a legfinomabb részeihez! - azzal odalépett Szubrimusz mellé, megfogta a halott férfit annak hajánál fogva, elhúzta oda, ahol az imént ült, és Szubrimusz azt hitte a szeme káprázik: a nő lehajolt és a fogával marcangolni kezdte a hulla hasa tájékát, biztos azért ott kezdve ezt, mert ott a legpuhább.

—Iszonyú! Iszonyú! Ezt el sem hiszem! - suttogta Szubrimusz, elszörnyedve bámulva a jelenetet, azzal elindult visszafelé a komposztálóba, már az sem érdekelve őt, hogy továbbra is meztelen. Ez már majdhogynem nem is számított ahhoz képest, amit itt tapasztalt.

—Mégis meg akarsz halni? - kérdezte reménykedve a nő tőle a komposztálóban, ahogy Szubrimusz belépett oda.

—Nem tudom. Nem tudom. Iszonyú amit odakint láttam! Nem hiszem hogy akarok élni ilyen világban! Emberevők közt! - suttogta Szubrimusz, és belenézett a lyukba a szoba közepén, de az nagyon sötét és nagyon ronda volt, így egyelőre mégsem vetette be oda magát.

—Olyan mint egy feneketlen, mindent elnyerő, undok ivarnyílás! És még szörcsög is! - motyogta, és elfordult tőle.

—Miért, mit láttál odakint? - kérdezte a nő kíváncsian.

—Véletlenül agyonütöttem egy férfit... és az egyik nő azonnal marcangolni kezdte a hasát...!

—Igazán?! - csillant fel ennek a nőnek is a szeme. —A mázlista! De kár hogy nem voltam a közelben! Te, figyelj csak, ha már nem akarsz meghalni, mondd, nem ütnél agyon nekem is valakit?! Hiszen egy akkora férfinak mint te vagy, ez semmiből sem állna! Tudod mit, ha hozol nekem finom husikát, nem tiltakozom amikor meg akarsz dugni, pedig még most is fáj a vállam! De nem szólok egy rossz szót sem! Na, hozol már valakit hogy becsemegézhessek belőle?! - és a váratlan reménységtől nemcsak a szeme kezdett csillogni, de annyira izgalomba jött, hogy Szubrimusz mellé lépett, és baljával rángatni kezdte annak karját, sőt, később már egyenesen a kijárat felé lökdöste a fenekénél fogva, hogy menjen már Szubrimusz és hozzon neki is egy hullát. De Szubrimusz ellökte maga mellől.

—Hagyjál! Nem vagyok gyilkos!

—Miért nem? - kérdezte ártatlanul a nő. —Hiszen az neked könnyű!

—Mert azt nem szabad. Azt Isten tiltja!

—Na ne nevetess! - kacagott a nő. —Hogy is tiltaná azt Isten, amikor ő maga küld minket rendszeresen párbajozni, márpedig azt neki is kell tudnia, hogy akit legyőzünk, az meghal!

—Micsoda?!

A nő újra elmondta neki.

—Nem hiszem!

—Hát akkor gyere csak oda ki, és nemsokára biztos te is hallasz egy ilyen párbajra hívást! Különben is, hol éltél eddig hogy ezt sem tudod?!

—Nem akarok oda kimenni!

—Miért?

—Mert... mert csak! Mondd inkább el, hogy hogy megy ez!

—Nem értelek, te tényleg olyan tudatlan lennél mint egy újszülött?! Hogy nőhettél meg ekkorára, ha semmit sem tudsz?! Vagy... ó igen, értem már! Te szerencsétlen! - és a lány hozzálépett és megsimogatta. —Biztos az történt, hogy valami küzdelemben nagyon megüthetted a fejedet, s mindent elfelejtettél! A küzdelemben győztél ugyan, de ez történt veled akkor is! Miért is ne, még egy ilyen hatalmas valakit is érhet baleset!

—Nem, nem ez történt velem, hanem én eddig egy másik világban éltem, csak iderakott egy... és Szubrimusz megint megakadt, mert e nyelvben a „szellem” szónak sem volt megfelelője. Végül mert nem tudott jobbat hirtelen, kimondta a szót a saját nyelvén.

—Hát jól van, tőlem nevezheted Istent úgy is hogy szellem - vonogatta a vállát a lány - de ha azt mondod hogy téged Isten rakott ide egy másik világból, akkor én meg azt mondom hogy ezt nem hiszem! Miért is csinált volna Isten több világot, amikor megtehetette azt is hogy csak egyet csinál, de az épp akkora, amekkorát ő jónak tart!

—De hát én csak tudom hogy így volt! - válaszolta Szubrimusz, nagyvonalúan eltekintve attól, hogy a lány beazonosította a szellemet istennel.

—Tudod, persze, elhiszem hogy tudod, csak hogy rosszul tudod! - ragaszkodott az elméletéhez a kis nő. —Mert tudod szerintem az ütéstől ami valami párbajban a fejedet érte, kissé megzavarodtál! Attól vannak ilyen fura gondolataid! Mondd, azt tudod egyáltalán, hogy hol van a legközelebbi élelemelosztó?

—Nem, mi az?

—Húha, hát látod épp erről beszélek, te aztán nagyon megüthetted a fejedet! Mert ha már ezt sem tudod, akkor igazán nagy a baj! Simán éhenhalsz ha ezt sem tudod! Vízet tudod hogy hol ihatsz?

—Nem, pedig jó lenne mert nagyon szomjas vagyok már! És, izé... pisilni is kéne... - pirult Szubrimusz.

—Hát akkor pisilj!

—De hová?

—Tőlem aztán ahová csak akarsz!

—De hát ez egy szoba, mégsem rondíthatom össze!

—Pedig sokan megteszik. És nem számít, mert úgylis elpárolog! De ha neked ez nem tetszik, akkor tessék, pisilj a lyukba! - mutatott a komposztálóba.

És Szubrimusz, mert már nagyon kellett neki, hátat fordított és pisilt. De hiába fordított hátat, mert a lány kíváncsian oldalra lépett kissé, s ha Szubrimusz férfiasságát nem is láthatta, de a kilövellő hűgysugár jókora parabolapályáját nagyonis, és elismerően szólalt meg:

—Te aztán tényleg hatalmas valaki vagy, ha ennyi víz fért beléd! Hú de sokáig csemegézhetnék belőled! Bár tulajdonképpen nem, mert te is megromlanál legkésőbb hat nap múlva! Na figyelj ide te szerencsétlen mamlasz! Ugye azt mondtad hogy nem akarsz meghalni?

—Nem, persze hogy nem!

—Sehogy sem? Éhenhalni sem?

—Hányszor mondjam még?!

—Hát akkor pedig figyelj rám! Ígérd meg, hogy ha segíték neked, te is segítesz nekem!

—Miben?

—Mindenben! Te elfelejtettél mindent. Én vállalom hogy megtanítalak mindenre, mintha csak csecsemő lennél, a gyerekem, és jól jársz velem, mert voltak már gyerekeim, van már a gyerek-nevelésben tapasztalatom! Megtanítalak rá, hogy miként meg az étkezés, ivás, mosakodás, ürítkezés, minden, te meg vállalod hogy ha bárki jön oda hogy megöljön engem vagy elüldözzön a helyemről, akkor megölöd őt vagy legalábbis elzavarod! Nem nagyon hiszem hogy erre szükség is volna, mert amilyen nagy vagy, mindenki fél majd tőled, de ha mégis lenne olyan örült valaki, aki belém köt, akkor megteszed ami a dolgod! Ez nekem jó lesz, mert nem kell nekem sem meghalnom most, de jó lesz neked is, mert hiába vagy akármekkora, ha fogalmad sincs semmiről sem! Akkor is megvéded ha valaki meg akarna dugni, mert bár én tulajdonképpen szeretek dugni, de nem ám most, amikor fáj a vállam! És most már hogy megtaláltalak, nem is akarok másokkal dugni, mert ha valamikor megjön majd a kedvem rá, akkor csak veled akarok, hogy a gyermekeim is ilyen nagyok legyenek, és majd ha felnőnek, mindenkit öljenek meg, de őket senki se ölhesse meg! Egyáltalán, mindent megteszel amit csak mondok neked, épp úgy mint egy gyermek a mamájának! Világos?! - és nagyon szigorúan nézett Szubrimuszra.

—Aha... igen, igen, persze! - válaszolta a férfi megsemmisülten. És esze ágában sem volt tiltakozni a gyermeklány parancsolgatása ellen. Sőt, még örvendett is annak amit hallott. Végülis valóban kell valaki, aki legalább a legfontosabb tudnivalókba bevezeti őt e furcsa világban. Hiszen itt tényleg minden teljesen másképp van mint akárhol máshol, olyan helyeken amiket eddig ismert! Ez egy iszonyatos világ! - és nem bírt másra gondolni csak arra a nőre, aki a szeme láttára kezdte el marcangolni a friss hulla hasa tájékát.

—Jó, akkor most figyelj rám! - szólt a nő parancsolóan. —Mielőtt bármit is mutatnék neked Szubrimusz, meg kell tenned valamit!

—Igen, persze... köszönöm hogy megjegyezted a nevemet, kedves... izé... miként szólítsalak?

—Hm... igazad van, valóban ki kéne találni valami nevet nekem, mert már nem jár nekem az a név mint régen... bár éppenséggel visszamehetnénk oda, te meg tudnád ölni azt a nőt...

—Nem akarok ölni! Legalábbis, izé, szóval, ha nem muszáj! - tette hozzá gyorsan Szubrimusz. Mert azért annyit tudott, inkább öl még akár sokakat is, mintsem hogy hagyja önmaga megölését.

—Hát jó, akkor akár maradhatunk itt is! - vont vállat a nő. —Nem szívesen vagyok ugyan a komposztáló közelében, de le van szarva, ha mellettem vagy, nem félek! Na szóval, akkor nevezz mondjuk úgy, hogy Kisanyám!

—Tessék?!

—Ez nagyon jó név lesz, mert bizonyos értelemben az anyád leszek, de hozzád képest valóban nagyon kicsi vagyok! Szólíts tehát úgy, hogy Kisanyám! Érted?!

—Ha kívánod!

—Jó. Tehát akkor most menj vissza a folyosóra Szubrimusz, és ölj meg valakit és hozd be ide nekem hogy egyek belőle, mert nagyon éhes vagyok! Ha pedig nem akarsz ölni, akkor menj vissza oda ahol már megöltél valakit, és ami maradt még belőle, azt hozd el nekem! Biztos vagyok benne, hogy az a másik nő nem tudta ezalatt az idő alatt a felét sem megenni, á, még a negyedét sem!

—Te tényleg emberhúst akarsz enni?!

—Te hülye, még csodálkozol ezen?! Hát miért ne ennék finomat, ha megtehetem?! Te talán nem fogsz enni belőle?!

—Még csak az kéne!

—Ha neked is az kéne, ne beszélj hanem cselekedj!

—Úgy értettem ezt, hogy persze hogy nem eszek emberhúst!

—Az a te dolgod, de ha nem hozod ide amit kértem, semmire nem tanítalak meg!

—Jól van na... morogta Szubrimusz. És ment a hulláért. És arra gondolt, ha ez csak valami beugratás, az is mindegy, a hulla elcipeléséért sem kaphat többet mint az agyonütésért, aztán meg nem is nagyon hitte már hogy ez nem a valóság lenne, és különben is, a hullának már úgy-is mindegy!

Hamar odaért a tetemhez, amit még javában rágicsált az ottani nő. Bár már csak módjával. A hulla hasaalja jórészt hiányzott már, a beleinek egy része is, a béltartalom nagy halomban búzölgött a padlón, minden csurom vér volt. A nő hasa ellenben jócskán kidomborodott, úgy belakmározhatott belőle az eltelt nem is hosszú idő alatt, ahogyan csak bírt.

—Remélem jóllaktál te kannibál bestia, mert ezt most elviszem! - állt meg előtte Szubrimusz, s a „kannibál bestia” szavakat az anyanyelvén mondta.

A nő egyáltalán nem mert tiltakozni amikor Szubrimusz megragadta a hulla bokáját és maga után húzta, meg sem nyikkant, bár sóváran követte a tetem útját tekintetével. Az utat a folyosón vércsík jelezte.

—Nesze! - dobta le a tetemet a padlóra Kisanyám elé Szubrimusz. —De most már beszélj nekem!

—Majd ha jóllaktam. Ráér. - felelte Kisanyám, azzal éppoly mohón vetette rá magát a husikára mint az előbbi nő, és azzal kezdte hogy a szájába vette a férfi férfiasságát, és azonmód harapdálni kezdte azt. Jó éles fogai lehettek, mert igen hamar semmi sem maradt annak péniszéből, hereiből, de még a herezacskóból sem. Ezután Kisanyám benyúlt a hastájéki lyukon át a tetem belsejébe, s addig turkált ott, míg végül kiszedte onnan a szívet, s ezt falatozta, könyékig véresen.

—Ez az! Ó de finom! De rég ettem ilyet! Most végre jól érzem magamat! Már nem is bánom a vállamat, megérte ami történt, mert így találkozhattam veled! - villantott szinte szerelmes mosolyt Szubrimusz felé.

—Fúj de mocskos vagy! - kapta meg a választ. Ám Kisanyám vállat vont.

—Törődöm is veled! Mindjárt megmosakszom ha akarod!

—Igen, akarom! Legalább ihatok ott!

—Jó, gyere akkor velem, de akkor hoznod kell magaddal a csemeget is!

—Milyen csemeget?

—Hát a husikát!

—Vigyem magammal a hullát?

—Hát, még szép!

—De miért?

—Azért fiacskám, hogy más meg ne csócsálja addig előlem, amíg visszatérünk ide!

—Hát nekem semmi kedvem ehhez!

—Jó, akkor ne vidd. Igazad is van: ha újra megéhezem, majd agyoncsapsz valaki mást!

—Meggyőztél! Mégis magammal viszem! - sóhajtott Szubrimusz, azzal megragadta ezúttal a hulla kezét, és követte Kisanyámat a fürdő felé.

S amíg követte a nőt a folyosók útvesztőiben, egyre azt kereste, merrefelé van a kiút ebből a lidércnyomásos építményből. És magában imádkozott hol Istenhez, hol a szellemhez, hogy vigye haza innen! Ám nem történt semmi csoda, és imáira sem jött válasz.

* * *

Böngyér ébredése bizonyos értelemben kellemetlenebb volt, mint Szubrimuszé. Ő is egy komposztáló mellett ébredt, és ő is ruhátlanul, csakhogy ő arra ébredt, hogy valami igen fájdalmasan beleharap a lábujjába!

Nosza, rúgott azonnal egy akkorát, amekkorát csak bírt, s meg is lett ennek a következménye: csont reccsenését hallotta. Természetesen a szemét is kinyitotta, s látta ő is hogy valami mesterseges helyen van, valami rozzant, lepusztult épület belsejében. Na de nem nagyon szánt most időt a nézelődésre, tekintve hogy sok más dolga volt most: például nagyon fájt a lábujja, aztán meg azt is meglátta hogy mi okozta e fájdalmat: nem messze tőle a földön egy pucér kislány hevert, akinek ömlött a vér a szájából. Feltehetőleg több foga ki is tört Böngyér rúgásától. A fal mellett pedig egy másik kislány állt, sőt, reszketett a rémülettől, némileg fiatalabbnak látszott mint a megrúgott nő, és hangosan mentegetőzött:

—Bocsáss meg kérlek, nem akartunk semmi rosszat, a mama azt hitte hogy halott vagy, és hívott engem hogy együnk belőled, hidd el nem tehetünk semmiről, félreértés az egész, nem tudtuk hogy élsz...

Értette Böngyér minden szavukat. Az már más kérdés, hogy igen furcsának tartotta, hogy meg akarták őt enni!

No igen, csak hogy a szellem megígérte neki hogy egy olyan világba kerül, ahol korlátozás nélkül kiélheti minden vágyát és álmát! És nem tagadható hogy másutt van, mint a sziget. Érti ezt az idegen nyelvet is. És itt van előtte ez a meztelen kislány, épp olyasforma, mint akit Jondon a szigetre hozott! Mindig ilyenekről álmodozott! Na és itt van ez a másik kislány is, aki beleharpott, s akibe belerúgott! Azt még nem tudja miért beszél erről úgy a fiatalabb mint az anyjáról, de nagyon úgy néz ki, hogy meghalt a rúgásától, na és hát úgy áll a dolog, tudta ezt Böngyér, hogy nem kaphat többet akkor sem ha elkövet még egy nemi erőszakot is, mert már a gyilkosságért is bőven a maximumot sózzák rá!

Bár igaz ami igaz: a szellem szerint itt őt senki sem büntetheti meg! Ha pedig nem, akkor szabad a pálya! - s már e gondolatra is peckesen kezdett el meredezni a férfiassága.

—Azonnal gyere ide, mert megduglak! - parancsolta a lánynak. Azt hitte az most sikoltozni kezd, még jobban megijed - de nem ez történt. Sőt, alig hitte amit lát: a kislány inkább jól láthatóan megkönnyebbült! Még félénken el is mosolyodott.

—Máris odamentem! - mondta, s valóban oda is lépett Böngyér mellé. Le is feküdt a padlóra. — Annyira örülök hogy nemcsak nem ölsz meg de meg is dugsz! Remélem megfoganak téled, és nagy, hatalmas gyermekeket szülsz majd, akik olyan erősek lesznek mint te!

Böngyér ugyan alig hitte hogy egy ennyire fiatal lányka teherbe eshetne, hiszen nem is érett nemileg, még puha pihe sem pelyhedzik szeméremtájékán, ám nem vesztegette az idejét magyarázatokra, és máris fölébe kerekedett. És valóban megdugta, és csodálatosan érezte magát! Hogy is ne, hiszen hosszú-hosszú ideje nem csinálhatott ilyesmit, majdnem negyed éve, amióta a szigeten volt, sőt, jóval régebben, mert előtte meg vizsgálati fogságban ült.

Mire végzett a dologgal, kiderült hogy a másik nő mégsem halt meg, mert mocomogni kezdett. Bár nagyon jajgatott. Valóban kitört több foga! Na de Böngyér nem nagyon érzett sajnálatot iránta, mert mostanára már ő is alaposan érezte a fájdalmat a lábujjában, amit majdnem csontig elharapott ez a lány; így aztán hogy észrevette hogy nem halt meg, azonnal odalépett, s az időközben felült nőt csak úgy hanyattlőkte, majd egy szót sem szólva hozzá, azonnal a magáévá tette őt is. Ez neki semmi problémát nem okozott, mert szexuálisan igencsak aktív valaki volt. Sőt már azon töprengett hogy újra megteszi ezt a fiatalabbal is, amikor eszébe jutott, hogy azért jó lenne talán körbenézni errefelé! Egyelőre úgysem úgy néz ki ez a kettő, mint aki el akarna menekülni tőle, de meg nincs is más kijárat innen mint egyetlenegy!

S így Böngyér kióvakodott a szobából a másikba. De mindegyik szoba teljesen üres volt, illetve amiben magához tért, abban a két lánykán kívül egy szarral majdnem teli lábos is volt. Ennek az volt az oka, hogy, bár ezt Böngyér nem tudta, az idősebbik nő a komposztálóba akarta azt beborítani, mert az sokkal közelebb volt a lakhelyéhez mint a legközelebbi vécé. És amikor belépett ide, meglátta a földön heverni Böngyért, azt hitte meghalt, nem is foglalkozott a bilivel csak lerakta azt, és szaladt vissza a már majdnem felnőtt lányához, hogy jöjjön, és egyék meg ketten a roppant halottat, mint váratlan csemegét! Aztán sajnos a csemege felébredt és rúgott akkorát...

Böngyér tehát átment a másik szobába, majd onnan habozás nélkül tovább, még tovább, és cseppet sem óvatoskodott amiatt mert meztelen. Eddig minden a lehető legnagyobb mértékben a kedvére volt, eltekintve a harapást a lábujján. Na de hát erről biztos nem tehet a szellem! Annyi bizonyos, hogy boldogan vállalja ezt a fájdalmat, mert megérte, remekül pározott egymás után kétszer is! Idáig úgy néz ki, tényleg szuper helyre varázsolta őt a szellem! Igazán, le a kalappal előtte! A ruháit biztos azért tüntette el, mert az itt nem kell, vagy előnytelen volna, vagy kinevetnék őt miatta vagy akármi... szóval, a szellem csak jobban tudja! És lám, a két kislány is meztelen! Valóban, legmerészebb és legdisznóbb álmában sem mert arra gondolni soha, hogy nemcsak megkaphat egy kislányt, sőt, kettőt, de azok még nagy előzékenyen meztelenek is lesznek,

úgy várják őt amint felébred, mintegy azonnal fogyaszthatóan és konyhakészen! Ez aztán a kiszolgálás!

Kiment a folyosóra. Azaz, kisántikált inkább. S ott megtorpant. De nem lábujja fájdalmától, hanem attól, amit látott.

Hogy mit látott, felesleges leírni, mert lényegében ugyanazt mint egy másik szinten Szubrimusz. És Böngyér hinni sem akart a szemének: ezer meg ezer pucér kislány, bár igaz ami igaz, vannak köztük pucér fiúk is! Na de a kisfiúkra nem tart igényt, vannak ugyan homokos perverzok, de ő nem tartozik azok közé! És nincs itt egyetlenegy felnőtt sem!

Nosza, Böngyér nem habozott hogy azonnal kiélvezze e roppant csodát amint lehet! Meglódult és szinte extázisban, mintha csak álomban lenne, egy csodaszép álomban, bevetette magát az ottani embertömegbe. Ami engedelmesen szétnyílt előtte. Nem menekültek előle, mert Böngyér nem kiabált, nem fenyegetőzött, de azért mindenki félreállt előle, mert roppant termete tiszteletet parancsolt. És Böngyér látta a szemükben a félelmet, az ámulatot, hogy úgy bámulnak rá, mintha ekkora valakit még sosem láttak volna...

S ekkor Böngyér, mert okos ember volt ő, hirtelen megértett mindent.

—Hát persze! Valóban nem láttak még soha akkorát mint én! Ezek *tényleg* ekkorák! Ezek nem kislányok, hanem jobbára felnőtt nők!

Na de ez nem vette el a jókedvét. Nem az a lényeg neki hogy hivatalosan kislány legyen az ő nemi partnere, csak hogy *úgy nézzen ki!* Ő most aztán *tényleg* remek helyre került, mert itt nem lesz szükséges hogy azokat dugja akik itt számítanak gyerekek, mert neki éppen pontosan méretesek az itteni felnőttek is! Ő itt nem lesz perverz! És ha itt valóban senki nem akkora mint ő, akkor félnivalója sincs!

Megragadta a legelső nőt, és ott helyben a földre döntötte. Az még csak nem is tiltakozott. Más sem avatkozott közbe.

Hamar végzett a nővel, de rögvést elkapott egy újabbat. Majdnem mindegy volt neki hogy kit, mert mindegyik nagyon tetszett neki. S ezután egy mégújabb következett! Remekül érezte magát *tényleg*, most igazán csúcsformában volt! Még sosem volt egyszerre egynél több kislánnyal! És hát hiszen nem is perverz most ő, mert ezek felnőttek! És nem is kell fenyegetőzni, verekedni, amit igazság szerint mindig utált. Ezek engedelmesen lefekszenek neki első szóra, sőt, szó nélkül!

Böngyér most *tényleg* úgy érezte magát, mint egy szegény kisgyerek, aki mohón sóvárog hetek óta egy szelet csokoládéért, s váratlanul belepottyan egy titkos édességraktár kellős közepébe. Csak habzsolta és habzsolta a nőket egymás után, és csak akkor állt meg egy kissé, amikor már a tizenhetediket is a magáévá tette. Szíve szerint még csinálta volna tovább, de hát *tényleg* csak a szeme kívánta már mohón a bájakat, mert még az ő pompás, dolgos, méretes és igazán fickándozós, mondhatni „strapabíró” férfiasága sem volt képes pillanatnyilag több akcióra.

Nem kétlette Böngyér, hogy hamarosan megváltozik ez, lesz az még akcióképes nemsokára, de jelenleg akkor is kell neki egy kis pihenés!

Hőn remélte azonban hogy nem sok. Mert mire e sok nőt végigdugta, rájött hogy ezeket nemcsak megerőszakolni nem kell, de még csak szólni sem nekik, sőt, nemcsak hogy szó nélkül lefekszenek elé, amint meglátják hogy jön, nemcsak hogy szétteszik a lábukat ami úgy mered kétoldalt a magasba mint az egészben sült grillesirke combja, de amikor látták hogy Böngyér megállt, hogy nem guggol le a következő elé, akkor egyszercsak számtalan női torokból harsant fel a kiáltás:

—Engem is! Hallod-e te roppant férfi, dugj meg engem is!

—És engem is!

—És rólam se feledkezz meg!

—Én is gyereket akarok tőled!

—Meg én is!

—Jó-jó, igazán megtiszteltek vele kedveskéim, de most néhány perc szünetet kell tartanom, mert egyelőre nem bírok többet! Nemsokára majd még foglalkozom veletek újra, de most hogy úgy mondjam kimerültem!

—Nesze egy korty víz, attól felfrissülsz! - nyomott az egyik nő egy rozsdás és gyanúsan mocskos lábast Böngyér szájához, és Böngyér ivott is belőle, bár a vizet eléggé poshadtnak találta.

—Na és most tessék dugni velem! - ragadta meg Böngyér farkincáját a neki vizet adó nő, sőt, meg is rángatta. És ez még egyáltalán nem volt kellemetlen Böngyérnek, ám ez nem jelentette azt hogy felállt volna neki. Mert előfordult már, hogy beszerzett gyermekpornóról szóló, különben szigorúan tilos videofilmet, s azt nézve tízszer is magához nyúlt. Nagyon jó volt. De az is csak tízszer volt, és egész napra elosztva! Ám most tizenhétyszer csinálta, és egymás után, egy-szuszra, egyhuzamban! Ez nemcsak neki volt rekord, de úgy vélte, bízást világrekord is, ami méltó lenne a Rekordok Könyvébe! Volt ilyen könyv a Bargan bolygón is...

Meg mert volna esküdni rá, hogy ennek ellenére lesz még ő harcképes ma, sőt, nem is nagyon sokára. De ebben a pillanatban akkor sem ment neki, nem ment és kész, mert ő is csak ember és nem szellem vagy isten! Ő sajnálta a legjobban hogy nem megy több, mert a jószándék ehhez igazán megvolt benne. Na de a leány türelmetlen volt, egyre csak rángatta a jelenleg ugyancsak lötytyedtnek látszó mócsingot, és szinte éppoly lelkesedésbe esve mint Böngyér, ezt rebegte:

—Nagy gyerekem lesz tőled, nagy és hatalmas, ő lesz a legislegnagyobb, és fiú lesz, és minden nőt meg fog dugni, és minden férfit megöl, és megeszi őket, és engem is megkínál belőlük, igen, ez lesz, ő lesz a legislegnagyobb...

—Nem is igaz, mert az enyém lesz a legnagyobb! Most én pározom vele! - kiáltotta egy másik nő.

—De most nem képes rá!

—Akkor később! Majd itt előtte kivárom! Most én leszek a következő, én vagyok a soros! - azzal az iménti nőt odéblökte váratlanul. Sajnos az továbbra is elszántan, erősen markolta Böngyér férfiasságát, s így most jócskán megrántotta azt. Természetesen nem tudta letépni, maga a rántás nem is fájt nagyon, ámde önkéntelenül is igen erősen belekapaszkodott hogy el ne essen, s így körmei mély barázdát szántottak Böngyér farkának bőrébe. Böngyér felkiáltott.

—Hé, ne tegyetek tönkre! - kiáltotta, de a hangja elveszett a felbőszült-fellelkesült nők ordibálásának tömegében.

—Igenis én vagyok a soros! - pattant oda egy harmadik nő, és ő is meg akarta ragadni Böngyér farkát, de azt addigra már elkapta egy negyedik. Ezért hogy ő se maradjon préda nélkül, megragadta Böngyér egyik heregolyóját, de erősen ám, s ez már igencsak fájt Böngyérnek, rögvest elfeledte megkarmolt himvesszőjének fájdalmát, mert volt neki ami sokkal jobban fájt! S még csak nem is az az egy, mert a másikba is beleakaszkodott félkézzel egy sokadik nő, miközben másik kezével és lábainak rúgásával igyekezett távol tartani a többi sok nőt a hatalmas szeretőjétől. Mármint reménybeli szeretőjétől! Na de azok sem voltak restek, rövidesen elkapták a nő lábait, és le akarták húzni Böngyérről, ámde a nő elszántan kapaszkodott a zacskón keresztül Böngyér heréjébe! Böngyér üvöltött hogy jobban se kellett, üvöltöttek a nők is, üvöltöttek a jelenetet a távolból figyelő férfiak a lelkesedéstől, sőt, ők azt is kiabálták hogy „öld meg”, remélve hogy a nők megölik az óriást, és akkor ők majd odamennek, elkergetik a nőket, és csemegéznek a hullából. Tehát mindenki üvöltött.

A leghangosabban persze Böngyér, mert ő volt a legnagyobb, s az ő golyói fájtak a legjobban. Meg a pénisze is. Férfiasságát a nők legalább háromfelé rángatták. Majd' megőrült a fájdalomtól. Igazán nem tehetett mást, csapott jobbra, csapott balra, rúgott is, vadul, dühösen, elkeseredetten, sikerült is hamarosan megszabadulnia a kínzóitól, de ezután lépni is alig bírt, úgy fájt mindene. Szó ami szó, a könnyei is ömlöttek. Örült hogy egyáltalán egészben van mindegyik golyója. Annyi azonban biztos, hogy a zacskója is úgy nézett ki, mintha egy macska azon élesítette volna a karmait, és a gyönyörbotja is többhelyütt a saját vérétől színeződött pirosra!

—Bolondok... látjátok mit tettetek?! Tönkretesztek! Most sokáig nem dughatok senkivel sem! - kiabálta, azzal, mert itt maradni sem mert, igyekezett elsántikálni valamerre, hogy legalább holmi vizet leljen, sőt talán kötszert is, amivel rendbehozhatja legbecsesebbnek tartott féltőn szeretett nemes szervét.

S már néhány lépést megtett, amikor lépteket hallott maga mögött. Megfordult. Hat lány is követte.

—Vissza ti örült népség, mert széttörlek benneteket, a kezemet dugom fel nektek könyéig a farkam helyett ha rosszban sántikáltok! - majd elsápadt. —Mi történik ott?!

A lányok háta mögött ugyanis az egyik nő lehajolt, megvizsgálta az egyik nőt akit Böngyér ütése ért az iménti harcban, s aki még mindig nem mozdult, s így szólt elégedetten mosolyogva: —Meghalt! Mégis szerencsés vagyok! - azzal minden további szó nélkül leharapta a halott nő egyik fülét.

Böngyér pillantását követve a hat lány is megfordult, látták mi történik, s Böngyérről megfeledkezve azonnal odarohantak, s el akarták ragadni a hullát a kannibál nőtől. Most a holttestért tört ki verekedés.

Böngyér szívesen megtudakolta volna hogy miként is történhet ilyen szörnyűség, hogy mit jelent ez, de nem volt kitől, mert mindenki verekedett, ezúttal még a férfiak is. Böngyér valószínűnek tartotta hogy nem is marad abba, míg a környékeliek mindegyike szert nem tesz egy saját hullára. Végül mert sebei egyre jobban fájtak, igyekezett eltávolodni a dühöngő örültek hordájától, s keresni valami vízcsapot, sőt, lehetőleg egy egész fürdőszobát. Tudta hogy azután valami kaját is kell szereznie, hacsak nem akar ráfanyalodni maga is az emberhúsra. Egyáltalán, miként juthat ki a szabadba?! Hol van ő most tulajdonképpen?! Ahogy nemi vágya pillanatnyilag kielégült, sőt, igen alaposan kielégült, kíváncsi kérdések kezdték elméjét foglalkoztatni.

6. fejezet: Megint a szokásos

„Megint a szokásos!”, igen, e szavakat mormogta Pucsakaci úr, amikor végre tudatosult benne, hogy javában zajlanak a Kukkolójában a furcsa események. Méghozzá nem is elsősorban arra gondolt hogy feltehetőleg egy régi űrhajó van a sziget alatt. Mert bár a maga módján ez is furcsa volt, de cseppet sem szokásos. Mindezideig ez volt az első olyan Kukkoló, amiben űrhajót fedeztek fel a szereplői. Sőt, ez tulajdonképpen nem is volt még felfedezés, csak egy feltételezés, hipotézis, ami még konkrét bizonyítékokra szorul.

Hanem az már valóban nem először történt meg vele, hogy bizonyos szereplők csak úgy eltűnnek a műsorából, mintegy egyik pillanatról a másikra!

Bár igaz ami igaz, most még az eltűnő szereplők is újítottak: eddig legalább a műsor végeztével váltak köddé, most azonban a kellős közepén! No jó-jó, Iloé és Szjord az első Űrkukkolóban szintén a vége előtt szálltak be az űrkompba, és szenvedtek balesetet, de épp ez az: ők hivatalosan balesetben haltak meg, és az sem előzte meg sokkal a Kukkoló végét!

Hogy bizonyos szereplői eltűnedeztek, arra Pucsakaci úr fokozatosan jött rá. Mert Jotu ugyan bejelentette hogy kilép a Kukkolóból, de ő messzire elhajította ekkor a homlokpántját, emiatt nem tűnt fel hogy az már órák óta egy fűben megbúvó hangyaboly képét közvetíti csak. De mert emiatt Pucsakaci azt sem tudta hogy a sziget melyik részén tartózkodik a játékból kilépett Jotu, emiatt nem is nagyon sietett hogy a fiatalembert elszállítsa a szigetről. Gondolta, akár két-három napot is vár, ezalatt legalább a többi szereplő kameráján át, akikkel csak fog beszélni Jotu, láthatják anézők, miként türelmetlenkedik Jotu, miként szídjá őt Pucsakacit, s ez olyan izgalmas! E késlekedést meg is érdemli Jotu, mert nem méltóztatott megindokolni, miért lép ki a Kukkolóból! Csak ült ott a bálvány előtt egy szó nélkül sokáig, majd egyszercsak bejelentette hogy kilép, eldobta a kamerát – és semmi mást nem lehetett tudni róla!

Jotu miatt tehát jódarabig nem aggódott Pucsakaci, ám másvalaki miatt nagyonis. S ez Datrix volt! Mert a műsort rendszeresen figyelő alkalmazottai jelentették neki, hogy Datrix kamerája is ott hever nem messze a bálványtól. És érdekesmód Datrixszal is majdnem úgy volt minden mint Jotuvál: odament a bálvány elé, nézte azt sokáig, majd - így látták a kameráján át - azt mintha levette volna ő is magáról, mindenesetre a kamera az ő esetében is lepottyant a földre, annyira a talajon van, hogy teljesen lehetetlen hogy Datrix fején maradt volna! Azóta csak fűszálakat közvetít nekik! Már órák óta!

No igen, a szellem természetesen nem vitte magával Datrix kameráját is arra a bolygóra, ahová Datrixot női röcepívé változtatva elcipelte, de hát ezt Pucsakaci igazán nem tudhatta! Ámde a szabályok szerint nem szabadott a kamerát levenni a szereplőknek magukról, amit tehát Datrix tett, az szabályszegés volt, ami miatt a játékból való kizárás járt! És Datrix nem is mondta hogy kiszállna a Kukkolóból! De az is lehet természetesen, hogy Datrix rosszul lett, eldőlt, a homlokpánt ekkor esett le a fejéről, és segítségre volna szüksége!

Pucsakaci tehát úgy döntött hogy elküld érte egy helikoptert. Ha meg az már odamegy, akkor hozza vissza a szigetről Jotut is!

A helikopter másnap meg is érkezett, meg is találta a bálvány előtt Datrix kameráját, magát Datrixot azonban nem. Erre keresték a férfit mindenfelé, legalábbis azon területeket beköborolva, amik a bálvány közelében voltak, meg ahol a szigetlakók a tengerpart közelében letelepedtek, de sehol nem találták, sőt, semelyik szereplő sem tudott róla. De Joturól sem. Utoljára akkor látták őket, amikor elindultak az erdő felé, biztos hogy a bálványt felkeressék.

A helikopter tehát dolgvégezetlenül tért vissza Pucsakaci hajójára, nem hozta el egyik szereplőt sem, csupán a rejtélyt, hogy ugyan mi történt ezzel a két szereplővel?!

Kiderült azonban, hogy nem is csupán ez a két játékos az, aki eltűnt! Mert alig indította útnak a helikoptert Pucsakaci, máris közölték vele a hírt munkatársai, hogy még két szereplővel lehet valami gond: az egyik Szubrimusz, a másik pedig Böngyér! Mert az ő kameráik is mintha a fűben feküdnének a bálvány közelében! És tényleg, amikor a helikopter odaért a bálványhoz, ezeket a kamerákat a kiküldött emberek rendre meg is találták ott!

Ez pedig már eléggé szépszájú eltűnés volt. Jotu, Datrix, Szubrimusz, Böngyér... négy fő csak úgy egyik pillanatról a másikra mintegy elpárolog a műsorból, miután kellő ideig bámulták a bálványt!

Még szerencse hogy a többiek, akik szintén ott jártak, nem.

De Pucsakaci hiába kérdezte a „tündérfiúkat”, azok csak olyan képtelenségeket fecsegték, hogy valami ismeretlen hatalommal beszélgettek, de hogy mit, azt nem mesélik el, mert nem tartozik senkire sem, és úgyis tudják hogy senki sem hinne nekik. Rúbal is járt a bálványnál, de ő is csak azt mondta, hogy ő beszélt a bálvánnyal, de e beszédet nem közvetíthette a kamera, és a bálvány azt mondta neki, hogy jól fog vele cselekedni!

Pucsakaci tehát tudomásul kellett vegye, hogy e Kukkolója is bővelkedik rejtélyekben, sőt, még csak nem is ennyi rejtélyben, mert hiszen nem szabad elfeledkezni róla, hogy a csúnya Nálisz is eltűnt, és a helyébe lépett az a teljesen ismeretlen, csodaszép nő, aki azt állítja hogy ő Nálisz, s akiről mindenki azt hiszi hogy ő Pucsakaci csempészte a műsorba, holott Pucsakaci maga természetesen tudta, nagyon jól, hogy szikrányi kis köze sem volt a történetekhez!

Mire mindez megtörtént, még jobban is megkevesbedtek a szereplők, de annak okát Pucsakaci már tudta, ő maga vitte el ugyanis még előző este a szigetről Düsevit és feleségét, Duklippát, akik teljesen szabályosan kiléptek a Kukkolóból, megtudván hogy milliárdosak lettek. Senki nem bántódott utánuk, főleg mert mindenki inkább a szigetre érkezett kislány iránt érdeklődött! Akit, mert rendes nevét senki sem tudta kimondani, elneveztek úgy, közös megegyezéssel, hogy Picuri, és e nevet meg is tanították neki!

Rá is fért a törődés. Alig pirkadt ugyanis, Picuri is felébredt, és láthatóan nagy örömmel üdvözölte a napkeltét, ám nem sokáig örvendhetett, mert hirtelen iszonyú hasmenés tört rá, azonnal össze is rondította az egyetlen lábost, amit Konsztrúdzsa magával hozott a szigetre! És hasmenése órákkal később is csak nehezen csillapodott. Ez igen kimerítette a kislányt. Enkülé meg is állapította, hogy ez biztos amiatt van, mert nem szokott hozzá az élelmiszerekhez, amikkel tegnap este kínálták.

Bár Picurinak hosszú távon nem lett semmi baja, s apránként hozzá is szokott az itteni étel-
lekhez, de ez, meg a nyelvtanítás neki lekötötte a többiek jóformán minden idejét, és a legkevesbé sem érdekelte őket sem Düsevi nyerevénye, kilépése, sem a többiek eltűnése. Sőt, Böngyér eltűnésének kifejezetten örvendett mindenki, még Konsztrúdzsa is, Picuri biztonsága érdekében, bár ő megjegyezte, hogy kár azért hogy már nincs aki kiszolgálja őt.

Különben is, Nálisz rögvest közölte hogy szerinte mi történt ezekkel:

—A bálvány teljesítette egy-egy kívánságukat, s azok a kívánságok biztos olyan jellegűek voltak, hogy teljesedésükhöz el kellett hagyniuk a szigetet! Böngyér biztos azt kívánta hogy valami nagyon barbár világba kerüljön, ahol ő a kényúr, és számtalan kisgyereket ronthat meg büntetlenül! De a többiek is emiatt tűntek el!

S ezzel mindenki egyet is értett, csak Jondon mondta azt, hogy ez nem tudományos nézet, de ő pillanatnyilag nem is foglalkozik efféle személyi kérdésekkel, nem személyzetis ő egy nagyvállalatnál, őt a tudományos rejtélyek érdeklik, és sürgette Pucsakacit, hogy küldjön neki tenger-alattjárót és más mindenfélét, egy komoly mélytengeri kutatáshoz. De Pucsakaci ezt nem tette, mert úgy vélte két eset van: vagy mégsem űrhajó az ami van a sziget alatt, s akkor kidobott pénz az egész, vagy valóban az van ott, de akkor hétszentség hogy egykettőre elhappolják előle azt vagy a barbár hatóságok, vagy a csiszik, s akkor megint nem volt érdeke az egész! Amíg nem bizonyosodik be az űrhajó ottléte, azalatt azonban mindent beleng a rejtély, és milliók sőt milliárdok nézik a Kukkolóját! És tényleg, most bezzeg özönlöttek hozzá a reklámmegbízások, még válogathatott is belőlük! Neki nagyon megfelel ha minden így marad!

Akadtt azért Pucsakacin kívül is, aki nem értett egyet Nálisz magyarázatával. S ugyan ki más is lett volna az, ha nem Dukil!

—Cseppet sem értem, miért kell belekeverni a misztikát mindenbe! - mondta. —Mindent ami itt történt, meg lehet magyarázni egészen hétköznapi fogalmakkal, s csak azt csodálom, de tényleg, miként is nem jut más értelmes emberek eszébe is a kézenfekvő magyarázat! Nagyönis érthető szerintem, hogy például Böngyér miért tűnt el! Hát már hogy is ne tűnt volna el, amikor nagyon

jól tudta, hogy most, a kislány megérkezte után, mindenki utálni fogja őt, gyanakodnak majd rá, talán még meg is verik, mert féltik tőle Picurit! Ő természetesen azt tette ami a lehető legokosabb volt a helyében: a maga módján kilépett a Kukkolóból! Ezt úgy tette hogy Pucsakacit természetesen nem értesítette előre, bolond is lett volna! Ő levette a homlokpántot magáról, és egyszerűen elment a sziget valami távoli részébe, hogy ott éljen ezután magányosan! Megtehetette, az eltelt idő alatt, amióta a szigeten volt, hozzászokott az itteni élethez, tapasztalta hogy az nem is olyan szörnyű, sőt, ha egyedül lesz még könnyebben is él majd mint eddig, mert nem kell másokat kiszolgálnia, és így mentesül a börtönbüntetéstől is, mert nem kasztlizzák be évekre! Úgy gondolta, ez neki sokkal megfelelőbb! Igaz, így nem erőszakolgathat kislányokat, de azt a börtönben sem tehetné, sőt, úgy hallottam, ott inkább őt erőszakolnák meg mások, mert ott az cseppet sem ritkaság! Böngyér joggal remélheti, hogy mert mindenkit megszállt a misztikus hangulat, azt gondolják majd hogy ő természetfeletti módon eltűnt, és senki nem is fogja keresni, de ha keresik is, nem lelnek rá, mert elég nagy ez a sziget, s ő biztos nem a közelünkben maradt!

—És a többiek?! - kérdezte gúnyosan Nálisz.

—Ó, hát Jotu például szintén épp elég okkal rendelkezett ahhoz, hogy maga is eltűnjön! Hiszen szinte az egész bolygó utálta, vagy legalábbis megbízhatatlan embernek tartotta! Teljes joggal gondolhatta, hogy úgysem ő nyeri meg a szigetet, pláne hogy Picuri is itt van már, meg te is „Nálisz”, mert te nagyon szép vagy, és bármelyikötöknek ezer százalékkal nagyobb az esélye arra, hogy megkapjátok a szigetet! Jotu tehát úgy döntött maga is, hogy kilép! Valószínűleg ugyanazt a módszert választotta mint Böngyér. Nem kizárt még az sem, hogy egyszer majd a szigeten összetalálkoznak, s akár még segíthetik is egymást, végülis egyikük sem vethet semmit sem a másik szemére, mert mindegyikük hitvány a maga módján!

Ami Datrixot illeti, még az ő esetében sem tartom lehetetlennek, hogy ezt tette, miért is ne tetszhetett volna meg neki ez a szép sziget az unalmas világűr után! Még az a gondolat is vonzhatja, hogy ha már szörnyeteggé nem is lehet, de itt magányosan élve, a természettel küzdve kissé úgy élhet mint a régi hősök vagy igazi hajótöröttek! Habár én az ő esetében azt hiszem inkább úgy lehetett, hogy ő elbújt ugyan, de nem akar örökké itt maradni: megvárja míg a szereplők, a stáb elhagyja a szigetet, s azután ha megunta az itt való egyedüllétet, készít egy csónakot és elmegy innen, már ha ez sikerül neki, s valahol másutt új életet kezd! Szerintem agyára ment a szörnyetegség és a hősiesség, s holmi magányos igazságtevő akar lenni! Ehhez kiváló kezdet hogy feladja eddigi életét, s úgy tegyen mintha meghalt vagy eltűnt volna!

—Aha. És Szubrimusz? Szerinted ő is megőrült?

—Ha úgy vesszük hát igen, bár másképp. Hiszen mennyit beszélt a tündérfiúknak arról, hogy ő milyen önzetlen, hogy olyan világot akar ami maga a Menny! Úgy vélem mély depresszióba zuhanhatott mert nem olyan tökéletes a világ mint szeretné, s bánatában elbújdosott ő is, hogy valahol messzebb öngyilkos legyen, s így mielőbb a Mennybe jusson! Lehet hogy azt hiszi, ő ott angyal lesz, aki a még meg nem született magzatokra vigyáz majd, vagy valami hasonló szerepköre lesz!

—Értem. Milyen érdekes, hogy ezeknek ez mind egyszerre és egy helyen jutott az eszükbe!

—Ennek az az oka, hogy mindegyiküknek döntő lökést adott Picuri megjelenése! Szubrimusz például, aki állandóan a magzatokon elmélkedik, nagyon meghatónak tarthatta a kislány meztelen ártatlanságát, olyan mint egy kis angyal, ezért gondolt azonnal rá, milyen jó is volna a Mennyben lenni... no meg, azt sem tartom lehetetlennek, hogy az az aljas Pucsakaci valami trükkös szerkentyűvel a bálvány környékére időnként kienged valami ideggázféseséget, ami az arra hajlamos ideggyenge emberek esetében hallucinációkat és akaratgyengeséget idéz elő, ami elősegíti a szokatlan döntésekre jutást!

Erre Nálisz csak végigmérte Dukilt egy gúnyos pillantással, s otthagyta.

Igen ám, de nemcsak ezek az érdekes események történtek a szigeten, sőt, nem is csupán a szigeten! Mert úgy látszik e Kukkolóban különösen sűrűn zajlott az élet. Ezt természetesen Pucsakaci bánta a legkevésbé!

Annyira nem bánta, hogy még ő maga provokálta ki, legalábbis részben, a következő eseményt. Úgy vélhette tán, ha itt mindenki őt vádolja, amiért úgymond „kutyulja” a dolgokat, hát akkor legyen már némi igazságalapja is a rágalmaknak!

Igy esett, hogy nem telt el három nap sem Picuri megjelenésétől számítva, alig tudták meg tehát a nézők és a maradék szereplők hogy némely szigetlakók csak úgy eltűnedeztek, de ismét helikopterzúgás töltötte be az eget, s a leereszkedő fémszitakötőből maga Pucsakaci úr lépett ki! S azonnal meg is fújta egy óriási kürtöt, hogy minden szigetlakó összegyűlekezzen.

Nem sok idő múltán ott állt mindenki. S nem is a műsorvezető szólalt meg először, hanem Jondon, mert reménykedett.

—Ugye annak köszönhetjük becses látogatásodat, hogy valami jó hírt hoztál nekem a további kutatásaimra vonatkozóan?!

—Cseppet sem! - hűtötte le a lelkesedését Pucsakaci. —Ittlétemnek a világon semmi köze hozzád, de még Picurihoz sem!

—Nocsak! Ez érdekes! Mert ha a felfedezésem miatt jelensz meg, annak értelme lett volna, de ha nem amiatt, akkor azt kell mondjam hogy ok nélkül szegted meg az általad felállított szabályt, miszerint a játék végéig nem lesz kapcsolatunk se veled, se a külvilággal! Ehhez képest igazán szignifikáns gyakorisággal keresed fel a szigetet, vagy ha nem is te, de munkatársaid!

—Jondon, ne légy beképzelt, ne hidd hogy csak a te hipotézised az egyedüli fontos dolog a világon! Különben is: engem a nézők véleménye érdekel, az ízlésük, márpedig azokat érdekelheti, elismerem, holmi nagy felfedezés, de biztos hogy ezerszer jobban az emberi konfliktusok! Na és hát épp egy efféle dolog miatt vagyok most itt! Be kell ugyanis vallanom... azaz, hát nem *kell*, de megteszem, hogy jelentős fordulat következett be abban a perben, amit Kristály szülei indítottak ellenem! Természetesen régóta tudtok ti is róla, hogy Kristály szülei igényt tartanak leányuk vagyonára, ám egyelőre úgy tűnik a bíróság azt a Poliverzum egyháznak ítélte! Hanem Düseví, aki nemrég kilépett a Kukkolóból, most újabb váddal illetett engem! Azzal vádol, hogy el akarom sinkófálni a lottónyereményét!

—A milliárdokat?! - ámult Rúbal.

—Bizonyám!

—De hát hogy is tehetnél ilyesmit, hiszen a szelvény még véletlenül sem Pucsakaci névre szólt, továbbá maga a tény hogy egyáltalán rajta a nyertes neve, lehetetlenné teszi, hogy...

—Mindjárt megértesz mindent! - vágott közbe Pucsakaci. Azzal elővett a helikopterből egy csiszí holotévét, bekapcsolta, de nem tévéüzemmódra hanem távkonferenciára, s előttük a sziget homokos tengerpartján megjelent Rúbal apjának, Düsevének életnagyságú hologramja. Otthon természetesen Düseví is láthatta a fiát, sőt, mindenki mást is aki itt volt a környéken.

—Na fiam, jó hogy látlak! Ezt a szemétséget nem hittem volna rólad! - hallották a felbőszült papa hangját.

—Miféle szemétséget? - hápogott Rúbal, mert e gyors letámadásra nem volt felkészülve.

—Hát amit csináltál! Ez a hála amiért felneveltelek?!

—De hát miről beszélsz apám, hát olyan nagy baj hogy elmentem a bálványhoz, és hiszen nem is titkoltam előtted hogy ezt teszem...

—Nem erről van szó! Az ugyan bálványimádás amiért elkárhozol, de már rég nem arról van szó! Hanem mire véljem azt a kolosszális pizsokságot, hogy összeszövetkezel azzal a galád Pucsakacival, családunk ellenségével, csak azért, hogy ellopod a lottónyereményemet?!

—Én?! - döbbsent meg még jobban Rúbal.

—Te hát, te meg Pucsakaci!

—De hát miről van szó?!

—A fiad ugyanis még egyáltalán semmiről nem tud! - vigyorgott Düseví képébe Pucsakaci.

—Ezt nehezen hiszem, de legyen nektek! Elmondom hát, bár biztos hogy felesleges mert jól tudjátok, de elmondom, el én, hogy alig jöttem el a szigetről, természetesen legelső utam rögvést a megfelelő irodába vezetett, hogy felvegyem a nyereményemet! Ott elkérték a személyimet, odaadtam, majd azt mondták hogy sajnos nem én nyertem! Én erre bizonykodok hogy de igen, mire ők hogy de nem! Van ugyan telitalálatos, egyetlen szelvény, de nem én vagyok a nyertes! Mire én

hogy ne röhögtesse nek, tudja az egész világ hogy én vagyok a nyertes! De ők, hogy nem én vagyok az! Erre én megmérgekedek, veszem elő a szelvényt, s az ügyintéző képébe vágtam hogy tessék, itt az igazolószelvény, rajta is van a nevem! Na és erre ő megnézte azt, majd eltűnt vele valamerre, már megijedtem hogy megsemmisíti a szelvényt, de nem ezt tette, hanem előjött ismét egy gusztustalanul előkelően kinéző főmukival, aki mondta hogy ő maga a Szerencsejáték Főfelügyelet vezérigazgatója, és közölte velem - mint ő mondta mély sajnálattal - hogy az a világon semmit nem jelent hogy mi van ráírva a nálam levő szelvényre! A lottójáték szabályai szerint a nyereményt mindig annak kell kiadni, akinél ott a nyertes szelvény – de kivéve akkor, ha a fogadó neve fel van írva, csak hogy nem a fogadónál levő szelvényre, mert arra írhatnak bármit utólag, hanem arra, amit leadtak a lottózóban! Na és hát azon a szelvényen ami náluk van, nem az van ami az enyémen!

Én meg csak hápogtam hűledezve, ám ekkor a vezérdiri igyekezett megnyugtatni hogy ne aggodjak, azért nem kell ám elmenni nyeremény nélkül, mert a nyeremény tulajdonképpen jár a családomnak, pusztán azt a kis jogi követelményt kell teljesítenem, hogy a fiammal jövök érte, tehát veled, mert a nyertes te vagy! A fogadószelvény náluk levő részén ugyanis valóban az én lakcímem szerepel, szerepel rajta az én nevem is, de nem úgy ahogy kéne, hogy „Düsevi”, hanem így: „Rúbal, Düsevi fia”! A pénz szerintük tehát neked jár! Na de hát én sem most jöttem ám a falvédőről fiam! Ha az én szelvényemen az én nevem van, miért lenne a másik részén ami le van adva, a tied?! Szóval én azt hiszem hogy eredetileg azon is az én nevem volt, mert Isten azt írta oda, de te valamiképp összeszóvetkeztél gyorsan Pucsakacival, hogy elsinkófáljátok a milliárdjaimat, és gondolom megosztotok rajta!

—Csak tudnám hogy engem miért keversz bele! - vigyorgott Pucsakaci.

—Hát mert ezt a fiam egyedül nem intézhette volna el, mert először is a szigetet nem hagyhatja el az engedélyed és segítséged nélkül, még csak nem is üzenhet onnan, másrészt meg neked vannak kapcsolataid és nem neki!

—Apám, ebben az egészben én tökéletesen ártatlan vagyok, itt mindenki színe előtt esküszöm! Sőt, megesküszöm rá, hogy ebben még Pucsakaci is ártatlan...

—Azt te nem tudhatod!

—De igen, mert tudom hogy ki az igazi tettes, s ez nem más mint a bálvány, ez ugyanis a bálvány bosszúja irántad, mert nem voltál elég hálás neki! Én azonban igen, és meg is ígérte nekem, hogy jót tesz velem! Hát ezt tette! Egy füst alatt bosszút állt rajtad, és jót tett velem! Vagyis szerintem egészen világos ami itt történt.

—Fiam, tudod mikor hiszem el, hogy ártatlan vagy ebben?!

—Mikor?

—Akkor, ha ezt be is bizonyítod, méghozzá azzal, hogy odaadod a nyereményt! Pontosabban: ha visszaadod nekem!

—Természetesen magától értetődő, hogy nem maradsz pénz nélkül apám, biztos lehetsz benne hogy kellőképp ellátlak mindennel mint hű gyermeked, sőt...

—Sőt odaadod nekem az egészséget, mert nem ellátásról beszéltem!

—Én sem holmi kegyelemkenyeret értettem e kifejezés alatt, persze hogy pénzt kapsz, nem is keveset, sok pénzt, milliókat...

—Talán inkább milliárdokat!

—Apám, kérlek ne légy telhetetlen! Hogy is adhatnám oda az egészséget?!

—Nagyon egyszerűen: amint a nevedre írják, te tovább utalod nekem!

—Komolyan ezt akarod?!

—A lehető legkomolyabban, mert az engem illet, és nem hagyom hogy efféle galád ármánykodás megfosszon a jussomtól! Ez már tényleg a pofátlanság netovábbja, hogy előbb a lányom vagyonától esek el, azután...

—Apám, a köteles gyermeki tisztelet ellenére kénytelen vagyok úgy fogalmazni, hogy az a pofátlanság, amit te követelsz! Gondolj arra kérlek, hogy még ha akarnám, sem adhatnám oda neked az egészséget!

—Ugyan mi akadályoz meg benne?!

—Hát csak az, aminek köszönhetem a nyereményt is! Mert ugye előbb tied volt a nyeremény valóban, a bálvány jóvoltából. Azután a bálvány megharagudott rád, s átpasszolta nekem. Biztos azért tette, mert nem akarja hogy a tied legyen, ezen ugye nemigen vitatkozhatunk! Na már most emiatt feltételezem, hogy annak adom akinek akarom, de kivéve épp téged! Mert ha azt teszem, akkor a bálvány megharagszik rám is, tekintve hogy olyasmit teszek, amit ő nem lát szívesen! Arról lehet szó hogy adjak belőle, talán még sokat is, ezt meg merem kockáztatni, mert azt biztos a bálvány is megérti, hogy a gyermeked vagyok. De hogy *mindet*, nos, ezt nem merem! Nem merem, mert drága az életem! Ám ha annak nem is lenne baja, de miből sem állna szerintem a bálványnak, hogy tőlem is elvegye azt a pénzt! Biztos megvan hozzá a hatalma! Akkor meg már neked sem jutna semmi, jobban jársz hát ha belenyugszol hogy a pénz az enyém ugyan, de te is bőségesen élsz belőle!

—De nem nyugszom bele, ebben az egész bálványdologban különben sem hiszek!

—De én nagyonis!

—A pénz Isten adománya!

—Látod, ez a másik ok amiért nem iratom át a nevedre! Ostobaságra költenéd, templomépítésre, és a papokat hízlalnád vele!

—Átkozott pogány! Hitetlen! Csiszí!

—Nem, én nem vagyok csiszí, főleg mert épp e nyereményből győződhettem meg róla, hogy nincs is igazuk, mert a világban minden bizonnyal van olyasmi, hogy varázslás! De e meggyőződésemmég messze nem azonos a vakbuzgó vallásossággal!

—Aha. Szóval mégis ellenem fordulsz, te, a fiam!

—De apám, hiszen hogy is beszélhetsz így, tudtommal már korábban kitagadtál, amikor nem léptem ki a Kukkolóból, hanem elmentem köszönetet mondani a bálványnak! Most mégis a fiad vagyok?!

—Lehetnél az, ha úgy viselkednél, amint az egy illedelmes gyermektől elvárható!

—Úgy viselkedem, csak az a baj hogy te nem arra gondolsz amit mondtál! Te úgy gondold: lehetnék a fiad, ha úgy viselkednék, mint egy hülyegyerek, aki teljesen begolyózott a vallásos boldondériákba! De vedd már észre apám, hogy nincs igazad! Ugyanis ha valóban Isten adta volna neked a nyereményt, akkor nem engedte volna hogy megváltozzék a nyertes személye! Ez ugyanis egyenesen következik abból, hogy Istent nem lehet legyőzni! De mert nem ez történt, hanem a nyeremény átment az én tulajdonomba, ezért levonható a következtetés, hogy nem Isten, hanem valaki más áll a dolog mögött: s ugyan ki, ha nem a bálvány?!

—Megmondom ki: te és Pucsakaci! De jaj nektek! Mert én most ország-világ előtt bejelentem, hogy beperelem nemcsak Pucsakacit, akinek ezt már mondtam is, de téged is fiam! Azaz, *nem* fiam! Mert igazad van! Legyünk csak következtetések, és valóban kitagadtalak már egyszer, de jól tettem azt akkor, lámcsak! Akkor voltam az okos! Szemernyivel sem vagy jobb, mint a húgod volt! Beperellek, és úgymint megszerzem azt a pénzt!

—Kizárt dolog! - ingatta a fejét Rúbal. —Idefigyelj apám, válaszolj nekem egy kérdésemre, mielőtt végleg elválnak az útjaink! Azaz, két kérdésre!

—Miféle kérdésekre?!

—Anyám is úgy gondolkodik mint te?

Düseví intett valahová a háta mögé.

—Hé asszony, gyere, mondd a képébe amit gondolsz róla, mert még megrágalmazna azzal, hogy mit tudom én, elnyomlak meg ilyesmi!

A képbe tolakodott Duklippa, sírós, szenvedő ábrázattal. Kezében ronggyá gyűrt zsebkendőt szorongatott.

—Fiam, hát képes vagy ezt tenni velünk, szerető szüleiddel?! Tolvajjá züllöttél, összeállsz afféle senkiházi alakokkal mint Pucsakaci?! Azt akarod hogy miattad érzett bánatom vigyen a sírba?!

—Ebből eleget hallottam. - legyintett Rúbal. —Most következik a második kérdésem. Azaz, először a másfeledik.

—Miről beszélsz te?! - értetlenkedett Düseví.

—Te ugye apám úgy véled, sokkal okosabb vagy nálam?

—Naná, be is fogom bizonyítani!

—Épp erre szeretnék kérni! Okosságodat bizonyítsd azzal, hogy válaszolsz a második kérdésemre! S ez így hangzik: Mondd meg nekem, hogy két ilyen kiváltképpen ostoba, vallásőrült, továbbá a fősvénységig önző embernek mint te és anyám, hogyan születhetett két olyan gyermeke mint Kristály és én?!

Düsevi döbbsen tátogott, de Rúbal már nem törődött vele, hanem szólt Pucsakacinak:

—Szerintem kikapcsolhatod őket, műsorvezető úr! Mindenesetre én nem szánok erre több időt, hanem megyek a bálványhoz.

—Minek?

—Természetesen köszönetet mondani! - azzal Rúbal sarkon fordult.

—Nem lépsz ki a Kukkolóból? - kérdezte Pucsakaci. Erre Rúbal visszafordult.

—Á, dehogyis!

—De már milliárdos vagy!

—A pénzt ráérek később is felvenni. És nem kizárt hogy később kilépek a játékból, de egyelőre nem.

—Miért nem?

—Mert én hiszek Jondonnak hogy űrhajó van a sziget alatt, és kíváncsi vagyok a későbbi eseményekre!

—Azt hogy űrhajó van a sziget alatt, Datrix találta ki.

—Az igaz, de már Jondon is hisz neki. És én is. Különben meg szerintem Datrix egyszerűen megtalálta a bejáratot a sziget alá, az űrhajóba! És ha lehet, én is be akarok menni oda.

—De miért?

—Mert miért ne?! Most már gazdag vagyok, a pénzt elértem, most már jöhetnek a különleges élvezetek! Élmények! Szóval egyelőre maradok!

Ahhoz képest hogy azt mondta, marad, talán furcsa volt hogy mégis azonnal távozott. Bár nem a szigetről el, mindössze a bálványhoz.

A bálvány elé érve valóban őszinte köszönetet mondott a szellemnek, bár azt megjegyezte hogy azért abban nem volt igaza a szellemnek, hogy apja gondolkodásmódja megváltozott volna: nem múlt el vallásos bolondériája, sőt, még őt Rúbalt sem fogadta vissza fiaként! De még ha csak ez lett volna, ám most sokkal rosszabb a kapcsolatuk mint volt eddig!

—De ezt nem valamiféle kritikaként említettem - tette hozzá gyorsan - mert én elhiszem hogy a lehető legjobbat akartad tenni nekem, tiszteletre méltó szellem, csak úgy gondoltam azért mondom el hogy hátha nem tudsz még róla, mert esetleg mással foglalkoztál az elmúlt órák alatt, elvégre ezer és egy dolgod lehet amiről nekem nincs tudomásom, na és ha így esett volna, talán lesz valami jó ötleted! Én természetesen ettől függetlenül nagyon hálás vagyok neked!

—Pedig ez igenis kritika volt, - hangzott a válasz - de elfogadom a mentegetőződésedet! Elismerem, valóban nem egészen úgy esett a dolog, ahogy azt elgondoltam! Na de ez valóban nem vehető rossz néven tőlem, mert nemcsak nem vagyok mindenható mint mondtad, de akadnak lények akik bár maguk sem mindenhatóak, de nálam nagyobb a hatalmuk, egy efféle lény okvetlenül akad, Kajjám a neve, ő varázsló, ő szerepelt Pucsakaci egyik előző Kukkolójában, na és hát jó ha tudod hogy nem sok esélyem volna ellene, akkora a hatalma, de amikor ez a Kajjám néhányszor megpróbált jót tenni az emberekkel, akkor még minden esetben csúfos felsülés lett a dolog vége! Az ember nagyon furcsa állatfaj ugyanis! Hát ha pedig ez még Kajjámnak sem sikerült, akkor ugyan mit is remélhetek én! Különben bevallom neked, nem is nagyon érdekel, hogy sikerült-e vagy sem apádat megváltoztatni; engem az érdekel hogy nagyon érdekes volt figyelni a mérgelődését, remekül szórakoztam, ez érdekel és nem más! Mondok azonban neked valamit Rúbal!

—Csupa fül vagyok!

—Készülj fel, hogy hamarosan még nagyobb lesz a botrány a családotban!

—Miként? Talán bizony meg akarod változtatni apám jellemét úgy, hogy átállítasz valamit az agyában, s emiatt összevész anyámmal? Vagy anyámmal teszed meg ezt?

—Megtehetném mindkettőjükkel, de óvakodom ettől. Ne is reméld hogy megteszem! Ez ugyanis a tündérek elvei szerint a legszigorúbban tilos, bár még ők is megteszik néhanapján, de kizáró-

lag akkor, ha a jellembeli átalakítás előtt az illető maga önként hozzájárult ehhez, és kifejezetten kéri! De még ekkor sem mindig teszik meg!

—De te nem vagy tündér!

—Az teljesen igaz, sőt, annyira nem vagyok az, hogy a tündérek egyik legnagyobb ellensége a fajtam! Nem vagyok ám én olyan jó, mint azt sokan hiszik rólam a szigetlakók közül! Hanem egy dologban teljesen megegyezik a véleményem a tündérékével, s ez az, hogy az értelmes lény lényege nem a teste, hanem a gondolatai. A gondolatok közé számítnának természetesen az érzelmek is, pláne az egész világfelfogás! Amint tehát én megváltoztatom mesterségesen valakinek akár a vallási meggyőződését is, az rögvest nem ugyanaz az ember lesz! Ez nem baj, ha maga is akarta ezt. De ha nem akarta?! Ez akár olyasminek is nevezhető, hogy megölöm apádat, s a helyére teszek valakit aki csak külsőre olyan, de lényegét tekintve nem!

—De ha te azt mondod hogy nem vagy olyan jó mint a tündérek, akkor mit érdekel téged hogy e változtatás bűn-e vagy sem?!

—Ha engem nem is érdekel, de téged kéne hogy érdekeljen, mert te ember vagy, és a saját szüleidről van szó! Egyáltalán, te talán örvidenél neki, ha most közölném veled, hogy nézd meg jól a világot, mert pontosan két percig látod csak ilyennek, a két perc letelte után ugyanis úgy megváltoztatlak hogy minden vágyad csak az lesz, hogy jó csiszí legyél?! Akár tetszik ez neked, akár nem, megteszem veled?! Nem éreznéd-e jogtalanságnak?! Továbbá, abban igazad van hogy engem ennek ellenére nem nagyon érdekel, jogtalanság-e amit teszek, ha szórakoztat. Csakhogy a szüleid megváltoztatása még csak nem is szórakoztatna! Mint mondtam ugyanis, ez olyasmi volna, mintha megölném apádat, és csinálnék helyette egy újat. Igenám, de egy embert megölni, az nekem annyi sem mint neked megölni egyetlen hangyát. És tettem ilyesmit már sokszor. Nincs benne a számomra semmi pláne. Uncsi már, érted?! Én azért jöttem ide a szigetre hogy játsszam az emberekkel, de játszani csak élőkkel lehet. S mert ti emberek olyan ostobák vagytok, megismétlem hogy jól eszedbe vésd: egy ember gondolatainak radikális átformálása a szememben egyenértékű a gyilkossággal! S bár engem nemigen érdekel hogy gyilkolok-e, de most nem az a célom. Hogy úgy mondjam azért mentem oda a magam emberi hangyabolyához, hogy jóllakassam a hangyákat, jót tegyek nekik, s nem azért hogy széttapossam őket! Tudod, azaz még nem tudod mert még csak Zsötekűéknek mondtam, én most azt szeretném kitapasztalni, megéri-e jónak lenni! Most jót akarok tenni, nem rosszat. Ezt ugyanis még nem gyakran tettem. Ebbe belefért hogy visszaveszem a nyereményt apádtól, úgy ítélem meg ugyanis hogy ehhez jogom volt, mert a nyeremény is tőlem származott. Rosszat azonban messzemenően óvakodok tenni most, nem azért mert az bűn, hanem mert az eltorzítaná embertani kísérletem eredményét! Remélem kielégítően válaszoltam!

—Igen, köszönöm a megtiszteltetést hogy méltattál indokaid ilyen mértékű megismertetésére! Csak azt szeretném akkor ha megnyugtatón, hogy miféle botrányról is lesz szó! Nyugtalanít ugyanis hogy hátha abból valami nagy baj származik a családomra!

—Reád semmi! És ami származik, az sem az én hibám lesz! - és Rúbal a szellem kuncogását hallotta. —Hanem aki azt a bajt okozta, az nem más mint te magad, Rúbal fiam, s a másik személy saját anyád!

—Hogyhogy?!

—Nézd, a dolog úgy áll hogy elmondhatnám ugyan, de semmi kedvem hozzá, mert az elrontaná a meglepetés erejét! Ezért aztán nem is mondom el. Nem áll érdekemben! És jobb ha nem erősödöl! Mindenesetre ha nem akarsz lemaradni valamiről ami nagyonis rád tartozik, akkor igyekezzel vissza a tengerpartra, mert jobb ha ott éred még Pucsakacit, mielőtt elrepül! Na, tudod mit, megkönnyítem a dolgot, majdnem odaviszlek, két kilométerre a tengerparttól, nyerek így neked tizenhat kilométert! - azzal Rúbal azon vette észre magát, hogy mintha egy villanás kápráztatta volna el, majd máris az ösvény egy ismerős pontján találta magát, iszonyú messze a bálványtól, ám annál közelebb a tengerparthoz. És szédült a gyors helyváltoztatástól. Meg is borzongott. Ez a szellem nevű valami valóban iszonyú hatalommal rendelkezik! Egyik pillanatról a másikra tizenhat kilométerrel távolabbra rakta!

—Hű, azanyát, ez aztán tud ha akar! Csak úgy felkapott és idepakolt! - hüledezett hangosan.

S ekkor meghallotta a fejében a szellem hangját.

—Ez semmi nekem, kicsi lény! Ezzel az erővel akár egy több fényévnyire levő bolygóra is kitehetelek volna! De most jobb ha igyekszel!

Hát Rúbal igyekezett! S amikor kibukkant a tengerpartra, azt látta hogy már pörög a helikopter lapátja...

Ám amint Pucsakaci észrevette őt, mégsem repült el. Sőt, elővette újra a holotévét.

—Jó hogy jössz Rúbal! Anyád ragaszkodik hozzá, hogy beszéljen veled még egyszer!

—Én azt hiszem nem kívánok élni a lehetőséggel! Attól tartok rossz következményei lesznek e beszélgetésnek! - húzódozott az ötlettől Rúbal. Ő ugyanis hajlamos volt hinni annak, amit a szellem mond neki. Épp úgy volt tehát ezzel, mint a szellem Kajjámval: a szellem is hajlamos volt nem venni félvállról a nagy varázsló véleményét. Lehet hogy nem szerette Kajjámot, lehet hogy félt tőle, de az biztos hogy igencsak alaposan elgondolkodott a tőle jövő nézeteken! Na és hát a szellem botrányt emlegetett Rúbal számára!

Igen ám, de Pucsakaci nem így volt ezzel, ő nem tudott a szellem véleményéről, sőt, ha tud róla annak is csak örvend, mert Pucsakaci nagyonis szerette a botrányokat, azok hozzák ugyanis a nézettséget! Pucsakaci még azt sem bánta ha a botrány őrá vonatkozik, csak legyen ami fokozza a nézettséget! Pucsakaci valójában egyedül azt nem szerette ha a csiszík botrányoznak meg rajta, mert az veszélyezteti a VTV egész létét. Épp úgy volt ő is tehát mint a szellem: a szellem sem félt a világon semmitől sem csak Kajjámától, esetleg még a nagyobb varázslók némelyikétől, s Pucsakaci sem félt semmitől sem, egyedül csak a csiszík haragjától.

Most tehát, ügyet sem vetve a fiú tiltakozására, mégiscsak bekapcsolta a holotévét, s nemsokára azon feltűnt Duklippa asszony. Már nem sírt, ellenben igencsak elszánt volt az ábrázata.

—Hát akkor most öntsünk tiszta vizet a pohárba Rúbal! - szólt. —Nem vagy hajlandó visszaadni nekünk azt a pénzt, amit csalással szednél el tőlünk, kik nagy szeretettel neveltünk fel téged mostanáig?!

—Nem adhatom vissza, mert sosemis volt a tietek, továbbá el sem vettem, az egészhez csak annyi a közöm, hogy elmentem köszönetet mondani a...

—Hagyd ezt a hülyeséget, nem hiszek én sem a bálványban! Újra megkérdem hát amit az előbb mondtam, de jól gondold meg a választ!

—De én most sem mondhatok mást!

—Ez tehát az utolsó szavad?

—Mondd anyám, miért nem jó az nektek, hogy abból a pénzből bőséges jólétet...

—Nem szorulunk rá kegyelemkenyérre! - vágta fel a fejét dacosan édesanyja. —Ámde jól figyelj! Harmadszor is megkérdezlek, de úgy vigyázz ha nemet mondasz, teszek róla hogy soha meg ne kapd azt a pénzt, még akkor sem, ha emiatt mi sem kaphatjuk meg!

—Hogy ez sikerülne nektek, azt erősen kétlem! - rázta meg a fejét Rúbal. —Egyszerűen nincs akkora hatalmatok ugyanis, mint a bálványnak!

—Helyes! Te akartad! Halld hát akkor a szavamat! Ugye a szelvényre az van felírva, mármint a fogadóirodában levő szelvényre, hogy „Rúbal, Düseví fia”! Azé a pénz!

—Tehát az enyém.

—Nem! Ugyanis te nem vagy Düseví fia! - mondta Duklippa diadalmasan. —Tehát én még csak ki sem tagadlak mint apád, mert felesleges az egész!

—Micsoda?! - bődült el a háttérből Düseví, és a képbe tolakodott. —Megcsaltál engem, asszony?!

—Nem. Nem figyeltél a szavamra. Ha egyszerűen nem a te fiad lenne, attól lehetne még az én fiam, tehát igenis kitagadhatnám! Csakhogy Rúbal még csak nem is az én fiam! Ő ugye nagy aljasul azon gúnyolódott, hogy két olyan ostoba meg más ilyen meg olyan embernek mint mi ketten, miként lehet két olyan gyermeke mint Taisz és ő! Na hát én megválaszolom neked ezt Rúbal! Nem vagy a fiam! Se a férjemé, se az én fiam nem vagy! Mert az úgy volt, hogy amikor én várandósan a kórházba kerültem, akkor egy szobába kerültem egy másik nővel. Természetesen az is gyermeket várt épp. Na és hát az én gyermekem halva született. Már meg nem mondom hogy mi baja volt, az orvosok valami fura, érthetetlen szakszavakat mondtak, nem értek hozzá. Alig egy órával később szült azonban az a másik nő. És neki megmaradt a gyermeke, ám maga a nő

meghalt! Mert tudod császármetszéssel szedték ki belőle, nem fért ki a szülőcsatornán, ehhez elaltatták a nőt, de az altatóorvos valamit rosszul csinált, és nem ébredt fel a nő! Na és hát akkor én amikor volt egy őrizetlen pillanat, kicseréltem a két gyermeket! A magam halott gyermekét raktam a nő ágyára, s magamhoz vettem annak élő gyermekét, s ez a fiú te vagy, Rúbal! Csak a főnővér tudott az esetről, de ő is egyetértett vele, mert minek is kerüljön árvaházba a kicsi, ha lehet szerető anyja is, meg aztán adtam neki nagy hálapénzt is! Szóval Rúbal, te nem vagy az én fiam, ne is szólíts anyádnak, mert nem ilyen hálátlan disznót akartam a fiamnak! És nem jár neked a pénz sem, mert vedd tudomásul hogy az Düsevi fiának jár, aki pedig nem te vagy, mert hogy is lehetnél az, amikor még csak nem is az én fiam vagy!

—A kurva életbe, hiszen akkor te éveken át hazudtál nekem! - bödült el Düsevi, s még a tenyerét is felemelte.

—Csillapodj hé, milliók látnak, most akarsz verekedni?! - figyelmeztette őt Duklippa.

—Akkor is! - és Düsevi felemelt egy széket és úgy a földhöz vágta, hogy azonnal darabokra tört.

—Én azt hittem a saját fiamat nevelem, erre kiderül hogy egy vadidegen, sehonnani, senkiházi zabigyereket!

—Most mit vagy úgy oda, hiszen úgyis kitagadtad, azt hittem örülsz neki hogy nem kapja meg a pénzt!

—De hát én bő két évtizedig át voltam verve!

—Jobb lett volna neked ha azt hiszed, nem született fiad élve?!

—Igen, igen, sokkal jobb, mert akkor próbálkoztam volna újra meg újra! Hazudtál! Aljas, piszkos módon hazudtál nekem! A kurva életbe, azt hiszem elválok tőled! - majd a képernyőbe nézett, s így kiáltott Rúbal felé:

—De attól még te ne reménykedj abban, hogy megkapod a pénzt! Ezt ni! - és fügét mutatott feléje.

—Bocsánat hogy közbeszólok - vigyorgott Pucsakaci - de ami Rúbal pénzét illeti, azt majd még meglátjuk! A fiatalembert, ha akarja, most rögvést elviszem a szigetről, s meglátjuk, megkapja-e azt a pénzt! Akarod, Rúbal?

—Naná! - válaszolta az röviden.

—És - folytatta Pucsakaci - nem hinném hogy a pénzt ki nem adnák neki! Szerintem úgy vélik majd az igazgatóságon, hogy az Rúbalé, aki amikor azt a nevet ráírta a szelvényre, azt hitte hogy ő Düsevi fia! De attól hogy tévedett még övé a pénz, mert csak az a lényeg hogy ő adta fel a szelvényt, vagy hogy legalábbis úgy tűnik ő adta fel!

—Akkor is beperlem! Visszaszerzem tőle!

—De hiszen el sem vettem! - felelte Rúbal, azzal odasétált a helikopter elé. —Mehetünk már? - kérdezte Pucsakacit.

Hát mentek. Mentek, és a pénzt valóban megkapta Rúbal! Még aznap megtudta hogy apja valóban pert indított ellene. Ez azonban nem nagyon érdekelte már. Őszintén kétlette hogy bármi bíróság is apjának ítélné azt az összeget. Azaz, hiszen nem is az apja...

A pénzből mindenesetre fogadott egy jó ügyvédet akit Pucsakaci ajánlott neki, mert biztos ami biztos, de annyira nem érdekelte az ügy, hogy két nap múlva vissza is tért a szigetre. Remélte, lesz még része izgalmas eseményekben. E várakozásában nem is csalódott.

7. fejezet: A hős pedofil

Böngyérnek nem volt könnyű dolga, amikor nyugodt helyet igyekezett találni magának sebei ápolgatására. Mert az igaz hogy a legtöbb nő elment egymással verekedni a hullák húzáért, s emiatt egy darabig úgy tűnt, Böngyért senki sem követi - de tényleg csak egy darabig tűnt úgy. Igen hamar észrevette Böngyér, hogy ha első követői el is tűntek, engedvén gyomruk kívánságainak, ám néhány másik időközben mégis mögéje somfordált. Ezek láthatóan a gyengécskébb, kisebb nők közül kerültek ki. Biztos úgy gondolták, nekik nem sok esélyük volna az össznépi verekedésben. Épp gyengeségük, kicsiségük miatt ezek elméletileg még sokkal kíváncsibb szexuális prédának számítottak Böngyér szemében, ám ez most valóban kizárólag elméletileg volt így. Jelen pillanatban olyan állapotban volt jeles férfiszerve, a sok-sok kiváló öröm forrása, hogy a nőkben maximum esztétikai örömeiket keresett, semmi esetre sem szexuálisat, de tulajdonképpen még esztétikáit sem, egyelőre ugyanis mélységesen bizalmatlan volt minden olyan emberpéldánnyal szemben, aki az emberiség nőnemű részébe tartozott. No meg aztán nem tudott nem gondolni borzadva arra, mi lesz ha hirtelen ráugranak ezek a törpe nők vagy ezren, csak azért hogy megegyék?! Hiába erősebb, de közmondásos hogy sok lúd disznót győz!

Igyekezett elhessegetni e nőket, de azok ha vissza is rebbentek tőle valami néhány lépés távolságra, ám onnan elszántan követték. Sőt, mintha egyre többen lettek volna!

Böngyér végül talált egy olyan helyiséget, ami valaha talán fürdőszoba lehetett, bár most eléggé megviselt, lerobbant, sőt, szétvert képet mutatott. De a rozsdás csaptelep működött, jött belőle víz, ezzel megmosogatta magát itt-ott, gyanakodva fürkészve közben az ajtóban álló, s őt fürkésző nőket, akik egymás válla fölött igyekeztek belesni, hogy lássanak belőle valamit.

—Tűnjetek már a szarba, hagyjatok békén, nem vagyok kíváncsi rátok! Eredjetek a pokolba! - kiáltott végül rájuk Böngyér durván.

—Nem mehetünk a Pokolba, ott sötét van! - kotyogta erre a választ az egyik.

—És különben is, az messze van, a hármas szinten! Minek olyan messzire menni! Bár nemrég a négyes szint is Pokollá vált, úgy hallottam! Jöttek is sokan ide onnan, volt nagy verekedés... sokan meg is haltak, de nem bánom mert én élve maradtam, és sokáig ehettem finom husit! Biztos te is sokat csemegézhattél akkor, mert nem hiszem hogy ne ettél volna meg akkor néhány embert amilyen nagy vagy!

—Nem vagyok gyilkos! - morogta Böngyér.

—De hát ölni muszáj! Vagy felétek nem mentek a négyes szintről?!

—Nem tudom mi ez a hülyeség amit mondasz, de nem is érdekel! Engedjetek az utamra! De... hoppá! Mit is mondtál?! A hármas szinten sötét van?!

—Ott, meg lefelé végig, egészen a nullásig! De a négyesen is már! Az a Pokol!

—Hát nekem ez magas! Nem értem mit fecsegtok, de nem is érdekel, azt mondjátok meg, hogy hol lehet kijutni ebből az... - és itt Böngyér megakadt. Úgy akarta befejezni a mondatát, hogy „ebből az épületből”, de ezt nem tehette, mert rájött hogy nem ismeri e nyelven azt a szót, hogy „épület”. Így aztán eképp fejezte be a mondatát:

—Szóval innen ahol vagytok!

—Nem értelek - mondta az egyik nő - mi a 98-as folyosón vagyunk, innen természetesen úgy lehet kijutni hogy elmész a legközelebbi keresztfolyosóig, vagy ha nem akarsz annyit gyalogolni, akkor innen nem messze van a lift!

—Ah, szóval van lift is?! Remek! - kiáltotta Böngyér, azzal máris indult előre, s meg sem állt a liftig. Ott beszállt, s bár a nők tódultak volna utána, de elhessegette őket, s becsukta az ajtót. Majd megnyomta a nullás gombot, úgy okoskodva, hogy ez nagyon jó lesz, mert nyilván valami roppant emeletesházban van, ha tehát ki akar jutni innen, azt a földszinten teheti meg.

Le is ért a nullás szintre, de éppen bizony nem sok örömet lelt, mert minden töksötét volt! És így Böngyér kénytelen volt belátni hogy itt kár csellengenie, mert azzal hogy itt csetlik-botlik, csak azt éri el, hogy beveri az orrát valamibe. Ami azt illeti, igen hamar bele is verte, ha nem is az orrát de a lábujját, sziszegett is utána alaposan, s amikor lehajolt hogy megnézzé mi az, egy

emberi koponyát tapinthatott. Sőt, meg is nézhette, mert elvitte a liftig, s annak fényében megvizsgálhatta. Nem vitás, valóban koponya volt, bár ez legalább normális méretű, akkora mint ami akár Böngyér saját koponyája is lehetett volna.

Sóhajtott egyet. Erre az épületre úgy tűnik nem jellemzők az ablakok! De az ajtók sem! Most mit tegyen?!

Végül az a gondolat jutott az eszébe, hogy talán azért nincsenek ablakok, mert ez valami föld-alatti építmény! Ezesetben talán a legfelső emelet lesz a „földszint”!

Visszament a liftbe, s megnyomta a 99-es gombot. Sokáig haladt vele fel a lift, s amikor célhozért, s kiszállt, itt már nem volt sötét. De itt is csak a pucér embereket látta, akik közt nem akadt olyan, aki meg ne bámulta volna őt roppant termete miatt, sőt, némely nő saját maga ajánlkozott neki nagy szemérmetlenül egy kis párzásra. De Böngyér most nem volt olyan állapotban, hogy ezt kívánta volna.

Ellenben egyre éhesebb lett.

S végül amikor csak úgy találomra kószálva befordult az egyik nagyobb terembe, azt látta hogy hosszú sor áll ott, s amikor kíváncsian előretolakodott, mindenki óvatosan előreengedte, mert féltek tőle. És amikor előre ért, Böngyér azt látta hogy egy falirészből apró csomagok potyognak ki, ezekből mindenki felemel egyet, majd ezzel félrevonulnak, elmennek, bár sokan azonnal eszegetni kezdik, csak úgy csomagolóanyagostul.

Nosza, több sem kellett Böngyérnek, akinek már nagyon korgott a gyomra! Maga is a kezébe fogott egyet, majd kis gondolkodás után mégegyet, nem törődve a tömegből erre azonnal felhangzó morgolódással, majd hátraballagott, s beleharapott az egyikbe. Azonnal elfintorodott undorodva.

—Fúj, ez olyan mint a fűrészipor! - jegyezte meg anyanyelvén.

De azért megette mindkettőt, mert azt tudta hogy ez ehető, hiszen a kisemberek is ezt eszik! S mert ettől még nem lakott jól, vissza is ment oda, előretolakodott, s még szedett a csomagokból újabb hármat. Erre már igen erősen tiltakoztak a többiek, de Böngyér odavetette nagy mérgesen:

—Kuss! Ha nem tetszik valakinek valami, csak szóljon, és boldogan agyonverem!

Erre elhallgattak, csak méregették őt ellenséges pillantásokkal. Emiatt a zsákmányolás után Böngyér nem is maradt ott, elment valamerre, s útközben falatozott. Összesen tehát őt csomagélelmet evett meg, s ez ahhoz volt elég hogy épp jóllakjon, még csak nem is ette túl magát.

S amint ezen rágódott, az élelmen, képletesen is és valóságosan is, egyszercsak egy rémisztő gondolat jutott az eszébe: Mi van ha innen *nem is lehet* kijutni?! És ezek az emberek itt azért törpültek így össze, mert kevés volt az élelem! Elvégre a nullás szinten ő egy normális méretű koponyát talált!

Böngyér perverz volt ugyan, de amúgy meglehetősen intelligens ember, még érettségizett is. Attól hogy nemi késztetéseinek nem tudott parancsolni, még igazán műveltnek volt mondható. És bőven tudott annyit a genetikáról, hogy eszébe jusson: ha egy faj hosszú ideig táplálékhiányos környezetben él, akkor oly módon alakul át, hogy egyedei összetörpülnek. Ezesetben ugyanis előnye van azoknak a géneknek, melyek előidézik a törpenövést, azt tehát hogy kis felnőtt méretet elérve válik szaporodóképessé az egyed, az ilyen példányoknak ugyanis kevesebb élelem kell, életben marad és elszaporodik tehát akkor is, ha a nagyobb méretű, erősebb de több táplálékot igénylő példányok már éhen halnának! Ez az oka annak is, hogy a kis szigeteken élő állatok többnyire kis méretűek: ilyenek a törpeló, törpeszamár, törpe elefántok is vannak... de Böngyér tudott törpe kutyákról és macskákról is, sőt, még törpe vizilóról is. S bár a Bargan bolygón nem élt ilyen, de hallott róla hogy a csiszik egyik bolygóján él olyan, hogy törpe teve.

Hát itt meg törpe emberek élnek!

De ha ez így van, az régen rossz, mert ha ezek nemzedékek hosszú sora óta nem tudtak innen kijönni, akkor ez neki, Böngyérnek sem sikerülhet!

S ekkor feltette magának a kérdést: akar ő egyáltalán kijönni innen?! Hiszen itt aztán korlátlan párzási lehetősége van, kislánynak kinéző nők ezreivel-tízezeireivel! Igaz, a farkincája most eléggé

le van strapálva, de néhány nap vagy legkésőbb egy-két hét alatt meggyógyul, s akkor már óvatosabb lesz!

Igen, ez nagy előny. A párzás remek dolog. Csakhogy Böngyér rá kellett döbbenjen, hogy vannak más szempontok is! Például a kaja! Hogy ő egész életében ilyen fűrészporszerű vackokat egyen?! Vagy szokjon rá talán az emberhúsrá ő is?! Még az sem lenne megoldás. Böngyér úgy vélte, ami a dolog morális oldalát illeti, az hagyján. Ő ugyan nem fog irtózni attól, hogy embert egyen! Megtették ezt már mások is a régi időkben nemegyszer, például kannibál törzsek vagy hajótöröttek... mert ez úgy van kérem, hogy a szükség törvényt bont! És ő most kényszerhelyzetben van! Na de hát hiába egyezik bele hogy jó, ő is embert eszik ezentúl – ez nem old meg semmit, mert nyersen kéne ennie, ugyanis egyáltalán semmi sütő-főző alkalmatosságot nem talált eddigi hosszas kóborlásai alatt! Márpedig Böngyért már a nyershúsevés gondolatára is az émelygés fogta el. Nem azért mert a hús emberből van, hanem mert nyers.

Továbbá: bár már jóideje itt kóborolt Böngyér, de még most sem szokott hozzá az itteni szagokhoz. Ugyancsak bűdösnek találta a levegőt! Észrevette ugyan hogy van egy egészen enyhe légáramlat, és halványan zúg is valami, bár ezt csak a nullás szinten hallotta, ez biztos valami légfrissítő lesz, na de akkor is bűdös van. És nem is csoda ez: mindenütt bilik öt-tíz méterenként, vagy bilinek használt lábosok, le sem takarva, többnyire teli vannak vagy félig telin, néhol a bili ki is ömlött a padlóra, és senki sem takarít! A fémpadlón helyenként gyanús eredetű szennyeződés ujjnyi vastag rétegben, néhol nem is egyujjnyi vastagon, és még az sem biztos hogy ez száraz kaki, mert látott itt-ott emberi hullákból származó maradványokat is, vérfoltokat is, frisset is és szárazat is. Ezek a törpék legkevesebb néhány évszázad óta így élnek, és úgy látszik sosem takarítanak!

Egyáltalán, mi lesz vele ha itt marad?! Miként szórakozik?! Ez alig valamivel jobb mint a börtön! Jobb, mert pározhat ahányszor csak akar, ellenben rosszabb, mert még a silány börtönkoszt is messze sokkal jobb mint ez a vacakság amit itt esznek, vagy a nyers hús! Na és ott legalább tudja hogy mikor szabadul! És a börtönkönyvtárból kölcsönözhet olvasnivalót, de itt egyetlen könyvet sem látott még soha! Itt zenét sem hallgathat, a börtönben meg lehetett nála rádió! A legtöbb cellában tévé is volt!

És Böngyér tudta magáról, hogy még ő sem képes arra, hogy naphosszat egyfolytában csak közösjön. Messze sokkal gyakrabban teheti ezt mint mások, de még ő sem megállás nélkül! És amikor nem teszi ezt, akkor unatkozzék?! Hát milyen élet az?!

Különbén is, úgy érezte, mintha jelentősen megfogytakozott volna a kedve ezekre a nőkre. Nem ment el végleg, nem... de kezdett tőlük megundorodni! Például a saját szemével látta nem is egyszer, hogy némelyik nő ott mindenki szeme láttára hugyozik vagy szarik egy lábosba. De ez még hagyján, mert azt is látta Böngyér, hogy ezután a bal kezével kitörli a szaros seggét, csak úgy a kezével, nem ám valami papírral vagy ronggyal... és ő Böngyér ezeket ölelgesse, s ezek is öleljék meg őt azzal a kezükkel, amivel a feneküket tisztogatták?! Lehet persze, hogy később megmossák... na de akkor is!

S az jutott Böngyér eszébe, hogy talán azért nincs itt egyetlen könyv vagy ruhadarab sem, mert ami volt, azt az eltelt rengetegsok idő alatt már mind elhasználták fenéktörlésre. Mert hogy iszonyú régi ez az építmény az biztos: minden teli van rozsdával, s a pusztulás megannyi más jelével!

Arra is emlékezett hogy amikor először nagy örömmel közöszült egypár nővel, észrevette hogy igencsak bűdös ám a lehelletük! Ez sem csoda: nem mosnak fogat! Nincs mivel!

—Ezek majdhogynem úgy élnek mint a ketrecekben felhízalt tenyészcsirkék - jutott eszébe a gondolat - azok is csak ülnek ott a helyükön egész életükben, el nem mozdulnak onnan, egyetlen ételt kapnak csak, a tápot, s az sem érdekli őket ha a saját piszkukban kell ücsörögniük!

És még ez sem elég a sok kényelmetlenségből. Mert hát hogy is feketne itt le ő, Böngyér?! Amit különben egyre esedékesebbnek tartott. Nem mintha olyan nagyon sok ideje lett volna fenn, de annál többet gyalogolt, elfáradt, no meg nyugodtan végig akart mindent gondolni valahol, ahol senkitől nem kell tartania. De hát itt mindenütt emberek vannak! S valahányszor csak megáll egy kis időre, állandóan köré gyűlnek, megbámulják, ajánlkoznak a nők hogy dugja meg őket, fogdossák, rángatják, és bizony csak nagy tülekedés után szabadulhat a csődületükből!

Na de ha ettől eltekint is: heveredjék le a fémpadlóra?! Lehet hogy ezek itt már hozzászórtak az ilyesmihez, de ő bizony cseppet sem! Soha életében nem aludt kemény padlón, még a börtönben sem, pláne nem mezítelenül!

Különből látott olyan nőt, aki maga is fázhatott kissé. Ez egy már alaposan összeszáradt emberbőrrel takarta be magát, miközben heverészett.

Végül aztán Böngyér nem tudott jobbat kitalálni, mint hogy lemenjen a sötét szintek egyikére, melyet az itteni törpe nép „pokolnak” nevez, és ott aludjék. Hiszen a nulláson már volt, és tapasztalhatta hogy ott semmi szörnyű nincs a rendetlenségen kívül! No igen, néhány csontváz akad, persze, de hát a halottaktól Böngyér igazán nem félt.

Most azonban nem a nullásra ment le. Épp a rendetlenség miatt inkább a négyest célozta meg, mert hisz mondták neki hogy ott nemrég aludt ki a fény, s akkor az ott lakók eljöttek ide a világos szintekre. És Böngyér úgy gondolta, hogy ott emiatt kissé talán nagyobb lehet a rend, mert amíg laktak ott, ugyanúgy élhettek arrafelé is mint például itt a 99-ediken is ahol most van. Tehát nem sok csontra lelhet!

Le is ment a négyes szintre egy lifttel, és természetesen itt is sűrű sötétség fogadta. Hogy mégis legyen némi világossága, ugyanazt találta ki mint korábban Tukán: kitámasztotta a liftajtót egy közeli bilivel, s így a liftben égő lámpa adott egy kis fényt neki.

Ezzel hamar megvolt, és tulajdonképpen aludhatott volna, ám nem igazán volt kedve hozzá hogy itt feküdjék le, tekintettel arra hogy itt még sokkal iszonyúbb volt a bűz, mint bárhol eddig! Kifejezetten hullaszag terjengett mindenfelé. Böngyér kíváncsiságból el is botladozott néhány lépést erre meg arra amíg még látta a lift fényét, és egyhamar rájött a bűz okára: nemhogy kevesebb lett volna itt a rendetlenség mint a nullás szinten, de még sokkal de sokkal több volt, amennyiben a hullákat és oszló tetemeket szabad rendetlenségnek tartani! Bizony itt a lift környékén kifejezetten halmokban álltak a hullák, oszló, bomló halmokban, és émelyítően bűzlöttek! Amint azonban Böngyér átküzdötte magát ezen az akadályon, kissé távolabb már alig talált tetemeket.

És Böngyér hamar kitalálta hogy mi ennek az oka. Biztos úgy lehetett hogy ezek itt soha nem tapasztaltak sötétséget: mindig égtek ugyanis nekik a lámpák. Aztán valami műszaki hiba miatt a szint világítása kialudt. S ekkor ezek a szerencsétlenek halálosan megijedtek, elkezdtek a lift felé tódulni, nyilván a lépcsők felé is, és egymást ölték, csak hogy mielőbb feljussanak valami olyan szintre, ahol még világosság van! S közben szászámra taposták agyon egymást, minden bizonnyal a gyöngébbeket!

Na de most mi legyen?! Böngyér nem igazán akart ekkora bűzben aluszikálni, de meg attól is tartott, hogy ha meg is alkuszik orra finnyásságával, de a rothadó tetemeiktől még valami betegséget, járványt kap el!

Ugyanakkor azt is tudta, nem mehet olyan szintre ahol világos van. Egyszerűen egy percnyi nyugta sem lenne a bámészkodóktól, akik mind az ő nagy területére kíváncsiak. Lehet hogy arra ébredne hogy megint összevesznek ezek az örült törpikék az ő pompás hímtagjának a birtoklása felett, vagy valami bilivel csépelnek a fejét, hogy majd jót falatozzanak a teteméből!

Muszáj tehát sötét szintre mennie. S emiatt végül úgy döntött, hogy lemegy a lifttel a nullásra. Inkább ott alszik mint itt! Ott is akad ugyan számos csont, de annyi baj legyen, azok már olyan régi tetemdarabok, hogy nem okozhatnak semmi bajt, semmi járványt, azokról már vagy lerohadt minden hús évszázadokkal ezelőtt, vagy mumifikálódott. Biztos e négyes szinten is így lesz ez majd idővel, de az legkevesebb néhány év, és azt ő nem akarja megvárni!

Megfordult és elindult újra a lift felé. Ám még az első lépést sem tette meg visszafelé, amikor meghallotta a halk nyöszörgést.

Megtorpant, és megfordult, szemét a sötétbe meresztve. Persze semmit sem látott. Erre inkább a fülét próbálta használni, de a nyöszörgés elhalt. Böngyér azonban türelmesen várt. Sőt, kis idő múlva megkérdezte:

—Hé, van itt valaki?!

A maga módján, ezt erősen hitte, ő nem rossz ember! Bár valóban sokakat megerőszakolt már, de tényleg nem ölt még meg senkit. Sőt, nem is kívánta senki halálát. Hajlamos volt most azt

hinni, hogy ha valakinek segítségre van szüksége, hát segít rajta. Igen, ezt fogja tenni! Miért is ne segítene?! Nem telik különösebb fáradságába! Biztos az történhetett, hogy amikor itt kialudt a villany, a nagy össznépi pankrációban, a tülekedés folyamán valaki megsérülhetett, és nem volt képes eljutni a liftig. Biztos amiatt, mert a lába törött. Hát akkor most ő Böngyér elviszi az illetőt a liftig! Sőt, nemcsak berakja oda, de fel is liftezik vele valamelyik emeletre, ott kirakja, hogy...

És itt megtorpantak a gondolatai. Kirakja?! Mert az nem nagy gond hogy becipelje a liftbe és felliftezzon vele. De rakja ki?!

Böngyérnek a gondolatra is melege lett. Bár igazán nem volt még sok ideje ebben a lidércnyomásos új világban, tulajdonképpen még egyetlen napja sem, de amit látott eddig belőle, annak révén úgy vélte igazán pontosan el tudja képzelni, mi várna a szerencsétlen sebesültre! Pillanatokon belül agyonverné valaki, csak hogy utána befalatozhassa! Sőt, hiszen az egyik nő mondott is neki valamit hogy innen sokan jöttek fel a többi emeletekre a sötétség után, s akkor volt nagy harc, de ő nem bánja mert életben maradt és sokáig ehetett finomat...

Böngyér megborzongott. Hm! Nem is olyan egyszerű ez! Talán jobban jár az illető, ha itt marad! Sőt, még az is lehet hogy megsebesült ugyan, de tulajdonképpen képes lett volna elmászni a liftig, ám nem tette mert neki is eszébe jutott ez!

Na de végülis mit érdekli ez őt, Böngyért?! Mi köze van neki ezekhez?! Neki az a dolga hogy megtalálja innen a kijutást valami normálisabb világba, s ügyeljen rá hogy ezalatt ne egyék meg, éhen ne haljon, s ha közben netán kedve támad egy jót baszni, akkor e vágyát is kiélje! Bár az utóbbi órák alatt ez mintha meglehetősen alárendelt fontosságúnak tűnne a szemében... Na de lehet hogy később megjön hozzá a kedve! Sőt, amennyire magát ismeri, ez több mint valószínű!

Vállat vont és újra bekiabált a sötétbe:

—Hé, van itt valaki?! Mert ha nincs, akkor máris elmentem, aztán szenvedhetsz egymagad!

S ekkor meghallotta a halk választ:

—Gyere ide, és egyél meg, kérlek!

Böngyért igazán megdöbbenette ez a kérdés, de nem kérdezett rá e furcsa kérelem okára, úgy vélte nem fog kiabálva távbeszélgetést folytatni a koromsötétben egy tökéletesen ismeretlen valakivel! Inkább így szólt:

—Ha azt akarod hogy odamenjek hozzád, akkor folyamatosan adj hangokat, mondogasd hogy „erre, erre”, hogy odamehessek!

Ezt az illető meg is tette, s Böngyér némi tapogatózás után rá is lelt egy közeli mellékfolyosóban. Egy egészen vézna valakire lelt, akinek a melle domborulatából azt is megállapította, hogy nő. S amilyen kicsike volt, még az itteni méretekhez képest is gyermek lehetett, bár Böngyér ebben teljesen biztos nem volt azért, mert még nem szerzett kellő gyakorlatot az itteni életkorok megsaccolásában, pláne nem tapogatózás útján. Mindenesetre a nő igencsak sebesült lehetett, mert ahogy Böngyér tapogatta őt, többször is felnyögött. S mondta is:

—Üss agyon, kérlek!

—Minek ütnélek agyon?

—Hát nem azért jöttél le ide, hogy némi csemegét szerezz magadnak? És akkor inkább engem egyél meg, mert én még nem vagyok bűdös!

—Hát nekem erről egészen más a véleményem, igenis bűdös vagy, épp csak hogy te nem rothadsz, mert inkább pisa- és szarszagod van!

—Nem tudtam elmenni máshova ürítkezni, mert törött mindkét lábam! És mindkét kezem is!

—És ezért akarod hogy megegyeek? Nem akarsz meggyógyulni?

—Nem lenne rá időm. Éhen halnék addig. Így is hosszú idő óta nem ettem semmit. És félek a sötétben. Iszonyú itt! Nagyon félek! Ettem a többiek húsát amíg tehettem, pedig nagyon nehéz volt törött karral, csak a fogaimat használhattam, de már annyira rohadtak hogy undorítóak, és a hasam is fáj, biztos mert nagyon rohadt húst ettem, és nagyon szomjas vagyok, de nem tudok elmenni egy vízcsapig, néhány métert tudok csak csúszkálni ide-oda így összetörten, nem akarok így élni, kérlek vagy egyél meg, vagy dobj bele egy komposztálóba!

—Mi az a komposztáló?

—Ne tréfálj kérlek, ezt tudnod kell, üss agyon inkább mert nagyon fáj a kezem-lábam és nagyon éhes vagyok, és nagyon szomjas is vagyok!

Böngyér azonban valóban csak egy szatír volt, pontosabban pederasztá mert ő gyerekekkel szerette a szexet, nem volt tehát gyilkos hajlamú. Biztos ölt volna ő is önvédelemből, de eszé ágában sem volt gyilkolni csak úgy! Ehelyett megragadta a nőt, felemelte, bár az erősen sikoltózott a végtagjaiba belenyilalló fájdalom miatt, és Böngyér elvitte őt egészen a liftbe, ám nem indította el azt. S ahogy vitte a fény felé, a nő sem sikoltózott már, csak bámulta a lift fényét, s megkönnyebbülten így szólt:

—Ó, így már mindjárt más, még meghalni is kellemesebb világosban! Köszönöm neked! - azzal fejét Böngyér felé fordította, s arcára hihetetlen döbbenet ült ki.

—Hogy te mekkora vagy! Elképesztő! - majd sóhajtott egyet. —Na legalább ebben szerencsém van! Amilyen erős vagy, te egyetlen pillanat alatt végzel velem, nem fogsz ügyetlenkedni, gyorsan végem lesz, nem fog fájni!

Böngyér letette a nőt a lift padlójára, s hirtelen, a maga számára is váratlanul, így szólt:

—Nem öllek meg. Sőt, meggyógyítalak!

—Micsoda?!

—Úgy van! Meggyógyítalak! Mindjárt hozok neked inni, mert biztos az a legfontosabb! - azzal Böngyér újra átverekedte magát a bűzlő hullahalmokon, egészen addig míg talált egy bilit, majd tovább keresgélt míg egy fürdőszobára akadt, s onnan teliengedte a bilit vízzel, s visszatapogatózott vele a nőhöz. Azt már csak a lift világosában fedezte fel, hogy ez a bili enyhén szolva nem volt a lehető legtisztább! Korábban beleszáradhatott a kaki, s ez most nedves kis kupacként úszkált a víz tetején. De a nő olyan szomjas volt hogy nem törődött ezzel, mohón szűröcsölte a vizet amikor a bilit Böngyér a szája elé tartotta, és Böngyér maga is úgy vélekedett, hogy amilyen koszosan élnek ezek, meg hogy hullát is esznek, hát igazán nem sokat számíthat nekik néhány falat száraz szar!

Míg a nő ivott, megnézegette. S úgy látta hogy cseppet sincs szó gyereklányról, mármint az itteni méretek szerint! Fiatalka lehet ugyan a megmentettje, de azért nem holmi serdületlen valaki. Azért hitte csak ezt róla, mert borzasztóan lesóványodott. Igaza lehetett hogy napok óta nem evett, sőt Böngyér szerint az a „napok óta”, az meglehetett talán két hét is.

—Hány éves vagy? - kérdezte tőle.

—Tizenhét. - válaszolta a nő.

—Egészen csinos vagy. Szültél már? - kérdezte Böngyér, nem mintha nagyon érdekelte volna ez, de hirtelen ez a kérdés jutott a legelőször eszébe. Különben is úgy vélte, jobb ha minél többet megtud erről az egészen furcsa világról, de e nőről is. S főleg az itteni szokásokról.

—Nem, még nem szültem, pedig már egy éve nagykorú vagyok! Valahogy elkerültek a férfiak. Talán azért, mert a nők a közelemben mind nagyon csinosak voltak, és inkább azokra másztak. Tulajdonképpen már majdnem én szoltam a férfiaknak hogy dugjanak velem, amikor magától is jött az egyikük, de épp mielőtt belémdugta volna, jött a nagy sötétség... - és a nő megborzongott.

—Mi lesz most? - kérdezte aztán várákozóan, Böngyérre nézve.

—Most ez lesz! - felelte Böngyér, azzal megnyomta az egyes gombot. —Lemegyünk néhány szintet, ott már nem lesz ilyen bűdös, ellátom a sebeidet, és hozok neked ennivalót is! De mondd, hogy hívnak?

—Az én nevem 04-122-836.

—Hát kicsikém, én ilyen hülyeséget nem tudok megjegyezni! Az én nevem Böngyér, téged pedig úgy nevezlek el, hogy Pöttömke!

—Engem Pöttömkének?! Hiszen én kifejezetten magas, sudár lány vagyok, talán épp emiatt nemigen tetszettem a férfiaknak!

—Tőlem aztán lehetsz magas, kicsikém, de nem hozzám képest, mert még nyújtózva sem lehetsz nagyobb, mint százharmincöt centi!

Le is értek ezalatt egyes szintre, kitárult a liftajtó – és csodálkozva látták mindketten, hogy itt bizony világos van!

De sehol egy szál ember!

—Nahát, és én még azt hittem, hogy a Pokolban sötét van! - ámult a nő.

Böngyér is meglehetősen zavarba jött. Eddigre már, úgy vélte, kialakított magában valami összképet erről a helyről, ami úgy tűnt mindenütt dugig van kis emberekkel, kivéve a sötét szinteket, ami érthető is. Na de akkor innen hová tűntek az emberek?!

Mindenesetre csontokat talált néhol, s emiatt ezt mondta Pöttömke:

—Szerintem egykor régen éltek itt emberek, aztán kialudt a fény és akkor ugyanaz történt mint a te szinteden, de később valamiért újra kigyulladt itt a világosság, csak erről senki sem tud, és így üres maradt ez a szint! Na de ez csak jó nekünk! Hát akkor most én kihúzlak ide a liftből téged, és most szépen hozzákötözök a karodhoz és a lábadhoz néhány lábszárcsontot hogy ne mozogjanak a törött csontvégek, mert az nagyon fájhat! Csúnyán meg is van duzzadva mind-egyik töréshely, látod!

Hamar talált Böngyér combcsontokat, amik e célra kiválóan alkalmasak voltak, épp csak hogy azt nem tudta kiötlölni, mivel is kötözzé oda őket! Hiszen nem volt nemhogy kötszere, de még csak ruhája sem!

Hanem végül feltalálta magát. Elballagott néhány száz métert, míg végül elért egy olyan szobába, ahol egy kiégett műszerpult árválkodott. Kifejezetten ilyet keresett, mert emlékezett rá, hogy néhány ilyet látott már a többi szinteken kóborlása közben is. Most beletúrt a belsejébe, kitépett belőle néhány méter kábelt, és visszatért vele Pöttömkéhez. Ezzel a drótgubanccal már alaposan odakötözthette a csontokat Pöttömke végtagjaihoz. Meglehetősen furán festett a lány aki teljesen pucér volt, épp csak hogy tetőtől talpig csontokba és villanydrótba volt öltözve, kifejezetten csak azon részeit nem takarta még ez sem, amit a leginkább eltakarni illik: melleit és lába közét!

Őt azonban ez nem zavarta, és az is biztos hogy menten sokkal jobban érezte magát, hiszen már nem fájt úgy a keze és a lába! S bár lépni még nem tudott, de a kezeit illetően Böngyér olyan jó munkát végzett, hogy már különösebb fájdalom nélkül felemelhette bármelyik karját, ami nagyon jó volt, mert így például nyugodtan megvakarhatta magát, ha például viszketett az orra.

—Várj itt, hozok kaját! - mondta neki Böngyér.

—Viccelsz? Hogy is mehetnék el törött lábbal?! - és Pöttömke elmosolyodott. E mosoly nagyon tetszett Böngyérnek. Úgy érezte, ez a mosoly kifejezetten az ő érdeme. Hiszen ez a lány korábban halni készült, most meg már mosolyog! Lám, mégis derék fickó ő, mekkora jót tett!

Felment a lifttel csak úgy találomra a hatodik emeletre, keresett egy élelemelosztót, és szó nélkül előretolakodott. És senki sem mert ujjat húzni vele, s nemcsak amiatt mert erősebb volt, legalább másfélszer magasabb mint itt bárki, de Böngyéernél fegyver is volt: mielőtt e szintre jött volna, lement a nullás szintre is, és magával hozta az ott talált legnagyobb lábszárcsontot bunkónak! Ez normális méretű ember csontja volt, tehát igazán jókora. Ezzel elég ha egyszer vág oda valakinek, azonnal szétveri vele bárki fejét!

Ahogy a kezében fenyegetően lóbálta a csontot, ez jutott az eszébe:

—Igazán olyan vagyok most, mint egy ősember!

A fűrészpörizű élelmiszeradagokból mindenesetre elszedett vagy huszat is, ennél többet nem is bírt volna elcipelni egyszerre, nem mintha nehezek lettek volna, de mert több nem fért a karjaiba. S ezután visszatért Pöttömkéhez.

—Hű, hogy te mennyi ennivalót szereztél! - ámult Pöttömke, a nagy zsákmány láttán. —Mennyit ehetek belőle?!

—Amennyit csak akarsz, én már jóllaktam! - legyintett Böngyér, majd elment és hozott friss vizet is a lánynak, ezúttal már egy tiszta, vagy legalábbis annak tűnő lábosba. S ezután lefeküdt Pöttömke mellé aludni, mert már zúgott a feje a sok új élménytől, és nagyokat is ásított. S bár a fémpadló kissé hideg volt, s természetesen kemény is, de sikerült is igen hamar elaludnia.

Arra ébredt, hogy Pöttömke csiklandozza az orrát. Természetesen csak óvatosan, mert fájt volna a keze, ha azzal jelentősebb erőt fejt ki.

—Hé, Böngyér, ébredj! Baj van!

—Mi a baj?! - riadt meg a férfi, és egyetlen pillanat alatt kirepült az álmom a szeméből.

—Kakilni kell! Pisilni is! És te mondtad amikor találkoztunk, hogy büdös vagyok mert magam alá csináltam, de én azt nem szoktam ám, ám nem tudok elmenni innen most, és a bilít sem tudom használni, mert nem tudok még fölé guggolni sem, a kezemmel sem tarthatom meg magamat... érted?!

—Nem. - vágott Böngyér értetlen képet.

—Hű, hát hogy lehetsz ilyen buta, hát emelj fel és tartsd a fenekemet a bili fölé, ha nem akarod hogy ideeresszem a padlóra!

—Ja, vagy úgy! - fintorgott Böngyér. S bár nem tetszett neki hogy átminősítették betegápoló kedvesnővérré, de tette amit muszáj volt. Sőt, ezután még kénytelen volt el is vinni a bilít meszszi-
szire, s ott beleöntötte a tartalmát egy vécékagylóba. A vécékagyló alakja szinte teljesen olyan volt, amilyent megszokott a maga világában.

Valójában számos szobát, lakosztályt látott, s ez azt a gondolatot érlelte meg benne, hogy ezen a helyen, akármi legyen is, de eredetileg jóval kevesebben élhettek! Semmi esetre sem tervezheték ezt úgy, hogy ennyi teméntelensokan lakjanak egy-egy szobában, sőt még a folyosókon is néhány méterenként. Bizonyára úgy volt, hogy még nem is lakott minden szobában egy-egy ember, hanem néhány szoba jutott egy emberre, talán kettő-három is, meg még egy fürdőszoba, vécé, tehát éppúgy mint manapság a Bargonon egy szállodában. Aztán valahogy elszaporodtak az emberek, mert nem volt népességhatárítás... mindez természetesen réges-régen történt.

De mi célt szolgált ez a hely eredetileg, mi volt a funkciója?! A sok tönkrement műszerpult miatt ez valami tudományos építménynek tűnik, de miért emelték, mi történt vele, mitől ment tönkre, és mi van ennek a falain kívül?!

Elkezdett erről beszélni Pöttömkevel, bár az eleinte még az ő kérdéseit sem értette. Ez nem igazán Pöttömke hibája volt, mert hát Böngyér még az olyan szavakat sem fordíthatta le neki hogy „épület”, „szálloda”, mert nem volt ezekre a fogalmakra szó Pöttömke nyelvében, azt meg végképp nem értette a lány, mit akar Böngyér azzal, hogy mi van a világ falain kívül. Ugyan mi más mint a nagy semmi, vagy esetleg Isten!

Böngyér nem hitt Istenben, de Pöttömke azon szavai hogy a világ falain kívül a Semmi van, ez elültetett benne egy gondolatot. Egy szörnyű gondolatot. Mi van ha tényleg igaza van Pöttöm-
kének, és valóban a Semmi van a Világ falain kívül, mert ez a Világ, ez nem más mint egy ka-
tasztrófát szenvedett úrhajó?!

Akkor bizony jaj neki, mert tényleg itt kell szenvednie élete végéig!

Pöttömke mindenesetre készségesen válaszolgatott Böngyér kérdéseire, bár mélységesen meglepődött, hogy ez a rémálomba illően erős fickó a legelemibb fogalmakkal sincs tisztában. Hát hol élt ez eddig?! Vagyis a beszélgetésük meglehetősen hasonlított ahhoz, amit előző nap Szubri-
musz folytatott Kisanyámmal. Épp csak hogy itt Pöttömke nem vehette át a vezér szerepét, egy-
szerűen mert annyira kiszolgáltatott helyzetben volt. Végülis akinek mind a négy végtagja törött, az nem nagyon ugrálhat! És Pöttömke semmi esetre sem szeretne volna elvadítani magától Bön-
gyért, mert tudta, hogy ez az egyetlen esélye az életben maradásra. Amíg meg nem gyógyul, addig mindenképp! De még azután is kényelmes ha Böngyér ellátja őt mindenfélével, és nem neki kell megküzdnie egy lakhelyért valakivel.

Készségesen válaszolgatott hát, nagyon udvarias volt, bár néha nem tudta visszafojtani a mo-
solyát, amikor Böngyér alkalomadtán olyasmik iránt érdeklődött, amit Pöttömke szerint egy négy éves kisgyermek is kellett volna hogy tudjon. Mindenesetre Pöttömke nagy hasznára volt Böngyérnek, mert rengeteget megtudott tőle, sőt, tulajdonképpen az égvilágon mindent, mert hát Pöttömke világa megközelítőleg sem volt olyan változatos mint Böngyér világa, eléggé unal-
mas volt itt az élet, tehát két óra sem telt el, s Böngyér máris tudott minden lényegeset. Leg-
alábbis minden olyan lényegeset, amit Pöttömke egyáltalán elmondhatott neki, amiről tudomása volt.

Ezalatt Pöttömke nemcsak beszélt, nemcsak magyarázott, de amikor épp nem kellett megszólalnia, mert Böngyér a hallottakon gondolkozott, akkor tömte magába azt a szörnyű, fűrészporszerű, ízetlen vacakot, amit előző nap Böngyér hozott neki, s amiből akkor csak három adagra

valót falatozott be. Most aztán úgy nekiesett hogy további ötöt is bekebelezett, a sok koplalástól összeszűkülte gyomra a tegnapi három adagtól kitágult végre, s most úgy telizabálta magát, hogy a hasa jobban kidagadt előre is és oldalra is mint egy várandós kancának. Eléggé furcsán is festett ettől, mert a nagy has sehogyan sem illett a szinte csontsovány karjához-lábához és mellkasához. De mondta is ezután:

—Hú, én aztán nagyon jóllaktam most! Így még soha teli nem ettem magamat! Remek érzés! Köszönöm neked, Böngyér! - mosolygott rá, majd hirtelen óriásit böffentett, jelölve annak, hogy valóban dugig lakott.

Böngyér is elmajszolgatott egy élelmiszeradagot eközben, de csak fintorogva, méla undorral, jobb híján, s elkeseredetten gondolt rá, hogy ezután ezt kell ennie egész életében.

—Ez volt neked az a nagyon nagyszerű zaba? - kérdezte a lánytól.

—Nanáhogya, amikor egynél többet egyszerre még sosem ehettem! Kivéve természetesen amikor legyőztem a párbajban az ellenfeletem, s így megszereztem a lakhelyemet. Akkor őt megettem, természetesen. De az nagyon régen volt. Azóta ez volt a legpompázatosabb étkezésem, de igazán!

—Na te szegény, ettél volna csak néhány olyasmit, ami az én világomban akár csak a legközségesebb ételnek számít is! - mondta Böngyér, s erre gondolt:

—Hiszen neki még az üres kenyér, sőt, a száraz kenyér is mennyei csemege lenne!

Na de erre meg is szólalt Pöttömke:

—Na jó is hogy valami másik világról beszélsz Böngyér, már rég meg akartam kérdezni, honnan a csudából pottyantál ide, hogy te semmit sem tudsz?!

—Egy másik világból. - sóhajtotta Böngyér.

—Nem értelek, hiszen egyetlen világ van csak: ez!

—Nem. Van másik is, sőt, sok másik is. Mert e világ falain kívül nem a semmi van. Van olyan is hogy semmi, de abban a semmiben sok-sok óriási golyó lebeg, ezeknek *bolygó* a nevük, ezek sokkal de sokkal nagyobbak mint ez a világ, és ezeken is élnek emberek, és sokkal jobban élnek mint itt ti! Én is egy ilyen bolygón éltem, aminek Bargan volt a neve. Ott mindenki olyan nagy mint én, természetesen csak a felnőttek. Nálunk a gyerekek akkorák mint ti.

—Aha, és hogy kerültél akkor ide?

—Hát, izé... ezt nehéz megmagyaráznom... tudod, az úgy volt, hogy én nagyon szeretek párizni, és... és főleg gyerekekkel szerettem párizni, mert szeretem ha a nő akit dugok, sokkal kisebb nálam! És ott ahol éltem, ezt nem szabad. Az emberek mindig megverték, amikor ilyesmit csináltam.

—Meg tudom érteni. Nálunk sem nézik jó szemmel, ha valaki kiskorúakat dug. Néha megesik, de még néha is csak akkor, ha a lány még nem tizenhat éves ugyan, de már olyasformának néz ki, mert elég nagy. - bólogatott Pöttömke.

—Na hát szóval akkor nem kell sokat magyaráznom neked, értheted hogy nem éltem jól ott! Nem voltam boldog! Na de hogy rövid legyek, olyasmi történt velem, hogy Isten segített rajtam, és megkérdezte hogy akarok-e egy olyan helyre kerülni, ahol annyit dughatok kicsiket, amennyit csak akarok, na és hát így kerültem én ide! Egyik pillanatról a másikra isten csak hipp-hopp, iderakott! Elaltatott, s amikor felébredtem, itt voltam! A részletek persze ennél bonyolultabbak, de azt hiszem felesleges hogy terheljelek velük, mert meg sem értenéd őket, hosszú is volna, s talán unalmas is. Szóval most csak úgy nagyon nagyjából mondtam el neked a dolgot, de ennyi a tömör lényeg! - fejezte be Böngyér.

—Hm! - mondta erre a maga velős válaszát Pöttömke.

—Nem hiszed? - kérdezte Böngyér.

—Hát nem is tudom... hatalmas képtelenségnek tűnik a szememben... de tényleg semmit sem tudtál...

—Mert nálunk mások a szokások.

—Gondolom... ahol ekkorák az emberek... na és hát épp ez az, hogy egyszerűen nem hiszem, hogy itt mifelénk szülessen egy ekkora valaki! A nagyságod döntő érv a szememben! És az is, hogy be mertél menni a Pokolba csak úgy! Tényleg, miért mentél oda, valóban csemegét kerestél?

—Dehogy, nem eszem én embert! Senki sem eszik embert az én világomban, vannak sokkal finomabb csemegéink is! Egyszerűen csak egy nyugodt helyet kerestem, ahol alhatok.

—Na és?

—Mi az a „na és”?

—Az a na és, hogy még mindig nem értem, mire kellett ehhez lemenned a sötétbe!

—Hát mert nyugodt helyet kerestem, ahol senki sem zavar. Amikor világosban jártam, mindenki állandóan csak dugni akart velem.

—De hiszen te azt szereted, azt mondtad!

—Hogyne, de nem egyfolytában! És még azok a hülye nők össze is verekedtek rajtam, látod mit csináltak a férfiasságommal! - mutatta Böngyér. —Na szóval ezért aztán lementem oda a sötétbe mert sejtettem hogy ott senki nem lesz, aztán meg én úgyis ahhoz vagyok szokva, hogy ha lehet, sötétben aludjam.

—Micsoda?!

—Most mit csodálkozol ezen, más emberek, más szokások!

—Roppantul bátor lehetsz!

—Maglehet tán hogy bátor vagyok, de semmi esetre sem emiatt. Mifelénk mindenki sötétben szeret aludni. Vagy legalábbis félhomályban.

—De hát az hogy lehet?!

—Úgy, hogy nálunk az idő felében mindig sötét van. Nagyjából tizenkét óráig sötét, aztán újabb tizenkettőig világos, majd megint sötét, és így tovább. Egészen pontosan csak úgy nagyjából tíz órát van világos, aztán valami két óra hosszat egyre kevesebb a fény, ezt az időt úgy hívjuk hogy *alkony*, amikor teljesen besötétedik azt hívjuk úgy hogy *éjszaka*, ez tart szintén valami tíz órát talán, majd fokozatosan, mintegy két óra alatt kivilágosodik, ezt az időt nevezzük úgy, hogy *hajnal*, és akkor jön újra a tíz órás világosság, aminek *nappal* a neve. Ez nálunk így megy. S mert a világosságot mi is jobban szeretjük, ezért a sötétség idejét egyszerűen átalusszuk, hacsak nincs valami nagyon sürgős dolgunk. Végülis mi jobbat tehetnénk?!

—Elképesztő! És nem féltek a sötétségtől?!

—A gyerekek közül a kisebbek igen, de azért ők sem olyan nagyon. És még aki fél, az sem annyira a sötétségtől fél, hanem hogy jön esetleg a sötétség leple alatt valami rossz ember, aki ártani akar neki. Tehát tulajdonképpen ő sem a sötétségtől fél, hanem a rossz emberektől. A sötétségtől minek félni, teljesen természetes állapot, bár a világosság magától értetődően kellemesebb, mert akkor látunk is!

—Én úgy tanultam, hogy a sötétség teljesen természetellenes állapot!

—Nyavalyát, az állandó világosság a természetellenes állapot! Ez itt - mutatott körbe Böngyér - ez a természetellenes, ez az egész ti világotok, ez ugyanis mind *mesterséges*! Azért az, mert ez nem magától jött létre, hanem emberek *csinálták*! Olyan emberek, mint én! Igen, igen, ugyanolyan nagyok mint én! Voltam a nullás szinten, láttam a csontjaikat, éppoly nagyok mint az én csontjaim lennének! Eredetileg akik itt laktak, mind ilyen nagyok voltak, és ők *építették* ezt az egészet!

—Mi az hogy „építették”?

—Csinálták.

—Az egész világot?!

—Igen, azt, amit te világnak nevezel. De ez valójában csak egy kicsike része a világnak. A nullás szint alatt, meg a 99-es fölött még akármi is lehet, biztos van is! Meg körbe-körbe! Na és aztán az történt, hogy az itt élőket valami baj érte. Nem tudtak többé kijönni innen. És mert kevés volt az élelem, egyre kisebbek lettek az utódaik, mert kisebb testnek kevesebb élelem kell. De ez lassan ment, egyik nemzedékről a másikra nem kisebbdedtek többet mint egy-két hajszálnyit csak, emiatt nem vettétek észre ezt magatokon! Főleg mert hiszen aki meghalt, annak meg sem őrizték a maradványait, hanem megették, a csontokat pedig bedobták a komposztálóba! Azt is sejtem különben, hogy amit te Istennek hívsz, az nem az igazi isten, hanem egy olyasféle valami, amit az én világomban úgy neveznek hogy *számítógép*, ez kell hogy előállítsa azt a szar-ságot amit eszel most is, és azt is sejtem hogy nem másból állítja elő mint a sok ürülékből meg a

komposztálóba ugrottak teteméből, nagyonis helyes szó rá tehát az hogy szarság, mert jelentős részben kakiból van! Olyan az íze is! Hej pedig az én világomban milyen finomakat ehettél volna! —Milyen finomakat? - kérdezte Pöttömke.

—Hát ezt nehéz ám elmondanom neked, mert hogy is írhatnék le szavakkal ízeket! - sóhajtott Böngyér. —Hiszen te még azt sem tudod mi az hogy *növény*, meg hogy *állat*...

—Valóban nem tudom, de azt mondd meg inkább, miként lehet hogy nálatok az idő felében sötét van! Iszonyú hely lehet, és nem kívánczom oda!

—Ő te kis oktondi, fogalmad sincs róla hogy mit beszélsz! - simogatta meg Pöttömke fejét Böngyér. —Hiszen ha akarunk, tudunk azért fényt csinálni éjjel is! És azért cserébe mert az idő felében sötét van, azért cserébe az idő másik felében annyira világos van nálunk, hogy olyasmit te elképzelni sem tudsz! - és Böngyér mesélt Pöttömkének sokáig a Napról, meg a fákról, a virágokról, az állatokról, a sok-sok finomságról, a csodálatos melegeiről, amit érezni lehet nyáron, arról is hogy milyen a tenger...

—Csodálatos dolgokat mondasz nekem Böngyér, úgy szeretlek! - csillogott Pöttömke szeme, sőt még arca is az élvezettől. —Ilyesmiket még soha senki sem mesélt nekem! Tudd meg hogy ha meggyógyul a kezem és a lábam, én is tőled akarok gyereket, hogy az én fiam vagy lányom is ilyen okos legyen mint te! Nem hiszem ugyan egy szavadat sem, de olyan jó téged hallgatni!

—Mi az hogy nem hiszel nekem, hát ha ez nem úgy volna ahogy mondom, akkor ugyan honnét jöhettem volna ide!

—Azt nem tudom, de ilyen amit mondasz, akkor sem létezhet! Olyan nagy víz, hogy nem is látni a végét, s ez ráadásul sós is legyen, hogy ne is lehessen inni belőle... hát ugyan mi értelme volna annak, ki az a hülye aki ilyen nagy vizet csinál, aztán még tönkre is teszi hogy használni se lehessen?!

—De hát értsd már meg hogy a világ cseppet sem az emberek kedvéért jött létre! S mert nem miattunk jött létre, emiatt magától értetődő hogy egy egész sereg dolog van benne, aminek a számunkra semmi haszna, sőt, némelyikük még kellemetlen is! Na de én arról a világról beszéltem, amiben én éltem, mert ez itt - és ismét körbemutatott - ez mind olyasmi, amit emberek csináltak! Olyan emberek mint én magam, legfeljebb nálam okosabbak valamivel! Ő hogy te mennyire ámulnál ha elvihetnélek az én világomba! Mennyire megbámulnál még egy katicabogarat is, vagy akár a legközönségesebb füvet... - s hirtelen Böngyér tekintetére mély döbbenet ült ki. Eszébe jutott az a jelenet, amikor Jondon hazatért a csónakjával a tengerről, s magával hozta a furcsa bűvárruhába öltözött kislányt. Az is hogy megbámulta nemhogy a füvet, de még a közönséges tengerparti talajt, homokot, kavicsokat is! Még meg is szaglászta azt! És igen, az is éppilyen kicsi volt mint Pöttömke meg a többiek itt! És még valamennyire külsőre is hasonlatos volt ezekhez! Már akkor feltűnt neki hogy nem egészen úgy viselkedik mint egy gyermek szokott! Az is efféle babaszerű kislány volt mint Pöttömke, igen, de nem igazi gyermek!

—Aha! - kiáltott fel Böngyér —Már értem! Nem is gyerek volt, hanem ő is felnőtt nő, de innen való! Ő igen, már értem! Már tudom hol vagyunk! Rúgjanak tőkön, ha nem úgy van, hogy tudom már hogy mi van a 99-edik szint fölött! Hát persze hogy a sziget! Ez valami régi épület lehet, né tán egy elsüllyedt óriási hajó, vagy tengeralattjáró, vagy még inkább lezuhant ürváros mert akkora bazinagy, és igenis ki lehet jutni innen! Az a kiscsaj is kijutott innen akit Jondon talált! És ha kijutott, akkor én is kijutok, de ki ám! Lehet hogy soká fog tartani, de akkor is kijutok, ki én, még ha utána dutyiba visznek is! Mert legalább még egyszer érezni akarom a déli Nap tűzét, és forró teát akarok inni, meg hideg sört, és fagyit és sült csirkét és sajtos tésztát és krémcsokoládét akarok enni!

—Mit beszélsz? - kérdezte csodálkozva Pöttömke, mert mindezt Böngyér a saját nyelvén mondta.

—Tudod, mielőtt az én világomból idekerültem volna, felbukkant a tengeren egy olyasféle nő mint te vagy, de nem tudtunk beszélgetni vele, mert nem ismerte azokat a szavakat, amiket mi használunk! Ezt mi úgy mondjuk, hogy nem tudta a nyelvünket! Most már tudom tehát, hogy ő is közületek való volt, és emiatt nem lehet másképp, mint hogy ez a ti világotok valaha régen a nagy semmiben lebegett valóban, jól mondtad tehát hogy a világon kívül a Semmi van, mert ha most nem úgy van is de valaha régen úgy volt! Csak azután lepottyant az én bolygómra, időtlen

időkkel ezelőtt, s ekkor úgy tönkrement, hogy már nem képes mindarra amire régen. Akkor régen biztos ki sem lehetett jönni innen, gondolom mert úgy belefűrődött a földbe. De aztán ahogy teltek-múltak az évek, valamelyik kijárat felszabadult, biztos mert elhordták előle a földet a tengeráramlások... de nem is! Biztos úgy lehetett, hogy a központi számítógép időnként megpróbálkozott a felszállással, még most is ezt teszi időnként, ezt érzik a szigetlakók földrengésnek! És így apránként kiszabadult tehát a kijárat, s azt megtalálta Jondon megmentettje, még bele is bújott egy úrruhába, és kibukkant a tenger felszínére! Igen, így lehetett! Na de akkor én is megtalálom ám azt a kijáratot! Naná hogy megtalálom! Okosabb vagyok mint idebent bárki! - azzal ránézett Pöttömke. —És akkor kiviszlek téged arra a világra ahol én élek, és ott nagyszerű lesz neked! Nagyon fogod élvezni, az a kislány is nagyon élvezte akit Jondon barátom talált! De lehet hogy még sok mindenki mást is kiviszlek innen, lehet hogy mindenkit aki itt lakik! Nagy hős leszek, egy egész nép megmentője! Hohó, nem is rossz hogy idekerültem, van már életcélom!

—Nem sokat értek abból amit mondasz Böngyér, mert olyan szavakat használsz, amiket nem ismerek! Mi az a tengeráramlás például?

—Az... mindegy, nem számít! Most más dolgom van! Meg kell keresni mielőbb a kijáratot, mert nagy ez a bodega amiben vagyunk, és nem öreg koromra akarok híres lenni!

—Nekem is más dolgom van! Megint kell pisilni!

Böngyér megpisilte Pöttömke, majd azután elment kijáratot keresni.

Persze nem találta meg, de egy óra után visszajött. Egy nagy műanyaglemezt cipelt magával.

—Találtam egy remek helyet neked, Pöttömke! Odaviszlek!

—Jaj, ne! Ha viszel, megint fájni fognak a végtagjaim!

—Semmit ne félj, gondoltam erre én is! - nevetett Böngyér, azzal rámutatott a magával hozott műanyaglemezre. Annak szélén volt néhány lyuk is. —Erre most szépen ráhúzlak a válladnál fogva nagy óvatosan, aztán ezt a drótot befűzőm ide a lyukakba, s elhúzzom ezt veled együtt! Így már nem fog fájni!

Úgy is tett, s nem is sokára elérkeztek egy uszodához. Pöttömke csak ámult, meglátva a rengetegsok vizet.

—Ez az amit te tengernek nevezel?!

—Dehogyan, butuskám, az megvan... á, nem is ismersz akkora számokat hogy megmondjam, mennyivel nagyobb ennél! Na de figyelj csak! Most szépen beleeresztelek ide a vízbe a lépcsőnél óvatosan, még ide is kötöm a derekadat a dróttal a korláthoz hogy el ne sodorjon a víz, jó?!

—De én most nem akarok fürdeni! Félek ettől a nagy víztől!

—Ne butáskodj, ez remek hely, hát dugd csak bele a kezedet mennyire meleg! Ilyen meleg nincs soha az a víz amiben eddig zuhanyoztatok!

Valóban, ez kifejezetten meleg vizű medence volt. Már is lett kedve fürdeni benne Pöttömkének, épp csak még mindig félt a víz nagy tömegétől.

—De hát ki leszel kötve a korláthoz! - nevetett Böngyér. —És muszáj is bemenned. Ugyanis tudd meg, hogy a vízben minden kevesebbet nyom mint a vizen kívül! Amint tehát a vízben leszel, már is sokkal könnyebb lesz a karod-lábad, nem fáj úgy, és jobban gyógyul! Ha csak lehet, a vízben kell lenned! Na és hát így ha szomjas vagy, ihatsz is belőle, mert elég lesz ha a fejedet oldalra fordítod, s már is szürcsölhetsz belőle! És ha pisilni vagy kakilni kell, nyugodtan belecsinálhatsz, semmi baj, mert nem marad melletted sokáig az ürülék, mert ott a túloldalon van egy nagy nyílás, azon át állandóan folyik ki a víz, és az új, friss víz itt jön be a medencébe majdnem melletted! Tehát az áramlás elsodorja az undokságot!

És Böngyér valóban beletette Pöttömke a medencébe, annak minden tiltakozása hiábavaló volt. Aztán hogy odabent volt, már nem is tiltakozott, mert rájött hogy valóban csuda kellemes ott feküdni, a fejét a legfelső lépcsőfokra helyezve! Tényleg sokkal könnyebb volt így a keze-lába! Rögvest nem sajnált már annyira egyik törése sem!

—Köszönöm neked! Te olyan okos vagy! Akkora az eszed is mint a tested!

—Igyekszem a tolem telhető legjobbat nyújtani! - húzta ki magát Böngyér, majd szájon csókolta Pöttömke.

—Mégis meg akarsz enni?! - riadt meg a lány.

—Nálatok nem szokás a csók?

—De igen, de csak ha az anya csókolja meg a kicsinyét, vagy az az anyját.

—Azt csókolják, akit szeretnek. Én pedig szeretlek!

—De hiszen még nem dugtál velem!

—Talán nemsokára fogok, így hogy a vízben vagy, nem hiszem hogy nagyon fájna az neked. De egyelőre nem. Minek elsietni a dolgokat! Ha nagyon rámjön a dughatnék, legfeljebb felmegyek és dugok valaki mással! Megyek is, bár nem dugni, most valahogy jobban érdekel a kijárat! No meg aztán hozok is neked valami ennivalót! - azzal megsimogatta Pöttömke arcát, majd annak vízben lebegő teste alá nyúlt, és megcsiklandozta a hátát. Pöttömke teste megrándult, a lány sóhajtott egyet, s a szemét is behunyta.

—Ó, ez jó! Csodálatos ember vagy, Böngyér! Milyen jó is hogy rámtaláltál!

S Böngyér egyszeriben úgy gondolta, hogy neki tulajdonképpen nem is olyan nagyon sürgős elmenni élelemért meg kijáratot kutatni! Bár most igazán nem dugott, de olyan remekül érezte magát mint még sosem! Íme, ő most egy meztelen lánnyal foglalkozik, de ez nem úgy megy mint máskor, most a lány nem sikoltozik alatta, nem sír, nem retteg, nem – most egészen más törté-
nik! A kislány, legalábbis a méretét tekintve kicsi lány, most kifejezetten élvezi amit tesz vele!

S így aztán nemcsak Pöttömke hátát csikizte sokáig, de a mellét is, sőt azokat csókolgatta és szivogatta is, majd következett a hastájék, végül a szeméremtájék, ott is birizgálni kezdte a nőt az ujjával, sőt aztán a fejét is befúrta oda, bár az a tájék már víz alatt volt, s időnként így abba kellett hagynia a buzgólkodását hogy lélegzetet vegyen. És Pöttömke ezt úgy élvezte hogy szinte sikoltózott a kéjtől. Böngyér pedig remek fickónak érezte magát, hiába hogy nem is használta ezúttal a gyönyörbotját!

Szubrimusz kitanítása sem tartott sokáig. Ezt természetesen Kisanyám hajtotta végre, meglehetősen határozottsággal. Kezdődött az egész természetesen a fürdőszobában, ahová Kisanyám elment részint megmosakodni, részint inni. Ivott Szubrimusz is, mert eddigre már tisztességesen megszomjazott. Itt aztán Kisanyám elkezdte magyarázgatni Szubrimusznak, miként működik például a zuhanyozó, de kiderült hogy Szubrimusz ezt tudja. Ő általában véve minden technikai részletkérdéssel tisztában volt, mert errefelé a berendezési tárgyak legtöbbje nem nézett ki nagyon másképp mint ami az ő világában volt, majdhogynem teljesen azonosak voltak az általa megszokottakkal, s ami mégis különbözött kissé, az sem annyira, hogy rövid szemlélődés után rá ne tudott volna jönni a kezelésére. Ő egészen más dolgokat nem tudott: az itteni társadalmi viszonyokkal nem volt tisztában. El is kezdte kérdezgetni Kisanyámat, s a nő készségesen válaszgatott neki, mert meglehetősen elnéző hangulatban volt a kiadós lakmározás után, sőt még tartott az öröme is amiatt, hogy mégsem kellett a komposztálóba ugrania. Válaszolt hát Szubrimusz igazán minden kérdésére, kimerítő részletességgel, bár gyakran mulatott a férfi kérdésein, és el is nevezte őt úgy, hogy „nagy, lomha mamlasz”.

—De azért ne aggódj, nem bánom ám hogy ilyen vagy - mondta neki - sőt, ez nagyon jó nekem! De majd én embert nevelek belőled, meglásd, nem lesz abban semmi hiba!

—Köszönöm! Nem is tudtam hogy a két diplomám megszerzése után még újra iskolába kell járnom kannibál vademberek között! - morogta Szubrimusz.

—Mit gagyarászol?! Mi az hogy „diploma”, meg „iskola” és hogy „vadember”? - kérdezte Kisanyám.

—Azok olyan szavak, amiket ti nem használtok, mert csak az én világomban léteznek! - morogta rosszkedvűen Szubrimusz.

—Mi az, hogy a „te világodban”? - kérdezte a nő. —Hiszen ez a világ nem a tied egyedül, hanem az enyém is, meg mindenkié, leginkább azonban természetesen Istené, aki teremtette!

—No hiszen! Amit te világnak hiszel, az cseppet sem az! Ez csak egy... izé... úgy hívják ott ahonnan én jöttem hogy *épület*, sőt, meg merem kockáztatni az állítást hogy *űrváros*! Mert voltam én már ilyen helyen, tudniillik Pucsakaci Kukkolójában, és ez a hely kísértetiesen hasonlít az ottani űrvárosra! Természetesen messze nem azonos, egészen más a beosztása is, de a hasonlóság

mégis szembeszökő! Már amiatt is, mert rozsdás műszerpultokat már eddig is sokhelyütt láttam, holott alig valami kis részt kóboroltam csak be belőle! Ez egy katasztrófát szenvedett úrállomás, én úgy éljek, szóval engem is jó helyre vitt a szellem, mondhatom!

—Fogalmam sincs róla hogy mit beszélsz, szerintem nagyon megüthetted a fejedet, mert állandóan értelmetlen szavakat gagyarászol!

—Csak neked értelmetlenek. Amikor olyan fogalmat akarok kimondani amire nincs szó a nyelvekben, akkor azt egyszerűen a saját nyelvemen mondom.

—Ennek sincs értelme amit most mondtál.

—Dehogynem! Én egy másik világból jöttem ugyanis, tudd meg! És ott mindenki olyan nagy mint én! És... - és most Szubrimusz mesélni kezdett Kisanyámnak, nagyjából úgy, ahogy épp ez időtájt mesélt Böngyér Pöttömkének. És Kisanyám is ámulatlan hallgatta Szubrimusz szavait. Eleinte természetesen mit sem hitt abból, ám a mese tetszett neki, és nem is sokára annyira megtetszett neki, hogy szeretett volna abban a világban élni, pláne mert eddigre már Szubrimusz is megkóstolta az ízetlen tápanyagkocka-élelmiszert, nem ízlett neki, s emiatt sokat mesélt Kisanyámnak az ő világa beli finomságokról. Ez nagyon tetszett Kisanyámnak, aki különben is torkos nő volt. S emiatt hamar úgy döntött hogy elhisz mindent Szubrimusznak, mert milyen kellemes is volna ha ez igaz volna; s egyszer csak egy mondat közepén közbevágott:

—Elég a szóból! Ne dumálj annyit, inkább cselekedj!

—Én?!

—Ki más, te ostoba tahó?! Te tudod hogy mi hogy van a világodban, és mást sem hajtogatsz mint hogy mi milyen vadak vagyunk, meg ostobák, hogy én semmit sem tudok, és hogy ezt az egész mindenséget nem Isten építette hanem olyan emberek mint te! Hát akkor neked kell értened itt mindenhez! Gyerünk, és csinálj valamit, hogy kimehessek abba a világba ami szerinted olyan nagyon szép és jó! Ez biztos neked is jó lenne!

—Hát igen, de nem tudom hogy azt miként érhetném el!

—Bolond beszéd! Gondolj arra, miként kerültél ide, és csináld annak ellenkezőjét, akkor biztos visszakerülsz!

—De az nem úgy volt! Engem egy nagyhatalmú lény rakott ide, mert olyasmit mondtam hogy olyan világban akarok élni, ahol minden magzat megszületik, semmi nem korlátozza a születéseket, és ahol nem kell dolgozni, és csak úgy munka nélkül adják az ételt az embereknek! Én hülye, azt hittem az jobb világ lesz mint ahol addig éltem! Hogy én mekkora bolond voltam! Nem vagyok itt egyetlen napja sem még, de máris látom hogy semmi jóra nem vezet a korlátlan népszaporulat! Hogy mindenki egymás hegyén-hátán éljen, és hogy ha van is elég élelem de csemegeként egymást egyék az emberek, pláne nyersen... ez iszonyú! Ennél az abortusz korlátlan lehetőségé is milliószor jobb! Kezdek rájönni hogy a csiziknek van igazuk!

—Megint nem értem a felét sem annak amit mondasz, de...

—Tudom, tudom, cselekedjek! De ha nem tudom hogy mit!

—Idefigyelj, vagy kitalálsz valami okosat, vagy ugorj be a komposztálóba, mert bármi jobb mint a nyavalygás! - és Kisanyám a közeli nyílásra mutatott. E beszélgetés ugyanis egy komposztáló közelében zajlott, mert csak ott találtak nyugodt helyet maguknak.

—Szóval ugorjak oda be? Nem akarsz inkább megenni? Letettél már erről?! - kérdezte gúnyosan Szubrimusz.

—Szívesen megeszlek, jó falat lennél, de jobban örülnék neki, ha elvinnél abba a te világodba, és ott olyasmit ehetnék, amit te úgy hívsz hogy almáspite, meg tejszínhab, meg frissen sült kenyér, meg baracklekvár!

—Meg mandula, meg dobostorta... - sóhajtott Szubrimusz.

—Hát akkor gyerünk, és tégy ennek érdekében! - noszogatta őt Kisanyám, cseppet sem kíméletesen, mert még fenéke is rúgta. No nem nagyon, de mégis érezhetőn.

—Hagyj békén, fogalmam sincs, mit kéne tennem, álmos is vagyok, és különben is, nem is lenne olyan jó talán ha netán megtalálom a kiutat innen, mert tegyük fel valami rést nyitok a világod külső falán, aztán bejön ide a Semmi, pontosabban minden kimegy innen, hát megfullad mindenki! Én is, te is! Azaz... micsoda?! Megfullad?! - kiáltotta Szubrimusz, mert hirtelen eszébe ju-

tott neki is a Jondon által megmentett kisgyerek, aki majdnem megfulladt, holott bűvárruhában volt. Legalábbis akkor még mindenki azt hitte hogy az bűvárruha. Most már azonban Szubrimusz hajlamos volt úgy vélekedni, hogy az inkább úrruha lehetett.

—Aha, már értem! - kiáltott fel. —Tudom már, hogy miért reng a föld a sziget alatt! Hát persze! Na de akkor igenis van kiút innen! Ha az a kislány kijutott innen, akkor én is kijutok! No persze óvatosnak kell lenni, semmi esetre sem lenne bölcs tett, ha olyasmit csinálnék, hogy bejöjjön ide a tenger vize... de ki lehet jutni! Igazad van Kisanyám, kijutunk innen! - és átölelte a lányt. — Azt nem ígérem hogy hamarosan, de idővel okvetlenül!

—Ez a lényeg! Nem tudom ugyan megint hogy miket beszélsz, de annyit igen, hogy beláttad hogy igazam van, és el kell jutni a te világodba ami sokkal jobb; azt is értem hogy rájöttél hogy el lehet jutni oda, na tehát akkor tevékenykedj! Gyerünk! Én is akarok olyasmit enni amit úgy neveztél el, hogy aszpikos marhanyelv!

—Most hagyj egy kicsit Kisanyám, pihennem kell! Aludnom kell! És különben is át kell gondolnom hogy mit tegyek! Nem lehet csak úgy hamarjában nekikezdeni ennek! Ha olyan egyszerű volna, már senki sem lenne itt, mert már rég megleltétek volna a kijáratot! Tervet kell csinálnom! Azt azonban nem lehet fáradtan, tehát hagyj aludni, és örködj inkább, hogy senki se vágjon fejbe!

—Jól van, aludj csak! Én addig még csemegézem egy kicsit! - fordult Kisanyám a hulla felé.

Szubrimusz tulajdonképpen nem is aludt sokat, ami nem csodálható! Sok oka volt ugyanis ennek. Először is, nem is volt igazán álmos, csak megrázta a sok új élmény. Aztán, a padló amin feküdt, kemény volt, s hideg is. Nem volt párna a feje alá, továbbá ő ahhoz volt szokva hogy sötétben aludjék, ráadásul pizsamában. Még a szigetre is hozott magával pizsamát. Most meg ráadásul nemcsak meztelenül kell aludnia, de még csak egy lepedő sincs amivel betakarhatja magát, nemhogy paplan vagy pléd!

A bűz is zavarta. No és nyugtalan is volt, hogy nem veri-e fejbe valaki őt míg alszik hogy meg-egye, talán épp Kisanyám! Nem igazán bízott meg egy olyan nőben, aki a szeme láttára marcangolta szét egy férfihulla férfiasságát, majd könyékig véresen turkált annak belsejében a szíve után!

Mindezek tetejébe pedig egyre az a kérdés foglalkoztatta, miként szabadulhatna meg ettől a lidércnyomásos helytől, hogy is térhetne vissza a maga megszokott, rendes világába!

Ennek ellenére elaludt, de alig két-három óra múlva már fel is ébredt. Ráadásul úgy, hogy kész volt a terve, mit tegyen.

Meglepve hallotta Kisanyám szavait, miszerint míg ő aludt, a lány is gondolkozott, s neki is kialakult valamiféle terve!

—Hé, Szubrimusz, mit szólnál hozzá, ha elindulnánk a 00 jelű folyosón végig körbe a világban...

—Hagyd ezt, a világ mérhetetlenül nagyobb mint ez amit te ismersz! Ez csak egy olyasmi, amit az én világom beli emberek úgy neveznek hogy *úrhajó*, sőt inkább *úrváros* vagy *úrállomás*!

—Nekem aztán mindegy, legyen neked úrváros. Tehát ezen körbejárnánk a világot, mert logikus hogy kijárat csak a legszéléről nyílhat, aztán ha ezen a szinten nem lelünk olyat, akkor végignézzük figyelmesen a többi szint 00 folyosóját is! Annak is csak az egyik oldalát kell végignézni, mert a befelé eső oldalon nem lehet kijárat!

—Eh, ez nem jó! Van neked fogalmad róla, mekkora távolságot jelent ez?!

—Jó nagyot, az már biztos!

—Naná! - és Szubrimusz hálát adott magában a szellemnek, hogy beletöltötte a fejébe ennek a „világnak” a mértékegységeit is, így tudta hogy most mit mihez viszonyítson. —Figyelj csak Kisanyám! Te azt mondtad nekem, hogy a „világod” kör alakú, és sugara mintegy 30 kilométer! Ezt el is hiszem, mert a sziget is ahol voltam, s ami biztos ennek a tetején van, nagyjából ekkora! Sőt, az én népem úrvárosai is ekkorák úgy nagyjából! Na és szóval ez azt jelenti, hogy eszerint a kerülete durván 180 kilométer, de lehet hogy megvan 200 is! S mi ezt járjuk végig gyalog?! S ha itt nem járunk sikerrel, akkor ezt tegyük meg mind a száz színttel?! Hiszen az összesen hússzezer kilométer! Ha 3 kilométeres óránkénti sebességgel haladunk, ami egy normális gyalogostempó, s

ennél gyorsabban nem is mehetünk ha közben figyelünk kell valami kijáratra utaló jelre, nos, akkor az azt jelenti, hogy ez eltartana nekünk összesen 6666 óráig, ami több mint 833 nap, ha naponta 8 órát gyalogolunk! S ez több mint két év! Na köszöni de ebből nem kérek!

—Van talán jobb ötleted?! - tette csípőre Kisanyám a kezét.

—Naná! Már amiatt is mert erősen hiszem hogy ha lett volna a 00 folyosón kijárat, azt már rég megtaláltátok volna! Hiszen évezredek óta itt éltek! Nem, nem, Kisanyám, kijárat csak olyan helyen lehet, ahol még semelyikőtök sem kereste!

—Szerintem azt senki sem kereste.

—Hát ti korcsfajzatok biztos nem, mert azt is elfelejtettétek hogy létezik olyan, na de a nagyon távoli őseitek, azok igen, azaz, keresni azok sem keresték, de csak mert tudták keresés nélkül is hogy hol van! Hiszen ezt az egész mindenséget ők csinálták! Na már most gondold csak bele Kisanyám, hogy ez az egész világotok úgy nézhet ki kívülről szemlélve, mint egy roppantul nagy bili, ami azonban igencsak lapos! Mi az ilyen formát tányérnak hívjuk. Nagyon lapos, mert van ugyan száz emelete, de egy emelet csak valami talán három méter magas lehet, de még ha négy méter is, akkor is csak négyszáz méter magas az egész, tehát nincs meg fél kilométer sem! Az átmérője azonban 60 kilométer, tehát százhuszszor olyan széles mint amilyen magas! Na és ha egy efféle valamire kijáratokat készítenek, akkor totális ostobaság a peremére tenni azt, amikor a perem olyan keskeny az aljához meg a tetejéhez képest! Sokkal könnyebb leereszkedni egy ilyennek az aljára vagy a tetejére! Hiszen az is ugyanakkora felületű mint bármelyik szint! Van ott elég hely kijáratnak!

—Hogy is mehetne valami valami másnak az aljára – azonnal lepotyogta róla!

—De nem a Semmiben! A Semmi azért semmi, mert ott semmi sincs, még súly sem! Ezen ne is vitatkozz, ezt én jobban tudom! Tehát a kijáratok szerintem a 99-es és a 00-ás szinteken keresendők! Csakhogy a 99-ediken nem hiszem hogy szerencsével járnánk, mert azt rég betemette a sziget homokja; valószínűleg vannak ugyan kijáratok ott, bőven, csakhogy azok olyan szobák a számotokra, amiknek nem nyílik az ajtaja! Nem nyílhat, mert a központi komputer nem nyitja ki, mert tudja az is, hogy ott nem lehet kimenni!

—A felét sem értem annak amit mondasz, de ha azt állítod hogy tőlünk valaki már eljutott a világodba, akkor igenis kell hogy legyen legalább egy kijárat, ami nyílik, lehet hogy valóban a 99-edik szinten, de kell legyen egy kijárat!

—Hogyne, biztos is hogy van, de az akkor sem lehet a 99-ediken! Ugyanis ha ott volna egy nyitott kijárat, és azon át ment volna ki tőletek a lány, akkor azt egy egész sereg ember látta volna, hiszen olyan sűrűn éltek ahogy nálunk az én világomban a kísérleti patkányok sem, szinte egymás fejére szartok! És ha azok látják hogy a kislány elment valahová, biztos hogy egy sereg másik ember is követte volna a példáját, vagyis nem egyedül jött volna hozzánk a kis nő, hanem minimum másodmagával, de inkább tömegestül! Na de hát egyedül jött! Vagyis senki sem látta hogy ő kijött innen! S ennek a magyarázata csak az lehet, hogy olyan helyen van a kijárat, ahol általában nem szokott sok ember lenni! Na és hát te meséltél nekem holmi sötét szintekről, amiknek Pokol a nevük! Ezek közt van ha jól emlékszem a 00-ás is! Na hát, ott a kijárat! Oda kell lemennünk, ott kell megkeressük!

Kisanyám elsápadt.

—De hát ott sötét van!

—Valahogy pedig meg lehet találni azt a sötét ellenére is, mert az a nő is megtalálta!

—Képtelenség. Soha senki sem menne le önszántából a Pokolba!

—Ő meg kellett tegye.

—Nem. Lehetetlen. Olyan nincs. Nem létezik! - ingatta a fejét Kisanyám.

—Nono! Mi van ha az a nő a komposztálóba kellett volna ugorjon, de úgy gondolta, inkább él a sötétben, mint meghal a világosban?!

—Én biztos hogy inkább halnék a világosban, mint élnék a sötétben! - jelentette ki Kisanyám mélységes határozottsággal a hangjában.

Na, erre több sem kellett Szubrimusznak, felállt, odalépett Kisanyám mellé, elkapta, s mielőtt a nő akárcsak gondolt volna is ellenállásra, máris megragadta és odacipelte a komposztáló elé, hi-

ába sikoltozott Kisanyám, hogy most épp nem óhajt meghalni! De Szubrimusz kegyetlen volt, s úgy ragadta meg a számára igazán nem nehéz Kisanyámat, hogy annak csupán két bokáját fogta, s odatartotta a rémisztő tölcser fölé, fejjel lefelé. Annyira belelógatta, amennyire csak bírta. Kisanyám velőt rázóan sikoltozott.

—Pofa be vagy beledoblak! - kiáltotta túl a sikolyait Szubrimusz. Erre Kisanyám elhallgatott, de reszketett minden ízében.

—Mit látsz odalent?! - kérdezte tőle komoran Szubrimusz.

—Semmit!

—Biztos?!

—Igen!

—Miért nem látsz semmit?!

—Mert sötét van! Kérlek húzz vissza! Nagyon kérlek!

—Tehát elismered hogy odalent sötét van?!

—Igen, igen, igen!

—Tehát sötét van ott. És te ebbe a sötétbe akarnál beleugrani?! Te bolond! Agyalágyult hülye! Hát mennyivel jobb ez a sötét, mint az a sötét ami a Pokolban van?! Sőt, ez biztos rosszabb, mert tudod hogy aki ide beugrik, az meghal, de a Pokolról nem tudod hogy ott is meghalsz-e; lehet hogy élnél, sőt ez biztos is, mert én mondom!

Azzal visszahúzta a nőt. Nem esett ez inkább nehezebbre, mint hogy egy talán nyolc éves gyerekkel megtegye. Kisanyám halottsápadt volt, és ömlött róla a veríték a félelemtől.

—Ezt... ezt ne tedd velem többet, kérlek... - rebegte.

—Akkor ne dumálj hülyeséget! És jó ha tudod, ki nem állhatom ha seggberúgnak!

—Bocsáss meg... többé nem teszem!

—Jól van, felejtjük el. Na tehát, ha feltett szándékom hogy velem tartasz az én világomba, akkor jössz velem, mert én bizony megyek a Pokolba, kikutatni a kijáratot! Ott ugyan sötét van, de meg kell szoknod! Vagy megszoksz, vagy megszöksz!

—Megyek veled! Te biztos megvéded mindentől! Iszonyú erősöd van!

—Eh, nem én vagyok az erős, hanem te a nagyon könnyű! Na szóval, gyerünk lefelé! Hol a legközelebbi lift? Vezess oda!

És Kisanyám elindult a lift felé. Szubrimusz követte.

A nullás szintre hamar lejutottak. Itt aztán kinyílt az ajtó, és sűrű sötétség tátongott előttük. Szubrimusz nem is várt mást, tulajdonképpen Kisanyám sem, de ő egyáltalán nem vette ezt tudomásul olyan könnyedén mint Szubrimusz! Amint megpillantotta a nagy sötét semmit, máris reszketve simult Szubrimuszhoz. Nagy magabiztossága, amivel eddig irányította a férfit, rögvest semmivé párologott. De annyira, hogy amikor Szubrimusz vagy három lépést eltávolodott a nyitott lifttől, s alakja így beleveszett a sötétbe, Kisanyám sikoltozni kezdett, hogy Szubrimusz jön-jön vissza hozzá, de annyira azért nem igényelte Szubrimusz jelenlétét, hogy utánamenjen a sötétbe. Erre Szubrimusz vissza is jött, megragadta Kisanyám kezét, de így is csak valami négy-öt lépést volt hajlandó megtenni a lány a sötétségbe, s ezután már húzatta magát. Szubrimusz kénytelen volt belátni hogy Kisanyám segítségére nemigen számíthat a keresés közben. Amikor végre visszaértek a lifthez, Kisanyám olyan rémült volt, hogy majdnem habzott a szája a félelemtől, jobban reszketett minden porcikája mint amikor Szubrimusz a komposztálóba lógatta! Hiába, egyszerűen nem volt olyan nő, aki hamar megszokik egy annyira különleges valamit, mint ami a számára a sötétség volt.

—Hát jól van - mondta Szubrimusz - akkor várj meg itt engem!

—De nem, de nem!

—Mi bajod van még mindig?!

—Hát az, hogy itt mindenfelé sötétség van, csak ezen a kis helyen nem ahol a lift van, és én egyszerűen nem vagyok képes elviselni ezt a tudatot! Nagyon félek! Nagyon közel van hozzám a Sötétség! Mi lesz ha ráumugrik?!

—Most hülye vagy, vagy engem nézel hülyének?!

—Na de tényleg félek, értsd meg!

—Figyelj, most akarod hogy megleljem a kijáratot, vagy sem?!

—Igen!

—Akkor elmegyek és megkeresem. Veled vagy nélküled!

—Szubrimusz, tudod mi lesz ha engem itt hagysz?!

—Mi?

—Előbb bepisilek a félelemtől, talán még más is kijön belőlem nemcsak a pisi, azután nem bírom tovább, és felmegyek a lifttel valamelyik világos szintre!

—De akkor nem hiszem hogy megtalállak ha visszajöttem, mert azt sem fogom tudni, hogy melyik szinten vagy!

—Tudod mit, megmondom neked, hogy megvárlak mondjuk az ötös szinten, jó?!

—Nem jó! Én azt akarom hogy velem tarts!

—De miért?! - kérdezte Kisanyám sírós hangon, és a kezét tördelte kétségbeesésében. És behúzódtott a lift leghátuljára, egészen a falhoz tapadt.

—Azért, mert tegyük fel megtalálom a sötétben a kijáratot, ami ugye nem kizárt! Na és akkor tudod mi lesz?

—Mi?

—Hát az, hogy használni is fogom! Azonnal! Nem jövök vissza érted! És tudod miért?

—Miért?

—Mert sötét van idelent! Tehát még az sem biztos hogy egyáltalán visszatalálok ide! De ha ide meg is lelem az utat mert mégiscsak világít a lift, nos, könnyen lehet hogy újra már nem találom meg a minden bizonnyal sötét kijáratot! És én nem akarom ezt megkockáztatni! Ha meglelem, azonnal kimegyek rajta, de ki ám, nem habozok semeddig sem! Na és hát ha akkor te velem leszel, jöhetsz velem! Ha nem leszel velem, maradsz itt! Világos?!

—Dehogyan világos, itt minden sötét!

—Bolond! Az világos-e, amit mondtam!

—Értsd meg hogy nem vagyok képes elviselni a sötétet!

—Akkor hunyd be a szemedet és viszlek magammal! - mondta kegyetlenül Szubrimusz, azzal egyszerűen a hóna alá csapta Kisanyámat, és már vitte is, mint egy kis malacot. És csak akkor rakta le a lányt, amikor már olyan távol voltak a lifttől, hogy nem látta annak a fényét.

—Most már állj meg a saját lábadon, és ha nem akarod hogy elkeveredj tőlem, akkor itt a bal kezem, fogd meg erősen!

—De... dedede... - rebegte a lány.

—De mi?

—De miből gondolod hogy... hogy megtalálod... és hamar...

—Egyáltalán nem hiszem azt, hogy hamar találhassam meg!

—Akkor meddig maradunk itt?!

—Amíg kellően éhes vagy szomjas nem leszek.

—De nekem kakilni kell!

—Akkor ereszd ki magadból csak így menet közben, ezért még csak meg sem állok!

—De mi lesz ha valóban megéhezel?!

—Felmegyek néhány emeletet és eszünk.

—És azután?

—Visszajövök ide.

—Hányszor?!

—Amíg rá nem lelek a kijáratra.

—De figyelj csak, ez sokkal tovább fog tartani mintha csak a 00 folyosót járnánk végig! Egy szint teljes átvizsgálása nagyon soká tart, pláne mert hisz semmit nem is látsz!

—Nem kell átvizsgálnom a teljes szintet.

—Hát?

—Idefigyelj, mondtam már hogy én ismerem valamennyire az ürvárosokat, mert legalább egyet láttam is már belülről! Na de ettől eltekintve is azt mondja a logika, hogy egy kijáratot azért épí-

tenek, hogy használják. Ha használni akarják, akkor oda kell tudni menni hozzá. Tehát kell odavezető út. S mert erősen hiszem hogy kijáratok egyedül csak a nullás és kilencvenkilences szinteken vannak, ezért logikus hogy ha a többi szint lakói is ezt akarták használni, oda kellett menjenek! A többi szintről e két szintre legegyszerűbb lifttel menni. Akkor meg már logikus, hogy a kijáratokat valamelyik lift közelébe építették! Biztos van több kijárat is, de mindegyik olyan helyen, ami ha nincs is talán közvetlenül egy lift mellett, de attól nem messze! Nekem tehát elég a liftek környékét végigkutatni!

—De mit találhatsz ebben a nagy sötétben?!

—Azt csinálom Kisanyám, hogy tapogatom a falakat!

—Tessék?!

—Tapogatom. Sőt, elég csak a legszélesebb folyosókat végigtapogatnom, mert egy kijárat, amit mi az én világomban zsilipkamrának nevezünk, az komoly dolog, azt holtbiztos hogy valami főfolyosóra raktak! Tapogatom a falakat, és remélem rálelek valami pöcökre, amit ha elfordítok, akkor kinyílik valami ajtószerűség, s remélem amögött találok egy csomó úrruhát! Ugyanis a Semmibe csakis abban mehetek ki az őseitek, tudniillik mert másképp egyrészt megfulladnak, másrészt szó sem lehetett volna megfulladásról, mert a nyomáskülönbség miatt azonnal darabokra robbannának, a darabjaik pedig pillanatok alatt jéggé fagynak!

—Ezt nem értem.

—Nem baj, attól még ez történik, biztosra veheted! Tehát úrruhát keresek! Ha az megvan, már tudom hogy itt a zsilipkamra néhány lépésnyi közelségben! Mellesleg, Jondon megmentettje is úrruhában volt.

—Nem tudom, mi az az úrruha.

—Nem baj, én azt is tudom! Szóval inkább kezd el te is tapogatni a falat, lehetőleg magasan a fejed fölött mert olyan apró vagy, s ha találsz valami kallantyút vagy gombot, akkor szólj!

Hát keresgéltek az úrruhák faliszekrényét, még Kisanyám is kereste, szepegve, reszketve a rémülettől, idegességtől, de csak félkézzel kereste, mert a másik kezével olyan erősen fogta Szubrimusz balján a kisujját, hogy majdnem eltörte, és Szubrimusz le sem tudta volna fejteni magáról a kezét, ki sem nézett volna ekkora erőt Kisanyámból.

Keresték együtt tehát az úrruhákat sokáig, de nem jártak sikerrel. Végül aztán Szubrimusz úgy gondolta, jobb ha visszamennek a lifthez, felmennek vele néhány emeletet, majd ott egy másik lifttel lejönnek és annak a környékén is körbenéznek, azaz inkább körbetapogatóznak. S ezt azért oldják meg ilyen bonyolultan, mert könnyebb a világos emeleten meglelni egy liftet, mint itt a sötétben.

Sajnos azonban a sötétben idelent tökéletesen eltévedtek, és már jó ideje mentek erre meg arra, s még mindig nem találták meg a lift kivilágított ajtaját! Pedig Szubrimusz megesküdtött volna rá, hogy már rég ott kéne lenniük, vagy ha nem is ott, de legalábbis látótávolságban!

Végül eszébe jutott hogy miért e sikertelenség.

—Hát persze! Biztos valaki elhívta azt a felsőbb emeletekről! Én hülye, hogy miért nem támasztottam ki az ajtaját!

—Most mi lesz, itt maradtunk?! Mi lesz velünk?! - sírta el magát Kisanyám.

—Nyugi! Semmi vész, nem kell rögvést bepánikolni! Elég ha keresünk egy másik liftet, vagy akár ennek az ajtaját is, és lehívjuk a megfelelő gombbal! Vagy akár az is megteszi ha egy lépcsőre lelünk, azon át simán feljutunk a világos emeletek valamelyikére!

Ez az utóbbi kívánságuk hamar teljesült, s hozzá úgy, hogy alig fordult be egy kanyarba Szubrimusz csak úgy találomra, máris hasravágódott egy lépcsőfokban.

Káromkodott is utána, Kisanyám pedig sírt, mert ő még most is elszántan szorongatta Szubrimusz kisujját, s a férfi nagy testének zuhanása őt is magával rántotta. De Szubrimusz járt rosszabbul, mert ő került alulra, Kisanyám csak rápottyant, no meg aztán Kisanyám el nem engedte volna az ő kisujját, s így azt majdnem kifecamította, úgy megrántotta; meg is rándult jócskán!

Ámde megérte a nagy esés. Mert ahogy Szubrimusz feltápáskodott, így szólt, miközben tapogatta magát:

—Na tessék, nézz csak fel Kisanyám: máris ott van felettünk a világosság! Már rögvest a következő szint fényes!

Valóban, itt a lépcsőházban ahová jutottak, határozottan nem volt olyan sötét mint eddig bárhol a nullás szinten! Szó sem volt természetesen valami különösebb világosságról, de egészen enyhe félhomályról igen, ami feljebb erősödött is, mert, mint azt Szubrimusz helyesen állapította meg, a felsőbb szintről némi kis fény ideszüremlett.

Nem is habozott hogy felmenjen oda, és követte most őt Kisanyám is, ezúttal már elengedve Szubrimusz ujjacskáját, de csak azért hogy kettesével véve a lépcsőfokokat száguldjon fel oda. S csak amikor már kibukkant a 01-es szintre, akkor kiáltotta el magát:

—De hiszen én azt hittem, hogy az egyes szint is Pokol! Még sincs sötét! És ha mégsem Pokol, akkor hogyhogy nincs itt egy szál ember sem?!

Ezt Szubrimusz sem értette. Éppoly értetlenül állt e jelenség előtt, mint nem is olyan rég Böngyér. Mindenesetre nagyon tetszett neki, hogy itt nincs olyan „tömegnyomor”, ahogy magában elnevezte e túlszűfolttságot, mint máshol.

—Na látod Kisanyám, mindjárt tágasabban vagyunk itt! Ugye milyen jó hogy velem tartottál! Most hát nincs más tennivalónk, mint e szinten sorra megkeresni minden egyes liftet, s ezeken lemenni a nullásra, aztán ott körbetapizni a folyosók falát a lift környékén! Valamelyiknél meg kell leljük a kijáratot!

—Szubrimusz, énnekem nagyon tetszik hogy itt nem kell párbajoznom senkivel sem a lakrészt, van helyem is bőven, én tehát sok sikert kívánok neked, de nem tartok veled! Soha de soha még egyszer nem vagyok hajlandó lemenni a sötétbe!

—De hiszen tapasztalhattad, hogy nincs odalent semmi szörnyű!

—Akkor is iszonyú volt ott. Nem megyek le veled oda! Ha megtaláltad a kijáratot, és visszajössz értem, akkor talán, de akkor is csak talán. De addig semmi esetre sem! Megvárlak idefent. És ha nem jössz értem, akkor nem jössz értem és kész, menj akkor egyedül, nem érdekel, de hogy én nem fogok talán több százszor is lemenni oda amíg végre megleled, az teljesen biztos!

—Aha. És mi lesz veled ha én kimegyek és itthagylak?!

—Semmi különös. Élelmet találok nélküled is, mert felmegyek valamelyik szintre, s beállok az élelemelosztó előtti sorba! Úgy ugyan csak egyszerre egy adagot ehetek, de eddig is úgy volt az. Aludni meg visszajárok ide az egyes szintre és kész! Nagyon köszönöm hogy megtaláltad nekem ezt a pompás helyet, ezt a teljesen üres szintet, de én újra be nem megyek a Pokolba, egyszer épp elég volt! Elkísérlek minden egyes liftig, de azzal te mész le egyedül! És ne is próbálj rábeszélni, mert kárbaveszett fáradság!

—Jó! Legyen ahogy akarod! Végülis ennek is megvan a maga előnye: így nem foglалod le a bal karomat azzal, hogy örökösen az ujjamat szorongatod, és így használhatom mindkét kezemet!

S ezután így teltek a napjaik. Sorra, módszeresen felkerestek minden liftet ami csak akadt a környéken, majd továbbhaladtak. Szubrimusz lement a nullás szintre, megvizsgálta a lift környékét amennyire tudta, majd haladtak tovább a következő lifthez. Néhanapján felliftezett Szubrimusz egy-egy élelemelosztóhoz valamelyik lakott szintre, s hozott néhány csomag élelmet magának és Kisanyámnak. Víz pedig akadt idelent is. Kisanyám kérte hogy Szubrimusz üssön agyon néhány embert hogy legyen csemegéjük is, de Szubrimusz ezt minden alkalommal kategorikusan visszautasította.

Eltelt így jó egy hónap is, és Szubrimusz már nagyon hazakíváncsozott! Ám sikert még mindig nem ért el a kijáratnál kapcsolatban, amikor egyik alkalommal arra ébredt, hogy valahonnét a távolból nagy kiáltás hallatszik! Gyorsan körbenézett, és Kisanyámat nem látta maga mellett. Erre felugrott és a hang irányába rohant. Bár gyanús volt neki hogy nem csak egyetlen nő hangját hallja!

Nem kellett csak talán száz métert futnia, és amikor célhozért, azt látta, hogy egy uszodába jutott. Az uszoda igazán óriási volt, több nagy medence vize is csillogott benne, s a hozzá legközelebbiben két nő is található: az egyik egy ismeretlen törpike, aki tetőtől talpig combcsontokba és

villanydróthba van öltözve, e nő a medence széle táján fekszik a vízben, a másik pedig maga Kisanyám, ő sincs nagyon messze a parttól, csupán valami öt lépés távolságra, ellenben kétségbeesetten csapkod összevissza, és kiáltozik, már amikor a feje épp nincs a víz alatt, ugyanis nem tudott úszni. Komoly esélye volt rá hogy megfullad, mert többet volt a víz alatt mint felette, s eddigre már bizony jó sok vizet nyelhetett!

Szubrimusz nem habozott, azonnal beugrott a medencébe, de nem fejest hanem csak talpasat, mert azt látta hogy nem igazán mély a vize errefelé. Távolabb már jócskán mélyül, de itt még nem az. És igaza volt, mert úsznia sem kellett, simán odalépegethetett Kisanyámhoz, a víz nem ért a nyakáig sem, sőt, épp hogy csak a hónaljáig. Tehát teljes nyugalommal odaállhatott Kisanyám mellé, aki elszántan belekapaszkodott Szubrimusz karjába, de olyan erővel, hogy a vér is kiserkent a körmei nyomán.

—Hé, nyugi, ne nyúzz meg ha megkérhetlek, most már nincs semmi baj, lazíts a szorításodon, jó?! - mondta neki a férfi.

Ám Kisanyám olyan rémült volt mint amikor Szubrimusz a komposztáló fölé lógatta, és a szorítása semennyit sem gyengült. Erre Szubrimusz belátta hogy kár a meggyőzéssel foglalkoznia, Kisanyám sokkal ijedtebb annál hogy hallgasson bármi észérvre, így inkább gyorsan kihúzta őt a medencepartra. Ott aztán már valóban elengedte őt a nő, de nagy óvatosan jó öt lépésre eltávolodott a medence partjától. És csak jónéhány másodperc után lihegte ki magát annyira, hogy egyáltalán köszönetet mondhasson Szubrimusznak a gyors életmentésért.

—Na, te sem úszol jobban mint a nyeletlen fejsze, belefulladnál még egy tál levesbe is! - morogta erre Szubrimusz a maga nyelvén, majd megkérdezte Kisanyámtól:

—Hát ő meg kicsoda? - és odalépett a vízben fekvő, dróttal kikötözött nőhöz. De nem húzta ki, mert úgy látta hogy annak semmi szüksége életmentésre, nem fuldoklott. Sőt annyit még Szubrimusz is látott rajta, hogy nagyon úgy tűnik mintha ennek a szerencsétlen nőnek el lenne törve mind a négy végtagja, s ezeket jobb híján e csontokkal rakták volna sinbel!

A nő amint Szubrimusz közeledett, rémülten pislogott rá. De nem szólt egy szót sem, és menekülni sem próbált. No persze: nehezen tehetne volna törött végtagokkal! Így aztán csak meredt rá rémült szemekkel, mint egy csapdába esett egér.

Megszólalt most azonban Kisanyám, bár az iménti fuldoklástól még mindig lihegve:

—Öld meg őt Szubrimusz!

—Mi a csudának?! - kérdezte a férfi.

—Minek, minek, legalább két oka van!

—Én egyet sem tudok! Azaz, mert már ismerlek, sejtem hogy az egyik ok az lesz, hogy csemegézni akarsz! Csakhogy én ezt nem fogadom el érvnek!

—Igen, eltaláltad, csemegézni akarok! És jogom is van hozzá, mert őt én találtam! Te hetek óta nem hozol nekem csemegét! És a másik ok, az az, hogy ha nem öld meg ezt a nőt, akkor felmegy a többi szintre, elmondja ott mindenkinek hogy az egyes szint nem is Pokol, hogy itt világos van, és akkor mindenki idejön, és nem lesz már jó ez a szint nekünk, itt is minden tele lesz emberrel!

—Nem mondok el semmi ilyesmit! - szólalt meg gyorsan a drótruhás nő.

—Nem hiszek neked! - tápászkodott fel Kisanyám. —Na de ha nem akarod őt megölni Szubrimusz, akkor menj onnan, megölöm őt én, könnyű lesz mert nyomorék, de te legyél a közelemben, és ha becsúsznék a vízbe húzz ki gyorsan, ha lehet ne olyan sokára mint az imént!

—Aha, sejtem már hogy mi történt - nevetett Szubrimusz - ráleltél erre a nőre, meg akartad ölni, de miközben verekedtetek, te becsúsztal a vízbe! Így volt, mi?

—Nem is igaz, nem verekedtünk! Nem tudott volna verekedni! És nem is akartam fájdalmat okozni neki a veréssel, nem vagyok én olyan gonosz! Csak szép nyugodtan meg akartam fojtani, az nem is fáj olyan nagyon! De még oda sem értem hozzá, máris megcsúsztam itt a nagy víz szélén, és belerepültem fejjel előre!

—Így jár aki másnak rosszat akar! - mondta Szubrimusz.

—Mi ebben a rossz? - felelteszt vissza Kisanyám.

—Nem vitatkozom veled! Hanem jól figyelj! Nem tűnök gyilkosságokat a közelemben! Világos?! Ez a nő a védelmem alatt áll! Ha megölnöd, én is megöllek téged!

—Ezt nem hiszem, hiszen hogy is ölhetnél meg, amikor nem szeretsz ölni! - vigyorgott szemtelennül Kisanyám. És komolyan is gondolta amit mondott, mert egészen a vízben fekvő nő mellé lépett, de csak vigyázva, hogy újra meg ne csússzon.

—Aha, szóval nem tettél le róla, hogy embert csemegezz? - kérdezte komoran Szubrimusz.

—Naná hogy nem! Igenis jogom van hozzá, én találtam!

—De én húztalak ki a vízből!

—Igen, s meg is engedem, hogy egyél te is belőle!

—Nem hallottad hogy megtiltottam hogy bántsod?! -

—De igen, csak hogy nem te vagy az én nagy anyám, hanem én a te kis anyád! Ez a nő beteg, nem tud védekezni, tehát könnyű lesz végezni vele, az ilyeneknek mindig ez a sorsuk, és úgysem ölsz meg!

—Megfegyelmehetlek én máshogy is! Mindjárt lesz más bajod is, nemcsak a torkosság! - mondta Szubrimusz, azzal Kisanyám azon vette észre magát, hogy máris repül, egyenesen a medence vizébe. S ismét fuldokolhatott egy sort. Nem is habozott sikoltozni! Persze megint csak akkor, amikor épp nem volt tele a szája vízzel.

—Na, jó kislány leszel? - kérdezte tőle a partról Szubrimusz.

—Igen, igen, meg is dughatsz azonnal, csak... csak... glugluglu... - fuldoklott. —Csak húzz ki kérlek!

—Dugjon téged a tetves görény, nem törpékre indulok be, nem vagyok én Böngyér! - morogta az anyanyelvén Szubrimusz, majd ezt kérdezte:

—Megígéred hogy nem bántod ezt a nőt?!

—Nem, nem bántom... jaj nekem... húzz ki... húzz ki... kérlek... rá se nézek... húzz ki...

És Szubrimusz kihúzta. Kisanyám lihegve hevert a medence mellett a kövön, a hátán, és nemcsak nem ment már a másik nő felé, de még a fejét sem fordította arra. Igencsak kimerült hogy már másodszor is fuldokolnia kellett, és nagyon megijedt. Tényleg jobb lesz ha nem ellenkezik ezzel a hatalmas Szubrimusszal!

—Na és most jól jegyezd meg Kisanyám, hogy akkor sem vagy biztonságban tőlem, ha nem vagyunk itt e nagy víz közelében! - mondta neki a férfi. —Mert még az sem kell hogy elcipeljelek ide és beledobjalak. Elég ha csak egy akármelyik liftig viszlek el, azzal lemegyek a nullás szintre, ott kilöklek a sötétbe, én feljövök a lifttel ide, és itt kitámasztom az ajtaját hogy le ne hívd, és ottmaradsz teljesen egyedül a sötétben! Kell az neked?!

—Nem, nem, nem! Ilyet ne is beszélj kérlek mert rosszul alszom ha erre gondolok!

—Szóval úgy vedd tudomásul hogy még ha nem is vagyok itt melletted, de ha bántod ezt a nőt, akkor neked annyi, kész, véged, mert rosszul jársz! S nemcsak bántanod tilos, de segítened kell őt mindenben, mert az én világomban az a szokás, hogy az emberek segítik a betegeket! Na és most halljuk hogy ki vagy te! - fordult a vízben fekvő nő felé.

—Az én nevem Pöttömke!

—Pöttömke? Miért hívod így magadat, amikor nem is vagy kisebb mint bárki errefelé?

—Sőt, tudom hogy sudár, magas lány vagyok, de Böngyér azt mondta hogy így hív engem, és nem mertem tiltakozni, mert ő is olyan nagy ember mint te vagy! Te is abból a világból jöttél mint ő?

—Micsoda?! Hát itt van az én Böngyér barátom is?! - kiáltotta Szubrimusz, és a jó hír hallatán annyira túláradt benne a boldogság, hogy majdnem ugrálni kezdett. És észre sem vette hogy mennyire másképp vélekedik már Böngyérről mint eddig: eszébe sem jutott az a sok csúnya jelző amiket még a szigeten aggatott a férfira, nem mondta és nem is gondolta már hogy Böngyér egy gennypacni, egy perverz, egy szemétláda, egy mocsok állat, egy féreg, nem, sőt, alig várta hogy találkozzon végre valakivel, aki az ő világából való!

—Hol van most Böngyér?! - kérdezte Pöttömkétől.

—Elment, hogy hozzon nekem ennivalót.

—Mikor ment el? Mennyi idővel ezelőtt?

—Jó régóta.

—Ah, akkor nemsokára már jönnie kell! Végre lesz valaki, akivel értelmesen lehet beszélgetni! - és Szubrimusz felpattant, majd a medence mellett türelmetlen járkálásba kezdett fel-le. Ennyire várta Böngyért!

Böngyér azonban nem futott be csak jó két óra múlva, ezalatt azonban nem unatkozott Szubrimusz, mert Pöttömke elmesélte neki, hogy miként találkozott Böngyérrel, Szubrimusz is bemutatkozott neki, s ő meg azt mondta el, hogy neki meg Kisanyámnak az a tervük, hogy kijussanak ebből a világból.

—Böngyér is ezt akarja, de ő nem kijáratot keres, hanem meg akarja találni Istent! Sajnos nem értem hogy ezt miként akarja elérni! - sóhajtotta Pöttömke.

Na, aztán befutott végre Böngyér! S alig vette őt észre Szubrimusz, máris elészaladt, Böngyér nyakába ugrott, és úgy elérzékenyült egy földije láttán, hogy még el is sírt a magát! E nagy rokonszenvet tapasztalva Böngyér meglehetősen elcsodálkozott. Soha még senki nem tartotta őt barátjának!

Különben neki is jólesett hogy találkozott Szubrimusszal, de megközelítőleg sem élt át efféle érzelemrohamot. Mindigis eléggé magánakvaló, öntörvényű fickó volt.

—Te hogy kerültél ide? - kérdezte tőle aztán Szubrimusz.

—Hát azt hiszem hasonlóképp mint te! Odamentem a bálványhoz, kértem hogy gyógyítson ki a perverzségemből, erre az megkérdezte hogy nem akarnék-e inkább egy olyan helyre kerülni, ahol korlátlanul nyílik lehetőségem kicsikkel folytatott pázásra, én mondtam hogy dehogynem, erre ilderakott! Hát te?

—Ő, hát én baromarcú állat, azt kértem rakjon egy olyan világba, ahol minden magzat megszületik, ahol ingyen van a kaja, hát tessék, megkaptam!

—Akkor te most jól érzed magadat, vagy nem?

—Ne gúnyolódj! Hogy az istenbe érezném jól magamat! Hiszen itt mindenki kannibál! És csak valami száraz szart ehettek! De még ha embert ennék, azt is csak nyersen lehetne! Iszonyú ami itt megy!

—Na de én láttam ám azt az Űrkukkolót amiben szerepeltél, és te szeretted volna megnyerni azt az űrvárost, hogy berendezd egy égi menhelynek a különben meg nem születő magzatok számára, hát gondolom rájöttél már hogy ez szintén egy igen régi űrváros, és íme, itt mindenki megszületik!

—Most mit kötekedel velem Böngyér, azt hittem, lehetünk barátok! Ha arra vagy kíváncsi, vagyok-e még magzatvédő, megnyugodhatsz hogy nem! De annyira alaposan nem vagyok az, hogy ha visszatérhetnék a világomba, első dolgom lenne azonnal a csiszík közé állni! Szerintem a nők korlátlan joga az abortusz! Leghelyesebb természetesen a fogamzásgátlás, ilyen értelemben most is elítélem tehát az abortuszt, de ha nincs más megoldás, akkor igenis jó és bölcs dolog az abortuszt alkalmazni végső lehetőségként, mert minden jobb, mint hogy az emberek úgy éljenek mint a tenyészállatok!

—Korábban a fogamzásgátlást is elítélted, vagy nem?

—Teljesen mindegy hogy mit tettem korábban, *most* ez a véleményem, sőt, szilárd meggyőződés! Igenis a csiszík közé állok ha tehetem, épp csak annyit késlekedem ezzel, hogy amennyiben lehetőségem lesz rá, Pucsakaci kamerái előtt nyilvánosan megtagadom minden korábbi agyalágy nézetemet! Szóval én most így látom a kérdést Böngyér, és nem szeretném ha gúnyolódnál velem azért amiben ezt megelőzően hittem, mert ha ezt teszed akkor nem vagyunk barátok!

—Aha, tehát már a barátodnak tartasz engem? Engem, a perverz disznót?

—Hát izé... tudom hogy furcsa, de... szóval, itt ebben a társadalomban te nem vagy perverz! Itt nem hinném hogy kislányokat erőszakolnál, mert itt nem is kell erőszakolgatni senkit, másrészt az itteni férfiak közt teljesen mindennapos hogy erőszakolják a nőket, náluk tehát ez a normális, nem perverz viselkedés, harmadrészt meg még ha erőszakolgatsz is, de semmi esetre sem azokat, akik itt számítanak gyerekeknek! Aki itt számít kislánynak, az olyan picike a fizikai méreteit tekintve, hogy talán bele se menne a farkad! Itt egyszerűen nincs rá lehetőség hogy perverz légy,

tehát értelmetlen volna haragudni rád! Én ugyan még egyetlen itteni nővel sem dugtam, még ezzel a Kisanyám nevűvel sem aki rámakaszzkodott mint a társam, nem is hiszem hogy dugok majd ezekkel mert nem az eseteim, te meg gondolom annál inkább élvezed hogy ezt megteheted, de ez már nem számít, mert akikkel vagy, azok felnőttek. És gondolom nagyrészt ők maguk is akarják a mókát. Akkor meg miért ítélnélek el?!

—Ez tiszta sor öregem, de mi lesz ha visszatérünk a mi világunkba, erre nem gondolsz?

—Nem. Az nagyon távoli még. Különben is, akkor már semmi közünk nem lesz egymáshoz, mert feltételezem hogy a hatóságok azonnal lekapcsolnak téged, és bevisznek a dutyiba! Bár már ott tartanánk!

—Hú de kedves!

—Nem a te bekasztlizásodra mondtam hogy bár már ott tartanánk, hanem hogy visszatérhetek a világomba! A Barganra!

—Hát nem jöttél még rá, hogy ez az űrhajó a sziget alatt van?

—De igen, de még nem tudom hogy miként juthatnék ki belőle!

—Nos Szubrimusz, nem fognak elkapni a rendőrök ha visszatértünk oda, nem csuknak be engem a dutyiba!

—Hogyhogy?

—Úgy, hogy több okból sem. Ugyanis tudd meg, hogy teljes joggal tekinthetsz már engem a barátodnak, mert nemcsak te mondd az hogy már csiszi vagy, de én is!

—És gondolod hogy a csiszik be fognak fogadni majd épp téged?!

—Tutibiztos. Levágom a faszomat és odaadom Pöttömkének hogy egye meg nyersen, ha nem úgy lesz hogy nemcsak befogadnak, de nagy-nagy örömmel teszik meg!

—Nocsak!

—Igen, de szerintem nemcsak engem de téged is nagy örömmel fogadnak majd! És ennek az az egyszerű oka, hogy egyedül mi vagyunk azok, akik, hála a szellemnek, ismerjük ennek a törpe-népségnek a nyelvét! Szóval, én azt hiszem hogy amint ezeknek a léte kitudódik, a csiszik azonnal rástartolnak a szigetre, kijelentik hogy az csiszi birtok, természetesen a sziget alja is, tehát ez az űrhajó, és elkezdik civilizálni a törpéket. Magyarán csiszisíteni. És ehhez kellünk majd te meg én, mert mi leszünk eleinte az egyetlen tolmácsok! Azt hiszem lényegében afféle kiskirályok leszünk, ezeknek az urai, a takijaik, falufőnökeik, bár nyilván az általános csiszi elvek szerint kell majd dirigálnunk őket, és gondolom küldenek majd valami csiszi ellenőrt is a nyakunkra, mert hisz mi még csak befogadott barbárkák vagyunk. De sok baj akkor sem lesz, jól élünk majd, biztos nem is kell minden időnket idelent tölteni... nekem ez nagyon megfelelne! Kapnánk finom kaját, a munka nem volna megerőltető... szóval, jó lenne, na!

—És továbbra is megdughatnál idelent bárkit, mi?

—Így igaz, ez is egy előny nekem, de ne feledd el hogy ha ezek csiszínek lesznek minősítve, akkor ez semmi esetre sem lesz nagyobb bűn mintha bármely másik csiszível volnék, továbbá elárulok neked egy nagy titkot: már nem is nagyon érdekel az, ami korábban!

—Úgy érted, hogy...?!

—De úgy ám! Attól tartok, már nem vagyok perverz!

—Hogy lehet az?!

—Tudod, ha van egy gyerek aki nagyon szereti a csokoládét, és egyszer valamiért egy hónapig mást sem kap enni csak csokit, akkor egy életre megundorodhat tőle, akármennyire is szerette korábban! Régebben tilos volt gyerekekkel lennem, lehet hogy ez vonzott benne! A tiltott gyümölcs varázsa, érted ugye! Megjegyzem, velem valóságosan is majdnem megtörtént, amit a csokiról mondtam, épp csak nem csokiról, hanem almáról volt szó. Az én szüleim korán meghaltak, s egy távoli rokon nevelt fel. Na és hát ők meglehetősen kövérek voltak, s attól féltek állandóan, hogy elhízom. Tény hogy valóban eléggé vaskos csontú gyerek voltam akkoriban, de mégsem híztam el, látod, mert ha korán nőttem is nagyra, de azután nem nőttem tovább! Na de ők állandóan ettől féltek, s örökké csak keveset adtak ennem. Amikor például megsütöttek egy csirkét, én megkaptam a két szárnyat, ők meg maguk elé húzták az összes többi! Nekem szinte állandó-

an korgott a gyomrom. Még amikor gyümölcsszezon volt, akkor is csak két almát adtak reggelire, mást nem. A többit elzárták a kert végében levő föld alatti terménytárolóba.

Na és hát egy nap amikor ők nem voltak otthon, én elhatároztam hogy lesz ami lesz, telizabálom magamat! De a spejz nagyon zárva volt, oda nem tudtam bejutni, erre elmentem a terménytárolóhoz. De annak is le volt lakatolva az ajtaja. Erre addig ugráltam a tetején, míg a korhadt deszka végül beszakadt, és én lezuhantam a mélybe. Jó három métert zuhantam, de nem tört el semmim, egyenest rápottyantam a nagy halom almára.

Na és ott aztán dugig ettem magamat. Nem is egyszer. Jó négy napig ott voltam, mert semmiképp sem bírtam onnét kijönni, s a nevelőszüleim kerestek ugyan mindenütt, de eszükbe nem jutott épp a terménytárolót megnézni!

—És nem kiabáltál?

—Hát a második nap már igen, de hiába, mert nagyon messze volt a terménytároló a háztól, és amúgyis a föld alól jött ki a hangom, meggyengülve, szóval nem hallották meg.

—Nem vertek meg?

—Nem. Azt hitték véletlenül szakadt be. De ami a lényeg: azóta úgy megundorodtam az almától, hogy még kompótnak sem kívánom!

—Azt akarod mondani ezzel, hogy már nem buksz a kicsikre?

—Ez nem egészen így van. Most is tetszenek. De abban biztos vagyok, hogy annyira már nem bukom rájuk, hogy megerősokoljak bárkit is! És felesleges is lenne. Még akkor sem szorulnék erre rá, ha a csizik nem fogadnának be. Mert tudd meg, hogy megbeszéltem Pöttömkével, hogy ha kijutok innen, akkor elviszem őt az én világomba, és ő örökké mellettem fog élni! Ennek nem lesz akadálya ha a csizik befogadnak, de ha nem, akkor sem, mert akkor egyszerűen az lesz, hogy teljesen hivatalosan feleségül veszem Pöttömkét, és kész! És akkor állandóan lesz mellettem egy kislány, aki azonban jogilag felnőtt, tehát ha nagyon beindulok szexuálisan, akkor lesz akivel levezessem a vágyaimat! Sőt ez még sokkal jobb is lesz, kényelmesebb, mert nem kell félnem a büntetéstől, nem kell munkát belefeccölnöm hogy elcsaljak valami kislányt egy félreeső helyre, sőt, akivel vagyok, Pöttömke, még élvezni is fogja a dolgot! És nem érzem majd dugás közben, hogy én tulajdonképpen egy hitvány féreg vagyok! Egyáltalán, Pöttömke szeret engem, és rájöttem hogy messze sokkal jobb érzés az ha szeretik az embert, mint ha csak úgy simán megdugok valakit!

—Voltál már vele?

—Kényeztettem már, de még nem dugtam meg. Majd ha egészséges lesz. Ráér. Nem szalad el előlem! Tudod Szubrimusz, én úgy érzem attól még nem okvetlenül javultam volna meg, hogy itt temérdek kis nő van akit megdughatok, de attól már nagyonis, hogy Pöttömke ragaszkodik hozzám! Tudom persze hogy nehéz lenne nem ragaszkodnia hozzám, amikor teljesen rám van szorulva, de ez akkor is jólesik nekem! Remek fickónak érzem magamat mellette, aki hasznára van valakinek, érzem hogy van értelme az életemnek! Mély meggyőződése, hogy mértéktelen veszélyeket is vállalnék csak azért hogy megmentsem őt, ha ez szükséges lenne!

—Hát annak nagyon örülök Böngyér, hogy megváltoztál! - ölelte őt át Szubrimusz. —Arra van már terved, hogy miként jutunk innen ki?

—Nem is kerestem a kiutat.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy az akárhol lehet.

—Akárhol nem, mert vagy a nullás, vagy a 99-es szinten!

—Lehet. De a dolgokat legjobb a lényegüknél megragadni. A lényeg pedig nem más, mint az a számítógép, ami ezt az egész mindenséget irányítja!

—Na és?!

—Na és hát azt akarom megtalálni. Ha az megvan, attól remélhetőleg megtudom, hogy hol van a kijárat. A lényeg a lényeg, ahogy mondani szokták! Továbbá, muszáj is megtalálni azt, mert valamiképp el akarom érni, hogy többé ne próbálkozzék a felszállással! Nem azért mert akkor többé nem lesz földrengés a szigeten, hanem mert ez az egész úrváros már annyira szűette, képlete-

sen szólva, hogy tartok tőle hogy ha sikerülne a felszállás, akkor darabokra szakadna az űrben, de talán a légkörben is!

—Idefigyelj, Kisanyámtól tudom, hogy vannak orvosi fülkék, ahová a terhes nő be kell menjen...

—Nem a terhes, hanem bármelyik, és a komputer megmondja ha terhes. Tudok erről.

—Hát akkor miért nem mész be oda, és miért nem kérdezed meg a számítógépet, hogy hol van ő?!

—Megpróbáltam.

—Na és?!

—Megmondta.

—Akkor minden rendben van!

—Dehogyan van rendben. Azt mondta, az ötvenedik szinten van, középen. A sugárirányú folyosók találkozási pontjánál. Különbözőn ezzel sok újat nem is mondott nekem, eleve sejtettem hogy így lesz, mert az a legvédehetőbb pontja az űrvárosnak, s eleve a legközpontibb hely.

—Na és odamentél?!

—Naná! De sokra nem mentem vele. Hiába kutagoltam órák hosszat, ott találtam ugyan egy központi termet, még hozzá jókorát, körbe is jártam, meglehetett valami száz méter is a sugara, csak hogy nem tudtam bejutni oda! Volt ott hét ajtó is, mint a mesékben, de mindegyik zárva! S akik azon a környéken laknak, azok is csak annyit tudtak mondani, hogy ide még soha senki sem jutott be! Erre megkérdeztem a komputert hogy miként nyílnak ezek az ajtók, mire azt válaszolta, hogy jelszóval. A jelszót természetesen nem mondta meg! És sokra nem is mentem volna vele, mert ahogy nézegettem az ajtókat, mindegyiknél le van verve az a kis billentyűzetféslek, amin valaha régen be lehetett volna billentyűzni a jelszót!

—Hú de nagy pech!

—Az.

—Akkor most mi lesz?

—Azon még nem gondolkoztam, erre az egészre ugyanis csak tegnap jöttem rá. Most akartam töprengeni a hogyantovábbon, de most már legalább ketten vagyunk ehhez!

Erre Szubrimusz elmondta Böngyérnek, hogy ő mivel próbálkozott az elmúlt hetekben a kijutást illetően.

—Nem hiszem hogy ez célravezető módszer lenne. - kételkedett Böngyér.

—Mást nem tudok, ezt kell tenni, ha soká tart is! Különbözőn meg olyan marha soká nem tarthat, mert feltételezem hogy ez az űrváros szimmetrikus felépítésű, mert ugye miért is lenne más, vagyis csak rá kell jönni hogy mekkora körcikkek ismétlődnek, hogy mondjuk kilencven fokos körnegyedekként ismétlődik a felépítés, vagy már tízfokonként, ez nekünk ugye kedvezőbb volna, és egyetlen ilyen cikket alaposan felderíteni, mert ha a felépítés szimmetrikus, akkor ott is kell legyen, abban a cikkben kijárat, a nullás szinten! S ha netán épp az a kijárat nem is használható, már tudjuk hogy merre kell azt keresnünk a többi cikkben!

—Megmondom az ismétlődési rátát! - válaszolta Böngyér. —Pontosan száz részre van osztva mint cikkelyre egy-egy szint, ugyanis száz sugárirányú főfolyosó van, a 100 és 199 közti számolásúak! Ez tehát azt jelenti hogy egy-egy cikkre pontosan 3.6 foknyi átkutatandó rész jut a körből.

—Na ugye, ez nem is olyan sok!

—De bizony! Mert ez még mindig azt jelenti, hogy a majdnem háromezer négyzetkilométerből amit egy szint területe jelent, pontosabban, mert a kör területe ernégyzetpi, ezért inkább csak nagyjából kettőezerharmincszáz négyzetkilométerből, ebből át kell kutatnunk valami 28 négyzetkilométert a zsilipkamra után! És töksötétben! Holott nem hinném hogy a zsilipkamra ajtaja nagyobb lenne mint tíz-húsz méter, még olyan széles sem! És hiába tapogatózol a falon, Szubrimusz, mert lehet hogy épp melletted van a kapcsoló, de elkerülte a kezéd azt alig néhány centire!

—Ezért kell nagyon gondosan eljárunk, és csak a liftek környékét végigvizsgálni!

—Ez akkor sem kielégítő megoldás.

—Hát akkor mit akarsz tenni?

—Nincs más megoldás, fényt kell csinálnunk a nullás szinten!

—Miként?

—Lámpákat kell gyártanunk.

—De hát itt semmi olyasmi nincs, amit felhasználhatnánk!

—Ne légy már ennyire fantáziátlan! Mondd, van neked érettséged?

—Igen, de most nincs nálam hogy elégessem és így fényt csináljak vele! - epéskedett Szubrimusz.

—De ugye egy villanykapcsolót még képes lennél megszerelni?

—Itt nem, mert még egy nyamvadt csavarhúzó sem találtam!

—Ellenben villanydrót akad jócskán. Szóval azt kell tennünk, hogy szétszedünk egy műszerpultot, kibányásszuk belőle a drótokat, összetekerjük őket ahogy kell, a kellő hosszúságúra, azután addig verünk itt-ott egy-egy lámpát amíg valamelyik úgy jön ki a helyéből, hogy használható lesz, akkor kiszedjük a foglalatot, odakötjük a helyébe a két drótvéget, a foglalat érintkezőihez a másik két drótvéget, és ezzel megyünk le valamelyik lépcsőn a nullásra, a drótokat magunk után húzva!

—Nincs szigetelőszalagunk.

—Az sem akadály, majd úgy kötjük össze a huzalokat, hogy a két pólus összeillesztése ne egymás mellett legyen, hanem egymástól legalább egy-egy méterre, akkor nem lesz semmi baj! Továbbá elárulom hogy találtam néhány üres műanyagflakont is itt-ott, ezeket ki lehet lyukasztani, s ráhúzni a drótokra az összeillesztéseknél, hogy szigeteljenek.

—Mivel csupaszítod le a drótvégeket?

—Találtam késeket is. Te még nem?

—Nem azt kerestem, hanem a kijáratot!

—Én is, csak én amint látod komoly előkészületeket folytattam!

—De nem fog minket agyoncsapni az áram?

—Én úgy hiszem hogy ezek a lámpák kifestésük lehetnek, de ha nem, az sem baj, mert akad itt néhány műanyaglemezt, majd ezeket a lábunk alá tesszük, s ügyelünk rá hogy egyszerre csak az egyik pólust fogdossuk, ne egyszerre mindkettőt; ha így teszünk akkor nem lesz baj!

—Jól van, tegyük ezt! Vállalok én mindent, csak szabaduljak innen!

—Helyes. Akkor mondjunk el a tervünkből a lányoknak is annyit, amennyit megértenek, aztán kezdjünk is neki, mert felesleges várakozni!

—Világosságot akartok csinálni a nullás szinten?! - csodálkozott Kisanyám, amikor meghallotta a tervet.

—Nem állandóan, és nem is az egész szinten, mindig csak épp ott, ahol vagyunk! - válaszolta Böngyér, majd így szólt Kisanyámhoz:

—Hallottam Szubrimusztól, hogy meg akartad fojtani Pöttömkét! Jó ha tudod, hogy ő hozzám tartozik, és amennyiben akár csak meg is ütöd, pláne ha megölnöd, én abban a pillanatban agyonverlek! De nem gyorsan, hanem szép lassan, hogy sokáig szenvedj! Még az sem kizárható, hogy apránként megeszegetlek élve, mindig csak egy keveset belőled!

—Eh, ti nem esztek húst, úgy tapasztaltam!

—Lehet hogy akkor fogok. Különböznék meg ha olyan biztos vagy ebben, csak próbáld ki nyugodtan!

Kisanyám azonban semmi vágyat nem érzett ennek kipróbálására. Mert valóban, mi van ha Böngyér meggondolja magát, s legalábbis az ő húsára nagyon is igényt tart?! Különböznék meg, milyen érzés volt a medencében fuldokolni, azt meg valóban kinézte Böngyérből, hogy bedobja őt a medencébe, és nem húzza ki!

—Azt szeretném - folytatta Böngyér - ha te és Pöttömke barátok lennétek!

—Az mi?

—Az azt jelenti, hogy megfogadjátok, hogy ti ketten soha nem ártotok egymásnak, sőt, mindig segítitek egymást!

—Na de hát ez nekem nagyon előnytelen volna, mert állandóan csak én segítenék, ő meg nekem semmit, mert mit is tehetne így összetörten!

—Most valóban ez a helyzet, de idővel meggyógyul, és akkor már mindjárt más lesz!

—Jó, akkor majd azután leszünk barátok!

—Ez így nem megy Kisanyám, ne legyél ilyen önző!

—Miért nem megy így?

—Mert most találkozatok és nem akkor! És én biztos akarok lenni abban, hogy ha én és Szubrimusz lemegyünk a nullás szintre a dolgunk után, akkor itt fent köztetek minden rendben lesz, és nemcsak úgy hogy nem bántod Pöttömkét, hanem úgy is, hogy segítesz neki, ha szüksége van valamire!

—Nem igazán van hozzá kedvem.

—De hát sok mindenre nincs is szüksége, remekül elvan a vízben, látod!

—Akkor is! Minek maradjak mellette állandóan, amikor ehelyett bekóborolhatom a környéket, és...

—Kisanyám! Amíg nem tudom hogy Pöttömke rendben lesz ellátva, addig nem mehetek le Szubrimusszal a kijáratot keresni! Pöttömke mellé kell valaki...

—Nem kell, eddig is remekül elvult egyedül!

—Az igaz, de most már aggódom miatta! Te is agyon akartad verni...

—Nem igaz, csak megfojtani!

—Az ugyanaz.

—Nem, az nem ugyanaz!

—Nekem igen. Ugyanis nem akarom hogy meghaljon! Szóval, lehet hogy rajtad kívül is akad még itt-ott egy-egy kóborló valaki itt az egyes szinten, s nem akarom hogy ha rálel Pöttömkére, akkor csemegének nézze! Kell hogy valaki vigyázzon rá! Vagyis választhatsz Kisanyám: vagy Szubrimusszal megyek le kijáratot keresni, vagy veled!

—Az utóbbi talán érdekesebb lenne!

—Ah! Nem félsz már a sötétségtől?

—Hiszen most mondtad hogy csinálsz oda világosságot!

—Hogyne, de csak a közelünkbe!

—Az épp elég, a lényeg hogy lássak!

Erre azonban megszólalt Szubrimusz.

—Tudod hogy az milyen világosság lesz, Kisanyám?

—Milyen?

—Olyan, mintha lemennél oda a lifttel, s a liftben, körülötted világos van ugyan, de néhány lépésre már nem, ott csak a sötétség van! S ezt a kis fényt ugyan állandóan magunkkal visszük, de attól még mindenütt ott lesz a sötétség két-három lépésnyire! Emlékszel még amikor lementünk a nullásra a lifttel, s neked minden bajod volt még a liftben is, és attól féltél hogy rádugrik a sötétség?!

—Igen, igen, ne is folytasd! - borzongott meg Kisanyám.

—Pedig folytatom! Ha a drótok amiket húzunk magunk után szétszakadnak akár egy helyen is, máris kialszik még az a kis fény is, és akkor vissza kell tapogatóznunk a teljes sötétségben ide az egyes szintre! Vállalod ennek kockázatát?!

—Nem, nem, igazad van! Meggyőztél! Nem lesz semmi baj velem, nem eszem meg Pöttömkét, és segítek is neki!

—És állandóan mellette maradsz amíg mi távol vagyunk! Mert jaj neked ha visszatértünk és nem leszel itt Pöttömke mellett! - figyelmeztette őt komor arccal Böngyér.

—Igen, igen, úgy lesz! Nem lesz semmi baj, csak keressétek már meg a kijáratot, mert enni akarok abból a sok finomságból, amiről Szubrimusz beszélt!

—Jól van. Olybá vehetem hát, hogy Pöttömke barátja vagy?!

—Igen, úgy veheted, de csak egy feltétellel!

—Nincsenek feltételek, én vagyok az erősebb, én parancsolok!

—Nem egészen! Mert nekem ez csak úgy éri meg, ha megígéred hogy többé nem fenyegetőzöl, mert te is a barátom vagy!

—Erről lehet szó. - mondta engedékenyen Böngyér.

—Igen, de akkor neked is segítened kell mindenben nekem, mert ez a barátság lényege, ugye?

—Hogyne! Miről van szó?

—Arról, hogy Szubrimusz a múltkor olyasmit mondott, hogy ha megtalálja a kijáratot, nem jön vissza értem, hanem azonnal kimegy rajta! Na de én azt akarom hogy ha én segítek neked abban hogy legyen aki vigyáz Pöttömkére, bár nem tudom mi tetszik neked rajta mert én csinosabb vagyok, de ha már ez a kívánságod, nos, akkor ígérd meg, hogy annyira a barátom vagy, hogy nem engeded hogy Szubrimusz nélkülüm menjen innen ki! Mondd meg neki hogy megölnöd ha ilyesmit akar tenni!

—Hú de vérengző vagy, mondd, miért jár az eszed állandóan az ölésen?! Különben is, erre semmi szükség! - mondta Szubrimusz. —Amikor azt mondtam, akkor még sötétben kellett volna kijáratot keresni, de most már hogy világosságunk is lesz, nyugodtan visszajöhetek, mert visszatálok oda! Különben is, semmit sem veszítesz vele ha nélküled mennék ki, mert biztos vagyok benne hogy napokon belül visszajövök ide, s hozzá jönéhány barátommal, akik kíváncsiak erre a helyre, csinálnak állandó fényt a nullás szinten, meg a többi most sötét szinten is, hoznak csemegeket eszméletlenül sokat, s ha akarod, akkor már nyugodtan ki is mehetsz innen velem, velük, vagy akár egyedül is, ahogy óhajtod! És nemcsak te, de mindenki más is!

—Az jó! De ugye tényleg nagyon finomak az ételeitek?!

—Annyira finomak, hogy ha egyszer is eszel belőlük, soha többé nem akarsz majd emberhúst enni, mert legalább annyival jobbak az emberhúsnál, amennyire most te az emberhúst jobbnak tartod a kakinál!

—Rendben van, de akkor is ígérjétek meg hogy visszajöttök értem!

—Megígérem! - bólintott Böngyér.

—És még valamit akarok! Dugjatok meg mindketten!

—Miért?! - kérdezte Szubrimusz.

—Mert azt akarom hogy a fiam akkora nagy legyen mint ti, és mindenkit agyonverhessen ha ellenkezik vele!

—Ebben nem lesz sok örömed - mondta Szubrimusz - mert tudd meg hogy ott ahol én élek, mindenki olyan nagy mint én, sőt mi - tehát én és Böngyér - mi még nem is vagyunk a legerősebbek közé tartozóak! S a te fiadnak akár én, akár Böngyér legyen is az apja, de a fiad magassága valószínűleg valami olyasmi lesz, ami a tied és a mienk között van!

—Nem baj, akkor is nagyobb lesz mint most bárki itt ebben a világban!

—Én pedig bizony nem dugok veled Kisanyám, mert nem nagyon szeretem hogy ilyen emberevő hajlamaid vannak, aztán meg ha veled volnék, állandóan úgy érezném hogy kisgyermekkel vagyok, s azt nem akarom! De szerintem Böngyér szívesen megteszi ezt neked!

—Megteszem - mondta Böngyér - sőt emlékezetedbe idézem Szubrimusz, hogy azt mondtad, csiszínek tartod magadat! Egy csiszí férfi pedig az ilyesmit meg kell tegye ha egy nő erre kéri!

—Igen, de Kisanyám még nem csiszí.

—Így igaz, de kevés kételyünk lehet afelől hogy a csiszí azonnal rátenyerelnek erre a népre, mert úgy vélik vagy ők civilizálják, vagy a barbárok, s az utóbbit nem hagyják, mert a barbárok életmódját nem is tartják civilizációnak! Na és hát ezesetben ha mi itt élünk majd ezek közt, akkor nem tehetjük meg, hogy ne legyünk velük, ha kéri!

—Most akkor sem csiszí még!

—Valóban nem, de hivatalosan még mi sem vagyunk azok, mert e szándékunkról a csiszí még nem értesültek!

—Na látod! Ha mi csiszí vagyunk, nem lehetünk ezekkel, mert ők még nem azok. Ha mi még nem vagyunk csiszí, akkor lehetnénk ezekkel, de akkor nem kötelességem a közösülés velük, mert akkor nyugodtan visszautasíthatom az efféle kérést! - vigyorgott Szubrimusz. —Különben is: nem lenne az jó, ha akár te is volnál Kisanyámmal!

—Miért nem?!

—Mert lehet hogy felcsinálod! Amíg meglegljük a kijáratot, hónapokba is beletelhet. Ezalatt simán megfoghatnak Kisanyám. Na és hát a kijárat valószínűleg a tenger alatt lesz, hiszen Jondon megmentettje is a tenger alól bukkant ki, és most te úgy véled, hogy Kisanyám majd nagy hassal, előrehaladott terhességgel búvárkodni fog?! Amikor az, pláne nagy mélységben, még makkegészséges embereknek is megerőltető lehet?! Pláne mert Kisanyám még úszni sem tud?! Nem kétlem, valószínűleg túlélne, de rosszul lenne, a gyermeke egészsége is megsínylené, meg is ütheti a pocakját amíg a vízben úszik, kinek lenne ez jó?! Sőt, még rosszabb ha megszül addigra, egy csecsszopóval ugyan hogy is mehetne innen ki holmi bűvár- vagy úrruhában!

—Hm! Meggyőztél!

E beszélgetés természetesen nem a kis nők nyelvén folyt, Kisanyám és Pöttömke tehát mit sem értettek belőle, emiatt aztán Kisanyám türelmetlenül várta annak végét, s ezt kérdezte:

—Na, most megdugtok végre vagy sem?!

—Én igen - mondta Böngyér - de csak ha akarod!

—Akarom! Most, azonnal! Szubrimuszt hiába kértem eddig rá, mindig visszautasított!

—Várj egy kicsit! Mielőtt ragaszkodol a dugáshoz, gondold rá, hogy ettől gyereked is születhet, és akkor... - kezdte Böngyér, azzal elmondta lassan, türelmesen ezeket az érveket Kisanyámnak is. S így folytatta:

—Tulajdonképpen Pöttömkével is azért nem voltam még, mert kellemetlen lett volna neki egy terhesség a törött végtagjaival, a csont gyógyulását is visszavetette volna, mert a csonthoz szükséges anyag a magzata csontjaiba is kell, nemcsak a saját csontvégei összenövéséhez!

—Meggyőztél, Böngyér! Én mielőbb el akarok jutni abba a világba, ahol finomakat ehetek! De legalább azt ígérjétek meg, hogy majd ott jó alaposan megdugtok, mindaddig míg gyermekem nem lesz!

—Ott már ez nem lesz gond, boldogan megduglak ha akarod, de szerintem nem is fogod ezt akarni már tőlem, mert találsz majd ott bőven még nálam erősebb embereket is! - nyugtatta meg őt vigyorogva Böngyér. S ebben aztán Kisanyám meg is nyugodott.

—És velem mi lesz? - kérdezte Pöttömke.

—Majd téged is megduglak, ha meggyógyultál.

—Úgy értem, én hogyan megyek ki innen, így törötten?

—Lehet hogy mire meglegljük a kijáratot, meggyógyulsz. - mondta Böngyér. —Végülis már most sem igazán töröttek a végtagjaid, csak még gyenge bennük a csont! De például már nyugodtan vakaródzhatsz a kezeddal, akkor is ha nincs sinbe téve!

—Úgy azért még kényelmesebb, mert ha nincs rajtam a csont, akkor fáj.

—De már nem olyan nagyon! Szóval, lehet hogy addigra meggyógyulsz. Ha azonban mégsem, akkor sehogyan sem jössz ki velem, de ne ijedj meg, mert ígérem hogy amint szoltam a barátaimnak, azonnal visszajövök érted, méghozzá valami olyan holmival, amiben kicipelhetlek! Biztosíthatlak róla, hogy ez így lesz, semmi esetre sem foglak itt hagyni örökre! - és megpuszilta Pöttömke arcát.

S hőseink eképp megbeszélve mindent, nekikezdték a nagy feladatnak. Nem is egy roncs műszerpultot látogattak végig, kitépkedték a huzalokat, lefejtették a végükről a szigetelést, összekötötték őket, áthúzgálták üres, kilyukasztott műanyagflakonokon, hogy e flakonok eltakarják az összeillesztések helyét, s így ne keletkezhessen rövidzárlat, s ily módon csináltak jó kétszáz méternyi villanyvezeték maguknak. Aztán késsel és egy feszítővasnak használt rozsdás csővel barbár módon kikínlódták a falból az egyik világítótestet, azt rákötötték a vezetékükre, majd a vezeték az áramforrásra – és az működött! Közben mégis rosszul nyúlt oda Böngyér, s megrázta őt az áram, na de legalább az is kiderült, hogy ez az áram akkora, hogy ráz ugyan, de egyáltalán nem veszélyes mértékig. Kissé kellemetlen ugyan, de kibírható.

—Szerintem - mondta Böngyér - olyan hetven volt körüli lehet a feszültsége!

Ezután elkezdődhetett a nullás szint felderítése. Az volt csak a baj, hogy hamar kiderült, hogy lifttel nem mehetnek le oda, mert akkor nem húzhatják maguk után a vezetékét, holott áramot csak az egyes szintről nyerhetnek! Vagyis maradt a lépcső, de a lépcsők általában eléggé távol

voltak a liftektől, holott ők a liftek környékét szándékoztak felderíteni. Így aztán még valami öt-száz méternyi drótot kellett gyártaniuk, roppant munkával.

Az is gond volt, hogy Pöttömke igen jól érezte magát a vízben, így minden felderítőakció után a medencéhez kellett visszagyalogolniuk, ami bázisuk volt, ám egyre messzebb kerültek tőle. Végül aztán Pöttömkét átköltöztették egy másik, közelebbi uszodához. Még később kénytelenek voltak megfosztani Pöttömkét a víz adományától, de szerencsére eddigre már eléggé szépen összeforrtak a végtagjai. Annyira, hogy kezével már segíthetett is nekik a drótokat kötni, bár lábraállni még nem mert. És időnként szabadnapot engedélyeztek maguknak, s ekkor ellátogattak valamelyik uszodához, s vitték Pöttömkét is magukkal.

A felderítés lassan haladt, mert alapos munkát akartak végezni, meg mert minden lépcsőnél tönkre kellett tegyenek egy lámpát, hogy annak pólusaihoz csatlakoztathassák a zsinórjukat. Találtak ugyan konnektorokat is, de hiába dugták be oda a vezetékét, az más áramot tartalmazott, s azonnal kiégette a világítótestet – kereshettek nagy munkával egy másikat!

—Meglátszik hogy ez nem csiszi úrállomás, semmi sem szabványos, még a hálózati feszültség sem! - morogta Szubrimusz. A férfi, a MAJOM, azaz a Magzati JOgok Mozgalmának egykori aktivistája, az utóbbi hetekben olyan erősen elhatározta hogy csiszi lesz, hogy ezt szinte percenként hajtogatta, s más sem tellett tőle mint hogy fennhangon szídjá a barbárok minden elképzelhető tulajdonságát. Ezt többnyire anyanyelvén tette meg, mert a törpenép nyelvében még arra sem volt szó, hogy „barbár”, de mert a két lányt nagyon érdekelte hogy mit morog állandóan Szubrimusz az egyre növekvő szakáll- és bajuszrengetege alá (nem volt mivel megborotválkoznia) ezért amikor épp nem kutattak hanem pihentek, akkor Szubrimusz igyekezett nekik is érthetően mesélni róla, mi az hogy csiszi, mi az hogy barbár, és így aztán a két nő is megsejtett legalábbis néhány alapvető dolgot arról, mi az hogy csiszi. S egy nap a pimasz Kisanyám ezzel a megjegyzéssel kápráztatta el őket:

—Na Szubrimusz, ha jól értettem mindent amit mondtál nekem, akkor te barbár voltál korábban, nem csiszi, ugye?

—Pontosan!

—Hát akkor pedig én nem is akarom már hogy megdugjál, megnyugodhatsz!

—Ennek örülök, de miért?

—Mert te egy kiváltképpen buta ember lehetsz, hiszen korábban is tudtad hogy miről miként vélekednek a csiszik, és azt is tudtad hogy azok élnek a legjobban, mégsem mentél közéjük! Márpedig nekem nem hiányzik ám, hogy tőled legyen gyerekem, s az is olyan ostoba legyen mint te! Majd felcsináltatom magamat valamelyik okos csiszi férfival!

—Na, ezt megkaptad Szubrimusz, úgy kell neked! - vigyorgott Böngyér. De Szubrimusz nem sértődött meg.

—Teljesen igazad van Kisanyám, én valóban egy nagyon ostoba férfi vagyok, s épp azért amit mondtál! - és megsimogatta Kisanyám fejét. —Nem haragszom hogy ezt mondtad, sőt, örülök neki hogy kezdesz végre eligazodni egy kissé az én világom fogalmai közt! Mert valóban igazat mondtál, s a csiszik is mondták nemegyszer rólam hogy ostoba vagyok, de én csak itt nálatok jöttem rá, hogy ebben mennyire igazuk van!

Folyt tehát a kutatógatás, egyelőre teljes sikertelenséggel, aminek nem is annyira az átvizsgálendő liftkörnyékek viszonylag nagy száma volt az oka, inkább az, hogy az egyszál lámpa gyenge fényében nem sokat láthattak. Azaz, nem láttak el messzire! Aztán meg az is soká tartott amíg ide-oda elhúzgálták a ménkühoszú zsinórokat. Ami időnként természetesen csak-csak szétszakadt! Akkor meg kellett keresni a szakadás helyét, ami soká tartott...

Voltak azért sikereik. Egyik alkalommal például Szubrimusz örömmel fedezett fel a lenti rendtelenségben egy ollót! Kissé rozsdás volt már, de nem annyira hogy ne lehessen használni. Ezt Szubrimusz rögvest fel is használta arra, hogy mind jobban burjánzó szakállrengetegét ha nem is lenyírja, mert ahhoz borotva kellett volna, de legalábbis valami normális hosszúságúra vágdalja, azaz olyan rövidre, amennyire csak bírta. Ezt megtette Böngyér is. Különben a szakálluk növekedése nem csekély ámulatba kergette Kisanyámat is és Pöttömkét is. Az itteni férfiak

ugyanis szakálltalanok és bajusztalanok voltak, sőt, még a nemi szőrzetük is vagy nem nőtt, vagy ha igen, az csak egészen rövid és ritkás piheszerűség volt. Mellesleg a hajuk sem volt különösebben hosszú. Mindennek az lehetett az oka, Böngyér úgy gondolta, hogy idelent oly gyakori volt a küzdelem, a verekedés, na és hát ilyen körülmények közt hátrány az, ha valakinek hosszú szőrzete van, amibe a másik fél belekapaszkodhat. Márpedig ha valaki hosszúhajú, s ezért veszít a párbaján, akkor meghal, s nem hoz létre utódot! Erre utalt az is, hogy a nők például mindenféle nemi szőrzetet nélkülöztek. Megfigyelhető volt az is, hogy a nők haja is ritkán volt hosszú. Akadt néhány ilyen nő, szép hosszú hajjal, de ezek ritkák voltak, és Böngyér úgy gondolta, a nők közt is csak amiatt nem terjedt el jobban a rövidhajúság, mert a férfiak ezeket gyakrabban látogatják, ezek tehát némileg több utódot szülnek, s ez ellensúlyozza a hosszú haj okozta életveszély miatti nagyobb halandóságot. Ám Böngyér nem kétlette, hogy még néhány ezer év, s idelent mindenki, férfi is és nő is, olyan kopasszá és szőrtelenné válna mint egy tutu.

Pöttömke és Kisanyám tehát nem is egyszer jót mulattak a férfiak egyre szőrösödő képén, s most igazi izgalommal lesték, amint a nagy szőrtenger lehullik róluk az olló nyisszantásai nyomán. Így is maradt rajtuk elég szőr, de már mégsem annyi!

Ennek végeztével aztán Böngyér fogta az ollót, levágta a körmeit, amit a nők megintcsak ámul-tan néztek, tudniillik mert ők eddig a körmeiket, ha túl nagy lett, egyszerűen lerágták. Akkor volt csak gond ha beszakadt a körmük, mert az igen kínos perceket okozott nekik, sőt, nem is perceket de napokat!

Most ugyancsak megcsodálták hogy Böngyér körmei milyen szépen formáltak lettek, és Pöttömke rögvest szólt, hogy ő is szeretne körmöt vágni! Szó ami szó, rá is fért... de hiába fogta az ollót a kezébe, nem hogy bal kézzel nem bírt körmöt vágni, de még a jobb kezével sem! Nem volt elég ügyes hozzá. Így aztán mintha csak egy kisgyerek lenne, Böngyér vágta neki méretre a körmeit. Ezután következett Kisanyám, neki is levágta volna a körmeit Böngyér, de Kisanyám túl büszke volt, azt mondta hogy van elég ideje, levágja ő magának! S addig-addig ügyetlenkedett, míg végül sikerült is levágnia legalábbis a bal kezéről; két nap után azonban sikerült a jobbjáról is levágnia a körmöket. Nagyon büszke volt a teljesítményére! Eddigre különben már lábkörmöket is vágtak a lányok. Ez még inkább rájuk fért, igen rútn, nagy, hasadozott körmeik voltak a lábaikon, mert ott ritkábban rágták le. A többi szinten jártában Böngyér különben látott olyan nőket-férfiakat, akiknek lábkörmei oly nagyok voltak, és úgy hajlottak felfelé, mint a le nem vágott kecskekörömök.

* * *

Már együtt volt Szubrimusz és Böngyér jó két hónapja, különösebb eredmény nélkül, amikor váratlan esemény történt. Épp szabadnapot engedélyeztek maguknak, ugyanis Böngyér időközben remekül összebarátkozott Kisanyámmal, és elhatározta, hogy megtanítja úszni. Kisanyámnak ez az ötlet ugyan korántsem tetszett annyira, bár irigykedve figyelte, amint Böngyér bemutatta neki a vízbeni helyváltoztatás e módszerét, sőt, azt még jobban irigyelte, amikor Böngyér néhány elegáns fejesugrást is bemutatott a mélyebb vizekben neki. Szerette volna Kisanyám ha ő is tudja ezt, csakhoggy félt! Élénken élt még az emlékezetében, milyen kellemetlen volt amikor fuldoklott. Sehogyan sem merte rászánni magát, hogy újra bemenjen a vízbe. Böngyér hiába hívta hogy jöjjön csak, ő ott lesz állandóan mellette, nem merülhet el! Végül Böngyér meguntta ezt, s már majdnem kiment a vízből, amikor felállt Pöttömke, aki eddigre már majdnem teljesen meggyógyult. És nagyon meg is szerette a vizet, mert az megkönnyítette a gyógyulását.

—Megtanítanál engem úszni? - kérdezte, és máris jött be a vízbe. Tudott már járni is, bár még nem sokat, mert ha néhány lépésnél többet tett meg, elkezdett fájni a törések helye. Na de legalább biztos lehetett benne, hogy most már csak némi kis idő és teljesen egészséges lesz!

És Böngyér tanítgatta Pöttömkrét sokáig türelmesen, s bár eközben Pöttömke nem kevés vizet nyelt, de tény ami tény, hogy már alig két-három óra múltán aránylag egészen jól ment neki az úzás! No nem hosszú távra, de már húsz méteres távot is meg tudott tenni nagy csapkodások árán! Kezdőtől az első vízi lecke után egészen szép teljesítmény! Böngyér csak azt csodálta, hogy

úgy hallotta hogy a mellúszás a legkönnyebb úszásstílus, de ezt Pöttömke semennyire sem volt képes megtanulni. Őneki inkább a gyorsúszás valami eltorzított változata volt a testhezálló. Itt, igaz, állandóan erősen kell mozgatni az úszónak a kezét, ami megerőltető lehet, az is volt, emiatt is hagyta csak végül abba az úszást Pöttömke, mert megfájdult a karja. De mondta hogy később majd gyakorolja még mert tetszik neki!

S ekkor Kisanyám, aki irigykedve figyelte Pöttömkét, megszólalt:

—Én is megpróbálom! Beugrom oda! Kapj el, Böngyér! - azzal, mert eddig a medence szélén guggolt, most felállt hogy egy talpassal beugorjon oda...

Igenám, de most hogy felállt, nem is a medencét nézte egy pillanatig, hanem tekintete előremeredt az uszoda túloldalára, s felkiáltott:

—Hát ez meg kicsoda ott?! - azzal már nem is érdekelte őt tovább az úszás, hanem megindult a medencét körbeszaladva az egyik szembeni folyosó felé. —Állj csak meg! - kiabálta is arrafelé.

Böngyér is arra vetette a pillantását, s azt látta hogy ott egy ismeretlen kis nő áll, és döbbent, rémült arccal pislog nem is annyira a feléje futó Kisanyám felé, mint inkább őrá, Böngyérre mereszti a tekintetét. No igen, biztos valami roppant szörnynek tetszett neki Böngyér, aki ott úszik a medencében, iszonytatóak a méretei, nem is emberi a pófája a még a szakállvágás után is ott maradt jelentős mennyiségű szőrzettől...

Böngyér heves tempózásba kezdett, hamar odaért a medence széléhez, kimászott belőle, s elindult futva a nő után. Ő sem szerette volna ha kitudódik az egyes szint léte a többi szint lakói előtt! Annyira elkapta az üldözés láza, hogy el is feledkezett ezúttal még Pöttömkéről is, szerencsére ha fájt is kissé Pöttömke karja, arra még volt ereje hogy odaússzon a medence széléhez, és kilábaljon a vízből a lépcsőket felhasználva. Ő természetesen nem futott az ismeretlen lány után.

Böngyér ugyan gyorsan úszott és futott, de Szubrimusz megelőzte. Szubrimusz ugyanis a medence szélén ült amikor mindez történt, így neki nem kellett kiúsznia belőle. Ő is futva indult a lány után, és igyekezett elkapni, bár az ismeretlen is megfordult és futni kezdett visszafelé, ahogy csak bírt! És igazán gyorsan bírt! Szubrimusz ugyan igazi óriás volt hozzá képest, hatalmasakat lépett és ugrott, de nagyobb terhet is kellett cipelnie: megvolt nagyjából nyolcvan kiló, márpedig egyetlen itteni férfi vagy nő sem lehetett még negyven kiló sem, de inkább csak úgy harminc. Hiába dübörgött teljes sebességgel végig a hosszú folyosón a lány nyomában, hamar kiderült hogy sosem kapja el. A köztük levő távolság rövid ideig csökkent ugyan, nagyjából a felére is, ám azután lassan de biztosan egyre nőtt. És Szubrimusz bizony hiába kiabálta utána hogy „állj meg, nem akarlak bántani”, ez mit sem használt, s kis idő múlva Szubrimusz is belátta hogy kár erőltetnie a torkát, mert őneki sem volna esze ágában sem hogy megálljon, ha egy meztelen, szőrös óriás üldözi, aki legalább kétszer akkora mint ő! Bár igaz, a meztelenség itt nem számít...

Hanem ekkor amikor már majdnem feladta az üldözést, elszáguldott valaki mellette, s ez nem más volt mint Kisanyám. Kisanyám észtveszejtő tempóra kapcsol! Úgy nézett ki az egész üldözés, mintha egy aránylag gyorsan haladó, nagy kamiont hirtelen megelőzne egy kis, kecses sportautó, látszólag minden erőfeszítés nélkül, az autópályán. Kisanyám megelőzte Szubrimuszt, és kezdte leküzdeni a távot, mely az ismeretlen nőtől elválasztotta. Sőt, már majdnem oda is ért... S ekkor Szubrimusz azt látta, hogy Kisanyám felemeli a kezét, s abban egy kés van...

—Nehogy megöld! - kiáltotta Szubrimusz rémülten.

Az üldözött nő hátranézett, meglátta Kisanyám kezében a magasra emelt kést, amit Kisanyámnak esze ágában sem volt letenni Szubrimusz szavára, a nő ijedten sikoltott, igyekezett még gyorsabban futni, de nem tehetette, mert a folyosó elkanyarodott.

—Ez igenis az én csemegém, mert én találtam! Én is értem utol! - kiáltotta Kisanyám, de még nem szúrt, mert még hiányzott hozzá talán két méter.

—Megtiltom hogy megöld! - lihegte Szubrimusz, de Kisanyám ezúttal nemcsak hátra sem nézett, de még csak válaszra sem méltatta.

Igenám, de a folyosó valóban bekanyarodott, s amint az üldözött nő után Kisanyám is bekanyarodott, máris lelassított! S ennek az volt az oka, hogy üldözöttje nemcsak sikoltozott, de tökéletesen érthető szavakat kiabált! Ezt:

—Tukán, segíts!

S az is egyértelmű volt, hogy kinek kiabálja ezt! Nem is nagyon messzire már tőlük egy férfi, igaz, Kisanyám-méretű férfi állt a folyosó közepén, ugyan ő is pucéron, ellenben egy nagyon gonoszul villogó baltát tartva a kezében, ami mindenestre jócskán félelmetesebbnek tűnt mint Kisanyám kése, továbbá e férfi e baltát a jobbjaiban tartotta, de a balja sem volt kihasználatlan: abban egy óriási csövet fogott! És eszében sem volt megijedni Kisanyámtól! Szubrimusztól bizonyára megijedt volna, de Szubrimusz jelenleg még nagyon távol volt. Nem is látszott a folyosókanyar miatt.

S ha ez nem lett volna elég ahhoz, hogy a vérszomjas Kisanyám megtorpanjon, hát a Tukán nevű férfi mögött nem messze látott még három másik nőt is! Ezek egyike ugyan meglehetősen kicsinek tűnt még Kisanyám népének méreteihez képest is, de ő sem futott el, ő is mint a többiek, baltát fogott a kezébe, sőt, még késeik is voltak!

S bár idelent e zárt világban nem volt szokás hogy egymás segítségére siessenek az emberek, de Kisanyám elég okos volt ahhoz hogy egyetlen pillanat alatt átlássa: ez is valami olyasféle csoport lesz mint az övék, ami valahogy leköltözött az egyes szintre, s a tagjai segítik egymást!

Rögvest belátta hogy túlerővel került szembe! Ezek lényegesen többen vannak mint ő, jobban felfegyverzetek, s egyikük egy erős férfi! Mindenesetre jócskán erősebb mint ő, a nő!

Megtorpant, amilyen gyorsan csak tudott, majd hanyatthomlok megindult visszafelé, mert úgy vélte joggal reméli, hogy Szubrimusz megvédi őt.

Igen ám, csak hogy több sem kellett erre Tukánnak! Látva hogy Kisanyám fut, teljesen világos hogy arra gondolt, az iménti üldöző gyengének érzi magát! Aztán meg el volt szánva rá, hogy megvédi a „birtokát”, territóriumát az illetéktelen behatolóktól, márpedig a teljes egyes szintet a magáénak tartotta. Nekilódult hát, s futni kezdett Kisanyám után, és volt ő is olyan fürge mint a nő, pláne mert Kisanyám már ki is volt fáradva. És Tukánt követte a többi nő is! Követte, de nem mind: akit eddig Kisanyám üldözött, az nem fordult vissza, s nemcsak amiatt mert már fáradt volt, de amiatt is, mert inkább ezt kiabálta Tukán és a többiek felé:

—Vigyázzatok, ne menjeteK arra, ott egy óriás!

Ám hiába kiabálta ezt, mert először is nem is volt ez kiabálás, csupán annak a szándéka, inkább volt elhaló lihegés, aztán meg Tukánék egyelőre nem is hallgattak rá. Őket is elkapta az üldözés, a csoportos vadászat izgalma.

Na de sokáig nem futhattak, mert most Kisanyám megtette visszafelé is az iménti folyosókanyart, megtették ezt Tukánék is, s amint befordultak, szembetalálkoztak a már egészen közel ért Szubrimusszal! Nosza, lett azonnal akkora sikoltozás hogy több sem kellett! Főleg mert Szubrimusz egészen belerohant Tukánba, nem mintha akarta volna, nem is tudta hogy itt férfi is lesz, hiszen egészen eddig egy nőt üldözött, de belerohant, leverte Tukánt a lábáról, Tukán nekigurult Édeskének, aki szintén felbukott...

Fájt az esés Szubrimusznak, de annyira azért észnél volt, hogy első dolga legyen elszedni Tukántól a baltát!

—Kés, villa, olló gyerek kezébe nem való! - morogta, bár a balta ezek egyike sem volt. És kiszedte a kést Édeske kezéből is. A többi nő rémülten elfutott. Egyelőre Kisanyám sem követte őket, annál sokkal kimerültebb volt. Különben meg nem is nagyon mert ennyi embert üldözni egyedül, pláne mert Szubrimusz az ő kését is elszedte.

Eddigre Böngyér is odaérhetett volna, ám Szubrimusz hiába nézelődött, nem látta sehol a társát! Ez nem kevés aggodalmat okozott neki, s így végül inkább nem is maradt ott, erősen megragadta baljával Édeske, jobbjaival Tukán kezét, és megindult visszafelé a medencéhez, egyelőre egyetlen szót sem kérdezve tőlük. Igazság szerint leginkább amiatt nem akart most beszédbe elegyedni velük, mert fogalma sem volt róla, mit válaszoljon, ha a foglyai megkérdik, hogy mit akar tenni velük! Szubrimusz örült hogy egyikük sem beszél, mert nem tudta hogy e kérdésre mit válaszolna! Azt tudta hogy Kisanyám azt szeretné ha megennék őket; azt is tudta hogy ezt

sem ő sem Böngyér nem akarná; azt nem tudta hogy Pöttömke szeretne-e emberhúst enni, bár attól tartott hogy igen; na de ha nem is öli meg ezeket: mi legyen?! Engedje el őket?! Tulajdonképpen miféle jogcímen tiltja meg, hogy ezek itt legyenek?! Ajaj, van megválaszolatlan kérdés elég! Szerette volna ha mielőbb megleli Böngyért, hogy ne egyedül kelljen döntenie!

E kívánsága hamar teljesült, mert Böngyért ott találta ahol hagyta, a medence partján.

—Hát te miért nem jöttél utánam?! - kérdezte tőle.

—Mentem én egy darabig, csak azután gyorsan visszatértem ide, mert eszembe jutott, hogy ha ez a kiscsaj itt kőszál, akkor lehetnek többen is, és nem akartam hogy valaki bántsa Pöttömket! Hiszen még Kisanyám is meg akarta őt enni annak idején, s Pöttömke még nem nagyon erős!

—Aha. Nos, ezeket elfogtam, de három nő még volt velük, s azok elmenekültek!

—Hm. Halljuk, kik vagytok! - kérdezte Böngyér Tukánt. Erre Tukán megmondta a nevüket, sőt, még azt is megtudták tőle hogy a három másik aki elmenekült, azok a Kisédes, Pici Fény és Fényecske nevekre hallgatnak. Közülük pedig Fényecske volt az aki rálelt Böngyérék csoportjára, őt üldözte Szubrimusz és Kisanyám. Mindezt elmondta Tukán, mert miért is ne mondta volna el, úgy vélte cseppet sem lesz rosszabb helyzetben ha ezek az óriások tudják a nevüket! Sajnos nem sok kételye volt afelől hogy megeszik őket. Na de nem mindegy hogy fájdalmasan végeznek vele, vagy gyorsan, sitty-sutty! Emiatt jobb az udvariasság.

S aggodalma jogosnak is látszott, mert Kisanyám alig bírta megállni, hogy Tukán legalább a bemutatkozást befejezze, máris elkezdte arra kapacitálni Böngyért és Szubrimuszt, hogy öljék meg az idegeneket, vagy legalábbis hagyják hogy ő ölje meg őket!

—Mi nem eszünk embereket. - mondta határozottan Böngyér.

—De én igen! Jár nekem ennyi csemege, időtlen idők óta nem ettem már finom husit, holott amikor Szubrimuszhoz csatlakoztam, azt hittem lesz mindig finom csemegém! Hadd öljem meg őket!

—Na jól van! - szólt erre Szubrimusz. —Mit szólsz hozzá Kisanyám, ha visszaadom a késedet, de visszaadom a baltát is Tukánnak, elengedem őt, aztán megküzdhetnek egymással, s ha megölik, megeheted?!

Ez a variáció valahogy nem nyerte meg Kisanyám tetszését.

—De hiszen erősebb nálam!

—Akkor miért kérsz, hogy engedjem meg, hogy megöld?! Hiszen képes sem lennél rá!

—De te igen!

—Naná, csakhogy nem én akarom őt megenni hanem te!

—De én már nagyon vágyom csemegére!

—Emberhúsra.

—Igen!

—Ne haragudj, de nem tudok együttérezni a nagy bánatoddal!

Most azonban megmutatkozott, hogy a nők jobban megértik egymást, mint a férfiak a nőket! Mert megszólalt most Édeske.

—Figyeljetek csak, ha elengedtek, ha nem bántotok minket, akkor tudnánk adni nektek sok-sok csemegét!

—Emberhúst? - kérdezte Böngyér.

—Igen, természetesen! Temérdek van belőle! Sokkal többet nyerhettek így, mint ha minket esztek meg!

—Tőlem meg Szubrimusz barátomtól nem kell félnetek, mi nem eszünk embert.

—Soha? - kérdezte reménykedően Tukán.

—Soha de soha! Soha sem fordulhat elő, hogy embert együnk! Csak e hozzánk tartozó két nő eszik embert - mutatott Pöttömkére és Kisanyámra.

—Ők miért, ha ti nem?

—Mert ők a ti világotok lakói, de mi ketten nem innen származunk, ez gondolom a méreteinkből is jól látszik, mi egy másik világból jöttünk, s ott nem szokás az emberevés! Nem is szorulunk rá, mert sokkal finomabb csemegéink vannak.

—Aha, akkor igaza volt Fényecskének, hogy van másik világ, és oda költöztek el az óriások! - kiáltotta Tukán. —Na de ha nem esztek embert, akkor miért kergettetek minket?!

—Hát mert megijedtünk hogy elmondjátok másoknak is hogy ez a szint milyen üres, mert mi nem akarjuk, hogy mindenki ideköltözzék a többi szintekről!

—Csak ezért?! - ámult Tukán.

—Persze! Illetve, Kisanyám valóban meg akarta enni azt a Fényecske nevű lányt, de én nem akartam ezt, kiabáltam is utána, de ő olyan szófogadatlan, hogy sosem engedelmeskedik nekem! - és mint a rossz gyerekeknél szokás, alaposan meghúzta Kisanyám fülét, aki erre nem volt felkészülve, s fel is jajdult fájdalmasan.

—Biztosíthatlak róla Szubrimusz, nem eszem meg egyiket sem, ha valóban adnak nekem husikát! Nekem mindegy kit eszem, csak legyen belőle elég!

—Van bőven, tömegével van!

—Akkor menjünk máris érte, mielőtt megromlik!

—Nem tud megromlani, olyan helyen van.

—Hogyhogy?!

—Ott olyan hideg van, hogy nem romlik meg.

—Aha, ez valami hűtőkamra lesz! - értette meg Böngyér.

—Remek helyünk van, és higgyétek el ti óriások, van nekünk is annyi eszünk, hogy nem akarjuk hogy mindenki ideözönljék! Nem vagyunk mi sem hülyék! - bizonykodott Tukán. —Ha tehát csak ez a szándékotok, nyugodtan elengedhettek minket, nem lesz semmi baj! Nem bánom ha ti is itt laktok az egyes szinten, elég nagy ez nekünk még így is!

—Majd ha adtok a húsból! - követelte Kisanyám.

—Én hajlandó vagyok elengedni titeket - mondta Böngyér - de jól jegyezzétek meg, hogy nem szeretem az emberölést, tehát baj lenne belőle nektek, ha megölnétek Kisanyámat, vagy pláne Pöttömkét! Ő még gyenge, mert még csak nemrég forrt össze egy törés után a keze-lába, de ha megölitek, utána nem nyugszom míg én magam meg nem ölöm mindegyikötöket!

—Ugyan már, minek ölnénk meg, ha elfogyna a csemegénk, könnyebb a fentebbi szintekről megölni valakit, de különben is nagyon hosszú időre van elég csemegénk, nem szorulunk rá Pöttömkére!

—Mutasd már azt a sok csemegét! - követelte a torkos Kisanyám, és nagy bátran még jól fenéken is billentette Tukánt, aki egyelőre nem mert visszaütni. És Kisanyám sejtette is, hogy Tukán most nem mer tiltakozni.

Szubrimusz nagyot sóhajtott.

—Adj már neki valamit hogy betömje a pocáját, addig úgysem lesz nyugtunk tőle! - mondta Tukánnak.

—Jöjjetek, kövessetek! - indult előre Tukán.

Kövétték őt. Mentek mindannyian, csak Pöttömke nem, őt ugyanis Böngyér vitte előbb a karjaiban, majd amikor így már nehéz lett mert elfáradt, akkor felrakta a nyakába mint a kisgyerekeket szokás. Ez nagyon tetszett Pöttömkének.

Odaértek aztán a hűtőkamrához, Tukán kinyitotta azt, és Kisanyám elámult a rengeteg hús láttán! Máris igen jó hangulata kerekedett. Bár egyelőre nem bírt semmiből sem enni, olyan keménnyé fagyott. De Tukán elkérte a baltáját Szubrimusztól, azzal lecsapkodott egy egész kart az egyik tetemről, azt odaadta Kisanyámnak, s mondta hogy csak várni kell néhány órát míg kiolvad. És előbb olvad ki, ha beviszi azt Kisanyám egy mosdóba, s állandóan vizet csorgat rá, erre is rájöttek! Kisanyám így is tett, és alig várta hogy végre megehesse a kart; addig jobb híján a füleket tördöste le a baltával a jéggé fagyott tetemekről, majd kijött a hűtőkamrából, didergett hogy jobban sem kellett, s e jeges füleket rágicsálta-szopogatta étvágygerjesztőként, míg ő maga felmelegedett kissé. Bújt is volna Szubrimusz mellé hogy a férfi felmelegítse, de Szubrimusz elölkte.

—Tűnj innen te kannibál bestia, utálkozom az emberevőktől!

—Nem tudom mi az, hogy „kannibál bestia”, de nagyon fázom!

—Minek voltál odabent a hidegben annyi ideig!

—Minek, minek, hát csemegének!

—Akkor most vess magadra!

—Böngyér, te is utálkoznál tőlem, ha ennék a húsból? - kérdezte Pöttömke.

—Ebből a húsból ehetsz, ezeknek már úgyis mindegy.

—Kisanyám, adj nekem is egy fülecskét! - kérte Pöttömke.

—Nem adok, vágj magadnak!

—De én még gyenge vagyok ahhoz.

—Ezeket én vágtam, ezek akkor is az enyimek.

—Ha adsz a fülekből, megengedem hogy hozzám bújj, megmelegítelek!

—Na jó... de csak kettőt kapsz! - morogta Kisanyám, azzal odabújt Pöttömkéhez.

Tukán és Édeske kíváncsian nézték, hogy valóban nem esznek-e az emberhúsból az óriások, de hát valóban nem ettek; így aztán Tukán előhozakodott ezzel a kérdéssel:

—Azt mondtátok hogy egy másik világból jöttetek! Ugye?

—Így van. - mondta Böngyér.

—És ott valóban van sok-sok finomság, ami jobb mint a hús?

—Sőt, ott még a hús is sokkal finomabb!

—Akkor miért jöttetek ide?

—Hát erre nem lehet röviden válaszolni, de a lényeg az, hogy boldogan vissza is mennénk, de nem tudjuk hogy merrefelé kell mennünk!

—Elfelejtettétek az utat oda? Eltévedtetek?

—Hát a dolog ennél bonyolultabb, de az eredményt illetően sajnos mindegy, mert nem tudjuk hogy merre van az átjárás abba a világba!

Tukán mélyet lélegzett.

—Én azt hiszem tudom.

—Tessék?! - meredt rá Kisanyám, s még a fülecskéik ropogtatását is abbahagyta. De meresztett ám nagy szemeket Tukánra Böngyér és Szubrimusz is!

—De csak akkor mutatom meg - folytatta Tukán - ha veletek mehetek!

—Ennek semmi akadálya! - mosolygott Szubrimusz.

—És nemcsak én, de a nőim is!

—Remek ötlet, máris beleegyeztem! Hozd csak nyugodtan őket, pompásan érzik majd ott magukat!

—És ott mindenki óriás?

—Úgy érted hogy olyan nagy mint mi?

—Igen.

—Úgy van.

—És a többi óriások sem esznek meg minket?

—Persze hogy nem.

—De ez egészen biztos?

—Eszükbe sem fog jutni! Sőt, nem sokkal azelőtt hogy mi ketten idekerültünk, azelőtt sikerült egy nőnek tőletek kijutnia hozzánk, és őt nemcsak nem ölték meg, de mindenki kedvence lett, úgy dajkálták mintha egy gyermek volna, egy helyes kislány!

—Ah, ez a nő biztos Nagyfény lesz! Szóval nem halt meg! De fog ennek a hírnek örvideni Fényecske! - kiáltott fel Tukán.

—Mikor mutatod már meg a kijáratot?! - követelte tőle Böngyér.

—Azonnal, csak előbb megkeresem a többi nőimet akik elfutottak! Várjatok itt, jövök ha megleszem őket! - azzal Tukán eliramodott a folyosók útvesztőibe.

Tukánt már nem látták, már eltűnt néhány perce, és Böngyér már készült hogy kissé jobban összeismerkedjen Édeskével, megkérdezze hogy például miként is alakult ki az ő csoportjuk, láthatóan Tukán vezetése alatt, – amikor hirtelen harsány hang szállt végig a folyosón:

—Felszállási próbálkozás! Mindenki rögzítse magát! Visszaszámlálás a startig: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, zéró!

S amint a számítógép kimondta a „zéró” szót, pontosabban azt a szót amiről Böngyér és Szubrimusz úgy gondolták hogy e nyelven azt jelentheti amit az ő bargani nyelvükön a „zéró” hang-sor, nos, abban a pillanatban máris megrendült alattuk a padló, elestek, felállni sem tudtak de nem is akartak, ám még fektükben is ide-oda imbolyogtak és gurultak, hol a folyosó egyik, hol a másik oldalának ütődve. Mindenünnen nyikorgás és csörömpölés hangzott.

Az egész jó tíz másodpercig tartott, míg végül abbamaradt.

Tulajdonképpen túl nagy meglepetés nem érte őket, számítottak valami ilyesmire, mert már rég úgy gondolták, hogy a központi komputer felszállási kísérletei az okozói annak, hogy Piku sziget kiérdemelte a Földrengések Szigete nevet. Inkább azon lepődött meg mindegyikük, hogy egyik velük levő nő sem sikoltozik!

Ám amikor megkérdezték őket erről, e választ kapták:

—Ez cseppet sem szokatlan! - vont vállat Kisanyám. —Gyerekkorom óta úgy van, hogy Isten néha megrázza a világot. Anyukám amikor még élt, úgy magyarázta, hogy néha elromlik ez-az a világban, akkor Isten jól megrázza, hogy helyrezőkjenek a dolgok!

—Micsoda primitív világszemlélet - morogta Szubrimusz - hiszen a rázástól semmi sem jön helyre, legfeljebb jobban kilazul és elromlik!

—Nono! - vigyorgott Böngyér. —Bár Kisanyám anyjának magyarázata alapjaiban valóban helytelen, de azért mégis takar ám egy jó adag természetes életbölcsséget! Gyermekkoromban, amikor még nemhogy csiszí holotévénk nem volt, de még a színes televízió is csak a leggazdagabbak luxusaként létezett, akkor nagy szó volt amikor egy gazdagabb rokontól kaptunk ajándékba egy ósdi, s általuk leselejtezett fekete-fehér tévét. És hát ez hol működött, hol nem. Többnyire a filmek legizgalmasabb jeleneteinél hirtelen elment a képe, vagy semmit nem mutatott, vagy mindenféle interferenciacsíkok mászkáltak csak rajta. És hiába csavargattuk a gombjait, hamar rájöttünk hogy ilyenkor semmi más nem segít, csak ha a gombokhoz hozzá sem nyúlunk, egyszerűen jól oldalba vágjuk! Fél év sem kellett hozzá, s már azt is kitapasztaltuk hogy melyik hibájánál hol és milyen erővel kell megpüfölni ahhoz, hogy meggondolja magát és ismét jól viselkedjék, azaz, jól működjön!

—Ebben igazad lehet, de remélem te is tudod hogy azért e földrengést valóban nem Isten okozta, akiben nekünk, kik magunkat már csiszínek valljuk, nem is szabad hinnünk?!

—Még szép!

—Le kéne valahogy állítanunk, mert egyszer ez a rozsdás szar nem bírja tovább, és szétesik!

—Öregem, én nem kísérletezem ezzel, én most csak Tukánt várom vissza, aztán mutassa meg hogy hol a kijárat, én kimegyek, azután nemsokára biztos hogy bejön helyettem ide egy rakás csiszí, és azok majd elbánnak a komputerrel, mert sokkal okosabbak nálam!

Tukán vissza is ért hozzájuk, hozta mindegyik „feleségét” is, bár azokon látszott hogy meglehetősen félénkséggel somfordáltak hozzájuk. Tukán ellenben annál büszkébb volt, mert még oda sem ért, máris lehetett hallani, amint nagy hangon, szinte gőgösen dicsekszik Fényecskének, hogy lám, ő szerzett neki óriásokat, kettőt is, holott óriásokról eredetileg Fényecske ábrándozott-álmodozott!

—Hát azért ez túlzás ám Tukán - jegyezte meg Fényecske - mert igenis én találkoztam legelőször velük, s engem üldöztek, legalábbis egyikük!

—Így van ahogy mondd, de épp ez bizonyítja az én példátlan nagyszerűségemet, hogy téged üldöztek, vagyis futottál előlük, de bennem volt kellő bátorság hogy megismerkedjem velük!

Bár Szubrimusz, aki elfogta Tukánt, úgy gondolta hogy bátorság ide vagy oda de Tukán bizony alaposan megijedt eleinte, ezt nem mondta, nem óhajtotta Tukánt megszégyeníteni, mert azt akarta hogy a fiú megmutassa nekik a kijáratot.

Tukán el is indult a megfelelő lift felé, és mindenki követte őt. Közben Fényecske élénken érdeklődött aziránt, miként is került ide ez a két óriás. Főleg Böngyért faggatta, mert Szubrimusztól azért tartott kissé, hiszen mégis Szubrimusz üldözte őt nem is olyan rég még!

Böngyér röviden válaszolt neki, de nem is volt szükség rá hogy ő maga beszéljen sokat, mert egyszercsak közbevágott Kisanyám, és ő kezdett el magyarázgatni Fényecskének. Ez úgy történt, hogy Böngyér elmondta hogy Fényecske anyja, Nagyfény kijutott innen valahogy, erre

Fényecske mondta hogy ezt tudja mert ott volt akkor, látta mi történt, legalábbis annyit látott hogy Nagyfény után bezárult egy kis szoba ajtaja, aztán újra kinyílt, de Nagyfény már nem volt ott! És Böngyér erre megnyugtatta őt, hogy ne aggódjon, jól van az anyukája, mert mindenki szereti, és finomakat is eszik... és ekkor vágott közbe Kisanyám, és elkezdett mesélni róla hogy miket tudott már meg eddig az óriások világáról, hogy ott milyen finom ételek vannak, s más hasonlókrol. Élvezte hogy játszhatja a jólértécsült szerepét, s így Böngyér beszédére már nem is volt szükség.

Meg kell mondjuk azonban, hogy Fényecske meglehetősen félt az óriásoktól! Igaz, mint tudjuk eleinte olyan nézetet vallott, hogy érdekes lenne egy óriással beszélgetni, s még attól sem félt félig gyereklány létére, milyen lenne a szex egy óriással – most mégis megijedt! No nem a szextől, amit különben senki nem is kívánt tőle, hanem attól, hogy a többi óriás odakint abban a másik világban jóindulatú lesz-e! Ám félelme csak addig tartott, amíg Kisanyám nem mondott neki még valamit abból a sokmindenből, amit már tudott az „Odakint”-ről! Ám ez nem valami finom étel leírása volt. Nem. Fényecske úgy látszik nem volt olyan torkos mint Kisanyám. Őt Kisanyám egy egészen mellékes megjegyzése ragadta meg. Méghozzá egy olyan, amit Kisanyám az odakinti világnak tulajdonképpen mint negatívumát említette meg! Ezt mondta:

—Böngyér és Szubrimusz szerint ott az idő felében sötét van, de nem kell megijedni ettől, mert állítólag tudnak erre az időre lámpákat gyűjtani! Arra kell tehát csak ügyelnünk ha odakint leszünk, hogy amikor látjuk hogy kezd sötétedni, akkor olyan helyre menjünk, ahol sok lámpa ég! Másrészt Szubrimusz azt mondta, hogy mégis jobb ott náluk mint itt, mert ha sötét is van a nap felében, de a másik felében annyira világos, hogy azt mi elképzelni sem tudjuk!

S több sem kellett Fényecskének! Azonnal megragadta Szubrimusz kezét, és izgatottan aziránt tudakozódott, hogy ez igaz-e! És amikor mondták neki hogy igaz, akkor úgy elkezdett lelkendezni hogy ugrálva, szökellve rohant a folyosókon, és egyfolytában csak arra biztatta a többieket, hogy jöjjenek már gyorsabban, mert mielőbb látni akarja a nagy fényességet!

Előbb természetesen nem a nullás szintre mentek, hanem arra a helyre, ahol Tukánék úgy általában táborozni szoktak, s itt aztán magukhoz vették az úrruhákról levágott sisakokat, hogy ezzel csináljanak majd odalent fényt maguknak. Ezeket Szubrimusz és Böngyér érdeklődve nézegették meg, és nagyon örvendtek nekik, nemcsak mert így lesz fényük, könnyebben mint amit a rengeteg drót húzogatóásával csinálhattak, de mert ez végre konkrét bizonyíték volt arra, hogy Tukán valóban tudja, merre van a kijárat! Épp csak egy megjegyzése volt Böngyérnek:

—Remélem azért nem az összeset vagdaltátok széjjel!

Ám Tukán is és női is megnyugtatták, hogy akad odalent ilyen „óriásbőrőkből” még rengeteg.

Azonnal megindultak lefele. S hamar odaértek a kijáratához, s ezúttal Kisanyám sem félt a sötétől, mert annyi sokan voltak mellette, körülötte, és sok-sok sisakból oszlatta a fénysugár a sötétséget. Borzongott ugyan, kényelmetlenül érezte magát kissé, de velük tartott. Erre ösztökélte kíváncsisága is, büszkesége is, torkossága is.

Aztán hogy ott voltak már majdnem a zsílipkamra előtt, kiderült hogy nem is lesz olyan egyszerű a dolguk! Mert valóban volt itt sok-sok úrruha, ám ezek épp a zsílipkamra előtt heverték hatalmas kupacokban, volt belőlük néhány száz is, de volt ott még sok mindenféle gép is, meg tartalék oxigénpalack, s egyéb olyasmik amikről még Szubrimusz és Böngyér sem tudta, hogy mik lehetnek, mi célt szolgálhatnak. A zsílipkamráig elvezető út jó száz méteres szakaszát beborították ezek, és csak jó sokára jöttek rá hogy mi történt, amikor a fejüket felemelték: kiderült, hogy e folyosó mindkét oldalán a plafonig faliszekrények voltak korábban, azaz, még most is ott vannak, csak hogy úgy tűnik a legutóbbi felszállási kísérlet okozta rázkódástól ezek közül a legtöbbnek az ajtaja kinyílt, s minden kiszóródott belőlük! De úgy, hogy igen nehéz lett volna ezeken átvergődni!

—Nincs más megoldás, el kell hordanunk őket! - sóhajtotta ezt látva Böngyér, azzal nekikezdett a munkának.

8. fejezet: Az új nép

Sok hét eltelt azóta, hogy Pucsakaci szereplőinek egy része eltűnt, ám a VTV vezetője nem szakította félbe a műsort. Akik megmaradtak, azoknak még mindig tartott a Kukkoló. Ennek pedig, ennek hogy Pucsakaci így döntött, nem is egy oka volt!

Először is, amely pillanatban befejezettnek nyilvánítja a műsort, illene elszámolnia a hiányzókkal! Ezt pedig nem tudná megtenni. Még Nálisz esete a legegyszerűbb, bármilyen bonyolultnak tűnjék is: mert a régi, csúnya Nálisz eltűnt ugyan, de van helyette egy másik lány, egy őriítően csinos, aki magát mondja Nálisznak! Pucsakaci úgy vélte, ez esetben teljes joggal mondhatja, hogy semmi köze az egészhez, a rendőrök vagy bárki akit érdekel Nálisz ügye és holléte, beszélje meg a dolgot ezzel az új Nálisszal, ő maga mossza kezeit!

Na de a többiek?!

Pucsakaci úgy vélte, nem okvetlenül jó reklám neki, hogy sorra-rendre emberek tűnnek el a műsoraiból. Már a legelső Kukkoló is eléggé megrázta a közönségét. Mert nem elég hogy Iloé és Szjond úrbalesetet szenvedett, de azután, a befejeződés után, többen is eltűntek, gyakorlatilag mindenki: Kajjám, Kristály, és Iggi! Na és hát Kajjám ugyan senkinek nem hiányzott hacsak nem az idegenrendészetnek, de Kristály már annál inkább! Hisz ő volt a Bargan bolygó egyik legünnepeltebb zenesztárja! Bizony Pucsakacit számosan zaklatták amiatt, hogy adja már elő a művésznőt! Bár tulajdonképpen Kajjám miatt is volt elég baja Pucsakacinak, mert villámgyorsan elterjedt a Kajjám által alapított új vallás, főleg természetesen Drás és Mácsi tevékenysége miatt, s e hívek mind szerették volna ha találkozhatnak Kajjám prófétával! Na de hát Pucsakacinak gőze sem volt róla, mi történt ezekkel, Kristállyal és Kajjámmal is!

Érdekes volt azonban, hogy a legtöbb baja Pucsakacinak az egyik talán legjelentéktelenebb szereplő, Iggi eltűnése miatt lett. Iggit ugyan nem sokan hiányolták a nézőseregből, de csak ami a bargani nézőket illeti. Annál inkább hiányolták azonban őt a csiszik! Mert hát ugye Iggi adta azt a nagy felfedezést a csisziknek a mezonmezők együtthatóival kapcsolatban... Bizony, alig derült ki hogy a Kukkoló utolsó szereplői eltűntek, Pucsakacinak jelzett a csiszi holotévé hogy hívása van, méghozzá éles szirénahangon jelzett, vakító vörös fényt villogtatva, ezzel jelezve hogy elsőrendűen fontos hívás érkezik hozzá! A tévé tulajdonosa ugyanis különböző ismerőseinek hívásához különböző - mondjuk így - „csengőhangokat” rendelhetett, a megfelelő vizuális effektekkel. Volt ebből vagy tízmillió készen egy listában, ebből választhatott, ha nem óhajtott saját ízlése szerint tervezni ilyesmit. Na és hát Pucsakaci nem tudta hogy kit takarhat ez a jelzés, mert ő ilyen durva és harsány jelzést senki számára sem programozott be! Igazság szerint majd' a szívbaj jött rá, amikor este fél tizenegykor úgy jelzett a készüléke, mintha egy légiriadót akarna bejelenteni!

Természetesen azonnal fogadta a hívást, s amikor megjelent a szobája közepén az életnagyságú holografikus alak, akkor csak nyelt nagyokat döbbsen! Ugyanis nem kisebb személy szerencsétlente meg őt a hívással, mint maga a csiszi királynő! Úgy bizony, Pucsakaci magát Áaeu királynőt láthatta meg most maga előtt, akit jól ismert, bár természetesen csak úgy, mint bárki más a Bargan bolygón: fényképről.

És még meg sem szólalt a királynő, de Pucsakaci már javában izzadt, mert annyit azért ő is tudott hogy a csiszi királynő természetesen nem a Bargan bolygón van, hanem Tlaxán bolygón, amit el sem volt szabad hagynia a csiszi szokás, törvény és illem szerint, márpedig egy hipertéri hívás enyhén szólva nem olcsó dolog! Igaz, a csiszik még most sem használtak pénzt, de azért az energia a számukra is olyasmi, amit mérnek és nem szeretnek pocskololni! Pucsakaci úgy tudta, hogy jelenleg az egész ismert univerzumban egyedül csak a tutuk engedhetik meg maguknak, hogy hipertéri beszélgetéseket folytassanak egymással. De ők is csak azért, mert oly közel vannak egymáshoz az úrvárosaik. És általában ők is csak hangot adnak, nem képet, s ha mégis adnak képet, akkor az csak valami kis arcképféleség. S erre most ő Pucsakaci maga előtt látja a csiszi királynő valósidejű, életnagyságú hologramját, ki tudja hány ezer fényév távolságból! Sőt,

a királynő cseppet sem tűnik spórolósnak, mert a hologram elég széles volt ahhoz, hogy még a királynő dolgozószobájának egy részét is láthassa!

S a királynő maga is tisztában lehetett azzal, hogy amit megenged magának, az luxus, mert épp ezzel kezdte:

—Jó ha tudod Pucsakaci, hogy ez a közvetítés másodpercenként annyi energiába kerül, ami egy több milliós barbár nagyváros éves szükségletét fedezné!

—Aha... sejtettem, csak azt nem, hogy a holotévém képes ilyen trükkre! - nyöszörögte Pucsakaci, és sápítozott hogy jobban sem kellett, mert félt hogy mi sül ki ebből.

—Nem kötünk mindent a barbárok orrára! - mondta gögösen a királynő. S így folytatta: —Szóval azért beszélek épp én veled, és azért így, hogy megértsd, nem tréfaság ami érdekel! Tudni akarom, mi van Iggivel!

—Iggivel?

—Vele. Remélem tudod, hogy ki ő!

—Tudom ki ő, de azt nem, hogy mi lett vele!

—Ő nagy szolgálatot tett a csiszí népnek, tehát kötelességemnek érzem, hogy tájékozódjam a sorsa felől! Elvárom hogy ehhez minden segítséget megadj!

—Megadok én boldogan mindent, de ha nem tudom mi lett vele! Úgy gondolom, azaz úgy véli mindenki és én is, hogy miután ezek egyedül maradtak az űrvárosban, azután eljöttek értük a tündérek, s magukkal vitték őket, ezért is mondta Iggi, hogy már nem kell neki az űrvárosom!

—Ne nézz hülyének Pucsakaci, nem vagyok csecsszopó, hogy tündérekben higgyek!

—De hát Iloé is az volt!

—Az. Különleges lány. Mutáns. És lehet is hogy él ebből az emberfajtából akár milliárdszám is valahol a világmindenségben. De nem hiszem el, hogy váratlanul megjelennek épp a te Kukkolód végén, úgy, hogy azt senki észre sem veszi, és most nem a ti százalmas Világűrfigyelgetekre gondolok, hanem a Darzsi-1 űrhajó szuperérzékeny szenzoraira! De még ha fel is tételezzük hogy annyira fejlett ismeretek birtokában vannak, hogy a csiszí műszerek számára is láthatatlanok, nos, miért mentek volna épp akkor oda, amikor a kutya sem hívta őket?! És mire kellett nekik az a három ember, amikor ők nem is tündérek?! Hiszen az egyetlen igazi tündér, Iloé, meghalt, vagy nem?! Szóval Pucsakaci, itt az a helyzet, hogy Kristály teljesen hivatalosan a Csiszik Barbár Barátjának számít, Iggi úgyszintén, továbbá nagyra értékeli őt minden más szempontból is a felfedezésére való tekintettel, tehát tudni akarom hogy mi lett ezekkel! Felszólítalak, hogy minden módon működj együtt a csiszí vizsgálóbizottsággal, amit ezügyben kiküldök oda! Felmerült ugyanis bennünk a gyanú, hogy esetleg azért súvasztottad el e szereplőket, különösképp épp Iggit, hogy megtarthasd és újra felhasználhasd az űrállomást!

—Nem vagyok gyilkos!

—Lehet hogy nem. De lehet hogy igen! Mi csiszik roppantmód bizalmatlanok vagyunk a barbárokkal kapcsolatban úgy általában, és nekem személy szerint is meggyőződése, hogy nincs az az égbekiáltó gazemberség, amit egy barbár képes ne lenne habozás nélkül elkövetni, ha egy egészen parányi érdeke is úgy kívánja! Szóval, Pucsakaci, ha a vizsgálóbizottság nemhogy panasszal él ellened, de akár csak azt jelzi felém, hogy nem vagy eléggé szolgálatkész, serény, igyekvő, buzgó, és így tovább, akkor jó ha tudod hogy nem amiatt kell aggódnod hogy közvetítjük-e még a VTV műsorait, hanem amiatt, hogy más lesz a VTV igazgatója, téged ugyanis rövid úton likvidálunk! - azzal a királynő megszakította a vonalat.

Pucsakaci okos ember volt. Igazán erőn felül igyekezett hogy a csiszí vizsgálóbizottságnak kedvére tegyen, de hiába, mert azok sem találtak semmit! Holott csiszí alapossággal vizsgálódtak! De ha nem találtak, hát nem találtak. Természetesen nem ölték meg Pucsakacit, nem volt bizonyíték ellene, de a királynőnek esze ágában sem volt bocsánatot kérnie. És Pucsakaci érezte, hogy kezd a csiszik előtt szalonképtelen lenni! Nincs ugyan ellene bizonyíték, de az ártatlansága sem derült ki feketén-fehéren!

Jött azután a következő Kukkoló. Itt is eltűnt egy csomó szereplő: tudniillik mindenki! Az elsőből csak néhány, de ebből már mindenki! Már persze azokat kivéve, akik meghaltak... de szerencsére csak csupa terrorista halt meg, és Torux, de őt senki sem sajnálta, mert áruló lett. Na

de a többi akkor is eltűnt! Még szerencse, hogy ezekből senki sem volt a Csiszík Barbár Barátja! No és itt legalább volt némi magyarázat: a szereplőket magukkal vitték a terroristák. Vagy a szörnyetegek: Röcepi vagy Tacsanka néni, a Fehér Démon!

Mindenesetre akkor is maradt ténynek a tény: ez is Pucsakaci Kukkolója volt, és itt is eltűnt egy csomó ember!

És most itt a harmadik Kukkoló. Itt is tűnedeznek el az emberek! Ez egyrészt jó, mert fokozza a nézettséget. Másrészt meg Pucsakaci aggódott, mert az eddigi eltűntek még hagyján, Jotut senki sem kedvelte, Náliszt senki nem ismerte, s a többiek sem voltak nagyon jelentős személyek – de ne feledjük el, hogy akik megmaradtak, azok majdnem mind a Csiszík Barbár Barátai! Ilyen ugyanis Jondon, Konsztrúdzsa, Enkülé... ha ezek eltűnnek, az neki kész katasztrófa lesz!

Emiatt többször is megkísértette a gondolat, hogy befejezi e Kukkolót, s ha egyáltalán csinál még valaha másikat, abba óvakodik majd betenni olyanokat, akik a Csiszík Barbár Barátai. Csakhogy ez a mostani Kukkoló kezdett annyira jól jövedelmezni, hogy úgy érezte, ha befejezné, az olyan volna, mintha levágná az aranytojást tojó tyúkot!

Aztán meg, úgy vélte amint befejezi a műsort, azonnal jönnek a hatóságok, hogy mi lesz a sorsa a Jondon által talált gyermeknek. Honnan került elő, mi köze van esetleg Pucsakacihoz, stb. Most még ez nem sokakat érdekel, mert afféle nézettségfokozó trükknek tartják. De utána kell hogy lakjon valakinél, valószínűleg Konsztrúdzsánál, akkor a jogi státuszát rendezni kell... megszaporodnak a kérdések...

Lehet hogy csiszík is kiszállnak a szigetre, kutatni. S ha valóban van úrhajó a sziget alatt, akkor elhappolják előle! Akkor meg igazán nem érdemes sietnie a befejezéssel!

Pucsakaci tehát egyelőre nem tett semmit.

Különbben is: miért tegyen bármit is?! Az új kislány, Picuri, remekül érzi magát, tanulja a bargan nyelvet, ha nevelőotthonban lenne akkor is ezt tenné: nyelvet tanulna, a szereplői sem türelmetlenkednek, minden rendben van hát...

Illetve, eljött az a pillanat, amikor úgy tűnt, hogy nagyonis nincs rendben minden! Épp maga Pucsakaci ügyelte ugyanis a távolból a szigeti eseményeket, amikor a kamerákon át azt látta, hogy Konsztrúdzsa és Enkülé kéz-a-kézben megindulnak a bálvány felé!

Pucsakaci nemcsak átvitt értelemben, de nagyonis valóságosan is felszisszent. Eddig még akik felkeresték a bálványt, többnyire eltűntek! És Konsztrúdzsa is és Enkülé is a Csiszík Barbár Barátja! Ha ezek eltűnnek, óriási botrány lesz belőle a csiszík közt! Neki nem hiányzik egy újabb hipertéri beszélgetés a csiszí királynővel! De lehet hogy inkább valami kivégzőosztagot küldenének a csiszík a nyakára, mert a csiszík titkos ellenségének nyilvánítanák, olyan terroristaféleségnek!

Na de nem tilthatja meg, hogy ezek elmenjenek a bálványhoz, nem is tud beszélni velük, helikopterrel sem érne előbb oda, mint azok...

Pucsakaci figyelte a kamerákat, és reménykedett. Mást nem tehetett.

Az az ok amiért Konsztrúdzsa és Enkülé együtt keresték fel a bálványt, békés egyetértésben, egymást kézen fogva, az nem volt más, mint hogy összevesztek! Furcsa talán hogy egy összeveszés az oka e nagy békeességben való kirándulásnak, sőt, már az is furcsa hogy egyáltalán összeveszeshettek, amikor eddig olyannyira mintabarátok voltak, hogy még egy házban is laktak! De hát akkor is így esett. S ez pedig úgy történt, az volt a veszekedés kiváltóoka, hogy Nagyfény, akit itt mindenki a Picuri névvel illetett, ő is náluk lakott, az ő házukban. Ezt mindenki egészen természetesnek is tartotta, lévén hogy először is magától értetődő volt hogy őt nő kell nevelje mert Picuri maga is nő, aztán meg Konsztrúdzsáék háza volt a legnagyobb, itt két nő is lakott, Konsztrúdzsa különben is profi gyermeknevelő volt, Jondon aki találta maga is e házban lakott, a többi szigeti nő meg nem is igen jöhetett e célra számításba, Nálisz ugyanis leginkább csak a saját újdonsült szépségével foglalkozott, Duklippa hamar kilépett a Kukkolóból, Runcát meg Dakópát pedig nem is igen vonzotta a gondolat hogy nevelgessen egy vadidegen gyermeket, akinek a nevét sem tudja!

Na de hát két anya bőven elég egy gyermeknek, sőt, mint kiderült, még sok is! Valószínűleg nem veszték volna össze ők ketten, Konsztrúdzsa és Enkülé egy másik gyermek nevelésén, de hát Picuri nagyon különleges gyermek volt. Ennek oka ugyebár az volt, hogy nem is volt gyermek, nagyonis felnőtt nő volt, majdnem olyan idős mint nevelőanyái, csak épp ezt senki sem tudta róla! Voltak ugyan gyerekes tulajdonságai, például hogy félt a sötétben, de azért a legtöbb olyan ostobaság amire egy gyermek könnyen kapható, nála elő sem fordult. Mondhatni tehát hogy olyan áldott jó gyermek volt, akiről mindigis álmodik egy anya! És roppantmód ragaszkodott mindegyikükhöz, még Jondonhoz is. Egyedül a ruhaviselést szokta meg nehezen. Nem mintha nem lett volna hajlandó bebújni a ruhákba, megtette ezt is zokszó nélkül, épp csak állandóan felsértette a legfinomabb ruha is a bőrét, ugyanúgy kellett tehát kengetni krémekkel, mint egy csecsemőt, holott azért határozottan nagyobb volt már ő is egy csecsemőnél. No és természetesen krém sem volt a szigeten. De ez nem volt gond, mert Konsztrúdzsa levette a fejéről a kamerát, belenézett, és ellentmondást nem tűrően kijelentette, hogy ha Pucsakaci nem küld a szigetre bőséges mennyiségben babaápolási kellékeket, és nemcsak krémet de ruhákat is, meg gyermektápszert, meg mindent ami kell, akkor ő azonnal kilép a Kukkolóból! És Enkülé is így nyilatkozott, de még Jondon is. Erre Pucsakaci természetesen küldött mindent, s nem is a saját feje után, hanem mert Konsztrúdzsa élt a gyanúval hogy Pucsakaci csak egy férfi és így nem tudja hogy mi kellhet, emiatt írt egy hosszú listát róla, hogy mi mindenre gondol, s mondta hogy Pucsakaci ezeket hozza! Aki ugyan nem hozta, de legalább elküldte egy helikopterrel.

Konsztrúdzsa és Enkülé is nagyon megszerették tehát Picurit, élvezték még azt is hogy tanítják a nyelvre. Első összekülönbözésük különben épp a nyelv miatt következett be, Konsztrúdzsa ugyanis a csiszí nyelvre akarta Picurit megtanítani, Enkülé azonban azt mondta, hogy a bargan nyelv a jó.

—Művelt embert akarok nevelni belőle, márpedig a csiszí nyelvet minden művelt ember ismeri! - mondta Konsztrúdzsa.

—De e műsort a barganiak nézik, azok sérelmeznék ha nem barganiul tanulna!

—A gyermek érdekeit kell nézni, nem a nézőkét!

—Kétségtelen tény, csakhogy gondold bele kérlek, Picuri valószínűleg a barganiak közt él majd ha felnőtt, s hogy is nézne az ki, hogy nem tudja saját hazája nyelvét!

—Miből gondolod hogy barganiak közt él majd és nem lesz csiszívé?!

—Mert még nem mondta. S ha majd úgy dönt is, ráér akkor megtanulni csiszíül!

—És ha a csiszík már mostanában igényt tartanak majd rá?!

—A csiszík egyelőre a fülük botját sem mozdítják.

—Biztos mert várnak, nem jelentkeznek-e Picuri valamelyik szülője!

—Na ugye!

—Nem értem, mit jelent ez a „na ugye”!

—Azt, hogy ha jelentkeznek valamelyik szülője, akkor az nem lehet csiszí szülő, mert a csiszík nem hagyják el Barbáriában a gyermeküket! Ha viszont nem jelentkeznek, akkor Picuri árva gyerek, de a csiszík nem visznek erővel maguk közé minden árvát, csak ha az árva maga kéri! S mert nem tudhatjuk hogy ezt Picuri kéri-e majd, ezért nincs jogunk rákényszeríteni hogy csak amiatt legyen csiszívé, mert most e nyelvet tanítottuk meg neki! Tanuljon meg inkább barganiul, aztán majd eldönti ő maga később, akarja-e a csiszí életformát!

Konsztrúdzsa végül duzzogva bár, de beleegyezett hogy a bargan nyelvet tanítsák Picurinak; bár meg kell mondjuk hogy inkább csak önzésből, mert nem szerette volna azért ő sem, ha a nézők megharagszanak rá amiatt, hogy a csiszí nyelvet védi körömszakadtáig. Ez nem tett volna jót iskolája hírnevének! S úgy gondolta, annyira azért nem is baj ez, mert a bargan nyelv nem különösebben nehéz. Valóban nem volt az, de Picuri eléggé nehezen bírkózott meg vele, mert egyszerűen nem volt hozzászokva a hosszú szavakhoz. Mert bár a bargan nyelv eléggé logikus és kivételektől aránylag mentes volt, de jellegzetesen agglutináló felépítésű volt, na és most képzeljük csak el szegény Picurit, akinek nyelvében már a három szótagos szó is nagyon ritka volt, s még ezek is inkább csak személyneveknél fordultak elő, ő tehát most mit is kezdhett az olyan szavakkal, mint például a „feltartóztathatatlanság”, „fáradhatatlan”, „meggondolatlanul”, „ki-

vételezettek”, és más hasonló. Az átlagos bargani szó nagyjából hat betűből, s ezáltal három szótagból állt; ami tehát Picuri nyelvében csak kivételesen fordult elő, a három szótag, itt az volt az általános, sok volt a kétszótagos szó is, és alig akadt egyszótagos, de volt bőségesen akár négy- és ötszótagos szó is, nem volt ritka a hatszótagos sem, s akadt néhány még sokkal hosszabb is. És szegény Picuri eleinte nem bírta felfogni, hogy mi is a bargan nyelv szervező ereje!

Valószínűleg jobban járt volna ha a csiszi nyelvet tanulja. Az ugyan alapvetően bonyolultabb volt, mert kétféle rendszer szerint is lehetett benne ragozni a szavakat, egy barganihoz hasonló agglutináló módon, s egy előjáró szókra épülő rendszerben, de hát épp emiatt Picuri valószínűleg hamar elsajátította volna a csiszi nyelv előjárószavas részrendszerét, s egyszerűbb dolgokat hamar tudott volna így közölni. De hát tanárai a bargan nyelv mellett döntöttek!

Ennek az lett a következménye, hogy a főneveket hamar megtanulta Picuri, s más egyszerűbb szavakat is, de mondatba foglalni ezeket nemigen tudta még egyelőre. Tényleg úgy beszélt, mint egy kisgyerek: „kér enni”, „ad még tojás”, „én megy séta tenger”, és hasonló mondatszüleményei voltak. De ez csak még bájosabbá tette.

Annyi bizonyos, hogy hiába telt el a megtalálásától számítva már negyed év is, de még megközelítően sem tudott ezalatt megtanulni úgy barganiul, hogy elmondhassa hogy honnét vetődött ide, ki ő, s mi történt vele. Holott ez nem az ő hibája volt, ő nagyonis igyekezett megtanulni e nyelvet, szorgalmasan, mert szerette volna mielőbb megmondani az „óriásoknak”, hogy jó volna elhozni ebbe a világba leányát, Fényecske-t is. Igaz hogy ő magában nem úgy nevezte e nyelvet hogy „bargani”, hanem úgy mondta magában, hogy ő most „óriásul” tanul.

És szegényes óriástudásával igyekezett is már nagyon korán megmagyarázni nevelőinek, hogy van neki egy leánya, Fényecske nevű, és hozzák el őt is ide a szigetre – de nem bírta! Pedig még mutogatott is. Kapott egy babát is a Pucsakaci által a szigetre küldött gyerekcuccok között, és mutogatta mindenkinek, és mondogatta, hogy „enyém kislány Fényecske” (Fényecske nevét természetesen a saját anyanyelvén mondta, nem barganiul), és ringatta is, még a lába közé is tette mintha megszülte volna, de senki sem értette mit akar ezzel, simán babázásnak nézték amit tett, és olyasmit mondogattak róla, hogy „jaj milyen édes”, meg hogy „cuki kislány, úgy szeretem őt”, és hasonlókat.

Fel sem tételezték róla, hogy ő tulajdonképpen felnőtt nő. Már amiatt sem, mert van egy érdekes biológiai törvény: a szem minél nagyobb, annál jobban lehet látni vele, annál élesebb képet ad! Ez logikus, mert nagyobb szembe több fény jut el. Na már most, a látás Nagyfény világában is a legfontosabb érzékszerv volt, nem vakulhattak meg, az hátrányos lett volna! Igen ám, de odalent ha volt is fény, ám jóval kevesebb mint ami a felszínen nappal, a szemük tehát ahelyett hogy megkisebbedett volna, inkább valamicskét megnagyobbodott! No nem nagyon, de talán úgy tíz százalékkal. Ugyanakkor azonban, mert a testük egyéb méretei összetörpültek, ez a fejükre is vonatkozott, a kis gyerekfej gyermekarcában tehát felnőtt méretű, sőt a felnőttekénél egy picit nagyobb szem ücsörgött, s ez még csak fokozta az arc gyermeki archoz való hasonlóságát, mert hisz köztudomású, hogy a legközönségesebb embergyerekeknél is nagyobb a szem/arc arány, mint felnőtt korban! Ezt a törvényt különben a rajzfilmesek is kihasználják: azért hogy a rajzfilmfigurák vonzóak legyenek a nézőknek, azok arcát igyekeznek „gyermekesíteni”, oly módon, hogy nagy kerek szemeket rajzolnak rájuk!

Nagyfény tehát minden szempontból úgy nézett ki, mint egy szuperhelyes kis baba, épp csak sokkal jólneveltebb volt mint egy szokásos kisgyermek, nem is csoda, ha igen hamar belopta magát mindenki szívébe, különösképp a két nő, Konsztrúdzsa és Enkülé kedvelte nagyon meg. És lassan, fokozatosan szinte versengés indult meg köztük, hogy melyiküket is szereti jobban Picuri, bár ez eleinte még nem volt tudatos a részükről. Hanem úgy néhány hónap múlva Konsztrúdzsa egyszer csak kijelentette, hogy ha végetér a Kukkoló, örökbe fogadja Picurit! És Picuri tanul majd az iskolájában, okos sőt bölcs nagylány lesz majd...

Ám ekkor Enkülé közbevágott hogy hogy is ne, azellen még nincs is kifogása hogy Picuri Konsztrúdzsa iskolájában tanuljon, elvégre azt ő is elismeri hogy az egy kiváló elitiskola, csak hogy ne Konsztrúdzsa lányaként, hanem Enkülé lányaként tanuljon ott, ugyanis ő fogadja majd örökbe!

Erre aztán szó szót követett, kitört a nagy veszekedés, mely napok múlva sem csillapodott, ugyanis nem lehetett szó kompromisszumról: Picuriból csak egy példány volt, és nem vághatták ketté, hogy mindegyikjüknek jusson belőle!

Jondon megpróbált békítőbíró lenni, s ezt mondta:

—Ne káráljatok már mint a vénasszonyok, okos, diplomás nő létekre! Ezzel csak majomparádét rendeztek a nézőknek, ingyencirkuszt! Várjátok ki a műsor végét, aztán majd a bíróság dönt az ügyetekben!

—No hiszen, a barbár bírák meg az ő ítélőképességük! - fintorgott Enkülé, aki ügyvédneként igen jól ismerte a gyámhatóság döntési mechanizmusát. —Azok ha nekem is ítélnék, előbb elvennék mindegyiküktől, évekre árvaházba csuknák Picurit, amit nem akarok, és különben sem hinném hogy nekem ítélnék, mert előítéleteik vannak, kizárólag amiatt, mert a PÉNISZ vezetője vagyok, és prostituáltakat védek!

—Én is attól félek hogy ha nem egyezünk meg, akkor Picuri sorsa az árvaház lesz! - ingatta a fejét Konsztrúdzsa.

—Akkor bízzátok a döntést a csiszíkre!

—No még csak az kéne, előre tudom hogy azok miként döntenek: elveszik mindegyiküktől, és csiszít csinálnak belőle! - mondta csaknem egyszerre, ugyanazon szavakkal Konsztrúdzsa is és Enkülé is.

—Akkor legyen úgy, hogy fél évig egyikteknél lesz, fél évig másikótoknál!

—Az ilyesmi csak arra jó, hogy összezavarja a gyereket. - mondta Enkülé.

—Reménytelenek vagytok, megyek horgászni! - legyintett Jondon, majd vigyorogva hozzátette:

—De ha találok még egy kislányt, ígérem hogy hazahozom nektek!

—Megyek én is. - állt fel Enkülé.

—Minek, hozok halat neked is!

—Csakhogy én nem halért megyek.

—Gyerekért? - vigorgott még mindig Jondon.

—Majdnem. Megyek a bálványhoz, és megkérem intézkedjék, hogy Picuri az enyém maradjon!

—Mit beszélsz, talán inkább az enyém, megyek én is, nem tűröm hogy jogtalan előnyöket élvezz! - pattant fel Konsztrúdzsa.

S erre így szólt Enkülé:

—Tudod mit Konsztrúdzsa, én nem akarom hogy emiatt végleg megromoljon a barátságunk, javaslom menjünk el együtt a bálványhoz, de előtte fogadjuk meg, hogy bármit dönt is a bálvány, megnyugszunk a döntésében!

—Rendben! - lélegzett mélyet Konsztrúdzsa. S így esett hogy a két nő békés egyetértésben felkereste a bálványt.

Oda is értek aránylag hamar, le is térdeltek a bálvány elé, de még meg sem szólalhattak, máris meghallották a bálvány hangját:

—Öröm látni e baráti megbékélést! Szóval az ítéletemre vagytok kíváncsiak?

—Igen. - bólintott a két nő egyszerre.

—És biztos hogy elfogadjátok?

—Igen. - mondta Konsztrúdzsa.

—Igen. - mondta Enkülé. Majd gyorsan hozzátette:

—De fenntartom magamnak a jogot, hogy utólag módosítsam e döntésemet, amennyiben kiderülne hogy te sem a bálvány nem vagy, sem valami emberfeletti képességű lény, hanem csak Pucsakaci, vagy annak valamelyik embere!

—Ettől nem kell félnetek. Sőt, amint meghalljátok a döntésemet, máris rájöttök, hogy maga e döntés bizonyíték rá, hogy Pucsakacinak semmi köze nincs ehhez, sem a döntéshez, sem Picuri felbukkanásához!

—Halljuk hát: melyikünké lesz Picuri?! - követelte a választ Enkülé.

—Egyikteké sem.

—Nem engedem árvaházba csukni! - kiáltotta Konsztrúdzsa.

—Nem kerül oda. Sőt, bár egyikteké sem lesz, de biztos nem lesz akadálya annak, hogy akár még tanuljon is az iskolában. Csak épp nem úgy, mint a gyereked!

—Hát? Talán úgy, mint Enkülé gyermeke?

—Nem. Mondtam, hogy Enküléé sem lesz. Tudjátok, azért nem lesz egyikteké sem, amiért árvaházba sem kerül! Felnőttek ugyanis nem szoktak sem árvaházba kerülni, sem valakinek az örökbefogadottjai lenni!

—Nem értem! - ingatta a fejét Enkülé.

—Egészen biztos, hogy nemsokára megérted! Picuri ugyanis csak úgy néz ki, mintha gyerek volna. Valójában felnőtt. De annyira az, hogy még leánya is van már. Úgy bizony, ő maga is szült már! Ezt akarta megmagyarázni nektek a játékbabával, amikor azt hittétek hogy babázik! Mert van lánya, akinek neve a ti nyelveteken azt jelenti, hogy „Fényecske”, és aggódik érte!

—De hát honnét bukkant ő elő, hol a lánya, és egyáltalán... - kezdte Enkülé, de a szellem közbevágtott:

—Épp jókor jöttetek. Közlöm veletek, hogy pillanatokon belül lesz egy földrengés. Nem kell félnetek, garantálom hogy senkinek sem lesz bántódása a szigeten! Nektek sem. Kissé kellemetlen lesz, meg ijesztő is, de baj nem lesz belőle. Mármint akkor nem, ha most azonnal felkeltek, és gyorsan elrohantok jó hatszáz méter távolságra! Sajnos ugyanis ez a hegycsúcs ahol van e bálványoszlop, valószínűleg le fog omlani.

—Ezt előre tudod?! - ámult Konsztrúdzsa.

—Igen. Ezért vagyok több mint ti. Na, futtok, vagy itt haltok meg?!

Természetesen elfutottak inkább. S még javában szaporázták a lépteiket, amikor kitört a földrengés. Gurultak ők is erre-arra, de valóban megúszták az egészet néhány horzsolással. Ám egyszer csak nagy robaj hallatszott, s amikor a hátuk mögé néztek, azt látták hogy a szellem igazat mondott: valóban leomlott a sziget legmagasabb csúcsa...

Legalábbis majdnem. Mert ami leomlott, az csak egy külső közetréteg volt. S alatta fémtiszta felület bukkant elő, legalábbis jobbára, mert néhol bizony rozsdáette volt. Egy óriási kupola. Legalább kétszáz méter átmérőjű lehetett, bár a teljes kerületét nem láthatták, mert nem omlott le mindenütt a föld róla a rázkódástól, csak úgy nagyjából ötven méteres hosszúságban a kerületén. Ám épp e megtisztult részen nyílt egy ajtó is, azaz, nem nyílt mert épp zárva volt, csak a körvonalait láthatták.

—Szóval mégis igaza volt Datrixnak és Jondonnak, és űrhajó van a sziget alatt! - kiáltott fel Konsztrúdzsa. De nemcsak ő, hanem Pucsakaci is, aki a kameráik által láthatta e jelenetet a távolból. Az ő hangját természetesen nem hallotta a két nő.

Pucsakaci hangját nem hallották, de a szellem hangját a fejükben, azt igen.

—Ez az ajtó nem nyílik kívülről. - mondta a szellem. —De belülről nagyonis nyílik! Ez vezet az űrhajó hipergenerátoraihoz. Belülről el lehet ide jutni, és el is jutottak nemegyszer az űrhajó lakói. De akkor nem nyílt ki nekik, mert ugyebár nem nyílhatott: nem engedte a közettömeg! Hamarosan azonban lesz aki megint ki akarja nyitni, az ki is nyílik neki... sőt, úgy látom már készülődik is valaki a kijövetelre! Tudjátok, a bentieket mindig nagyon bosszantották a nem nyíló ajtók, mert állandó helyhiányban szenvednek! Időről-időre megpróbálkoznak bemenni a nem nyíló szobákba! Ezt még nem értitek, de idővel majd megértitek! Mindenesetre örömmel közölhetem, hogy bár Picuri nem lesz egyikteké sem, de nem maradtok sokáig hozzá hasonló helyes álgyerkek nélkül: készüljete fel, hogy hamarosan milliószámra lesznek neveltjeitek!

S íme, alig hangzott el a szellem utolsó szava, máris feltárult az ajtó, s annak peremén megjelent egy kislány. Vagy felnőtt nő, ha igaza van a szellemnek... mindenesetre roppantmód hasonlított Picurira! S már majdnem kilépett onnan, amikor észrevette hogy alatta mintegy fél méteres mélység van, ugrania kéne; de valószínűleg nem emiatt torpant meg, bár az ő alacsony természetéhez képest ez nem is volt olyan nagyon kicsi szintkülönbség. Na de hát késő délután volt, s még jól látszódott az égen a Nap, egyáltalán, olyan fényesség volt hogy olyan nincs egy fényesen kivilágított bálterem közepén sem, tehát ilyet még sosem láthatott ez a törpenő! Mert eddig még ő is csak szobákban-termekben-folyosókban gondolkodott, most igen megdöbben azon a határtalan

világon, ami elétárult! Aminek nem látja a falait! A tetejét sem! És arról sem lehetett fogalma sem, mik azok a fák, mi a fű... no és nem messze előtte ott ez a két óriási nő...

Talán épp ez rettentette őt el. Sikoltva ugrott vissza az űrhajóba.

Ő visszaugrott ugyan, de az ajtó maga nyitva maradt, s Enkülé így szólt Konsztrúdzsához:

—Te nem vagy kíváncsi, mi van odabent?!

—De igen. Mehetünk! - szólt Konsztrúdzsa, azzal Enkülé nyomában belépett az űrhajó belsejébe.

Nem is jöttek elő, csak jó három óra múlva, nem sokkal alkonyat előtt. Arcukon iszony és borzadály ült. Szóba sem került már korábbi nézeteltérésük, hogy melyiküké is lesz Picuri, mert belátták hogy teljesen igaza van a szellemnek, van itt bőséges mennyiségben nevelni való „gyermek”, még ha ezek nem is gyermekek! Több is van mint kéne! És tökéletes volt köztük az egyetértés atekintetben is, hogy azonnal, de tényleg haladék nélkül szólni kell a csisziknek! Ugyanis ezeket a törpe emberállatokat mielőbb civilizálni kell, de közben el is kell látni őket élelemmel, ha nem akarják hogy továbbra is egymást egyék, meg kell nekik ruha is, tisztálkodási lehetőség is, sőt emberi minőségű és kellő mennyiségű lakhely is, márpedig tiszta sor volt előttük, hogy erre egyetlen barbár hatóság sem lesz hajlandó, mert nincs nekik kellő mennyiségű készletük, de hajlandóságuk sem ennek megfinanszírozására! A közelben egyetlen olyan hatalom van amely képes erre, s ez nem más mint Csisziföld! Bár sem Konsztrúdzsa sem Enkülé nem volt csiszí, de ennyit még ők is tudtak.

Szerencsére azt is tudták, hogy tulajdonképpen nem is szükséges a csisziknek szólniuk. Bár valószínűsítették hogy az űrhajó fémteste leárnyékolta a rádióhullámokat, s így amit odabent láttak azt nem közvetítette a nézőknek a homlokpántjuk, de azt még igen, hogy a leomlott hegy helyén kibukkant az űrhajó teste, s hogy abból előjött egy kislány is, na és hát ezt biztos hogy észreveszik a csiszik is! Ha más nem hát egy csiszí etu, amely figyelemmel kíséri a műsort!

Sőt, mire Konsztrúdzsa és Enkülé kijött az űrhajóból, addigra már több száz törpe kódorgott odakint, akik maguk is kijöttek onnan, bár némelyikük visszafelé igyekezett eddigre már, mert fázott, meg mert látta hogy kezd egyre sötétebb lenni. Vagy azért, mert nem talált idekint olyan ételt, amit megszokott! Konsztrúdzsáék nem törődtek velük, ami annál könnyebb volt, mert ezek óvatosan elhúzódtak inkább előlük, óriások elől. A két nő inkább sietett vissza a táborukba a sziget partvonalához.

Mire hazaértek, egészen beesteledett. S hazafelé igyekezve többhelyütt találkoztak eltévedt törpékkel, akik rémülten kucorogtak valami fa tövében, vagy épp hisztérikusan zokogtak, kizárólag amiatt, mert már sötét volt! Ezek, amint meglátták Konsztrúdzsát és Enkülét, máris nem húzódtak el tőlük, inkább igyekeztek az óriások mellé kerülni, akár fiúk, akár lányok voltak is, el nem maradtak volna mellőlük, beszéltek is hozzájuk, de hogy mit, azt se Konsztrúdzsa, se Enkülé nem értette. És még a ruhájukba is belekapaszkodtak némelyek. Egészen úgy viselkedtek hát felnőtt létükre, mint az elveszett gyermekek, mert nagyobb biztonságban érezték magukat az óriások közelében, akikről feltételezték, hogy ismerik ezt a sötét világot.

Igazán népes kísérettel tért meg tehát a táborba Konsztrúdzsa és Enkülé, nem szenvedtek már gyermekhiányban, nem kellett összeveszniük az egyszem Picurin! És Picuri maga nem csekély örömmel és meglepetéssel látta e sok népéből valót! Azok is örömmel üdvözölték őt, és hamarosan élénk csevelybe merültek furcsa nyelvükön, amit az „óriások” nem értettek, különben meg főleg Picuri magyarázott, azt mondta el az újonnan jötteknek, milyen az óriások világában, és hogy ne aggódjanak, mert néhány óra múlva feljön az égre a Nap nevű roppant lámpa, és akkor lesz olyan világosság és olyan meleg, hogy csak na!

Különben mire Enküléék megérkeztek, már várta őket több nagy helikopter is, ezeket Pucsakaci küldte teli mindenfélével, és e helikopterek közt az egyik ráadásul nem is az övé volt, hanem a csiszik küldték, Éá vezette, vele volt több csiszí is, márpedig Éá nem más volt mint a bargani csiszí kolónia második legrangosabb vezetője! És mondta, hogy hamarosan jön még sok más csiszí is, és holnap reggel behatolnak az űrhajóba, és alaposan megvizsgálják azt.

—Mi voltunk odabent! - mondta Konsztrúdzsa. —Készülj fel Éá, hogy ha ezek mind kijönnek onnan, akkor nem lesz elég nekik a sziget, mert ez nem egy úrhajó hanem egy úrváros, pontosan száz emelete van, és mindegyik akkora mint a sziget, és zsúfolásig vannak emberekkel! Még a folyosókon is élnek, milliós szám lehetnek csak egyetlen emeleten is! Ha ezek mind kijönnek a szigetre, ami semmi esetre sem lehet nagyobb mint egyetlen szintjük, az azt jelenti hogy még az odabentinél is százszor sűrűbben lesznek, tehát lépni sem lehet majd tőlük! Holott okvetlenül ki kell hozni onnan őket, mert jobb híján egymást eszik, tényleg úgy élnek mint az állatok, sőt, a ketrecben hizlalt tápos csirkék! - azzal belekezdett hogy elmesélje részletesen az odabent tapasztaltakat.

Mindez reggelig tartott, és igazán nem volt az idő a legalkalmasabb a beszélgetésre, mert a sok-sok Konsztrúdzsával idejött gyerekember állandóan rémüldözött a körjük szállt sötétség miatt, folyton-folyvást a néhány lámpa meg a helikopter fényszórója köré tülekedtek, egymást lökdösve-taszigálva, ketten a tábortűzbe is beletébláboltak, aztán sírtak, és ápolgathatták az égéseiket a csiszík! Az az éjszaka tehát a zűrzavar éjjele volt.

Másnap aztán a csiszík valóban bementek az úrhajóba, bár még csak a legfelső, 99-edik szintre. És hamar ki is jöttek, mert azt mondták, egyszerűen undorító ami ott van! Annyit azért megtettek, hogy felbecsülték a népsűrűséget. Figyelembe véve hogy a népesség nagyjából fele férfi, fele nő, s hogy a nőknek 16 négyzetméteres helye van, a férfiaknak meg csak négy, ezért egy átlagos férőhely épp 10 négyzetméteres. Ehhez azonban hozzá kell adni még mintegy 5 négyzetmétert, ami az olyan területekre vonatkozik, amit nem használnak lakáscélra, így kijön fejenként 15 négyzetméter. Ha ezzel elosztják az úrváros száz emeletének területét, eredményül 18849555921-et kapnak, vagyis az úrvárosban lakik nagyjából 18 milliárd 849 millió 556 ezer ember! Ez iszonyú sok ember, még akkor is ha figyelembe veszik hogy néhány szint sötét, és ott senki sem él! Mert akkor is e mennyiségnek legfeljebb huszadát lehet leszámítani, tehát akkor nem 18 milliárdnyian vannak, hanem csak talán 17 milliárdnyian! Ám e számot felfelé nyomhatja, hogy egy-egy nő 16 négyzetméteren általában nemcsak maga a nő él, de néhány gyermeke is!

Ez azonban még nem lett közhírré téve, amikor egyszercsak bejelentkezett Éához a Bargan bolygó elnöke, Kurtenázi úr.

—Csak gyorsan, halljuk hogy mit akarsz, mert rengeteg dolgom van a törpe nép miatt! - mondta neki Éá, amint Kurtenázit kapcsolta neki az etuja.

—Épp róluk akarok beszélni! Ugyanis sérelmezem, hogy a velük kapcsolatos szándékaidat nem beszélted meg velem!

—Ugyan minek?!

—Annak, hogy szerintem semmi jogod rájuk! Ők ugyanis jogilag nem csiszík, mert nem születtek csiszínek, de nem is jelentették ki, hogy csiszík akarnak lenni! Ők tehát még a ti saját törvényeitek szerint sem minősülnek csiszínek! S még azzal sem érvelhetsz, hogy de ezek lényegében csiszík, mert úgy élnek mint a csiszík, csak az anyanyelvük más! Mert nem élnek úgy! Nem sokat tudok ugyan róluk, de annak alapján amit mutatnak a szigeti kamerák, ezeknél nincs nőuralom, és nem is tűnik általánosnak egymás segítése, a két legfontosabb feltétel tehát, ami a csiszít csiszívé teszi, nem teljesül!

—De nem ismerik a pénzt, és a meztelenséget sem szégyellik.

—Ez igaz, ámde attól még nem csiszík! És a sziget sem a tietek, csiszíké! Követelem tehát hogy ezt az egész népséget haladéktalanul add át az általam kinevezett kormánybiztosnak, és tűnjetek el a szigetről!

—Boldogan megteszem, amint előrukkolsz valami normálisan hangzó tervvel, hogy mit kezdetek velük!

—Tessék?! Jól hallok?! Csiszíföld valóban hajlandó lemondani a zsákmányáról?! - ámult az elnök. Úgy érezte magát mint a bokszoló, aki beleadja minden erejét az ütésbe, de az ellenfele el-lép előle.

—Az a helyzet, hogy ezek valóban barbárok, amint azt mondtad magad is. Még hozzá nagyon barbárok! Az igaz hogy nem használnak pénzt, de nemegy őserdei barbár törzs akad a világegyetemben amely szintén nem használ pénzt, ám attól még nyilvánvalóan barbár! Szóval, ezek Csisziföld számára súlyos gondot jelentenek, tehát készséggel fogad Csiszilla minden segítséget, amennyiben azt az önzetlen segítőkészség motiválja! Halljuk, mi a terved velük, s ha az a terv józanul, értelmesen hangzik, akkor máris beleegyezők!

—Jó! Halld hát! Mi itt a Parlamentben azt sütöttük ki, hogy ezeket mielőbb civilizálni kell! Lehet hogy ti minket barbárnak tartotok, de talán mégsem annyira mint ezeket, akikről olyan híreket hallottam, hogy embert esznek!

—Még hagyján volna hogy embert esznek, a mi őseink is ettek embert annak idején, a nagy baj az, hogy nem más törzsek embereit eszik, hanem egymást ölik meg a jó falatokért!

—No igen, igen, látod! Tehát civilizálni kell őket! Tehát mi arra gondoltunk, hogy felhívást intézünk minden bargani lakoshoz, s amely család csak akarja, annak adunk egy-egy ilyen törpikét, aki ott él náluk, ott megtanul beszélni meg mindent amit kell, természetesen dolgozik is a családban amit tud, fizetség nélkül ugyan, de teljes ellátásért és lakhatásért, jogi státusza a gyermekének felel meg akkor is ha ő maga már felnőtt, mert hiszen éppúgy nem tud semmit mint a gyermek, de az ő gyermekei, akik már a mi világunkba nőnek bele, azok már természetesen teljes jogú bargani polgárok lennének!

—Baj van, Kurtenázi!

—Mi a baj?!

—Az, hogy ez a szememben gyanúsan hasonlít arra, mintha a rabszolgaságot akarnátok visszaállítani egyetlen nemzedékre!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy az még hagyján hogy ezek jogi státusza a gyermekekével megegyező lenne, de ha gyermeknek vannak tekintve, akkor hogy lehetne számukra kötelező a munka?! Mert vagy gyermekek, s akkor nem kell dolgozniuk, vagy nem gyermekek, amikor elvárható hogy dolgozzanak, de akkor megilletik őket a többi felnőttnek járó jogok is, különösképp az, hogy megkapják munkájuk ellenértékét!

—De értsd meg, ez felemás helyzet, mert gyerekek is és nem is!

—Értem én, de jogilag akkor is aggályos! Na de ez még a kisebbik baj, mert ettől még akár jól is elsülhetne az egész, ha a részleteket egyezteted velünk. A döntő baj máshol rejlik.

—Ugyan hol?!

—Szerinted lesz elég önkéntes nevelő?

—Naná hogy, máris tízezzel kaptunk ajánlkozásokat, főleg gyermektelen házaspároktól!

—Ugye hogy nem lenne elég! Tudd meg, hogy ezek vannak a legszerényebb becslések szerint is tizenötmilliárdnyian, de inkább tizenhét a milliárdok száma, na és hát jelenleg a Bargan lakosainak a száma valami 8 milliárd fő ha jól tudom, és hát oszd el e kettőt egymással! Feltételezed talán, hogy az elnöklated alá tartozó bolygólakók mindegyike kivétel nélkül hajlandó lesz gondoskodni fejenként legalább két törpikéről?! Ellátja őket élelemmel, lakással, ruhával, minden-
nel, amellet lesz ideje őket a nyelvre oktatni, meg más szükséges tudnivalókra türelmesen, vigyáz majd rájuk?! Holott közben neki magának is kell dolgoznia?! És a helyzet még ennél is rosszabb, mert a Bargan 8 milliárdos népességébe bele van mindenki számítva, az újszülöttek is, vénemberek is, halálos betegek is, hajléktalanok, gyengeelméjűek, tehát mindenki! Pólyás csecsemők is ellátják majd a rájuk eső két fő törpikét?! Mert ez inkább úgy néz majd ki, hogy egy átlagos bargani családra, ami áll a férjből, feleségből és két gyerekből, erre jut majd nyolc törpike! De lehet hogy kilenc vagy tíz! Mit gondolsz, hány család lesz aki ezt vállalja?! Szóval tégy le erről Kurtenázi, akármennyire is megvan bennünk a jóindulat hogy hagyjunk benneteket barbárokat a saját fejetek után menni, de ez egyszerűen túl nagy falat nektek, ez nem jön össze, ez fizikai képtelenség! Erről kár beszélni! Túl sokan vannak, és kész!

—Ti még kevesebben vagytok!

—Itt a Barganon valóban, de tudd meg hogy állandó kapcsolatban vagyok a királynőmmel! Márpedig Csiszilla egésze épp elég nagy ezeknek!

—El akartok keveredni ezekkel?! Nem féltek hogy a törpe nép génjei lerontják a csiszik génálományát?!

—Ez olyan kérdés, amit nem a barbárokkal vitatunk majd meg, hanem a királynő dönt efelől, természetesen a szakértőkkel folytatott konzultáció után! Különben sem kell erről azonnal dönteni, mi is kibírjuk és a törpék is kibírják gond nélkül, ha akár évszázadokig nem párzunk velük!

—De sok barganinak nagy kedve van mégis törpe nőket dajkálni, ha tehát legalább néhány ezer főt juttatnátok...

—Nem! Viheted őket Kurtenázi, de akkor vidd mindet! Ha nem viszed mindet, nem vihetsz egyet sem, mert akkor mi oldjuk meg ezt a gondot, s ha megoldjuk tizenhétmilliárd-sokszázezer főre, akkor már arra a néhány ezerre is megoldjuk, és nem szakítjuk el őket egymástól! Különben is: milyen alapon jelöljük ki azokat, akikről nem gondoskodik Csisziföld, s kilökjük inkább a barbár nyomorba őket?! Aztán meg előre tudom, ha ezekből néhányat mégis küldenék közetek, néhány nemzedék múlva nemzetiségi problémák keletkeznének köztetek, amiből vérengzés fakadna, meg terrorizmus, fajüldözés, szeparatista mozgalmak, nemzetiségi oktatás igénye, az anyanyelv védelme, hangzatos jelszavak születnének a „kulturális identitás megőrzésére”, s más hasonló bajok, megannyi végeláthatatlan nyomorúsága a barbár létnek, ami mind az éjsötét barbár agyak penetráns, ostoba gondolataiból fakad! Mert agyatok olyan, mint egy bűzölgő mocsár, mely felett dögölve hull le a köröző madár! Örökké csak egymás kihasználására és eltiprására igyekeztek! S mert összefogás nincs köztetek, emiatt csak rontana a helyzeteteken, ha e törpékből odaküldve ezáltal még fokoznám is a köreitekben meglevő különbözőség mennyiségét, mértékét! Halljuk tehát: kellenek mind?!

—Ne viccelj, hogy is lennénk képesek...

—Tehát nem kellenek. Akkor pedig nem kapsz egy főt sem! - mondta Éá, és megszakította a vonalat.

Volt úgyis elég dolga. Meg kellett szervezze mindenekelőtt azt, hogy kellő számú nyelvész menjen a szigetre, felderíteni e törpikék nyelvét, kiadta azt is utasításba, hogy Csisziföld tudósai mielőbb konstruáljanak megfelelő hipnopédiás sisakot, amivel e törpéknek is be lehet rakni az agyába a csiszi nyelvet, mert hát igazán fontos volna, hogy tudjanak beszélni ezekkel...

Am ez a gondja szerencsére megoldódott három napon belül. Egyik reggel ugyanis arra a jó hírre ébredhetett, hogy az éjszaka folyamán, azaz inkább már hajnaltájban, kilenc fős csapat érkezett a parthoz egy-egy bűvárruhának használt úrruhában! E kilenc fő pedig állt a következőkből: Böngyér, Szubrimusz, Tukán, Kisanyám, Pöttömke, Fényecske, Kisédes, Édeske és Pici Fény! E nevekből Éá természetesen csak Böngyér és Szubrimusz nevét értette meg. Velük tudott beszélni is, a nőkkel és Tukánnal nem. Azonnal maga elé vezettette Böngyéréket, és nagyon csodálkozott hogy hol voltak ezek! Böngyér és Szubrimusz pedig azon csodálkozott, hogy látták hogy már több ezer törpike kóborol a szigeten. Fogalmuk sem volt róla, hogy időközben kinyílt a 99-es szint egyik zsilipkamrája. Ők természetesen a nullás szintről jöttek ki, tehát a tenger alól.

—Ha ezt tudjuk, kényelmesebben jövünk ide mi is! - morogta Böngyér.

—Nem kell annyit úszni! - szólt Szubrimusz.

—Hát még mennyi vicikvacakot kellett elpakolnunk a folyosóról! - tódította Tukán.

—És hogyhogy nem szakadtatok el egymástól a tengerben? - kérdezte Éá.

—Hát úgy, hogy még odabent a zsilipkamrában egymáshoz kötöttük magunkat egy dróttal! - válaszolta Böngyér.

—És miként kerültél be oda az úrhajóba?

—Berakott oda a csodatevő bálvány.

—Ne ökörködj, mi csiszik nem hiszünk csodákban!

—Márpedig nem hazudok, épp amiatt nem mert tudd meg, hogy e pillanattól én is csiszínek vagyok magamat...

—Épp te, a perverz?!

—Már nem vagyok perverz! Én igenis csiszi vagyok!

—És én is! - kotyogta közbe Szubrimusz.

—Épp te, a MAJOM, a magzatvédő?!

—Majom talán vagyok, mert hülye voltam korábban mint egy majom, de már nem vagyok magzatvédő! Ezennel ünnepélyesen megtagadom minden korábbi nézetemet, ezt kijelentem ha akard a legteljesebb nyilvánosság előtt is, vállalom a csiszi eszmék mindegyikét, még azokat is amikről fogalmam sincs, azt is amit meg sem értek, mert biztos nektek van igazatok, csak legfeljebb az én hülye agyam nem képes felfogni azon eszmék lényegét!

—Hát ez nagyon szép beszéd volt Szubrimusz, s ha komolyan gondolod, máris csiszínek vagy tekintve! Böngyér esete azonban más, ő valóban gonosztevő volt korábban. Nem mondom hogy nem lehet csiszi, de ez azért hosszabb megfontolást igényel, most azonban ha igényt tartotok a csiszi névre, mondjátok meg őszintén, miként kerültetek be oda az űrhajóba!

—Éá, épp mert csiszi vagyok, nem hazudhatok: kértem a bálványt hogy vigyen egy olyan helyre ahol minden gyerek megszületik, erre elaludtam, és amikor felébredtem, máris ott voltam! Tudom hogy ti csiszik nem hisztek varázslásban, nem is állíthatom bizonyosan hogy ez varázslás volt, lehet hogy fejlett szuperteknika, de akkor is így esett!

—Velem meg hasonlóan: én azt kértem vigyen egy olyan helyre ahol nyugodtan lehetek gyerekekkel, erre én is elaludtam, és ott ébredtem fel! - mondta Böngyér.

—Nem hiszek a bálványban!

—De hiszen Náliszt is széppé varázsolta!

—Csakhogy én nem hiszem el, hogy az a nő azonos a régi Nálisszal!

—Hogy mit hiszel Éá és mit nem, az a te dolgod, a hitedet én megváltoztatni nem tudom, de velem ez történt: elaludtam, és ott ébredtem fel! És Böngyérrel is ez történt! S ha nem hiszel nekem, vizsgáltsd meg a bálványt!

—Eh, jó dolog ám mindent arra fogni ami már meg sem kérdezhető, mi?!

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy amikor leomlott a sziklafal, a bálvány is megsemmisült!

—Nézd Éá, bálvány ide vagy oda, én úgysem hiszem hogy a bálvány okozta volna mindezt, inkább valami nagyhatalmú lény, aki csak jelképéül használta azt a régi bálványt! Végülis ne csodálkozz: Pucsakaci Kukkolóiban nem most történt először ilyesmi! És most ez a lény jót tett, mert mennyi sok törpike számára nyílt meg a jó élet reménysége!

—Nehéz elfogadnom ezt a magyarázatot!

—Pedig kénytelen lesz a csiszi nép megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy csak-csak nem ő a legisleghatalmasabb nép az univerzumban!

—Persze hogy nem: ott vannak például a tutuk is!

—De azok nagyon csiszik. Szupercsiszik. Akadhatnak azonban jóval idősebb fajok is. És lehet hogy amit csinálnak, az varázslás, lehet hogy nem az, de az eredményt illetően édesmindegy: a kellően fejlett tudomány ugyanis egyszerűen megkülönböztethetetlen a mágiától, és ti csiszik még nem tudtok annyit mint ezek! Egyet tehettek csak: még hevesebben igyekeztek kutatni a Természet titkait! - mondta ünnepélyesen Böngyér.

—Na jó, ez a beszélgetés nem vezet sehová! Halljuk inkább, miért állítod hogy nem vagy már perverz! Bizonyítsd be nekem, hogy nem csak a barbár hatóságok börtöne előtt akarsz a csiszi életformába menekülni!

—Hát nem tagadom, az is egy szempont nálam hogy nem akarok sittre kerülni! De a perverzségből valóban kigyógyultam. Annyit voltam már kis nőekkel, hogy egyszerűen nem érdekelnék már különösebben! Kijátszottam magamat! De ha mégis kedvem támad ilyesmire, itt van nekem Pöttömke, megbeszéltem vele, hogy mindig velem marad. Ha nem fogadtok be engem, akkor feleségül veszem Pöttömkét. Ha befogadtok, akkor azonban még az sem lenne gond ha maradnék perverz, mert kiválóan ismerem a törpék nyelvét, olyan munkát kérnék mint csiszi, ami a velük való foglalkozással jár, s ha kedvem szottyan rá, akármikor hálhatok így kis nőekkel! Úgy tudom, ti csiszik a barbárok közül még tolvajokat is befogadtok, meg rablókat is, mondván hogy ezek olyan bűnök, amik nálatok, mert minden ingyen van, elő sem fordulhatnak, hiszen értelmetlenek! Miért is ne fogadhatnátok be engem, mert hiszen nálatok ahol szabadon lehet párizni

bárkivel, még e kisemberekkel is, szintén értelmetlen fogalommal válna a perverzségem, még ha megmaradnék is perverznek?!

—Ez nem ilyen egyszerű, Böngyér! Én örülök ha tudod ezeknek a nyelvét...

—Én is tudom! - kotyogta közbe Szubrimusz.

—Annak is örülök. De Böngyérre visszatérve: tudjátok meg, hogy királynőm úgy rendelkezett, hogy egyelőre nem tekinthetők az itteniek csiszínek! Egyrészt genetikailag nem azonosak velünk, másrészt azt sem tudják, mi az, hogy csiszí! S mert túl sokan vannak, emiatt a királynő úgy rendelkezett, hogy nemsokára jön ide egy nagy csiszí úrhajó, azzal mindegyik törpikét elvisszük egy lakható, de még lakatlan bolygóhoz, ami aránylag közel van Csiszillához. E bolygó csiszí védnökséget fog élvezni. Természetesen az lesz a cél, hogy mindenki e bolygón is csiszí legyen, de az nem e törpék jelen generációjának élete alatt valósul meg! Mindet megtanítjuk idővel csiszíül, ellátja őket Csisziföld a kezdeti időben minden szükségessel, meg is védi esetleges bárbar támadásoktól, de ők ettől még nem csiszí, csak csiszíjelöltek! Majd ha már úgy élnek mint a csiszí, ám az legkevesebb egy generáció múlva lesz csak, de inkább két-három generáció múlva, majd akkor lesznek csiszí, s addig a csiszí nem is párzanak velük! Kérdéses hogy azután is megteesszük-e, mert ez attól függ, milyen a genetikájuk! A végső szót ezzel kapcsolatban természetesen a biológusaink mondják majd ki, de hát még nem vizsgálták meg őket a kellő alaposítással. A vizsgálatok elkezdődtek, de még nem fejeződtek be!

—De gondolom akkor is lesznek töledek csiszí azon a bolygón, hogy tanítsák ezeket.

—Hogyne, természetesen.

—Lehetnék én is ezek közül egy?

—Tulajdonképpen lehetnél, csak hogy ha csiszínek vagy minősítve, akkor egyelőre nem pározhatasz ezekkel!

—Rendben, akkor ne legyek csiszí! Tekintsetek ezek közül valónak, aki azonban beszéli a ti nyelveket!

—Akkor viszont nem pározhatasz csiszíkkal.

—Sebaj, párzani itt vannak nekem e törpikék, közülük is főleg Pöttömke! Ő nagyon szeret engem! - simogatta meg a mellette álló nőt.

—Jól van Böngyér, ennek semmi akadálya! Így legalább nem is kell meghozni azt a kínos döntést, hogy befogadjunk-e egy olyan rosszhírű fickót, mint te vagy!

—De ugye nem engeditek, hogy elvigyenek a bargani rendőrök?!

—Ne aggódj, már holnap megjön az úrhajó a törpék első csoportjáért, s velük tartasz te is! Hiszen tényleg jó az első időkben oda egy tolmács!

—És én is velük kell menjek? - kérdezte Szubrimusz.

—Te sem akarsz már csiszí lenni?

—Hogy én?! Hogy az istenbe ne! Én nem vagyok Böngyér! Én nem akarok tiszteletbeli törpike lenni! Én csiszí akarok lenni! Nézd Éá, én nem bánom, segítek neked a törpékkel kapcsolatban amíg nem tud mindegyik csiszíül, mert jóvá akarom tenni korábbi hülyeségeimet, de tekintsetek akkor is csiszínek, inkább nem pározom törpékkel, ezt különben eddig sem tettem! És miután tudnak csiszíül, osszatok be más munkára, aminek nincs köze a törpékhez! Teljesértékű csiszí akarok lenni mielőbb!

—Úgy lesz Szubrimusz! - bólintott Éá.

A másnapi indulásig azonban volt még idejük, üdvözölték hát régi játékos társaikat, akik nagyon meglepődtek rajta hogy ezek hol jártak, és kérdezték azt is tőlük hogy Datrixot nem látták-e, de hát sem azzal, sem Jotival nem találkoztak. Ellenben Fényecske felfedezte anyját, Nagyfényt is, és nem is tudta hogy minek örüljön jobban, annak hogy anyját láthatja újra, vagy hogy életében először a Napot! Mert a Nap, az volt aztán az igazi Nagy Fény!

S egyszers csak betoppant közjük maga Pucsakaci!

—Hát én most nem tudom hogy mi legyen - mondta Éának - mert a Kukkoló szemlátomást végetért, bár megint mint rendesen, nehéz eldönteni, hogy ki is nyert valójában!

—Megmondom hogy ki nyert. - mondta Nálisz, aki ott volt épp és hallotta e szavakat.

—Na ki nyert szerinted?

—Majdnem mindenki. Én azért, mert szép lettem. Jondon azért, mert megoldotta a sziget rejtélyét, nem tagadható ugyanis hogy az ő mérícskélései hozták meg az első jelét annak, hogy valami dögnagy akármi fekszik a sziget alatt! És az első törpikét is ő találta. De szerintem mindenki más is nyert aki eltűnt, mert azok biztos amiatt tűntek el, mert valami nagy vágyuk teljesült! Teljesült Böngyér és Szubrimusz vágya is. Még akkor is, ha Szubrimusz utólag kiábrándult a vágyából. Különben is: ő csiszí lett, s ha valaki csiszívé válik, azt igazán nem lehet úgy tekinteni, hogy rosszul alakult volna a sorsa! Nyert Rúbal is, szó szerint nyert: egy rakás pénzt nyert a lottón!

—De a szülei nem nyertek!

—Először nyert az apja is. Hogy hülye volt és elvesztette amit nyert, mert nem annak volt hálás akinek kellett volna, az már az ő hibája! Tulajdonképpen még Konsztrúdzsa és Enkülé is nyert, mert most aztán csakis rajtuk múlik hogy dajkálgatnak-e helyes kis törpikéket, ha ugyanis csiszínek állnak, akkor erre korlátlanul nyílik lehetőségük! De ha ezt nem teszik, akkor is nyertek: megismerkedtek egymással, és jó barátnők lettek! Igen, a bálvány határozottan jó munkát végzett, a szereplők túlnyomó többségének sikerült boldogságot szereznie!

—Na és mi van Iloé és Szjord szüleivel? Mert nekik nem teljesült semmiféle vágyuk!

—Tudod, ez úgy van Pucsakaci, hogy csak azon lehet segíteni, aki maga is óhajtja a sorsa jobbrafordulását! Aki annyira ostoba, vagy annyira fásult, reménytelen, hogy már álmodni sem mer, az menthetetlen, annak nem lehet teljesíteni az álmait, mert ahhoz az kéne hogy legyen előbb egy álom, ami teljesíthető!

—De hát volt vágyuk: azért jöttek, hogy találkozzanak a gyermekükkel, ki-ki a magáéval: Iloével és Szjorddal!

—Csakhogy ez nem megoldható, mert ők vagy meghaltak, vagy a tündérek közé álltak! Különben is: nem hiszem hogy ez olyan őszinte vágyuk lett volna!

—Miért nem?

—Mert például ami Dukilt és Runcát illeti, én láttam azt a Kukkolót amiben Iloé szerepelt, és ott ugye ők kifejtették a maguk épületes véleményét, hogy nem illendő dolog hogy Iloé világít, meg át akarták operáltatni a szemét és hasonlók... márpedig a bálvány, azaz a sziget szelleme csak jó kívánságokat teljesít! Lehet hogy önző, de jó kívánságokat, amik senkinek sem ártanak! És nem hiszem hogy jó dolog lett volna, ha összehozza ezeket Iloével, és lesz köztük egy nagy veszekedés, hogy Iloé hagyja ott a tündéreket, és éljen velük normális kispolgári életet!

—Tehát szerinted több kívánság nem lesz teljesítve?

—Nem tudom, Pucsakaci. Lehet hogy nem. Ám ha mégis, az a legnagyobb kívánságok egyike lesz!

—Ugyan melyik?

—Hát elfeledted volna tán, hogy Ruláj és Zsötekű még hátra van?!

—Ja, ezek ketten akarnak tündérek lenni... kíváncsi vagyok, ugyan sikerül-e nekik! Mert őszintén kétlem hogy összejönne!

—Én viszont drukkolok nekik.

—Miért?

—Mert ha nekik sikerül, akkor nekem is sikerül!

—Ne beszélj zöldeket, te már meg lettél ajándékozva!

—Hogyne, nem is merném letagadni! De hát az ember mindig többre és többre vágyik!

—Nálsz, emlékszel a mesére a halacskáról, ami sorra teljesítette a halász kívánságait, aztán a végén mindent visszavett tőle, mert a halász felesége a tenger királynője akart lenni, és azt akarta hogy a kívánságteljesítő halacska szolgáljon neki?!

—Hogyne! Ám az én esetem merőben más. Én ugyanis nem kívánom azt, hogy a bálvány úrnője legyek! Na de ne is tarts fel Pucsakaci: megyek és megpróbálom! De ezt visszaadom - nyomta a homlokpántot Pucsakaci kezébe - nekem erre már nincs szükségem! - azzal otthagya Pucsakacit, s elindult az erdőbe.

—Hé, a bálvány már nincs is meg! - kiabálta utána a műsorvezető.

—Nem baj, csak a hely a lényeg, a bálvány úgyis csak egy szimbólum volt! - nevetett Nálisz, azzal belépett az első fák közé.

S abban a pillanatban egy villanás kápráztatta el, s máris ott ült ahol nemrég még a bálvány állt! S döbbenet tapasztalta, hogy nincs is egyedül: itt van Zsötekű és Ruláj is.

—Ne is csodálkozz Nálisz - hallott egy ünnepélyes tónusú hangot - idehoztalak, mert ezek ketten is épp idejöttek, és mert hallottam hogy te is tündér szeretnél lenni!

—Köszönöm hogy megkíméltél a gyaloglástól, tiszteletre méltó... izé...

—Talán mondtam már hogy szólíts csak úgy, hogy szellem.

—Nekem még nem mondtad.

—Akkor vedd úgy, hogy mondtam. Na de el kell szomorítsalak: az a mese a kis halról, totál baromság!

—Nem értelek!

—Nem működhetett. Tegyük fel, a kis hal egy szellem, hal alakjában. És a halász azt kéri, hogy tegye meg őt a kis hal, tehát a szellem urának. És tegyük fel hogy a szellem ezt még szeretné is teljesíteni. Mit gondolsz, megteheti?

—Hát, izé...

—Nem teheti meg! Mert gondold csak bele: ki lehet bármi csodatevő lény ura? Nemde csak olyasvalaki, aki nagyobb hatalmú annál?

—De, ez logikus, mert ha kisebb a hatalma, akkor nem parancsolhat a nála nagyobb hatalmúnak, hiszen az akármikor fellázadhat, még meg is ölheti őt! - ismerte el Nálisz.

—Na ugye! Hát akkor most ugyan hogy is tehetne volna a kis hal a halászt vagy a feleségét nagyobb hatalmúvá mint ő maga, a kis hal?! Hiszen ha képes lenne rá hogy valakinek nagyobb hatalmat adjon mint ami a magáé, akkor biztos adott volna önmagának is nagyobb hatalmat! Ez a mese tehát így nem működhetett! Ha mégis megtörtént valaha, akkor a kis hal nem azért sértődött meg, mert a halász felesége valami szemtelenséget kért, hanem mert ekkora hülyeséget kért! Azt gondolta a kis hal, hogy ilyen elmebelileg tirpák, toprongyeszű alakkal ő nem kínlódik!

—Minden bizonnyal így van ahogy mondod szellem! - bölintott udvariasan Nálisz. Esze ágában sem volt ellenkezni. Nem haragítja meg ezt a roppant hatalmú lényt!

—Örvendek hogy ezt belátod! - beszélt tovább a szellem. —Akkor biztos belátod azt is, hogy emiatt nem tehetlek tündérré!

—Csak nem arra céloz, hogy... hogy a tündérek...

—De igen. Sokat gondolkoztam ezen, mármint azon amit e két derék fickó, Ruláj és Zsötekű mondott nekem a múltkor! És rájöttem hogy igazuk van. Az emberek ugyanis korcs tündérek. Aki ember varázsló, az biztos hogy nem más mint korcs tündér. A varázslóktól meg mi szellemek nagyon félünk! Nem mindegyiktől, mert mi is tudunk varázsolni, de *néhány* varázsló azért akad, akiknek okvetlenül nagyobb a hatalma mint a mienk, ezektől bizony teljes joggal félhetünk! Különösen egy Kajjám nevűtől, őt láthattad Pucsakaci Kukkolójában is. Na és hát én elgondolkoztam azon, hogy ha e varázslók, akik korcs tündérek, ekkora hatalommal rendelkeznek, alkalmasint hatalmasabbak mint mi szellemek, akkor mekkora lehet az igazi, a nem korcs tündérek hatalma?! Tehát ők a világegyetem leghatalmasabb faja, legalábbis az eddig ismert fajok közül! És biztos ez lehet az oka annak, amit már régóta tudtam, hogy én, a szellem, nem tudok senkit sem tündérré varázsolni! Senkit nem képes ugyanis senkit sem nagyobb hatalmúvá tenni, mint ő maga, mert mindenki csak a saját hatalmával rendelkezik! Tehát nem teszek tündérré, nem azért mert nem akarom, hanem mert nem tehetem!

—Ej de szomorú! - hajtotta le a fejét Nálisz.

—Különben is: miért szeretnél te tündér lenni, amikor már így is szép vagy, ami azt illeti, szerintem talán még szebb is mint Iloé?

—De nincs fényruhám!

—Az nincs, de arra talán képes vagyok hogy megtanítsalak néhány trükkre, miként kell mindenféle látványos fényjelenséget varázsolni magad köré! Ez is ér annyit mint a fényruha, ha valakit el akarsz kápráztatni vele.

—Köszönöm, hálásan fogadom ezt is, de... hogy is mondjam...

—Csak nyugodtan, van időm bőven!

—Hát szóval, én néztem azt a Kukkolót amiben szerepelt Iloé! De azt is, amiben Lolita, a pornó-sztár szerepelt, akiről szintén kiderült később hogy tündér! Na és hát nemcsak a fényruháról van ám szó. Mert ők *tényleg* jók voltak! Igazán! Valahogy akkora emberi tartás áradt belőlük, olyan méltósággal viselkedtek, szóval, kiérződött belőlük hogy ők nem akárik! Hogy ők komolyan gondolják amit mondanak! Ők egy más *minőséget* képviseltek! Azt hiszem megéreztem valamit abból amiről te magad szóltál az előbb: hogy nekik hatalmuk van! Tudom, tudom, nem voltak tisztában a saját hatalmukkal... de az akkor is ott volt! Ők tudták, mi az Élet igazi lényege! És én ezt tudni akarom!

—Hát nem tudod?

—Persze hogy nem. Ha tudnám, csinálnám, s nem lennék itt hogy valami mássá váljak mint ami vagyok! Nézd szellem, én egy rút béka voltam eddig, és te szép békává tettél. Ezt köszönöm. De most arra vágyom hogy pacsirta legyek, nem azért mert az szebb mint a béka, hanem hogy dalolhassak és felszállhassak a magasba! Új dolgokat ismerhessek meg!

—Ennyire vonz a jóság?

—Nem tudom, mi vonz. De az biztos, hogy Iloé új divatot teremtett a Barganon: azóta aki csak teheti, nagy szemeket igyekszik sminkelni magának, s látod én is nagy szemeket terveztem magamnak. A nők a szemüket nemcsak naggyá, de ferdévé is igyekeznek csálni. És a bizsukészítők mindenféle elektronikus öveket és más bizbaszokat gyártanak amik villognak, hogy ezzel Iloé fényruhájának szánalmas utánzatát adják el a bővlira éhes ifjúságnak! De nemcsak ez terjed, nemcsak a külsőségek: szerintem Kajjám vallása tizedennyire sem terjedt volna el, ha Iloé nem vállalja fel annak népszerűsítését! De azóta is lám hogy megsaporodtak ennek hívei, s nemcsak azok, de azok is akik nem léptek ugyan be Drás egyházába, ám mégsem esznek húst, meg lép-ten-nyomon mindenki csak a jóságról prédikál... de én nem leszek egyik szekta vagy csoport követője sem, én nem érem be félmegoldásokkal, én az egészet akarom magamnak! Tündér szeretnék lenni, tündér a maga teljességében, nem kevesebb!

—Én nem tudlak tündérré tenni.

—Akkor miért hoztál ide, csak azért hogy ezt elmondd?

—Nem. Azért hoztalak ide, mert Zsötekű azt állítja, hogy még a tündérek sem képviselik az értelmes lény által elérhető fejlődés csúcsát, hanem van a számukra is továbblépés, de ebben mi szellemek kell hogy segítsünk nekik! És gondoltam ha a tündérek is és mi szellemek is továbbléphetünk, akkor hátha van mód a számodra is a továbblépésre!

—Van. - bölintott Zsötekű. —És hogy mi, az egyszerű: csak el kell vidd őt szellem, a tündérekhez! Ők majd tündért nevelnek belőle, ha erre alkalmasnak találják.

—Ez az, amit nem hiszem hogy megteszek Náliszért. Ha ugyanis elvinném őt a tündérekhez, azzal elismerném előttük hogy nagyobb a hatalmuk mint az enyém, meg aztán olybá tűnne, hogy a szolgáljuk vagyok!

—De hát épp az imént ismerted el, hogy valóban ők a hatalmasabb faj!

—Lehet, de nem előttük ismertem el!

—Igenis előttük, mert mi is tündérnek valljuk magunkat, sőt, Nálisz is!

—Eh, nem vagytok ti még igazi tündérek!

—A lényeket illetően igen, mert a lényeg a belső hozzáállás, a meggyőződés, a világnézet! Na és most figyelj csak ide, szellem! Tudsz az asztrálsík létéről?

—Hogyne tudnék!

—Fel is tudsz menni oda?

—Még szép!

—Most hazudtál. - jelentette ki nyugodtan Zsötekű.

—Hazugsággal mersz vádolni engem?! - hörrent fel a szellem.

—Bátorkodom ezt tenni! Az első Űrkukkolóban ugyanis maga Kajjám fejtette ki, hogy csak azok mehetnek oda fel, akik kellően jók! És hogy szerinte csak a tündérek képesek erre! Te szellem nem vagy sem jó, sem tündér! Tehát hazudtál.

Na de mielőtt megölnél csak mert igazat mondtam, sietve közlöm, hogy szerintem képes lehetnél erre te is, ha megjavulnál! Ebben a tündérek sokat segíthetnének neked! És akkor máris jóval hatalmasabb valaki lehetnél! Te, és mindazon szellemek, akik megjavulnak! És ezt a segítséget, ezt az okítást a tündérektől nem is kéne ajándékként kunyerálnod, amit biztos megalázónak éreznél. Ugyanis te is sokat segíthetnél a tündérek számára. Arról van ugyanis szó, hogy a tündérek bár nagyon jók, de egy aprócska hiányosság mégis tökéletlenséggel tölti el őket! Ez pedig az, hogy bár állatokat valóban nem fogyasztanak, de növényeket még igen. S bizony a növény is élőlény, tehát életeket oltanak ezzel ki, még ha nagyon alacsonyrendű életet is. Ellenben ti szellemek képesek vagytok a pusztá energiából táplálkozni, csillagfénnel feltöltekezni! Én azt hiszem ha ezt megtanítanátok a tündéreknél, akkor azok ezzel a tökéletesség olyan fokára emelkednének, hogy talán végleg el is hagynák a mi anyagi világunkat, és feljutnának állandó ott-tartózkodásra az asztrálsíkra! De lehet hogy ti is velük mennétek oda, mert ti ezt máris tudjátok, egyedül a jóságot kell elsajátítanotok ehhez! Mert ti is, a tündérek is más-más irányba fejlődtek: a tündérek elsajátították a jóságot, de nem az anyagtól függetlenedést, a nyers energia felhasználását, ti ellenben ezt fejlesztettétek tökéllé, de a jóságról mintha megfeledkeztek volna! Majdnem tökéletes mindegyik faj, azaz, tökéletes is a maga területén, de a végső tökéletességet csak akkor érhetitek el, ha nemcsak nem ellenségeskedtek egymással ezentúl, de segítitek egymást! A tűz és a víz egymást kiolthatja ha harcolnak egymással, de bezzeg ha együttműködnek, gőzgépet hozhatnak létre, ami hatalmas alkotásokra lehet képes!

—Feljuthatnék... az asztrálsíkra... végleg...?! - kérdezte olyan hangon a szellem, hogy Zsötekű érezte: nyert ügye van.

—Én csak egy szegény kábítószeres vagyok, szellem, semmi garancia arra hogy amit mondok, az igaz. De én igaznak érzem. Amit mondok, nincs ellentétben Kajjám szavaival sem, és magad mondtad hogy amit Kajjám varázsló mond, azt hajlamos vagy nem venni félvállról! Na és hát mondd, miből áll hogy elvigyél minket a tündérekhöz, és ott elmondjuk nekik is mindezt, aztán meghallgassuk hogy mit mond erre maga a tündérkirálynő?! Bántani biztos nem fog se minket, se téged! Azt nem kétlem persze, hogy amíg kellőképp átalakítják magukat a tündérek, meg ti szellemek, az beletelhet akár millió évekbe is, de te örökéletű vagy, a tündérek is azok, és az örökkévalóságba minden belefér!

—Igen, ez így igaz, ez a tündérek kedvenc mondása... - szólt a szellem. Majd Nálisz, Ruláj és Zsötekű azt vették észre, hogy hirtelen valami villanás kápráztatja el őket, amitől muszáj volt behunyniuk a szemüket, s amikor ismét kinyitották, hát azt látják hogy máris a világűrben száguldanak.

—Nyugi, nem kell megijedni, nem fagytok meg, nem fulladtok meg, vigyázok rátok! A barátotok vagytok. - mondta a szellem.

—Nem eszel már tündéreket? A többi tündérnek is a barátja vagy? - kérdezte Ruláj.

—Ha akarják. Ez már csak tőlük függ. Pláne ha még az is igaz volna hogy egy néppé válva sikerülne meghódítanunk az asztrálsíkot, de végleg... igen, az egy új világ lenne a számomra, amiért még jónak lenni is érdemes!

—A jóság önmagában véve is érték. - mondta erre Nálisz, majd ezt kérdezte kíváncsian:

—Mi az a nagy fényesség előttünk? Csak nem egy csillagba akarsz bedobni minket?

—Az nem csillag. Az Tündérhon, ami még nem az asztrálsík, de a számotokra már az is egy új és csodaszép világ kapuja!

—És a számodra is. - mondta gyorsan Zsötekű.

—Számomra nem. Én csak egy szellem vagyok.

—Számodra is. Mindenki számára, aki kellően jó! Márpedig mindenki megjavulhat. Te is.

—Ezt a tündérek nemigen hiszik majd el.

—Mi tanúsítjuk. Kiállunk melletted. - ígérte Zsötekű.

—És ott van már az a Szjord nevű szellem is... - mondta Ruláj.

—És muszáj is lesz hogy befogadjanak téged is - mondta Nálisz - mert mi nem is leszünk tündérek, ha nem lesznek legalább egy minimális kis bizalommal a szellem iránt, igaz fiúk?

—Igaz hát, elvégre a barátunk, s az ember nem hagyja el a barátját! - mondta Ruláj.

—Szóval, szellem koma, kapcsolj már kissé nagyobb tempóra, mert az a nagy fényesség igenis hogy a te számodra is egy új világ, márpedig mielőbb látni akarom, de gondolom hogy te is!

—Nagyon bizalmatlanok lesznek. És valóban meg is van minden okuk a bizalmatlanságra. - mondta a szellem elbátortalanodva.

—Semmi baj - nevetett fel Nálisz - majd addig dörömbölünk az ajtajukon, amíg be nem engednek! Mert jegyezd meg szellem: a jóságot épp az különbözteti meg a gonoszságtól, hogy nem önző, hogy amiye van, azt megosztja másokkal! Márpedig ebből tudod hogy mi következik?

—Ugyan mi?

—Az, hogy a jószág világa okvetlenül ki kell nyíljon mindenki számára, aki kellő elszántsággal, őszinte szívvel akar bejutni oda! Efelől cseppnyi kételyed se legyen! Igaz, fiúk?

—Így igaz! - mondta mély meggyőződéssel a hangjában egyszerre Ruláj és Zsötekű, azzal csak repültek tovább, vitte őket a szellem Tündérhon, a Jóság, a Fény Világa felé.

Vége

Elkezdve: 2003.10.06., 07 óra 55 perc
Befejezve: 2003.12.06., 21 óra 22 perc